

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JILL MANSELL

ARTEMIS

S DÜŞÜNÜRKEN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Seni DÜŞÜNÜRKEN

VEDALAR HER ZAMAN ZORDUR.
ANCAK BAZEN BİR VEDA, HAYATINIZIN
AŞKINI BULMANIZIN TEK YOLU OLABİLİR.

Ginny Holland'ın kızı Jem, üniversite için evden ayrılmış, annesini
derin bir boş yuva sendromuyla baş başa bırakmıştı.

Daha da beteri, yıllar sonra gözüne kestirdiği ilk muhteşem adam,
onu bir dükkândan hırsızlık yapmakla suçlamıştı.

Ginny, yalnızlıktan kurtulmak için evinin bir odasını kiralamak
istediğindeyse payına düşse düşse, ağzından eski sevgilisinden başka
bir laf çıkmayan Laurel düşmüştü. Ancak Laurel'in tehlikeli derecede
çekici bir ağabeyi vardı: Perry. Üstelik muhteşem de bir iş teklifi
almıştı. İşler yoluna girecek gibiydi. Ta ki Ginny, müstakbel patronunu
nereden tanıdığını hatırlayana kadar...

Ginny, Finn Penhaligon'un tamamen yanlış anlaşılmalara üzerine
oluşan ilk izlenimini değiştirmek için çok mu geç kalmıştı?

Artemis Severler
artemiskitap
artemisayinlari

ISBN 978-605-304-473-4

YAYIN NO: 2027

SENİ DÜŞÜNÜRKEN

JILL MANSELL

Orijinal Adı: *Thinking of You*

İngilizceden Çeviren: Özge Celep

Editör: Elif Nihan Akbaş

Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarım: Merve Ece Aras

1. Basım: Haziran 2019

ISBN: 978 - 605 - 304 - 473 - 4

Sertifika No: 10905

JILL MANSELL © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir:

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

JILL MANSELL

Seni
DÜŞÜNÜRKEN

İngilizceden Çeviren: Özge Celep

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
ARTEMİS YAYINLARI

Charlotte Ash'e...
Ve Bliss'i cömertçe desteklediği için
kocas1 Ian'a çok teşekkürler.

1. Bölüm

Ginny Holland anlayış peşindeyse, yanlış yere geldiği söylenebilirdi. Aslında ekim ayının bu parlak ama rüzgârlı cumartesi sabahında fazla seçeneği de yoktu.

Üstelik evinin hemen karşısında, el altındaydı.

Yumruğunu sıkıp göğsüne bastırarak hayal kırıklığıyla başını salladı. “Hislerimi anlatamıyorum. Bu sadece... hımmmm... çok... çok...”

“Şu anda ne hissettiğini çok iyi anlıyorum, *Kuş Yuvası* sendromu,” dedi Carla.

Ginny’nin yüzü asıldı. Carla’nın bir anne olmadığı öyle belliydi ki. “Kuş Yuvası sendromu saçlarımın modeli için söylenebilir. Benim *Boş Yuva* sendromum var. Yuvam boş, kuşum yuvadan uçtu ve ben içimde kocaman bir boşluk hissediyorum. Tıpkı... tıpkı ucuz bir paskalya yumurtası gibi.”

“İyice delirdin bence...” dedi Carla, bir yandan çıplak ayaklarını krem rengi deri kanepenin altına sıkıştırmış, olimpiyatlara hazırlanır gibi mekik çekmekle meşgulken.

Her hareketinde saçları göz alıcı bir ritimle havalanıyordu. “Jem üniversiteye gitti, artık yeniden özgürsün. Bunun için kutlama yapman gerek.” Biraz düşündükten sonra da “Ayrıca Cadburry’nin likörlü yumurtalarının içi boş değil, o yapışkan şeyle dolu,” diye ekledi.

“Senin için boş ama,” diye belirtti Ginny. “Sen kalpsizsin.”

“Ve sen de sadece otuz sekiz yaşındasın, yetmiş değil,” dedi Carla, beş milyonuncu mekik hareketini bitirirken. Hiç ara vermeden ayaklarını havaya kaldırıp hırslı bir şekilde hayali pedalları çevirmeye başladı. “Senden sadece bir yaş büyüğüm. Bana bir bak, zamana meydan okuyorum! En mükemmel dönemimdeyim. Erkekler bana karşı koyamıyor ve seks hayatım hiç bu kadar iyi olmamıştı. Olgunluk döneminin zirvesinde bir kadınıym,” diye bitirdi. “Ya sen?”

Ginny hayatının sona ermediğinin farkındaydı, tabii ki alışıyordu ama yine de Jem’in evden ayrılması onu epey sarsmıştı. Şimdiye kadar hep oldukça mutlu ve meşgul bir hayatı vardı. Bitip tükenmeyen bir yoğunluğun içindeydi, yani bu durum onun için tamamen yeni bir deneyim olacaktı. Ayrıca bu durumun kış yaklaşırken meydana gelmesi de işleri hiç kolaylaştırmıyordu. Portsilver’deki çoğu iş mevsimlik oluyordu ve zaten son altı ayını iki ayağı bir pabuca girmiş bir halde sahildeki kafelerden birinde çalışarak geçirmişti. Ama artık turistler evlerine dönmüş, Jem Bristol’e gitmiş ve Ginny de kendini alışkın olduğundan çok daha fazla boş zamanla baş etmeye çalışırken bulmuştu. Üstüne üstlük iki arkadaşı da geçen ay içinde farklı zamanlarda şehirden taşınmıştı. En sevdiği şarap barı kapanıp yeni yetme

gençlerin gürültülü sığınağı haline gelmişti ve katılmaktan çok hoşlandığı Latin Amerikan dans kursundaki derslere aniden ara verilmişti. Çünkü hocaları samba yaparken yanlış bir hareket sonucu kalçasını kırmıştı. Tüm bu olanlara bakacak olursa hayatının en mükemmel ekim ayını geçirmediği kesindi. Hem de Carla'nın söylediğine göre olgunluk çağının zirvesinde bir kadındı.

Pekâlâ tüm bunların üstesinden gelebilirdi.

Carla'nın gösterişli, muhteşem Venedik aynasındaki görüntüsüne şöyle bir göz attı. Gözlerinin içine kadar giren uzun kâkülünü üfleyerek uzaklaştırmaya çalıştı. Bahsi geçen kuş yuvası saçlar sarı, uzun ve dalgalıydı. Bu dalgalar bazen hoş bir şekilde ahenkle dans ediyor, bazen de elektrikle tutulmuş gibi tel tel havalanıyordu. Bu konuda ne yaparsa yapsın saçlarına söz geçiremiyordu. Yüzüne gelince, o kadar da yaşlı durmuyordu. Ginny aslında yaşına göre genç görüldüğünün farkındaydı ama parlak magazin dünyasının belirlediği kriterlere göre pek çok eksiği vardı. Tabii ki Carla kadar şık, bakımlı ve doğal haliyle baştan çıkarıcı olmayı çok isterdi ama çaba göstermeden bunların olamayacağı gerçeğini kabul etmek gerekiyordu.

“Kendini toparlaman lazım.” Carla havada pedal çevirmeyi henüz bitirmesine rağmen mucizevi bir şekilde yüzünde en ufak bir kızarıklık bile yoktu. “Neşelen, dışarı çık ve bir maceraya atıl.”

“Sadece Jem'i özlediğimi söylüyorum.” Ginny böyle hissetmekten nefret ediyordu. Hayatının hiçbir döneminde ilgiye muhtaç biri olmamıştı. Bunun düşüncesi bile aniden kabarık mini etekler giymeye başlamak kadar korkutucuydu.

“O da senin hoş bir macera yaşamayı ister,” dedi Carla.

“Biliyorum,” dedi Ginny kazağının kolundan çıkan ipi çektiştirirken. “Ama gerçekten onu görmeyi çok istiyorum.”

“Tamam. Eğer gerçekten istediğin buysa git o zaman. Tabii Jem için de bir problem olmayacağını düşünüyorsan,” dedi Carla. Zarıfçe parmaklarının ucunda yükselip gösterişli saçlarının Venedik aynasındaki yansımaları istemsizce kontrol etti. Evet, hâlâ muhteşemlerdi. “Bu arada neredeyse kazağın kolunu delegeceksin.”

Ginny’nin pek umurunda değildi, nasıl olsa alt tarafı eski püskü bir kazaktı işte. Esas önemli olan nokta, ne yapacağını bulmuştu. “Evet, yapacağım.”

“Ne yapacaksın?”

“Bristol’e gidip Jem’i göreceğim. Harika bir fikir!”

“Hemen mi? Önce bir arasan daha iyi olmaz mı? Sonuçta on sekiz yaşında bir genç kız,” dedi Carla. “Daha eğlenceli planları olabilir.”

Carla’nın bu esprili uyarısına karşılık Ginny, “Tamam, arayacağım. Sana keyifli hafta sonları. Yarın akşam dönünce görüşürüz,” dedi.

“Benim tüm hafta sonlarım keyiflidir zaten,” dedi Carla düz, bronz karnını sıvazlayarak. “Olgunluk dönemimin zirvesinde bir kadını, unuttun mu yoksa?” Hemen ardından da böbürlenerek “Hem Robbie de bu tarafa doğru geliyor,” diye ekledi.

Robbie, Carla’nın sürekli değişen genç sevgililerinin sonuncusuydu. Carla’nın gözünde bu hoş delikanlıları ayrıcalıklı kılan, fit vücutları, yumuşacık saçları ve pek de yumuşak olmayan başka yerleriydi. İlişkilerinde en son aradığı şey ise bağlılıktı.

“Tamam, hadi ben kaçtım,” dedi Ginny sıkıca sarılarak.

“Jem’e sevgilerimi ilet. Ve yolda dikkatli ol.”

“Tamam, olacağım.”

Ginny tam evden çıkarken Carla, “Önce telefon etmeyi unutma. Seni görmekten o kadar da mutlu olmayabilir,” diye ekledi.

Tanrım, bazen yakın arkadaşlar nasıl da kaba oluyordu. Eğer Ginny bu kadar heyecanlı olmasaydı kalbi kırılabilirdi.

Ama bu Carla’ydı işte, sonuçta anne olmadığı için onun durumunu nasıl anlayabilirdi ki?

“Anne! İnanamıyorum. Burada olman ne kadar da harika!” Jem’in yüzü aydınlanmıştı. Füze gibi annesinin kucağına atlayıp öyle sıkı sarıldı ki, Ginny zar zor nefes alabildi.

Ah, evet, bu güzel bir olasılıktı veya...

“Anneciğim, aman Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en güzel sürpriz. Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin...”

Hoop hooop, gözyaşlarına hâkim olması lazımdı. Gözlerini hızlıca kırıştırtarak bu güzel senaryoları aklından uzaklaştırıp yola konsantre olmaya çalıştı. Portsilver’dan kuzey Cornwall’a gitmek üç buçuk saat kadar sürüyordu. Yani saat bir gibi orada olacaktı. Neyse ki Bellamy uzun araba yolculuklarına bayılırdı. Şimdi de arka koltuğa yayılmış, gözleri kapalı ve dili dışarıda yolculuğun tadını çıkarıyordu. Ginny heyecanla, “Kimi görmeye gidiyoruz Bellamy? Hı? Jem’i görmeye gidiyoruuzz!” dedikçe bir gözünü aralayıp keyifle kuyruğunu sallıyordu.

Eğer Ginny’nin de kuyruğu olsaydı, kesinlikle o da aynı keyifle sallardı.

Jem evden ayrılalı üç hafta olmuştu. Ginny kendini en kötüsüne hazırladığını sanıyordu ama bu kadar zor olacağını düşünmemişti. Jem'in olmayışının yarattığı boşluk tahminlerinin çok çok ötesindeydi. Kızı onun için şu hayattaki en önemli kişiydi, bu kadar basitti işte.

Ginny, Bristol'e doğru giderken bir yandan da hayatı boyunca en mutlu olduğu anları düşünüyordu. On sekizinci yaş gününde Gavin Holland ile evlenmesi... Tamam, bu yanlış verilmiş bir karar olabilirdi ama sonuçta ona Jem'i kazandırmıştı, nasıl pişman olabilirdi ki?

Kızının doğumunu hatırladı. Gittikçe daha fazla acı veren kasımlardan nefesi kesilmişti. Gavin de bir yandan dişlerini sıkarak ağlamaklı bir sesle "Uugh, elimi çok acıtıyorsun, biraz gevşetebilir misin?" diye sızlanmıştı.

En sonunda Jem'i kucağına aldığı anda kontrolünü kaybedip salya sümük ağlamaya başlamıştı. O anda hissettiği yoğun sevgi tahmin ettiğinin çok üstündeydi. Üstelik kollarının arasında durup ciyak ciyak ortalığı inleten bu varlık hâlâ yapış yapış kan ve vücut salgıları ile kaplıydı.

Sonra, havayı kavramaya çalışan minik denizyıldızı gibi parmaklar... İlk sihirli gülücük... Okuldaki ilk günü ("Beni bırakma anneeeee!")... Ve Jem'in Noel Baba'ya mektup gönderdikten sonra yüzünden okunan, ya onu Bayan Carter'ın sınıfındaki kepçe kulaklı ve gözlüklü diğer Jemima ile karıştırırsa paniği...

Ah, evet, düşününce çok fazla mükemmel an vardı. Her biri aklına geldikçe Ginny'nin gülümsemesi de genişliyordu. O ve Gavin, Jem dokuz yaşındayken boşanmışlardı. Evet oldukça üzücü olmuştu ama sonuçta dünyanın sonu da değildi. Gavin evcimen ve sadık bir eş değildi ama her

zaman sevgi dolu bir baba olmuştu ve Jem'i hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Jem de anne ve babasının ayrılmasını kabullenip bu durumun hayatına getirdiği kaçınılmaz değişikliklere uyum sağlamıştı.

O zamandan beri Ginny ve Jem herhangi bir anne kızın olabileceğinden çok daha yakınlaşmış, adeta ayrılmaz ikili olmuşlardı. Korkunç ergenlik bile ilişkilerini bozmayı başaramamıştı. Ginny ucuz atlattığının farkındaydı. Diğer gençler asileşip somurtkanlaşarak kendilerini odalarına kapatırken Jem kendine gülebilme yeteneğini koruyup canlı ve neşeli doğasını kaybetmemişti. Her zaman dünyaya karşı iki kişilik bir takım olmuşlardı.

Tam bu düşüncelere dalmışken sol koluna ıslak bir burun dokundu. Bellamy başını ön koltukların arasından uzatıp dirseğini yalamaya başladı.

"Ah, pardon tatlım, düşünemedim." Bir yandan yolda düzgün gitmeye dikkat ederek özür dilercesine Bellamy'nin kulaklarına sevgiyle dokundu. "Seni nasıl unutabilirim, hı? Biz üç kişilik bir takımız."

Otoyoldaki trafik oldukça hafiflemişti ve Ginny, Bristol'e girmek üzereydi. Jem öğrenci yurdunda kalmaya istekli değildi. Bunun yerine birkaç yerel emlakçı ile görüştü, eylül ayında bir gün gidip önerdikleri yerleri gördü ve Clifton'daki bir daireyi başka iki öğrenci ile paylaşmaya karar verdi. İşte bu ev, üç hafta önce henüz diğer ev arkadaşları gelmeden Jem'in eşyalarını getirip yerleşmesine yardım ettiği evdi.

Şimdi Whiteladies Yolu'na giden Downs'tan geçiyordu. Jem'in Pembroke Yolu'ndaki dairesinin yeri sanki aklına

kazınmıştı ve adeta görünmez bir göbek kordonu ile bağılmışçasına oraya doğru çekiliyordu.

Aslında bu şekilde ifade edince kulağa oldukça iğrenç geliyordu. Belki o kadar da değildi. Ooo, şurada, sol tarafta ilginç bir Meksika restoranı var gibi görünüyordu, belki bu akşam Jem ile beraber buraya gelebilirlerdi. Eğer Jem'in ev arkadaşları da onlara katılmak isterse, daha da keyifli olabilirdi. Doğru yolda olduğundan emin olarak Apsley Yolu'na döndü. Ginny hepsinin heyecan verici bir restoranda olduklarını, lezzetli yiyecekler ve buz gibi biralarla dolu bir masanın etrafında oturmuş hep beraber güldüklerini ve diğer arkadaşlarının Jem'e, "Ne kadar şanslısın Jem. Keşke benim annem de seninki kadar eğlenceli olsaydı!" dediklerini hayal etti.

Hoop, otobüse dikkatttt!

2. Bölüm

Daire, bir zamanlar dört katlı olan Georgian tarzı bir binanın ilk katındaydı. Ginny zili çalmadan önce Bellamy'nin ön bahçedeki bir ağacın arkasında kendisini rahatlatmasını bekledi. İşte bu kadardı, buradaydılar ve Jem'e güzel bir sürpriz yapmak üzereydiler—

“Evet?”

“Ah, selam! Sen Rupert olmalısın!” Ginny, Jem'in ev arkadaşı hakkında söylediklerini ağzından kaçırmamak için elinden geleni yapmıştı. “İl... Jem evde mi?”

“Hayır.” Rupert duraksadı. “Siz kimsiniz?”

“Ah, ben annesiyim! Ve bu da Bellamy, Jem'in köpeği. Ne kadar da aptalım, dışarıda olabileceğini düşünemedim. Birkaç kere aradım ama telefonu kapalıydı ve ben de uyuduğumu düşündüm. Hımmm, nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Rupert'in üstünde beyaz bir şorttan başka bir şey yoktu, gayet fitti ve bronzlaşmıştı. Göğsüne soğuk hava çarpmışçasına ürpermişti. “Barda öğlen vardiyasında çalışıyor. On

birden ikiye kadar ya da öyle bir şey işte.”

Öğlen vardiyası mı? Bar mı? Ginny saatine bir göz attı ve ekledi “Hangi bar?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Rupert omuzlarını silkerek. “Söylemişti ama dikkat etmemişim. Sanırım Clifton’da bir yerlerdeydi.”

Clifton’da milyon tane bar olduğu düşünülürse bu açıklama oldukça yardımcı olmuştu. “Peki, içerde bekleyebilir miyim?”

Pek hevesli görünmese de “Evet, tabii ki. Ortalık biraz dağınık yalnız,” diye cevapladı.

Rupert espri olsun diye öyle söylememişti. Cidden yukarıdaki oturma odasının soluk yeşil halısı kirli tabaklar ve boş bardaklarla kaplıydı. Kısa siyah saçlı, egzotik görünümlü bir kız, elinde bir kâse CocoPopsla beraber kanepeye yayılmış, televizyondaki siyah-beyaz filmi seyrediyordu.

“Merhaba!” dedi Ginny kıza doğru yönelerek “Sen de Lucy olmalısın.”

Kız gözlerini kırpıştırarak “Hayır, Ben Caro,” diye yanıtladı.

“Caro benim kız arkadaşım.” Rupert mutfağa doğru giderken Ginny’yi işaret ederek “Jem’in annesi, kızını görmek için gelmiş,” diye açıkladı.

Ginny ellerini sıkıp sıkmamak konusunda tereddütte kalmıştı. Acaba ellerini sıkmalı mıydı ya da hiç yeltenmemeli miydi? Caro, bir ağız dolusu CocoPops arasından mırıldanarak “Selam,” diye yanıtladı.

Tamam, muhtemelen sıkmamak çok daha iyi olacaktı.

“Ve bu da Bellamy.” Şükürler olsun ki garantili buz kırıcı olarak köpekler vardı.

“Tamam,” dedi Caro kafasını sallayarak ve kaşığını yalamaya devam etti.

O-ooh.

“Eee, sen de üniversiteye gidiyor musun?” Hiç kimse Ginny’ye oturmasını teklif etmediği için hâlâ ayakta duruyordu.

“Evet.” Caro elindeki boş kâseyi halının üstüne bıraktı. Ayağa kalkarak mutfığa yöneldi.

Ginny mutfaktan gelen boğuk kahkahalara ve kıkırdamalara istemeden de olsa kulak misafiri oluyordu ve git-tikçe kendini daha huzursuz hissediyordu. Birkaç dakika sonra Rupert kapıdan kafasını uzattı. “Bir fincan çay alırmısın?”

“Ah, teşekkürler, çok iyi olur!” *Tamam, kes şunu, ünlem işaretleriyle konuşmayı kes.* “Sütlü ve tek şekerli lütfen.”

“Ah, şekerimiz olduğunu sanmıyorum.”

“Sorun değil, onun yerine bir bardak su alayım,” dedi Ginny.

Rupert kaşlarını çatarak kafasını kaşdı. “Sanırım suyumuz da bitmiş.”

Ciddi miydi? Yoksa bu ondan kurtulma yolları mıydı?

“Tabii musluk suyundan bahsetmiyorum,” dedi Rupert.

Tanrım ne kadar da sosyetik.

“Musluk suyu gayet iyi,” dedi Ginny.

Rupert’in yüzü ekşidi. “Yerinde olmak istemezdim.”

“Ona aldırmayın,” dedi Ginny’nin arkasından bir ses. “Rupes sadece altın kaplamalı su içer. Merhaba Ben Lucy. Jem’in odasında fotoğrafınızı görmüştüm yani onun anesi olduğunuzu biliyorum. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum.”

Ah, işte şimdi çok daha iyiydi. Lucy, uzun boylu, narin bir esmer güzeliydi. En iyi tarafı güler yüzlü olmasıydı. Ginny, Lucy'nin bu sıcak yaklaşımına minnettardı, neredeyse onu yemeğe davet edecekti. Birkaç dakika içinde Lucy etraftaki tabakları ve kanepenin arkasındaki dergileri topladı ve Ginny'yi bir kraliçe gibi oradaki en rahat sandalyeye yerleştirdi.

"Jem işe daha dün başladı. Bugün ilk vardiyası. Sonuçta biraz fazladan para hiç de fena olmaz, değil mi?" Lucy konuşkan ve arkadaş canlısıydı. Bir annenin kızı için isteyebileceği en iyi ev arkadaşıydı. Bellamy'ye de oldukça ilgi gösterdi ve musluktan getirdiği için özür dileyerek bir kâse su ikram etti.

Rupert ve Caro bir süre mutfakta takılıp müzik dinlediler. Sonra Rupert ortaya çıkıp oturma odasının bir köşesinde duran ütü masasında mavi bir gömleği acemice ütölemeye başladı.

"İstersen senin için ütöleyebilirim," dedi Ginny, bu teklifi Rupert'in de kendisi kadar hevesli karşılayacağını düşünerek.

Rupert eğlenmiş görünüyordu. "Yok teşekkürler, ben hallederim."

"Jem hiçbir zaman ütüyle ilgilenmedi. Bahse girerim ki ütülenmesi gereken bir sürü şeyi vardır. Aslında hazır burada beklerken bir yandan onları toparlamaya başlayabilirim," dedi Ginny.

"Eğer annemden benim için bir şeyler ütölemesini isteseydim, bana tembel kurbağa deyip kendim yapmamı söylerdi," dedi Lucy neşeyle.

Jem'in odası dağınık ama temizdi. Etraftaki tanıdık de-

tayları gördükçe Ginny'nin içi kabardı: Duvardaki mantar panoda asılı olan mutlu aile fotoğrafları, giysiler, kitaplar ve her tarafa yayılmış olan CD'ler, çöp kutusundan taşan boş kola kutuları ve cips paketleri. Elinde olmadan hızlıca yatağı topladı ve etraftaki dağınık kıyafetleri dolaba astı. Bu Jem'in Oasis'ten yeni aldığı üst olmalıydı. Uuups, en sevdiği kotunun bacağına yağlı bir leke vardı, çıkması için suya bastırılması gerekiyordu. Yoksa bu oje lekesi miydi?..

Ön kapı kapandığında Ginny dalıp gitmişti, birden kızının pantolonunu sapıklar gibi sımsıkı kavradığını fark etti. Aceleyle elindekini yatağa bıraktı ve havlamaya başlayan Bellamy'nin peşinden odadan fırladı. Oturma odasına vardığında Jem ve Bellamy coşkuyla selamlaşıyordu.

"Buna inanamıyorum! Anne, burada ne *yapıyorsunuz?*" Jem, yüzünü yalayıp duran Bellamy kadar keyifli görünüyordu.

"Annen seni görmek için o kadar yol gelmiş," diye açıkladı Rupert. Ginny, Rupert'in Jem'e attığı bakışları yakaladı. Bu bakışlar, büyük bir hevesle kızlarını görebilmek için yüzlerce kilometre yoldan gelen çılgın anneler için neler hissettiğini açıkça belirtiyordu.

Jem şok olmuştu, "Ah, *anne*."

"Hayır, öyle değil," diye atladı Ginny. "Tabii ki öyle bir şey yapmadım. Sadece Bath'a doğru giderken uğrayıp bir merhaba demenin eğlenceli olacağını düşünmüştüm."

"Öyle mi? E bu süper!" Bellamy sonunda hareket etmesine izin verince Jem annesine sıkıca sarıldı. Ginny de kızının pembe çizgili, sarı saçlarını okşadı. Tamam, hayalindeki gibi bir kavuşma değildi. Rupert, Caro ve Lucy'nin bakışları üzerlerindeydi ve aklı Jem'den gelecek sorularday-

“Kapıyı sen açmak ister miydin?” diye söylendi Rupert. “Muhtemelen bu gelen de babandır.”

Jem pis pis sırtarak Rupert’e bakıp yüzünü buruşturdu ve kapıyı açmak için alt kata indi. Peşinde zayıf, koyu renk gözlü bir delikanlıyla döndü.

“Lucy, Davy Stokes geldi.”

Lucy gri süveterini çıkarmaya çalışıyordu. Altındaki yeşil tişörtünü çekiştirerek “Selam Davy? İyi misin? Ben de tam duşa girmek üzereydim,” dedi.

Ginny, Rupert’in Caro’nun kulağına fısıldadıklarını duymuştu. “Eminim o da Lucy ile beraber duşa girmeyi tercih ederdi.”

“Pardon,” dedi Davy. Uzun siyah saçlı delikanlı elindeki kitabı sıkıca kavramıştı. “Sadece bu kitabı getireceğime söz vermiştim. Bu yüzden bir an önce uğrayıp bırakmamın iyi olacağını düşündüm.”

“Bakayım neymiş o? Ah evet, John Donne şiirleri. Çok iyi oldu, teşekkürler.” Lucy gülümseyerek kitabı aldı. “Gerçekten çok naziksin.”

David’in utançtan yüzü kızarmıştı. “Şiirleri seveceğine eminim. Hımm... Bugün Bear’da bir bar yarışması var. Şey, benimle gelmek ister misin diye sormak istemişim.”

Rupert artık sırtımasını saklama gereği bile duymuyordu. Ginny ona ağır bir şeyler fırlatabilmeyi öyle çok istiyordu ki.

“Teklif için teşekkürler Davy ama gelemem. Jem ile bir partiye gideceğiz. Aslında geç kalmak istemiyorsak elimizi çabuk tutmamız gerekiyor. Saat üçte herkes toplanacak.”

Saat üçte mi? E zaten saat iki buçuk olmuştu bile. Ginny, Lucy’nin karşısındaki delikanlının duyularını incitmemek

için yalan söylüyor olabileceğini düşündü.

“Tamam. Peki, belki başka bir sefere. Görüşürüz.” Davy odadakilere utangaç bir bakış atıp hızla kapıya doğru ilerledi.

“Sana yolu göstereyim,” dedi Rupert.

Kısa bir süre sonra yüzünde kocaman bir sırıtma ile geri döndü. “Birilerinin kalbini fethetmişsin.”

“Onunla dalga geçme,” dedi Lucy. “Davy hiç de fena bir çocuk değil.”

“Hiç arkadaşı olmadığı ve hâlâ annesiyle beraber yaşadığı gerçeği dışında.”

“Peki, davetli olduğunuz bu parti de ne?” diye sordu Ginny en canlı ve neşeli sesiyle. Onu görebilmek uğruna üç buçuk saatlik yoldan geldiği Jem’e baktı.

“Zelda’nın doğum günü partisi. Aynı sınıftayız,” diye açıkladı Jem.

“Park Caddesi’nde yeni açılan kokteyl barda olacağız. Hazırlansam iyi olacak. Senin ne zaman Bath’de olman gerekiyor?”

“Ah, hemen şimdi değil. İsterseniz sizi bu kokteyl bara bırakabilirim.”

“Teşekkürler anne ama hiç gerek yok. Lucy araba kullanabiliyor, hem giderken yol üstünden birkaç kişiyi daha alacağız.”

Yatak odasından Lucy’nin sesi duyuldu. “Jem? Ödünç alabileceğimi söylediğin siyah üst burada değil.”

“Orada değil mi? CD çaların yanında, yerde olması lazım.”

“Yerdeki tek şey halı.” Kapının kenarından Lucy’nin kafası uzandı. “Aslında tüm kıyafetlerin kayıp.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hepsi gardrobun içinde,” diye yanıtladı Ginny özür dilercesine. “Hepsini astım.”

Rupert bu durumla çok eğleniyordu.

“Ah, anne,” dedi Jem kafasını sallayarak. “Yatağımı da mı toplayacaksın.”

Lucy bıyık altından sırıtıyordu. “Onu da yapmış.”

“Çarşafı kontrol etmiş.” Rupert, bunu Caro’nun kuşağına eğilerek fısıldamıştı.

“Eh, artık sizi rahat bıraksak daha iyi olacak.” Kızların hazırlanmak için on dakikadan az bir zamanı kalmıştı ve Ginny onlara engel olduğunun farkına vardı. Bellamy’ye doğru parmaklarını şıklattı. Jem’e sıkıca sarılırken aciz görünmemeye çalıştı. “Tabii sizi de,” derken dostane bir tavırla parmaklarını Rupert ve Caro’ya doğru salladı. Sevsin ya da sevmesin, artık onlar da Jem’in yeni hayatının bir parçasıydı.

“Ne berbat bir zamanlama,” dedi Jem. “Sizi sadece iki dakika görebildim ve yine aceleniz var.”

Ginny yüzüne kaygısız bir gülümseme oturtmayı becermişti. Aslında en çok, dünyada en çok sevdiği kişi ile birlikte geçirmeyi düşündüğü harika hafta sonu planının suya düşmesine bozulmuştu. “Birkaç güne seni ararım. Hoşça kal tatlım. Hadi Bellamy, Jem’e veda et.”

Dışarıda yağmur başlamıştı. Araba hareket ederken, kapı eşiğinde duran Jem’e hafifçe el salladı. Ginny boğuluyormuş gibi hissediyordu. Whiteladies Yolu’na geldiği zaman hayal kırıklığı ve kimsesizlik duygusu tüm benliğini sarmıştı. Kendini araba kullanabilecek gibi hissetmiyordu. Birden arabayı kenara çekti ve dökülmeye hazır gözyaşla-

rına rağmen derin derin nefes almaya başladı. Direksiyona o kadar sıkı yapışmıştı ki, elinde kalmaması mucizeydi. Bu *hiç de adil* değildi, *hiç adil* değil, *hiç...*

Birden izlendiğini fark etti. Dönünce Davy Stokes'in bakışlarıyla karşılaştı. Hemen ardından arabasını bir otobüs durağının önüne çektiğini fark etti. Çok soğuk ve yağmurlu bir öğleden sonraydı ve Davy'nin yüz ifadesinden onu gideceği yere götürmek için durduğunu sandığı anlaşıyordu.

Ah, harika.

Ama artık basıp gitmek için çok geçti. En azından göz yaşları içinde yüzmüyordu. Yolcu camını açıp uzandı. Yine az önceki neşeli ses tonu ile konuşmaya başladı. "Merhaba! Burada fena ıslanacaksınız! Seni gideceğin yere bırakabilir miyim?"

Sonuçta bir şekilde kızıyla arkadaş sayılırdı. O da o çocukla bir şekilde arkadaş olan bir kızın annesiydi. Ginny fark etti ki; nasıl o kendini bu teklifi yapmak zorunda hissettiyse, şimdi Davy de kabul etmek zorunda hissediyordu. Oldukça mahcup görünüyordu. "Henbury yolunuzun üstünde mi?"

Ginny, Henbury'yi daha önce hiç duymamıştı. Ama iki yüz millik yoldan geldiğini ve şimdi de aynı yolu geri gideceğini düşününce, birkaç milin ne önemi vardı ki?

"Hiç problem değil. Sen bana tarif edersin. Bir de eğer Bellamy kulaklarını yalamaya kalkarsa sakın korkma, kendince arkadaş olmaya çalışıyor."

"Köpekleri severim. Merhaba oğlum." Arabaya yerleşip emniyet kemerini bağladı. Davy gözlerine giren uzun siyah saçlarını geriye attı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

“Ne istersen sorabilirsin.” *Tabii ki, doğum kontrol yöntemleri ile ilgili olmadığı sürece.*

“Ben evden ayrıldıktan sonra benim hakkımda konuştular mı?”

Ginny duraksadı. “Hayır.”

Davy hafifçe gülümsedi. “Duraksamamalısınız. Bu evet anlamına gelir. Sizce Lucy’ye âşık olduğumu mu düşünüyorlar?”

“Hımmmm, olabilir.” Ginny isteksizce onayladı. “Neden ki? âşık değil misin?”

“Tabii ki âşığım. O muhteşem biri. Ama aramızda hiçbir şey olamayacağını fark ettim. Onun tipi olmadığını biliyorum,” dedi Davy üzgün bir sesle. “Onu absürd espri yeteneğimle etkilemeyi düşünüyordum, tıpkı Paul Merton gibi, onu tanır mısınız? Ama sorun şu ki, ne zaman Lucy’yi görsem ince zekâm uçup gidiyor ve tam bir eziğe dönüşüyorum.”

Tanrı yardımcısı olsun. Bu samimiyeti Ginny’ye dokunmuştu. “Kendine biraz zaman ver,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “Başlarda herkesin biraz ağzı dili bağlanır.”

“Dürüst olmak gerekirse, yine de aynı kulvarda değiliz. Bu konuştuklarımızdan kimseye bahsetmeyeceksiniz değil mi? Aramızda kalabilir mi? Kendimi yeterince aptal durumuna düşürdüm.”

“Tek bir söz bile etmeyeceğim.”

“Söz mü?”

“Söz. Sana bir şey itiraf edeyim mi? Rupert’ten hiç hoşlanmadım.”

Davy’nin üst dudağı küçümsercesine kıvrıldı. “Rupert, embesil, aşâğılık herifin teki. Özür dilerim ama öyle.

Herkesin işine burnunu sokmaya bayılır. Bu kavşaktan düz devam edin lütfen.”

“Demek hâlâ evde kalıyorsun, birisi mi öyle istedi?” Ginny, Henbury tabelasını takip ederken şanslı ebeveynler diye geçirdi içinden.

“Annemle beraber yaşıyorum. Babam yıllar önce gitti. Annem benim de gitmemi istemedi,” dedi Davy. “Bu sebeple sadece Bristol’deki üniversiteye başvurabildim. Neyse ki bir yere yerleşebildim, aksi taktirde çok zor bir durumda kalacaktım.”

Şanslı anne. Oğlundan evden gitmemesini istiyor ve oğlu da onu kırmayıp evde kalıyor. *Ne kadar da basit*, diye düşündü Ginny. Niye bunu o da düşünmemişti ki? “Bakarsın fikrini değiştirir. Belki Rupert evden ayrılır ve onun yerine de sen taşınırsın.” Ginny sadece şaka yapıyordu ama böyle olsa harika olmaz mıydı?

“Evin onun olduğu düşünülürse, Rupert’in taşınması oldukça zor,” dedi Davy.

“Öyle mi?” Öyle olduğunu fark etmemişti. “Ben hepsinin kiracı olduğunu sanıyordum.”

David başıyla onayladı. “Rupert’in babası, üniversite bitene kadar oturması için o evi satın aldı.”

“Ah, iyiymiş. Eğer karşılayabilecek imkânın varsa oldukça mantıklı.”

“Duyduğuma göre, Rupert’in babasının istediği her şeyi karşılayabilecek imkânı varmış.”

“O zaman diğerleri sadece ev masraflarına yardımcı olmak ve Rupert’a arkadaşlık etmek için oradalar.”

“Buradan sağa dönün. Ayrıca aynı dersleri alıyorlar,” dedi kuru bir sesle. “Muhtemelen yakında ödevlerini de

yapmalarını isteyecektir. Şimdi de sola dönün lütfen. İşte bu kadar, oradaki mavi kapı bizimki. Harika. Çok teşekkür ederim, belki daha sonra yine görüşürüz.” Arka koltuğa doğru dönüp vedalaştı. “Hoşça kal Bellamy. Ver bir beşlik.”

Bellamy patisini kaldırana kadar bekledi ve sonra da ciddiyle patisini sıktı.

“İyi şanslar,” dedi Ginny. “Hiç belli olmaz, bazen olaylar senin tahmin ettiğinden çok daha güzel bir şekilde gelişir.”

Davy arabadan indi. “Yani diyorsunuz ki ağzı dili bağlanan iyi çocuk sonunda kızı kapabilir, öyle mi? Tabii bir Richard Curstis filminde şansım olabilirdi.” Hafifçe omuzunu silkti. “Ama gerçek hayatta bunun olabileceğini pek sanmıyorum. En azından karakterlerimizin oluştuğu bu dönemde herkesin bazen kalbinin kırılması gerekiyor.”

Ginny, onun eve girişini izledi. Rupert’in kesinlikle burun kıvracağı, sıradan, üç yatak odalı, teraslı, mütevazı bir evdi. Neyse, diğer insanların kalp kırıklıklarını kafasına takamayacaktı, şu anda kendi kalbi yeterince kırık zaten.

“Eve dönme zamanı evlat,” dedi Ginny. Bir yandan da Bellamy’nin koca kafasını okşuyordu. “Portsilver’e kadar epey bir yolumuz var. Jem ile bir hafta sonu geçirmek için çok mu fazla, hı? Bunun için özür dilerim.”

Bellamy, bu durumun umurunda olmadığını anlatmak istercesine ellerini yalamaya başladı, o zaten çoktan affetmişti bile. Ginny ona sevgiyle baktı. “Ah, tatlım, iyi ki varsın. Sen olmasan ben ne yapardım?”

Bellamy üç hafta sonra öldü. Vücudundaki kanser o kadar hızlı yayılıyordu ki tedavi edilebilmesi mümkün değildi. Yürüyemiyordu, yemek yiyemiyordu ve çok acı çekiyor-

du. Veteriner Ginny'yi, Bellamy'yi uyutarak, huzur içinde gitmesine izin vermenin onun için yapılabilecek en iyi şey olduğu konusunda ikna etti.

Böylece veterinerin tavsiyesine uydu ve tahmin ettiğinden çok daha büyük bir acı hissetti. Bellamy, Gavin taşındığından beri onlarla beraberdi. Birisi köpek sahip-
lenmenin onlara çok iyi geleceğini söylemişti ve tüm olup bitenlerden bir hafta sonra Bellamy yeni hayatlarına dahil olmuştu bile. Gavin'den çok daha iyi bir hayat arkadaşıydı. Hatta Ginny onu çok daha önce almadığı için epey hayıflanmıştı. Gavin oldukça yetenekli bir yalancı, duygusal olarak hiçbir şekilde güvenilmez ve sadakatsiz biriydi. Oysa Bellamy hiç de öyle değildi, nazik, şefkatli ve her açıdan tamamen güvenilir. Nerede olduğu ile ilgili hiçbir zaman yalan söylememişti. İhtiyaçları oldukça basitti ve koşulsuz bir sevgisi vardı.

"Bu köpeği benden daha çok seviyorsun," diye homurdanmıştı Gavin.

Ginny, "Kim yerini tutabilir ki?" diye cevap verirken aslında bunları kastetmişti.

3. Bölüm

A rtık Bellamy de yoktu. Ginny hâlâ durumu kabullenememişti. O sevimli, bıyıklı suratı bir daha göremeyecek olduğunu kabullenmek çok zor geliyordu. Bu sabah onu arka bahçedeki vişne ağacının altına gömmüşlerdi. Jem dün geceki treni yakalamıştı ve bu sabah da beraberce, hıçkırıklar içinde duygusal bir törenle son görevlerini yapmışlardı.

Jem'in Bristol'de kaçırmaması gereken dersleri vardı. Yani Portsilver'de kalmak gibi bir seçeneği yoktu. Şiş ve kızarık gözlerle, isteksizce Bristol'e giden öğlen trenini yakalamıştı.

Ginny gözlerinin şişliğini kapatmayı becerememişti, makyajını yaparken gözüne soktuğu rimel fırçası da bu konuda hiç yardımcı olamamıştı. Kendisini yaralı, duygusal olarak tükenmiş ve acı içinde hissediyordu. Ama aynı zamanda bomboş eve gidip tek başına Bellamy'nin arka bahçedeki mezarını seyretmeyi de istemiyordu. Böyle perişan bir halde olmak karakterine tersti bir kere. Her zaman doğal olarak neşeli bir yapısı olmuştu.

Ginny kafasını dağıtmak için arabasını Portsilver'in merkezine doğru sürdü ve park etti. En azından kasım ayında Portsilver'da park yeri bulabilmek fiziksel olarak mümkündü. Tamam, şimdi sıra kendine ne gibi bir hoşluk yapabileceğine karar vermeye gelmişti. Belki muhteşem bir ruj? Veya payetli bir fular? Ah, ya da tuhaf sesli yeni bir oyuncak...

Hayır, olmaz Bellamy öldü. Bunu düşünme, bunu düşünme.

Sokakta yürüyen diğer köpeklerle de bakma.

Ve ağlama.

Birkaç hafta sonra Noel zamanıydı, şimdiden hediyelere bakmaya başlamak iyi olmaz mıydı?

Mucizevi bir şekilde Ginny daha iyi hissetmeye başlamıştı. Jem'in Noel çorabının içine koymak için uçuk pembe, üstü kabartmalı deri bir kemer ve kapağı sedef kakmalı bir defter seçti. Başka bir dükkânda da mavi ve yeşil kareli bir tayt, dokundukça yanıp sönen plastik bigudiler ve arkasından leylak rengi hint leyleği tüyleri fışkıran bir tükenmez kalem buldu.

Bu saçma sapan ıvır zıvır alma işi, her zaman zevk aldığı bir şeydi. Ginny, çantasındaki her şeyin parasını ödedikten sonra yolun aşağısına doğru ilerlemeye başlamıştı. Dükkânlardan birinin vitrininde duran bir resme gözü takıldı ve o tarafa yöneldi. Hayır, olamaz, dükkân kapalıydı, tüm olanlardan sonra bu hiç hoş olmamıştı.

Tam o anda, yolun karşısında yalnızca adının Vera olduğunu bildiği bir kadını gördü. Kalbi panik halinde güp güp atmaya başlamıştı. Yakın arkadaş değillerdi. Portsilver'in ana plajı boyunca köpeklerini yürüyüşe çıkarırken tanış-

mişlardı. Şimdi de yolun karşısında başörtüsünü düzeltmeye çalışıyordu. Yanında sabırla oturup bekleyen, Marcus adındaki zarif Afgan tazısının sahibiydi. Oldukça konuşkan bir tipti. Eğer Vera onu görürse mutlaka Bellamy'yi soracaktı.

Bugün onunla karşılaşmaya hali olmayan Ginny, gördüğü ilk dükkâna sığınmıştı. İçerisi, masaların üstüne yayılmış Çin sanat eserleri, el yapımı ahşap hayvanlar, müthiş renkli cam şamdanlar ve çeşitli ilginç hediyeliklerle doluydu.

Ginny, acayip pahalı hediyeliklerin arasında bulduğu mücevherli bir kuyruğu olan, kurşuni renkli tavus kuşunu avucuna alıp incelemeye başladı. Etiketdeki fiyatı görünce ufak çaplı bir şok yaşadı. Hadi oradan be, otuz sekiz pound'a gerçek mücevher alınır. Aslında hiç de Jem'in tarzı olan bir şey değildi ama hoşuna gidebilirdi. Ah, şuradaki yastıklara bak, işte bunlara bayılacaktı.

Maalesef Jem'in böyle bir şansı olamayacaktı çünkü çıkartmadan etiketini çevirip bakınca yastıkların her birinin yetmiş beş pound olduğunu gördü. Evet, burası çok güzel bir dükkândı ama çorap içlerine koymak için neşeli ve ucuz şeyler bulunabilecek bir yer değildi.

Kapının yanındaki masanın arkasına gizlenip Vera'nın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti. Vera'yı sevmediğinden değil, sadece Bellamy'nin öldüğünü başka bir köpek âşığına söylemeyi şu anda kaldıramayacağını hissediyordu. Sokak ortasında duygularının kontrolünü kaybetmek şu anda ihtiyacı olan en son şeydi.

Neyse ki sahil temiz görünüyordu. Yine de mağazanın etrafına bakınmaya devam etti. Kaldıramayacağı bir durumla karşılaşmak istemiyordu. Böyle düşünmekten vaz-

geçmeliydi. Ginny birisinin dikkatle onu izlediğini fark etti. Koyu saçları ve koyu, delici bakışları olan bir adam onu izliyordu. Üstünde kot pantolon ve yakası kalkmış, yıpranmış kahverengi bir deri ceket vardı. Bir an göz göze geldiler ve Ginny bu bakışlarda anlamlandıramadığı bir şeyler gördü. Vay canına, ne kadar da yakışıklıydı, hatta son derece çekiciydi.

Ve sonra bitti. İlgisini kaybettiğini belirten hafif bir omuz hareketiyle öbür tarafa döndü. Yumruk yemiş gibi dünyaya geri dönen Ginny, içinden kendini azarladı. Şiş ve kızarık gözleri, dağınık saçlarıyla tam da böyle film yıldızı gibi bir adamla karşılaşacak günü bulmuştu.

Ancak Jem'e yakışacak, tipik ergen bakış açısıyla düşünmüştü. Aslında gayet doğrudu. Neyse, en azından kendini aptal durumuna düşürecek bir şey yapmamıştı. Gülümsemeye çalıştı ve davetkâr bir şekilde kirpiklerini kırpıştırdı. Bu şekilde kendini avutan Ginny, kapıdan giren yeni müşterinin olduğu tarafa döndü. Eğilerek yanlarından geçti ve dışarı çıktı. Hâlâ Vera'yla karşılaşmak istemiyordu. Hızla otoparka doğru ilerledi. Bir gün için bu kadar şey yeterliydi, artık eve gitme zamanı gelmişti ve—

“Seni gördüm.”

Ağlara takılmış büyük bir somon gibi, neredeyse kalbi dışarı fırlayacaktı. Bir el kolunu tutuyordu ve daha önce bu sesi hiç duymamasına rağmen tek seferde kim olduğunu anlamıştı.

Böyle bir ses başka kime ait olabilirdi ki?

Ona bakmak için dönerken, yanaklarının kızardığını hissetti. Vay canına, yakından çok daha çekiciydi. Zeki olduğu da gayet açıktı, sonuçta şu anda hiç de çekici olmayan

dış görünüşünün ardındakini görebilmişti. Tıpkı sokakta salaş bir halde yürüyen genç bir kızda nasıl bir manken kumaşı olduğunu içgüdüsel olarak fark edebilen yetenek avcıları gibiydi.

“Seni gördüm,” diye tekrarladı.

Ayrıca harika kokuyordu. Bu tıraş losyonu hangisiyse, Ginny’nin favorisiydi. Nefes nefese fısıldadı, “Ben de seni gördüm.”

Dik bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı. Hâlâ kolunu tutuyordu. “Gidelim mi?”

Gitmek mi? Şansa bak, bu yaşadıkları gerçek miydi? Durum siyah beyaz Fransız sanat filmlerine benziyordu. İki kişi karşılaşır, bir iki kelime konuşurlar ama aslında birbirlerine çok daha fazla şey anlatmışlardır.

“Nereye gideceğiz?” Dur, tamamen yabancı biriyle, onun mekanına gidip kıyafetlerini çıkarıp öylece yatağa giremezsin. Onu sadece—

“Mağazaya döneceğiz.”

Ginny’nin hayal gücü, gündüz düşlerinin tam ortasında donup kaldı. (Dört direkli yatağın etrafını süsleyen krem rengi ipek perdeler, açık pencereden gelen tatlı esintiyle dalgalanıyordu çünkü Ginny’nin düşler âleminde olay sıcağı ve huzurlu bir ağustos öğleden sonrasında geçiyordu.)

“Mağazaya mı döneceğiz?” Belki de dükkân sahibiydi. Ya da üst katında yaşıyordu. Tanrım, şimdi de eline uzanıyordu, ne kadar da *romantikti*. Keşke söylediği her şeyi papağan gibi tekrarlamayı bırakabilseydi.

“Hadi ama, kendine bir iyilik yap ve pes et. İşinde iyi olabilirsin.” Ağır ağır konuşuyordu. “Ama o kadar da iyi değilsin.”

Bu ne demek oluyordu şimdi? Bilmece gibi konuşuyordu. Ginny, elini tutup parmaklarını tek tek açışını izledi.

Ginny'nin tüm kanı çekilmişti. Hemen ardından ağzından çıkan korku dolu çığlığı istemsiz bir kıkırdama izledi. "Aman Tanrım, farkında bile değilim! Ne kadar utanç verici! Elimdekini unutup öylece çıkıp gittiğime inanamıyorum. Şükürler olsun ki fark etmişsiniz! Hemen geri götürüp açıklayacağım..."

Elini çekmek isteyip adamın buna izin vermediğini fark edince, Ginny'nin sesi kesildi. Adam bu dalgınlığı hiç de gülümseyerek karşılamamıştı. Tamam dikkatsizceydi ama masum bir hataydı işte.

Aslında kaçmaması için bileğini sıkıca tutuyordu.

"Bana bak," dedi Ginny kızarak. "Bilerek yapmadım!"

"Dükkân farelerinden hiç hoşlanmam. Umarım senden şikâyetçi olurlar," dedi adam sakince.

"Ama ben dükkân faresi değilim! *Hayatım boyunca* hiçbir şey çalmadım. Tanrım, bu şekilde düşündüğüne inanmıyorum!" Çirkin bir şekilde, sokaktan geçen insanların da dikkatlerini çekmeye başlamışlardı, hatta bazıları neler olduğunu anlayabilmek için yavaşlıyorlardı. Ginny elindeki mücevherli tavus kuşunu tutarak dükkâna döndü ve hızla yürümeye başladı. Bir yandan da utanç gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Bu durum onu çekiçle vurulmuş kadar sarsmıştı. İçinden hiç tanımadığı bir adama yazıyordu ve gülünç bir şekilde onu hayal edebileceğini hayal ederken, Bellamy tamamen aklından uçup gitmişti.

Ne kadar da sığ ve bencildi.

Kapıyı itip dükkâna girdiğinde, etrafta dolaşan onlarca müşteri ve orada çalışan kadını gördü. Hemen peşin-

den gelen adam onu tezgâhın yanına kadar götürdü. Eğer kaçmaya çalışırsa onu yere indirmeye hazır bir hali vardı. Ginny, mücevherli tavus kuşunu satıcı kadının ellerine bıraktı ve utanç içinde mırıldanmaya başladı, “Çok özür dilerim, tamamen bir kazaydı, dışarı çıkarken hâlâ elimde tuttuğumun farkında değildim.”

“Kulağa oldukça inandırıcı geliyor değil mi?” Adamın bir kaşı havadaydı. “Ama onu izliyordum. Kaçmadan önce nasıl davrandığını gördüm.”

Şimdi bu, bir cinayet olayında masum olman ama kendini de ölüm sırasında bulman gibi bir şey miydi yani?

“Lütfen böyle söyleme.” Tutmaya çalıştığı gözyaşları, göz kapaklarını acıtıyordu. Nefes almak için yutkunurken, şu anda gerçekten ilgi odağı haline geldiğini fark eden Ginny, tezgâhın kenarına tutundu. “Ben dürüst bir insanım, asla yasaları çiğnemedim, sadece biraz *kafam dağınıktı*.”

“Belli ki öyle,” diye lafa karıştı adam. “Yoksa yakalanmazdın.”

“Ah, ÇENENİ KAPAYACAK mısın sen? Öyle demek istemedim! Elimde olduğunu fark eder etmez geri getirdim,” diye bağırды Ginny. “Tamamen bir *kazaydı!*” Satıcı kadına çaresiz gözlerle bakarak yalvarmaya devam etti. “Bana inanıyorsunuz değil mi? Gerçekten çalmayı planladığımı düşünmüyorsunuz herhalde?”

Kadın şaşırılmış görünüyordu. “Şey, ben...”

“Bu tabelayı görüyor musun?” Adam, kasanın yanında duran, hırsızların yargılanacağını bildiren tabelayı işaret ediyordu. “Burada olmasının bir sebebi var.”

Ginny, kendini oldukça halsiz hissetmeye başlamıştı. “Ama ben hırsız değilim ki.”

Adam, satıcı kadına tezgâhın üstünde duran telefonu işaret etti. “Hadi, polisi çağırsana.”

“Bir yanlışlık var,” dedi Ginny hıçkırıklar içinde. “Dün köpeğim öldü. Onu daha bu sabah gömdüm.” Bunları söylerken, dizlerinin bağı çözülmüş gibi olduğu yere yığılmak üzereydi. Gözyaşları istemsizce akmaya başlamıştı. Satıcı kadın alelacele tezgâhın arkasından bir sandalye uzattı. “Özür dilerim, çok özür dilerim... Sadece bütün bu olanlar bana çok fazla geliyor.” Sandalyeye çöken Ginny, yüzünü ellerinin arasına gömüp kafasını sallamaya başladı.

“Çok üzgün görünüyor,” diye endişeyle mırıldandı satıcı kadın.

“Suçüstü yakalandığı içindir. Şimdi de kurtulabilmek için her numarayı deniyor tabii.”

“Ah, ya gerçekten köpeği ölmüşse? Eğer öyleyse gerçekten çok kötü bir durum. Biraz da solgun görünüyor. İyi misin tatlım?”

Ginny başını salladı. Şiddetli bulantı, vücudundan çıkmaya çalışan sihirli bir ruh gibi tüm vücudunu sarmıştı. “Aslında biraz hasta gibi hissediyorum.”

“Berbat görünüyor.”

“Çünkü suçlu.”

“Merhaba, tatlım, beni duyuyor musun? Yalnız olmalısın. Arayabileceğimiz birisi var mı?”

Adam üstüne basa basa, “Mesela polis gibi?” dedi.

Durum hiç de iyi değildi. Bir polis hücreğine atılmak veya bir duvara zincirlenmek bile burada durup dükkândaki herkesin yargılayıcı bakışlarına maruz kalmaktan daha iyi olurdu. Ginny kafasını sallayarak mırıldandı, “Hayır, arayabileceğiniz kimse yok. Kızım artık burada değil. O

gitti. Sadece yapman gerekeni yap ve polisi ara. Hadi, tutuklattır beni, artık hiçbir şey umurumda değil.”

Uzun bir sessizlik oldu. Herkes nefesini tutmuş gibi görünüyordu.

Sonunda satıcı kadın “Bunu ona yapamam. Zavallı şey, bu haldeyken onu nasıl tutuklatabilirim?” dedi.

“Bana bakma. Sizin dükkânınız,” dedi adam bıkkın bir sesle.

“Aslında değil. Dükkânın sahibi bugün Penzance’e gitti. Ben sadece dükkâna göz kulak oluyorum. Hem bunu da geri aldığımıza göre, niye bu konuyu burada kapatmıyoruz?” Cam objelerle dolu tezgâhın üstünde duran mücevherli tavus kuşunun ayakları neredeyse Ginny’nin kulaklarına kadar geliyordu.

Adam, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Tam bir kabul lenmişlikle derin bir soluk verdi ve kibarca ekledi. “Tamam o zaman. Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum.”

Adamın ardından kapı gürültüyle kapandı. Ginny el yordamıyla bir mendil buldu ve burnunu sildi. Kollarını ovuştururken satıcı kadın nazikçe konuşmaya başladı. “Her şey yolunda tatlım. Hadi bütün bu olup biteni unuttalım, ne dersin?”

“Bütün olanlar bir kazaydı,” diye homurdandı Ginny.

“Öyle olduğuna eminim. Kötü zamanlar geçirmişsin. Gidebilecek kadar iyi misin şimdi? Biraz sakinleşmen gerekiyor, kendine dikkat et.”

“Daha iyiyim.” Kadına karşı hem mahcup hem de minnettardı. Ginny, Terminatör’ün dışarıda onu beklemeyip gitmiş olması için dua ediyordu.

“Teşekkürler.”

4. Bölüm

“Geçen hafta ne yaptığımı asla tahmin edemezsin.” Carla konuşmaya devam ederken, Ginny’nin yüzü utançtan kızarmaya başlamıştı.

“Hey, senin için çok iyi olmuş.” Carla, bir yandan da Sardunya adasında iki hafta boyunca bronzlaştırdığı eliyle onay işareti yapıyordu. “Gerçek dünyaya ve zamana hoşgeldin. Peki onunla nerede tanıştın?”

Gerçekten mi?

“Öyle bir şey değil,” diye itiraz etti Ginny. “Hepimiz cılgın birer sürtük olamayız değil mi?”

“Tabii ki. Benim daha fazla erkeğe ihtiyacım var.” Carla eğlenerek cevap yetiştiriyordu. “Öyleyse bana ne yaptığını söyle. Neymiş bu seksten çok daha iyi olan şey?”

“Seksten daha iyi olduğunu söylemedim.” Ginny’nin aklında birden, dört direkli yatağın içeri giren esintiyle halıvalanan krem rengi saten perdeleri ve uzun boylu, yarı çıplak bir adamın gölgeli silüeti dans etmeye başlamıştı. “Çok korkunçtu. Yanlışlıkla hediyelik eşya dükkânından bir şey

yürüttüm ve maalesef bunu isteyerek yapmadığıma inanmayan bir adam tarafından yakalandım. Kes şu gülmeyi,” diye isyan etti Ginny. Carla gülmemek için dudaklarını ısıırıyordu. “Hayatımın en kötü deneyimiydi. Neredeyse *tutuklanıyordum.*”

“İşte bu durumdan nefret ediyorum. Neyi çalmaya çalışıyordun ki? Güzel bir şey miydi bari?”

Arkadaşlar, onlara kimin ihtiyacı vardı ki? Çatalı Carla’nın eline doğru saplamaya çalışan Ginny devam etti. “Hiçbir şeyi çalmaya çalışmıyordum. Kuyruğu mücevherli minyatür bir tavus kuşuydu. Hoşuma gitmemişti bile.”

“Dükkândan sevmediğin bir şeyi aşırırmazsın. Ne düşünüyordun ki?”

“Sadece yaptım, düşünmedim. Bellamy’yi yeni gömmüştük. Sonra Jem’i istasyona bıraktım. Alışveriş merkezini dolaşmanın bana iyi gelebileceğini düşünmüştüm.” Ginny’nin suratı asılmıştı. “Tekrar aynı şey olur diye artık bir dükkâna bile giremiyorum. Bu durum devam ederse Noel sofrasında sadece konserve havuç ve mısır gevreği olacak.”

“Kendini toplaman gerek,” dedi Carla. “Sosyal hayatını tekrar yoluna sok ve kendine yeni bir erkek bul.” Carla oldukça ısrarlıydı. “Demek istediğim, konserve havuç ve havada kalmış bir cümleyle yoluna devam edemezsin.”

“Biliyorum, biliyorum.” Ginny bunu daha önce elli kere duymuştu. Onun bu erkeksiz hayatı, Carla için sürekli bir üzüntü ve şaşkınlık kaynağıydı. “Ama Noel ertesine kadar olmaz, tamam mı? Jem yakında dönecek.”

“Gördün mü? Yine aynısını yapıyorsun. Jem eve dönene kadar hayatını beklemeye alıyorsun.” Carla sandalyesinin

etrafında dönüp dikkatlice Ginny'nin mutfak takvimine baktı. "Bahse girerim, dönem sonuna kadar günleri tek tek işaretliyorsundur."

"Seninle neden arkadaş olduk bilmiyorum ki. Sanki öyle bir şey yaparmışım gibi," dedi Ginny.

Eğer mutfaktaki takvimde günleri işaretleseydi, Jem döndüğü zaman hemen görürdü, o kadar da aptal değildi. O da yatağının altında sakladığı diğer takvimde işaretliyordu.

"Neyse, senin hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Biraz da benden bahsedelim," dedi Carla.

Şimdiye kadar Sardunya'daki hareketli tatilinin sekizinci gününe kadar gelebilmişlerdi. Hiçbir erkek güvende değildi. "Devam et, Russel eve gittikten sonra ne oldu?"

"Teşekkürler." Carla'nın gözleri tıpkı şarap kadehlerini doldururken olduğu gibi keyifle dans ediyordu. "Hiç sormayacaksın sanmıştım. Pekâlâ..."

Ginny gülümsedi. Jem'in dönmesine sadece on dokuz gün kalmıştı. İşte buna kesinlikle içilirdi.

Noel'den sonraki hafta, Ginny mutfakta bulaşık makinasını boşaltırken Jem oturma odasından seslendi, "Anne! BURAYA GEL!"

Ginny doğruldu. Halının üstünden dörtmala geçen şey bir örümcek miydi?

"Anne! HEMEN!"

Oturma odasına gittiğinde Jem'i yayıldığı koltukta doğrulmuş, TV ekranına muzipçe bakarken buldu. Ekranda gündüz kuşağı magazin programlarından biri vardı. Sunucu neşeli bir şekilde bekâr kulüpleri hakkında konuşuyordu.

Ginny'nin yüreği sıkışmaya başlamıştı, "Ah hayır, onlardan birine gitmeyeceğim. Beni ikna etmeyi deneme bile! Ah!"

Kamera, şimdi de açısını değiştirip sunucunun yanında-ki kişileri gösteriyordu.

"Çok utanç verici," diye bağırdı Jem. "Lütfen bana zamanında bir kaçamak yaptığını ve onun gerçek babam olmadığını söyle."

Ginny elleriyle ağzını kapatmış, sunucunun Gavin'le bekârlar kulübüne katılmanın yaşamında yarattığı farklar hakkında yaptığı röportajı izliyordu. Gavin gururlu duruşuyla resmen ışıldıyordu. Üstünde meşhur markalardan birinin rengârenk çizgili bir gömleği vardı. Bazıları bu tarz gömleklere *göz alıcı* diyebilirdi ama Ginny onları *göz yasar-tıcı* diye adlandırıyordu. Gavin en neşeli haliyle, kulübe katıldığından beri edindiği harika arkadaşlık ağını ve beraber ne kadar eğlendiklerini büyük bir coşkuyla anlatıyordu. En ufak bir utangaçlık hissetmeden keyifle devam ediyordu. "Demek istediğim, bir Johny Depp olmadığının farkındayım. Ben sadece hayatımı paylaşabileceğim birini arıyorum ve doğru kadının da dışarıda bir yerlerde olduğuna eminim. Kırk yaşındaki biri için çok da fazla bir şey istemiyorum, değil mi?"

"Kırk mı!" Ginny inançsız bir sesle bağırdı çünkü Gavin-adamdaki yüzüzlüğe bak ki- kırk üç yaşındaydı.

"Aaah, şimdi de sunucu ile flört ediyor!" Jem yüzünü yastığa gömdü. "İzleyemiyorum!"

İşkence gibiydi. Sunucu ve Gavin önce dans ettiler. Sonra da Gavin esprili bir Hollywoodvari kucaklama ile dansı bitirdi. Jem koltukta öğürtüler çıkararak izliyordu programı. Sonunda programın bekâr kulüplerine ayrılmış

kısmı bitip yerini sistit hakkında üç dakikalık derin bir tartışmaya bıraktı.

“Onunla aynı kanı taşıdığımı inanamıyorum.” Nihayet gözlerini açmaya cesaret edebilen Jem söylenmeye devam ediyordu. “Sanki bekârlar kulübüne giden bir babaya sahip olmak yeterince kötü değil. Ama yoo, benimki daha da ileri gidip bu yaptığıyla övünmek için televizyona bile çıktı. Üstelik yüzünü bulanıklaştırma nezaketini bile göstermedi.” Cep telefonuna uzanıp babasının numarasını çevirdi. “Baba? Hayır, Keira Knightley değil, benim. Ve evet, az önce gördük. Bizi önceden uyarmadığına inanamıyorum. Ya bütün arkadaşlarım da izlediyse? Neden utanç verici bir babam var benim?”

“Onun bu hayattaki misyonu da bu, insanı başkasının yerine utandırmak,” dedi Ginny.

Jem babasının söylediklerini dinledikten sonra gözlerini Ginny’ye doğru çevirdi. “Babamın biraz içi kıyılmış”

“Onun her zaman içi kıyılıyor. Sonra da o koca göbeğini saklayabilmek için iri çizgili gömlekler giymek zorunda kalıyor, aynen böyle devam etsin.” Ginny içini çekerek ekledi. “Söyle buraya gelsin.”

“Duydun mu?” diye sordu Jem ve sırtmaya başladı. “Babam senin bir yıldız olduğunu söylüyor.”

“Henüz ne yiyeceğimizi bilmiyor ki.” Ginny ıslak ellerini pantolonunda kurulayıverdi. “Söyle ona, menüde salata var.”

5. Bölüm

Gavin bir saat sonra pis, beyaz, orta yaş krizi yaşayan Porsche'siyle kükreyerek geldi. Mutfak masasında hep beraber akşam yemeklerini yediler. Jem'in onu utandırma çabaları, tahmin edilebileceği gibi istenen etkiyi yaratamadı.

“Bunun ne zararı var ki?” Zerre pişmanlık duymayan Gavin, tabağında yeni bir tereyağlı patates püresi dağı oluşturmaya devam ediyordu. “Sosyal hayatımı geliştiriyorum, yeni arkadaşlar ediniyorum, eğleniyorum. Harika kızlarla tanıştım.”

Burada can alıcı kelime kızlardı. Bazen Ginny, bir zamanlar Gavin'le evli olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Bugünlerde Gavin durmadan aynı şeyleri söylüyordu. En muhteşem yaratıkla tanışmıştı ve bu seferki kız kesinlikle hayatında tek olacaktı. Gavin'in karşı cins söz konusu olduğunda oldukça ateşli bir konuşmacı olduğunu ama maa- lesef aynı derecede duyarlı olmadığını söylemeye bile gerek yoktu. Kızların hepsi yirmili yaşlarında, kısa etekli, yüksek

topuklu ayakkabılar giyen ve açık sarı saçlı tiplerdi. Bu ilişkilerde fikir uyuşmasından bahsetmek zordu. Genellikle birkaç hafta sürüyorlardı. Gavin, Noel zamanı geldiğinde tüm zamanını son aşkı Marina'yı överek geçirmişti. Ve üzerinden henüz on gün geçmişken gelmiş bekârlar kulübünü methediyordu.

"Marina'ya ne oldu?" Ginny ekmeğini sarmısaklı mayoneze batırdı.

"Kim? Ah, evet. Eski erkek arkadaşı kıskandı ve biraz olay çıkardı. Şimdi tekrar beraberler."

"Ve sen de başladığın yere döndün," dedi Ginny. "Bu bekârlar kulübündeki kadınlar, senin alıştıklarından biraz daha yaşlılar, değil mi?"

"Yani? Hiç problem değil. Hatta bazılarının müthiş kızları var." Gavin hiç istifini bozmadı. "Ve bana öyle bakmayı bırak. Sen de denemelisin."

"Ne? Elli küsür yaşındaki kadınlarla sohbet edip sonra kızlarıyla mı takılıyorsun?"

"Bu kulüp insana kendini daha iyi hissettirir. Jem haftaya üniversiteye geri dönecek," diye devam etti Gavin. "Daha fazla dışarı çıkmalısın. Benimle gel, seni herkesle tanıştırayım. Eğlenceli olur."

"Delirdin galiba? Ben senin eski karınım." Ginny onun ciddi olduğuna inanamıyordu. "Gelmeyi istesem bile eski karını kendi gittiğin bekârlar kulübüne götürmen hiç normal değil. Hem zaten ben *istemiyorum*."

Gavin omuzunu silkti. "Zamana ayak uydurmalısın. Ve hayatının geri kalanında ne yapacağını da düşünmelisin."

"Baba, yapma. Bu, *sen* seviyorsun diye beni de zeytin

yemeye ikna etmeye çalışman gibi bir şey. Annem gayet iyi, senin gibi çaresiz değil.”

“Ben çaresiz değilim.” Gavin, kendisine yöneltilen bu ithama oldukça öfkelenmişti.

“Hayır, sadece yalnız kalmaya pek dayanamıyorsun.” Jem uzanarak babasının elini sıvazladı. “Bunu eleştirmek için söylemiyorum, gerçek bu. Ama annem öyle değil. Bu haliyle mutlu.” Ginny’ye dönerek ekledi, “Sen hiçbir zaman yalnız hissetmezsin, değil mi anne? Sen öyle bir tip değilsin.”

“Eee... şey...” Bu beklenmeyen soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Ginny, dürüst davranıp aslında biraz yalnız hissettğini itiraf etmek için uygun zaman olabilir mi diye aklından geçirdi.

“Tanrı’ya şükür.” Jem hislerini anlatmaya devam ediyordu. “Şunu da söylemek isterim ki, cidden bunun için minnettarım.” İnanamazmış gibi başını salladı. “Yani, bazı ebeveynlerin nasıl olduğuna inanamazsınız. Tamamen umutsuz vakalar var. Mesela aynı sınıfta olduğumuz kızlardan biri olan Lizzie gibi, anne ve babası onu hemen hemen her gün arıyorlar. Bunun ne kadar utanç verici olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Kızın telefonu her çaldığında herkes gülmeye başlıyor. Sanki anne ve babası tüm hayatlarını onun için yaşıyorlar. Veya başka bir örnek: Davy. Ama yok ya, o daha da beter bir durumda. Zavallı Davy’ye annesi evden gitmesi için izin vermemiş. Sanki annesiyle beraber *sıkışıp kalmış* gibi ve bu yüzden herkes çocukla dalga geçiyor. Demek istediğim, kadın bu durumu nasıl anlayamaz? Oğlunun tüm hayatını mahvettiğinin farkında değil mi?”

Zavallı Davy. Zavallı Davy'nin annesi. Zavallı *kendisi*. Midesi bulanmaya başlayan Ginny biraz su içti. Bir yandan Jem onun ne kadar yoksunluk hissettiğinin farkına varmadığı için rahatlamıştı. Bir yandan da bundan sonra asla bu durumu itiraf edemeyeceğini anlamıştı.

"Öyle olmasını istememiştir." Ginny, Davy'nin annesi adına savunmaya geçmişti.

"Tabii, ama bu çok... içler acısı! Yani biz artık bebek değiliz ki." Jem üzerinde durduğu şeyi vurgulamak için çatalını salladı. "Biz *yetişkiniz*."

"Sadece aile evinde yaşamaya devam ettiği için bir çocukla dalga geçmek de pek yetişkin davranışı değil ama." Ginny, Jem yeni yürümeye başladığı zamanlarda mama sandalyesine oturunca plastik çatalını aynen böyle salladığını anımsadı. "Umarım ona kaba davranmamışsındır?"

"Ah, Anne, tabii ki kaba davranmadım. Ama biraz eski moda değil mi? Bu da onun için pek uygun olmadığı anlamına geliyor. Mesela kalabalık bir grup olarak dışarıda bira içmeye çıktığımızda genelde birinin odasında veya evinde içmeye devam ediyoruz. Böyle bir durumda Davy ne yapabilir ki, herkesi annesinin evine davet edebilir mi? Bir düşün! Derli toplu bir şekilde oturup Çin porselenlerinde çayını yudumlayarak birinin *annesiyile* kibar kibar sohbet ediyorsun."

Ginny içten içe yıkılmıştı. Jem neden direkt çatalı saplamamıştı ki? Bundan daha fazla canını acıtamazdı.

"Çocuğun üstüne gitmeyin. Sadece kendi haline bırakın." Politik doğruculuktan ancak Mr. Bean'in hokkabazlık yapabileceği kadar anlayan Gavin lafa karıştı. "Diğer arkadaşlarına konsantre ol. O çocuk bana biraz efemine gibi geliyor."

*

Ginny, ayaklı merdivenin tepesinde bir yandan dengede durmaya çalışıp bir yandan da radyodaki şarkıya eşlik ediyordu. Tam o sırada uzaktan gelen zil sesini duydu. Ellerini kurulayıp merdivenden aşağı indi ve hızla alt kattaki kapıya doğru koştu.

Hole ulaştığında, kapıdaki posta kutusunun küçük penceresinden içeri doğru bağıran Carla'nın sesini duydu. "İçeride olduğunu biliyorum, çıkardığın o korkunç seslerin hepsini duyabiliyorum. Yine ağlıyor musun sen? Hadi, aç şu kapıyı. Seni neşelendirmeye geldim, çünkü çok ince düşünceli bir insanım."

Ginny merakla kapıyı açtı. "Gerçekten çok nazıksın."

"Ayrıca saç kurutma makinanı ödünç almam gerekiyor çünkü benimki istifasını verdi." Carla etkilenmiş görünüyordu. "Hey, sen ağlamıyorsun."

"Doğru tespit."

"Gerçekten iğrenç bir işçi tulumu giyiyorsun."

"Senden de hiçbir şey kaçmıyor Bayan Marple."

"Elin, yüzün... Her tarafında parlak sarı bir şeyler var." Carla durdu, delilleri değerlendirdi ve gözlerini kısarak kurnazca bakmaya başladı. "Tüm bunlardan krema banyosunda kavga ettiğin sonucuna varıyorum."

"Gördün mü? İşte tam da bu yüzden polisler soruşturmalarına karışmaya kalkanları ciddiye almıyorlar."

Carla sırtarak peşinden mutfaka doğru ilerledi. "Soruşturmalarına karışacağım her adam, emin ol ki beni ciddiye alacaktır. Peki tüm bunlar neyin nesi? Neyi boyuyorsun?"

"Boş yatak odasını."

KENDİN YAPçılardan olmayan Carla, kaşlarını kaldı-
rarak sordu. “Özel bir sebebi var mı?”

“Ah, evet.”

“Neymiş diye sorabilir miyim?”

Ginny iki bardak çay yapıp yanına da bir paket kara-
melli gofret açtı. “Çünkü kendime yeterince acıdım. Artık
kendimi toplama ve gereken neyse yapma zamanı.”

“Çok iyi. Ama evin dekorasyonu ne ilgisi var, onu
anlayamadım.”

“Dün akşam Jem aradı. Arkadaşı Lucy ile beraber bir
partiye gidiyorlardı. Sesi çok mutlu geliyordu,” dedi Ginny.
“Birlikte çok eğleniyorlar. Lucy, rugby takımındaki çocuk-
lardan biriyle görüşüyormuş. Çocuk da onları cumartesi
günkü maça davet etmiş.”

“Zavallı Jem, rugby maçı izlemek zorunda kaldı yani,
öyle mi?” dedi Carla. Konforu seven yapısıyla ürpererek bir
tane daha karamelli gofretlerden aldı. “Daha korkunç bir
şey hayal edemiyorum.”

“Ama konumuz bu değil. Gittikçe daha fazla arkadaş
ediniyor. Bir bakmışsın ki *arkadaşlarının* arkadaşlarıyla da
buluşuyor.” Ginny açıklamaya devam etti. “Bir kere başla-
dın mı devamı geliyor.”

Carla kendine hâkim olamadı. “Piskoposun aktrise de-
diği gibi yani.”

“Ben de dün gece ne yapmam gerektiğine karar verdim.
Bu sevimli evde tek başıma yaşıyorum, aslında büyük bir
israf. Bu yüzden ilan vermeye...”

“Kendine seksi bir rugby oyuncusu bulacaksın! Gin, bu
harika bir fikir! Ya da en iyisi, seksi oyuncularla oluşan
bir rugby *takımı* kur.”

“Sıkıcı olduğum için üzgünüm,” dedi Ginny. “Ama ben bir kadın düşünüyordum. Tercihen rugby oynamayan türden. Sadece hoş, normal, benim gibi bekâr biri. Böylece Jem ve Lucy gibi beraber dışarı çıkıp bir şeyler yapabiliriz. Ben onun arkadaşlarıyla görüşürüm, o benim arkadaşlarımla görüşür, istediğimiz gibi sosyalleşebiliriz. Dışarı çıkmak istemediğimizde televizyon karşısında bir şişe şarap açıp keyifle dedikodu yapabiliriz.”

Carla numaradan kırılmış gibi yaptı. Aslında içten içe biraz kırgınlık *hissediyordu*. “Yani yeni bir arkadaş için mi ilan vereceksin? Ama ben senin arkadaşın olduğumu sanıyordum. Şarap şişesi açmaya bayılırım! Dedikoduda da gayet iyiyimdir!”

“Bunu biliyorum. Ama senin zaten tam da istediğin gibi bir hayatın var,” diye sabırla açıkladı Ginny.

“Onu benden daha çok seveceksin!” Carla ellerini göğsünün üstünde birleştirdi. “Siz ikiniz arkamdan benim hakkımda konuşacaksınız. Ben kapınıza geldiğimde bana, *Aslında Carla, şu an pek müsait değiliz, Doris ile beraber bir şişe şarap açıp dedikodu yapmak üzereyiz*, diyeceksiniz.”

“Pekâlâ.” Ginny boya bulaşmış ellerini havaya kaldırdı. “Pes ediyorum. Yeni kiracım olabilirsiniz.”

Şimdi dehşete kapılma sırası Carla'daydı. “Şaka yapıyor olmalısın! Seninle yaşamak istemiyorum! Yok, teşekkürler, kendi evimi seviyorum.”

“Tamam, kesinlikle. Ama ben sevmiyorum. Hatta nefret ediyorum,” dedi Ginny basitçe. “Evde başka birilerinin olmasına alışkınım. Ve bu odanın dekorasyonunu tamamlar tamamlamaz gidip ilan vereceğim.” Neşeli bir sesle de-

vam etti. “Sen de şimdilik buradasın, ben boya yaparken bi el atmaya düşünür müsün?”

“Hâlâ arkadaş mıyız?”

“Kesinlikle.”

“Bu durumda beni anlayacağından eminim,” dedi Carla. “Boyaya el atmaktansa çiğ kurbağa yemeyi tercih ederim. Bak ne diyeceğim: Sen bana saç kurutma makinanı getir, ben de işine devam edebilmen için seni rahat bırakayım. Aşçısı çok olan mutfaktan yemek çıkmazmış.”

Carla kalkarken Ginny sırtarak muhteşem siyah pantolonuna dökülen gofret kırıntılarını silkeledi. “Hayatında hiçbir şey pişirmedığın gerçeğini hesaba katmazsak, haklısın.”

“Ah, haklısın ama başka yeteneklerim var.” Carla büyük bir şefkatle Ginny’ye sarıldı. “Benim yerime kimseyi koymana izin vermiyorum. Eğer istediğin bir kiracıysa, iyi bir fikir olabilir. Ama senin en yakın arkadaşın benim, bunu sakın unutma.”

6. Bölüm

“**B**unu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun.” Jem, Davy Stokes’a gülümsedi. Kapanış saatinden önce Royal Oak’a gelmiş ve mesaisinden sonra eve giderken eşlik etmek için Jem’i beklemişti.

“Biliyorum ama gerçekten yolumun üstü.” Davy omuzunu silkerek kibarca devam etti. “Üzgünüm, yoksa seni utandırıyor muyum? Eğer yapmamamı istersen bir daha yapmam.”

“Saçmalama. Konuşacak birinin olması çok güzel. Hele ki botlarım ayaklarımı sıkıyorken.” Jem açıklama gereği duymuştu çünkü yeni botları çalışırken giyilmek üzere değil, sadece hayranlıkla seyredilmek için tasarlanmıştı. “Bu da demek oluyor ki beni sırtlayıp taşıyabilirsin.”

“Rüyada görürsün.” Davy sırtarak omuzlarına zıplamaya çalışan Jem’in önünden çekildi. “Sen de normal bar-menler gibi rahat bir ayakkabı giymelisin.”

“Ama şunlara bir baksana! Nasıl evde bırakabilirim? Çok güzeller!” Jem’in hayatının aşkı şu sıralar pembe puantiyeli

kovboy çizmeleri idi. “Senin de böyle çizmelerin olmadığı için kıskanıyorsun.”

Karşılıklı atışarak Guthrie Yolu boyunca ilerlediler. Titretici bir soğukla beraber yağmur çiselemeye başlamıştı. Jem birden aklına geleni soruverdi. “Karry ve Dan bu akşam parti veriyor. Gelmek ister misin?”

Davy isteksizce başını salladı. “Teşekkürler ama eve gitmeliyim.”

Her cumartesi Jem’le evine kadar yürüdükten sonra, otobüsle Henbury’ye dönüyordu. Onun için üzülen Jem ısrar etti. “Sadece bu seferlik. Hadi, çok eğlenceli olacak. Herkes geliyor. Sonrasında da bize gelersin.” Davy’nin Lucy’nin peşinde olduğunu biliyordu, eğer bu teklif de onu ikna edemezse başka ne yapabilirdi biliyordu.

Ellerini ceketinin cebine soktu. “Gerçekten gelemem. Annem beni bekler.”

“Davy, sen on sekiz yaşındasın!”

Davy uzaklara doğru daldı. “Biliyorum ama o yalnız kalmaktan hoşlanmıyor. Lütfen yeniden başlama. Benim annem sizinkiler gibi değil, tamam mı?”

Jem, Davy’nin koluna girerek, gönlünü almak istercesine sıktı. “Tamam, özür dilerim. Çenemi kapıyorum.”

Davy rahatlamıştı. “Bu bir ilk olacak.”

“Her neyse, sana annemin son planından bahsetmedim. Dün yeni botlarımı anlatmak için telefon etmişim,” dedi Jem. “Ve bana ev arkadaşı olarak bir kiracı alacağını söyledi.”

“Hadi canım. Kimi?”

“Hiçbir fikrim yok, henüz bulamamış. Boş odanın dekorasyonunu yeni bitirmiş. Önümüzdeki hafta yerel gazeteyle ilan verecekmiş.”

“Vay be! Peki bu konuda ne hissediyorsun?”

“Bence harika. İstemediğim hiç kimseyi kabul etmedi, öyle değil mi? Onun için iyi olacak. Söylemeye çalıştığım da bu işte.” Jem annesiyle gurur duyuyordu. “Pozitif bir şeyler yaparak kendi hayatına devam ediyor. Artık orada olmadığım için ona eşlik edebilecek başka birilerini bulmaya çalışıyor. Biliyor musun, bunu annene önerebilirsin. Böylece onu yalnız bıraktığın için suçluluk hissetmeden evden ayrılabilirsin.”

Davy gözlerini devirerek cevapladı. “Yine aynı şeyi yapıyorsun.”

“Pardon, pardon. Bu da çok utanç verici görünüyor...”

“Ve yine!” Jem’in evine gelmişlerdi. Davy saatine göz attı. “Otobüsü yakalamak istiyorsam gitsem iyi olacak. Partide iyi eğlenceler.”

“Sağ ol. Beni eve bıraktığın için teşekkürler. Pazartesi görüşürüz.” Davy, Whiteladies Yolu’na doğru ilerlerken Jem, Oxfam’dan alınmış büyük beden paltosunun içinde, annesiyle sıcak kakao ve bisküvi paylaşmak için eve doğru giden yalnız çocuğun ardından el salladı. Diğerlerinin onunla dalga geçmesine şaşmamalıydı.

Zavallı Davy, nasıl bir hayatı vardı öyle?

Jem, boş olduğunu tahmin ettiği dairesine girdi. Gece yarısı olmuştu. Rupert popüler bir kulüpte falan olmalıydı. Lucy zaten Kerry ve Dan’ın partisindeydi. Tek yapması gereken hızlıca kıyafetlerini değiştirip biraz daha göz farı sürmek ve saçlarını spreylemekti. Bunları yapıp hemen yola koyulabilirdi.

Bu sefer ayakkabı olarak ayaklarını istakoz gibi ısırp durmayan bir tane tercih etti.

Ancak oturma odasının kapısını açtığında koltuğa uzanmış televizyon izleyen Rupert'i gördü. Sehpanın üstü de Çin yemeği kartonlarıyla doluydu.

"Hadi ya! Senin dışarıda olduğunu sanıyordum."

Rupert büyük bir keyifle Jem'in şaşkın yüz ifadesini taklit ederek cevapladı. "Hadi ya, ama değilim. Buradayım."

"Neden? Hasta mısın? Caro nerede?" Jem paltosunu çıkarırken -Rupert'in en güzel yanı, merkezi ısıtma sistemi konusunda asla cimrilik yapmamasıydı- Caro'nun birkaç gündür ortalarda görünmediğini hatırladı.

"Kim bilir? Kimin umurunda? Biz ayrıldık." Omuzunu silkerek oradaki bir tabak tavuk şumaiye uzandı.

"Ah, farkında değildim. Üzgünüm."

"Benim adıma üzülme. Çok sıkıcıydı. Sadece izlemek için muhteşemdi." Rupert içini çekti. "Ama ipteki sabun kadar karizması vardı."

Bu doğrudu ama Jem gayet diplomatik davranarak öyle olduğunu söylememeyi başardı. Tecrübelerine göre bu bir çeşit kendini garantiye alma yöntemi idi. Eğer bir hafta içinde barışırlarsa sorun yaşamayacaktı, artı ikisi birden ondan nefret etmeyecekti.

"Bu sebeple burada, tek başımayım. Ve bir kişinin yiyebileceğinden çok daha fazla Çin yemeği var. Ama artık sen de buradasın." Rupert kanepeyi göstererek devam etti. "Yani bu gayet iyi. Hadi, otur ve keyfine bak. Burada bir yığın DVD de var. Bu akşam iş nasıldı?"

Jem duraksadı. Daha önce işi hakkında hiç soru sormamıştı. Rupert arkadaşlık etmek için oldukça hevesli görünüyordu. Jem, onun Caro hakkında görüldüğünden daha üzgün olduğunu düşündü.

“Hımmm, aslında Lucy ile buluşacaktım. Kerry ve Dan’ın partisinde. Neden sen de gelmiyorsun?”

“Kerry, hani şu sert hokey oyuncusu mu? Ve havuç kafalı, iri kıyım Dan mı? Ayaklarımı kesmeyi tercih ederim. Gerçekten oraya gitmek istiyor olamazsın.” Rupert ağır ağır konuşmaya devam etti. “Bu gürültülü rugby tiplerinin hepsi iri kıyım cüsselerini ucuz birayla doldurup yerlere serilecekler. Dışarısı soğuk, yağmur da yağmaya başladı. Yani oraya varana kadar sıırıslıklam olursun. Peki buna değeri mi?”

Rupert’in yapayalnız olduğu çok açıktı. Ve ayaklarını kesmekten bahsetmişken, Jem’inkiler kesinlikle onu öldürüyordu. Jem duraksayarak kaçırdığı partiyi kafasında canlandırmaya çalıştı. Açlıktan ölüyordu ve Kerry ile Dan’ın partisinde en fazla kuru Fransız galetaları ve bir kova dolusu sarmısaklı sos bulabilirdi. Oysaki Rupert sıradan bir yerden değil, Clifton’daki en şık Çin restoranından sipariş vermişti. Yemeklerin hepsinin görüntüleri ve kokuları harikaydı.

“Belki de haklısın.” Cazip teklifi kabul edip kanepedeki Rupert’in yanına yerleşiverdi.

Rupert sıırıtıyordu. “Ben her zaman haklıyım. Bunlara el atmamı ister misin?”

Jem sol ayağındaki çizmeyi çıkarmıştı. Parmakları kendine gelmeye başlayınca rahat bir nefes aldı. Sağ teki için yardıma ihtiyacı vardı. Rupert çizmeyi çekip çıkardı ve hüznle başını salladı. “Bunları giymemelisin.”

Neydi şimdi bu, duyan da ayak hastalıkları uzmanı sanacaktı.

“Onlar deri,” dedi Jem. “Açılacaklar.”

“Hiç önemli değil, yine de korkunçlar.”

"Pardon!"

"Ama öyleler. Ne kadar bunlar?"

"Gayet uygunlardı. İndirimden 20 pound'a aldım."

"Kesinlikle."

"Yetmiş beş pound'dan düşmüştü."

"*Kesinlikle*. Akli başında olan kim onları ister ki?"

"Ben *isterim*," diye karşı çıktı Jem. Botlarına bakıp, *acaba Rupert haklı olabilir mi*, diye düşündü.

Rupert, Jem'in yüzündeki ifadeye gülümseyerek çizimleri haliya doğru fırlattı. "Tamam, bu kadar çizme muhabbeti yeter. Biraz şarap alsana. Yemeklerden de buyur. Yeterince ısındın mı?"

Tempuranın içindeki jumbo karidesler kocamandı. Jem oburca acı biber soslu deniztarağını denedi. Beyaz şarap da alışkın olduğu ucuz şarapların bir gömlek daha üstündeydi. Gözlerini kapatıp ayak parmaklarını oynatarak itiraf etti. "Biliyor musun? Burada olmayı tercih ederim."

"Tabii ki tercih edersin. Evde oturmak dışarı çıkmanın modern hali." Yemek çubuklarını bir profesyonel gibi kullanabilen Rupert, Jem'i kocaman bir parça limonlu tavukla besledi. "Dışarıdaki yağmuru bir dinle. Burada ihtiyacımız olan her şeye sahibiz. İnsanlar ancak evde yalnız kalamayacakları kadar güvensiz hissettiklerinde o kadar berbat bir partiye giderler. Sadece çok çaresizler."

Jem tavuk parçasını yutmaya çalışırken bir yandan da sadece ikisi beraberken Rupert'in ne kadar konuşkan olduğunu düşünüyordu. O ve Caro beraberlerken tavırları her zaman... Peki uzak demeyelim de mesafeliydi. Şimdi şarabından bir yudum alırken de Rupert'in su götürmez gelişme belirtileri gösterdiğini fark etti. Lucy'ye süper hava-

lı Rupert'in aslında her şeye rağmen insancıl biri olduğunu anlatana kadar beklemeliydi.

Aslında Lucy'ye mesaj atıp partiye gelemeyeceğini haber vermeliydi.

Saat bir buçuk olduğunda iki şişe şarabı bitirmişlerdi. *New York Çeteleri*, Jem'in DVD tercihi değildi ama yemekler bunu fazlasıyla telafi etmişti. Film bitince Rupert yeni bir öneride bulundu. "Bundan sonra *The Office*'i seyretmek ister misin?"

"Ooh evet." Rahatlamış ve çakırkeyf olmuş halde Rupert'e döndü. "Biliyor musun? Burada kaldığım için çok mutluyum."

"Bütün iyi insanlar bunu yapar. Ayak takımından olmayanlar," dedi Rupert. Dışardan bir grup gürültücü tipin çıkardığı sesler geliyordu. "Dinle bak, bir sürü salak geçiyor." Sesini yükselterek bağırdı: "Salaklar."

Jem kıkırdadı. "Seni duyabileceklerini sanmıyorum."

Rupert koltuktan fırladı ve pencereye doğru ilerledi. Camı açıp bağırdı. "SALAKLARI!"

Yaygaracılar korusu etrafa bakınıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Islık ve küfürler havada uçtu, ardından duvara çarpan bira kutusu gibi bir teneke sesi geldi.

"Kapa şu camı." Jem içeri dolan soğuk havaya karşı çıktı.

"Dalga mı geçiyorsun? Bana bira kutusu atmaya çalıştılar." Oturma odasında dolanan Rupert, karşılık olarak fırlatacak bir şeyler arıyordu.

"Şişe olmaz." Rupert ulaşmadan Jem hızlıca şişeyi kapıvermişti. Rupert'in çizmelerini kapıp ilkinin camdan dışarı fırlattığını gören Jem bir çığlık attı. "Çizmelerim de olmaz!"

7. Bölüm

“Serseriler,” diye bağırdı Rupert. Jem onu durduramadan hızla ikinci çizmeyi de fırlatıp pencereyi kapattı.

“Sen deli misin? Git ve onları geri getir! Onlar *benim* çizimlerim!”

“Düzelteyiorum. Korkunç çizmeler.” Neşeli bir şekilde onu geçmeye çalışan Jem’i kollarında yakaladı. “Artık çok geç. Çizmeleri de alıp kaçtılar.”

“Seni piç! Bu ne cüret?”

“Hey, şşşt, onlar amaçlarına hizmet etti. Sana yenilerini alacağım.”

“Dükkândaki son çifti almıştım!” Jem kurtulmak için mücadele ediyordu.

“Çok çirkin ve ucuzlardı. Sen daha iyilerini hak ediyorsun. Sana çok daha iyi bir çizme alacağım.” Rupert gülmeye başlamıştı. “Şimdi sana geri çeviremeyeceğin bir teklif sunuyorum. Tamam, özür dilerim, belki de onları öyle çöp gibi atmamalıydım. Ama sana büyük bir iyilik yaptım. Yarın dışarı çıkıp muhteşem bir çift çizme bulacağız. Söz veriyorum.”

Jem, Rupert'e boş gözlerle bakıyordu. Kelimelerin arasında kaybolmuştu. Sudan ucuza almakla gurur duyduğu, harika, pembe puantiyeli kovboy çizimleri gitmişti, işte bu kadardı.

“Gerçekten ucuz ve çirkin miydiler? Halbuki Davy iyi göründüklerini söylemişti.”

Aslında Davy de moda ikonu sayılmazdı.

“Hadi ama.” Rupert görebilmek için Jem'in yüzünü yukarı doğru kaldırdı. “Mantıklı bir teklif olduğunu biliyorsun.” Jem'in yanağını okşarken bakışları yumuşamıştı. “Tanrım, ne kadar da küçük tatlı bir şeysin sen öyle.”

Jem onu öpeceğini anlamıştı. Bu daha önce hayalini kurduğu bir şey değildi. Ama şimdi olay tamamen kendiliğinden gelişmişti. Rupert'in dudakları onunkilere değince tüm vücudunu bir sıcaklığın sardığını hissetti. Rupert parmaklarını saçlarının arasında dolaştırırken, Jem'i kendine doğru çekip güzelce öptü.

Harikaydı. Sonra yavaşça geri çekildi. Jem'in yüzünü özenle ellerinin arasında tutmuş, ela gözleri genç kızın kileri arıyordu.

“Bu neydi?” diye fısıldadı Jem.

“Özür dilerim, bunu yapmamalıydım.” Hafifçe gülümse. “Sadece kendime hâkim olamadım.”

Jem duraksadı. Eğer isterse tekrar yapabileceğini söylese çok mu ileri gitmiş olurdu?

Ama Rupert kafasını sallıyordu. Oldukça pişman görünüyordu. “Muhtemelen çok da iyi bir fikir değildi.”

Burası Rupert'in dairesiydi, o da onun kiracısıydı. Belki de haklıydı. Çok fazla cinsel deneyimi yoktu. Jem bir yandan, onu baştan çıkarmaya çalışıp ihtiraslı ve tutku

dolu bir gece için yatak odasına çekmeye çalışmamasından memnundu.

Öte yandan neden devam etmediğini merak ediyor, açıkçası biraz reddedilmiş hissediyordu. Yeterince çekici değil miydi?

“Hadi, *The Office*’i izleyelim.” Rupert, DVD yığınının olduğu tarafa dönmeden sevgiyle saçlarını karıştırdı.

Ve dedikleri gibi yaptılar. Sonraki bir saat boyunca Jem kanepede Rupert’in yanında oturup körü körüne televizyona baktı. Ekranda neler olduğuna bir türlü konsantre olamıyordu. Akıllı karmakarışıklı. Tüm düşünebildiği az önceki öpücük ve Rupert’in bakışlarıydı. Neden durmuştu? Şimdi hiçbir şey hissetmiyor muydu yani? Tüm vücudunu ateş bastı, adrenalinle dolmuştu ve aralarında hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Bu öpücük hevesini kırmış olabilir miydi? Yanlış bir şey mi yapmıştı? Rupert az önce yaptığından pişman mı olmuştu, yoksa zaten onun için bir şey ifade etmiyor muydu?

Kesin olan tek şey, bunları kimseye soramayacağıydı.

Rupert uzaktan kumandayı almak için hareketlendiği zaman Jem’in kalp çarpıntısı daha da artmıştı. Rupert televizyonu ve DVD’yi kapattı, gerinerek esnedi. “Bu kadar. Yatma vakti geldi.”

Şifreli konuşuyor olabilir miydi? Nefes almakta zorlanıyordu. Rupert’in ayağa kalkıp tekrar esneyip omuzlarını esnetmesini izledi. Kapıdan çıkmadan önce hızlıca dönüp “İyi geceler,” dedi.

Tamam, tüm bunların altında bir şifre söz konusu olamazdı.

“İyi geceler,” diye yanıtladı Jem. Akıllı karışmış ve ha-

yal kırıklığına uğramıştı. Aylardır Rupert ile aynı daireyi paylaşıyordu ve dürüst olmak gerekirse, ona hiç bu gözle bakmamıştı. Daha doğrusu onunla aynı kulvarda olmadığı için, böyle bir şeye *ihhtimal* vermemişti. Rupert'in geçmişi, parıltılı hayatı ve kaymak tabakadan olmasının çekiciliği onu diğerlerinden ayırıyordu. O ve Caro aynı kulvardaydılar. Hafta sonları Londra'ya kaçıp arkadaşlarıyla kır evlerinde takılıyor veya ruh hallerine göre Paris'e uçuyorlardı.

Başka bir dünyası vardı.

Onu öpmüştü.

Ve şimdi de uyumaya gitmişti.

Hiçbir şey olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyordu. Bir şeyler olabileceğini düşünecek kadar saftı.

Yatak odasının kapısı çalındığında Jem yatalı on dakika kadar olmuştu. Daha cevap veremeden kapının kolu çevirildi ve kapı açıldı.

Rupert kapıya yaslanmış duruyordu, üstünde *boxer*'dan başka bir şey yoktu. "Seni düşünmeden duramıyorum."

"Ne?" Sesi fısıltı gibi çıkmıştı. Nabızı da dünya rekoruna doğru gidiyordu.

"Sanırım duydun." Karanlıktan göremiyordu ama Rupert'in sesi sanki gülümsüyormuş gibi geliyordu. "Uyuyamıyorum." Başını işaret ederek devam etti. "Buradasın. Seni uzaklaştırmaya çalıştım ama aklımdan çıkmıyorsun."

Ah, bu ipeksi sesle nasıl da ağır ağır konuşuyordu.

Karanlıkta ona doğru ilerleyerek devam etti, "Sen de aynı durumda mısın diye merak ettim."

Jem'in dili damağına yapışmıştı. Hayır diyemiyordu,

evet diyemiyordu, hiçbir şey diyemiyordu.

“Odada bir kişilik daha yer var mı?” Rupert başını yana doğru eğdi. “Yoksa kendi başına olmayı mı tercih edersin? Eğer buraya gelerek korkunç bir hata yaptıysam, odama geri döneceğim.”

Jem, elleri titreyerek Ayı Barney’e uzandı. Beş yaşından beri ona yatakta bu hırpalanmış yumuşak ayıcık eşlik ediyordu. Çaktırmadan onu yatakla komidinin arasına attı. Sonra da yorganı kaldırıp yana doğru kayarak yatakta Rupert için yer açtı.

“Emin misin?” diye sordu Rupert. Ve yatağa girip onu kollarına aldı.

“Evet,” diye kulağına fısıldadı Jem. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Saat dört olduğunda, Rupert yataktan kalkıp iç çamaşırını buldu.

Jem bir koluna yaslanarak doğruldu. “Ne yapıyorsun?”

“Sağduyulu olmaya çalışıyorum. Lucy bu durumu bil-mese daha iyi olur.” Parmaklarıyla saçlarını düzeltirken açıklamaya devam etti. “Üçümüz beraber yaşıyorken kendini fazlalık gibi hissedebilir. Ona bir şeyden bahsetmemen daha iyi olabilir.”

Bir konuda haklıydı. Burası Rupert’in dairesiydi, o ve Lucy onun kiracılarıydı. Bu durum bazı aksiliklere yol açabilirdi.

Gizlemek mantıklı olabilirdi.

Yalnız... Az önce yaptıkları şey, anlamsız bir sevişmeden ibaret miydi?

Bu kadar mıydı yani?

“Hey, bana öyle bakma.” Rupert *boxer*’ını çekti ve eğilip Jem’i öptü. “Eğlenceli olacak. Evliliğin zorluklarını yaşamadan bir ilişki yaşamak gibi düşün. Hiç kimse bilmediğinde daha heyecan verici olacak.”

Jem’in içi rahatlamıştı. Kollarını Rupert’in boynuna doladı. “Haklısın. Lucy’ye söylemezsek daha iyi olacak. Ama yine de biraz komik bir durum, çünkü birbirimize her şeyi anlatırız.”

“Pekâlâ, bu sefer kendini tutmaya çalış.” Rupert doğrularak sıırıttı. “Bu yaşadığımızın bozulmasını istemeyiz, öyle değil mi? İnan bana bazı şeylerin sır olarak kalması çok daha iyi.”

8.Bölüm

İlan *Western Morning News* ve *Cornish Guardian* gazetelerinin seri ilanlar kısmında yayınlanmıştı. Ginny hazırlamak için epey uğraşmıştı ama sonunda toparlayabilmişti. “Otuz sekiz yaşındaki neşeli dul, Portsilver’deki geniş evini paylaşmak için benzer koşullara sahip bayan ev arkadaşı arıyor. Tüm masraflar dahil haftalık 60 pound.”

İşte oradaydı, oldukça iyi görünüyordu değil mi? Yeterince samimi ve pozitif miydi? Yaşayacak bir yer arıyor olsaydı, bu ilan kesinlikle ilgisini çekerdi. Gazetede ilana gururla bakarken, tamamıyla yeni, taze ve vaadlerle dolu Ginny, yeni kiracısıyla beraber ne kadar eğlenebileceklerini düşündü ve bedenini büyük bir heyecan dalgası sardı. Beraber alışverişe çıkabilir ve...

Yihhuu, telefon çalışıyordu!

“Alo?” En iyi sesini ayarlamaya çalışıyordu.

Aman Tanrım. Öfkelenen Ginny, yüksek sesle bağırdı, “Hayır yapmıyorum.” Ve telefonu kapattı. Elleri titriyordu.

Ne kadar *iğrençti*. Bu olacak şey miydi? Sapıklar tarafından taciz mi edilecekti?

Bir saat kadar sonra telefon tekrar çaldı. Ginny kendini topladı ve bu sefer çok daha dikkatli bir şekilde cevapladı.

“Benim. Nasıl gidiyor?”

Oh, telefondaki Gavin’di, rahatlamıştı. “Bazı sapıkları saymazsak, şimdilik bir şey yok.”

“Ne dedin ona?”

“Siktirip gitmesini söyledim.”

“Bak şimdi, birileri odaya bakmak için geleceği zaman bana da haber ver. Ben de orada olayım. Tek başınayken yabancı insanları eve davet etmek hiç de güvenli değil.”

Ginny yumuşamıştı. Gavin bunu daha önce teklif ettiği zaman, nasıl olsa sadece kadınlarla görüşeceğini düşünerek hiç gerek olmadığını söylemişti. Ama şimdi haklı olabileceğini düşünüyordu. Risk almanın hiç gereği yoktu. Gavin pek çok yönden berbat olabilirdi ama iyi yönleri de vardı.

“Tamam, biri *ararsa* haber vereceğim.” İsteksizce ekledi, “Teşekkürler.”

“Problem değil. Bu akşam boşum. Ayrıca öyle bir şey söylemedin.”

“Ne söylemedim?”

“Bana siktir git demedin.”

Ginny içinden ona kadar saydı. “O sen miydin? Çok teşekkürler.”

“Ah, ama amacıma ulaştım. Bir dahaki sefere ben olamayabilirim.”

Gavin yanıldığı zaman oldukça can sıkıcı oluyordu. Ama haklı olduğu zaman dayanılmazdı. Bu durumdan nefret eden Ginny şartlarını sıraladı. “Tamam ama sadece üst

katta saklanabilirsin. Onlarla konuşurken bebek bakıcısı gibi yanımızda oturmanı istemiyorum.”

“Tüm eğlencemi mahvediyorsun,” diye protesto etti Gavin. “Yeni kadınlarla tanışma fırsatını asla kaçırma. İşte benim her zaman söylediğim şey bu. Hey, ya buraya seksi, genç bir piliç gelirse ve ben de onunla çıkmaya başlarsam? Ne kadar komik olur değil mi? Kıskanır mısın?”

“Hayır, sadece sahip olduğu tuhaf erkek zevkine şaşıyorum.” Ginny gayet sabırlıydı. “Ve hayır, hiç de komik olmazdı.” Parmaklarıyla saymaya devam ederek ekledi, “Üçüncüsü, seni temin ederim ki yeni kiracım seksi, genç bir piliç olmayacak.”

Kapı zili saat yedide çaldı ve o öğleden sonra arayan üç potansiyel kiracıdan ilkinin geldiği haberini verdi. Ginny, tahmin ettiğinden daha gergindi. Bu tanımadığın biriyle randevulaşmak gibi bir şey miydi? Ginny, Gavin’i üst kata gönderdi ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı.

“Merhaba tatlım, ben Monica. Ben sadece pencere pervazlarına bakıyordum. Bilirsin, Cif ile küçük dokunuşlar sayesinde harika sonuç alabilirsin. Birazcık Cif onları pırıl pırıl yapar. Ooh, bu süpürgelikler toz deterjanla da temizlenebilir.”

Tanımadığın biriyle buluşmanın sıkıntılı tarafları da vardı. Mesela kibarlık olsun diye karşıdaki ümitsiz vakaya bakıp “Üzgünüm, bu asla işe yaramayacak. Bu yüzden niye şimdi vazgeçmiyoruz?” diyemiyordun.

Ama burada, John McCririck ile kör bir randevunun eş-değeriyle karşı karşıyaydı. Ginny kadına gayet hoş davranıp kibarca sohbet edeceğini biliyordu. Sonuçta bu işler böyle

olurdu. Ginny, onun bu eve taşınmasına izin vermektense kendi kafasını kesmeye razıydı. Üstelik sadece pencere pervazlarını eleştirmiş olduğu halde.

Monica kısa ve bodurdu. Permalı gri saçları ve kalın camlı gözlükleri vardı. Miyop bir kaplumbağa gibi görünüyordu. Altmış beş yaşlarındaydı. Konuşmaya devam ediyordu.

“... İşte yaptığım bu tatlım. Benim ufak sırrım. Sadece diş fırçasını sirkeye batırıp bolca fırçalıyoruz. Gör bak musluklar nasıl elmas gibi parlamaya başlayacak! İşte, paltomu alabilirsin. Ah canım, askılığı yok mu? Neden odama bakmadan önce birer fincan çay içip sohbet etmiyoruz, ha? Böylece birbirimizi tanımaya başlayabiliriz. Ooh, Gol Blend, diyorum ki bu biraz müsrifçe, öyle değil mi? Ve Marks & Spencer’dan bulaşık deterjanı, asla almam. Güzel ve açık, lütfen tatlım, çay poşetini paylaşabiliriz. Ben şeker istemiyorum, zaten yeterince tatlıyım.”

Ah, imdat, imdat! buradan çıkmalıyım. Ginny araya girdi. “Pardon, kaç yaşında olduğunu söylemiştin?”

“Kırk iki tatlım. Aynı yaşlarda olduğumuz için pek çok ortak noktamız olacağını tahmin etmiştim.”

“Tabii.” Ginny, kadınla flört etmek ister mi diye Gavin’i aşağıya çağırmayı düşündü.

“Size biraz kendimden bahsedeyim mi? Kocam ve ben boşanıyoruz ve evimizi de satıyoruz. İşte bu yüzden kendime kiralık bir yer arıyorum. Paylaşımlı bir yer çok daha iyi, öyle değil mi? Ev gibi. Aramızda kalsın, onu kaybetme konusunda o kadar da rahatsız olmadım. Kocam hep bir mutsuzluk içindeydi. Çıtı bile çıkmaz, asla bir sohbete katılmazdı. İş dışındaki tüm zamanını kutsal bahçesindeki

kulübede geçirirdi. Bu yüzden onu çok özleyeceğimi sanmıyorum. Gerçi boşanmak istediğini söylediği zaman neredeyse küçük dilimi yutacaktım! Böyle bir şeyin olacağını tahmin edemedim! Erkekler komik yaratıklar, değil mi? Onları zorlayan şeyleri asla çözemedim. Aptal bunak, nasıl bensiz idare edebileceğini düşünüyor, anlayamıyorum. Pencerenizin dış tarafında bir leke olduğunun farkında mısınız? Bazı kuşlar giderlerken böyle kötü işaretler bırakabiliyor. Eminim ki temizlemek istiyorsundur, hiç de hoş görünmüyor. İstersen şimdi senin için bunu yapabilirim.”

“Kulağa harika geliyor. Ne zaman taşınıyor?” Ön kapı kapanır kapanmaz Gavin alt kata gelmişti.

“Şşhh, kulaklarım ağrıyor.”

“Onları Brasso ile cilalamamı ister misin? Bu kulaklarına iyi gelebilir.”

“Kâbus gibiydi.” Ginny titredi. “Korkunçtu. Odayla ilgilenen başka kişilerin de olduğunu, yarın ona haber vereceğimi söyledim.”

“Görüşeceğin sadece iki kişi daha var. Ya onlar bundan da kötüyse?”

Ginny, fincanları lavaboya koyarken özlemle buzdolabındaki beyaz şarabı düşünüyordu. “Kimse Monica’dan daha beter olamaz.”

“Selam, girsene, Ben Ginny.”

“Zeee.”

Ginny duraksadı, kadının boğazına yaban arısı kaçmış gibiydi. “Affedersiniz?”

“Zeee, benim adım. Üç tane e ile.” Kadının sesinde bir meydan okuma tınısı vardı. Sanki bilgeliğini sorgulama-

ya cüret ediliyormuş gibiydi. “Zeee Porter. Masayı buraya koymamalısın, bilirsın. Yani böyle holde olmamalđ. Feng Shui’ye göre hiç de iyi değil.”

“Ah.” Bu durumda Ginny’nin de söylemek için can attığı şeyler vardı. Mesela pis sarı saçlarına rasta yapmamalısın, kastanyetlerden daha büyük küpelerin tüm dikkati cılız bir tavuğu andıran boynuna çekiyor ve kesinlikle yünlü çorapların üstüne el yapımı sandaletlerle mor işçi tulumu giymemelisin. Çünkü bunlar da Feng Shui’ye göre iyi değil.

Zeee Porter’in otuz altı yaşında ve -her nasılsa- hâlâ bekâr olduğunu öğrenmişti. Şu anda hayatındaki tek erkek onun ruhsal rehberi Koşan Geyik’ti.

Zeee yaz aylarını sörf ve hint kınasıyla dövme yaparak, daha doğrusu genel olarak öylesine takılarak geçiriyordu. Yılın geri kalanında ise yine öylesine takılıp yazın gelmesini bekliyordu. Evet bir keresinde Aldershot’ta bir vegan kafe-de düzgün bir işe girmişti ama sabah erken kalkmak ve ne yapması gerektiğinin söylenmesi ona göre değildi.

“Kötü bir tecrübeydi dostum.” Zeee küçümseyerek başını salladı. “Hayatımda bu tür bir sıkıntıya *ihtiyacım* yok.”

Belli ki şampuan veya deodoranta da ihtiyaç duymuyordu. Ginny, Koşan Geyik’in burnuna bir tıkaç takıp takmadığını merak etti. Ya da belki ruhsal rehberler böyle dünyevi şeylerden rahatsızlık duymuyorlardı.

Tanrı bilir Monica, Zeee’ye neler yapardı. Muhtemelen onu bahçeye götürüp çamaşır suyuyla güzelce fırçalardı.

Ginny görev bilinciyle, ona içinde yaşayamayacağı odayı gösterdi ve canlı bir şekilde ekledi. “Pekâlâ, daha odayı göstereceğim pek çok insan var. Ama yarın sizi arayıp sonuç ne olursa olsun haber vereceğim.”

“Telefonum yok,” dedi Zeee. “Telefonlar gezegene zarar veriyor gibi geliyor bana.”

“Ah.” Büyük ihtimalle, Zeee’nin randevu almak için aradığı zaman hariçti.

“Dürüst olmak gerekirse,” diye devam etti Zeee, “Sanırım boş versek daha iyi olacak. Alınma ama burada yaşamak istemem. Gerçekten bana göre değil, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Ginny şaşkına dönmüştü. “Ya...”

“Artı, Koşan Geyik bana buraya taşınmamam gerektiğini söylüyor. Burada rahat edemez.”

“Doğru.” Ginny, rahatlamamanın verdiği coşkuyla sessizce dua ederek, her yerdeki ruhsal rehberlere teşekkürlerini göndermişti. Yaşasın Koşan Geyik.

Zeee, güve yemiş gibi duran rastalarını sallayarak geri döndü. “Ayrıca, bulanık bir auranız olduğunu da söylüyor.”

“Tanrım, bu nasıl bir koku. Camları aç,” diye söylendi Gavin. “Sıradaki kim?”

Ginny pek de umutlu değildi. Üçüncü ve son kiracı adayı bir erkekti. “Adı Martin. Evi paylaşmak için bir kadın aradığımı söyledim ama bunun cinsel ayrımcılığa girdiğini söyledi. Eğer görüşmeyi kabul etmezsem dava bile edilebilirmişim.”

Gavin’in dudağı şüpheyle kıvrılmıştı. “Kaçık galiba? Neyse ben buradayım.”

“Aslında sesi hiç de kaçık gibi gelmiyordu. Oldukça kibardı. Karısından ayrılmış,” diye devam etti Ginny. “Mümkün olduğunca çabuk kalacak bir yere ihtiyacı var.”

“Muhtemelen karısını öldürdü ve polis de peşinde.”

Ginny, Martin'in katil olmadığından emindi. "Erkek olduğu için özür diledi ve onunla beraber yaşamının gerçekten zor olmadığını, yüksek sesle müzik dinlemediğini, rahatsız edici herhangi bir alışkanlığının olmadığını söyledi. Onunla görüşmeyi kabul etmekten başka ne yapabilirdim ki? Asla bilemezsin, belki de iyi biridir."

"İşte sen böylesin, çok yumuşaksın. Yukarıda yanıma bir balta alacağım." Gavin neşeyle ekledi. "Her ihtimale karşı."

9. Bölüm

Martin Mason hiç de katile benzemiyordu. Kıbarca kendini tanıttı. Ginny'nin gösterdiği odadan gayet memnun görünüyordu, hatta onun dekorasyonla ilgili yeteneğini övdü. Mutfakta bir bardak çay kabul etti. "Tamam, odayı görmek isteyen başka kişiler de olduğunu tahmin ediyorum ama şunu belirtmek isterim ki odayla gerçekten ilgileniyorum." Kuru bir sesle devam etti. "Gerçi sonunda bir kadını tercih edeceğini düşünüyorum."

"Bilemiyorum. Herkesle tanıştıktan sonra karar vereceğim." Burnu uzamış mıydı acaba? Yeterince hoş görünüyordu ama Ginny bu adamı ev arkadaşı olarak kabul etmeyeceğini biliyordu. Aslında kirasını zamanında ödeyeceğinden emindi. Ama evini gri saçlı, takım elbiseli, elli yaşındaki bir banka müdür yardımcısıyla paylaşmak aklındaki şey değildi.

"Hızlı bir karar verebilirsen minnettar olurum," dedi Martin. "Şimdilik bir iş arkadaşımın evinde kalıyorum. Gereğinden fazla kalıp ona da rahatsızlık vermek istemiyorum."

Ginny, adamın eşinden yeni ayrıldığını hatırlayarak başını salladı. Zavallı adam, onun için de hiç kolay değildi. Büyük bir şok yaşamış olmalıydı.

“Peki ne oldu? Karın hâlâ evinizde mi yaşıyor?” Bunu sormak yersiz mi olmuştu? Ama merak ediyordu.

Martin baykuşa benzeyen gözlüklerinin ardından gözlemini kırıştırdı. “Şimdilik evet.”

“Ve seni öylece evden kovdu, senin gitmen gerektiğini söyledi ha?” Ginny onun yerine sinirlenmişti. Bu hiç de adil gözükmüyordu.

“Ah, hayır. Ayrılan bendim.” Sesi ılımlıydı. “Kesinlikle benim seçimimdi. Karımla bir dakika daha evli kalmaya dayanamadım.”

Tanrı aşkına, bunu beklemiyordu. Ginny şaşkınlıkla devam etti. “Neden? Onunla evli olmak nasıldı?”

Martin’in ağzının kenarları kıvrılmıştı. Çelik gözlüklerinin ardındaki gözleri komik bir şekilde parlıyordu. “İnan bana, eğer Monica’yı tanısaydın bunu sormazdın.”

“Monica’nın kocası. Zavallı adam,” dedi Ginny duygusalca. “Dışarıda kalmaktan memnun olmasına şaşmamalı.”

“Ona karısının da buraya geldiğini söyledin mi?”

Ginny önündeki iki kadehe ağzına kadar şarap doldurup birini Gavin’e uzatırken başını salladı. “Ne yaparsan yap, içeri girmesine izin verme. Seni delirtebilir,” dedi.

“Ama Martin’in de taşınmasını kabul etmeyeceksin. Demek bu kadar.” Gavin omuzunu silktilti. “Üçünü de gördün ve hiçbirisi amaca uygun değil. Şimdi ne olacak?”

“Sanırım yeniden ilan vereceğim. Tekrar deneyeceğim. Bir dahaki sefere daha şanslı olmayı ümit ediyorum.” Ginny

çok ihtiyaç duyduğu şarabını içmeye devam etti. Bu akşam-ki görüşmeler onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hoş biriyle tanışmayı dört gözle bekliyodu. İki tanesi ile geçinebilmenin imkânı yoktu. Artık ne kadar saf olduğunu ve hayal kırıklığı hissinin ne kadar mahvedici olduğunu biliyordu. Ya ilan vermeye devam edince de uygun kimse gelmezse?

Saat sekizde şişeyi bitirmişlerdi. Telefon çaldığında Gavin gitmeye hazırlanıyordu.

“Selam,” dedi sıcak bir erkek sesi. “Ev arkadaşı ilan için aramıştım. Hâlâ geçerli mi, yoksa birini buldunuz mu?”

Sıcak bir sestten çok daha fazlasıydı, muhteşem bir ses- ti, sahibinin de muhteşem olduğunu düşündüren türde bir ses. Sonuçta kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünen Ginny yanıtladı. “Hayır, hâlâ boş.”

“Harika. Burada bayan tercih ettiğiniz yazıyor...”

“Fark etmez. Cidden umurumda değil.”

“Birlikte yaşayabileceğiniz biri olduğu sürece.” Sesi kesinlikle gülümsüyormuş gibi geliyordu. “Biliyorum, önemli olan da bu, değil mi? Bu arada adım Perry Kennedy. Evin çok uygun gibi görünüyor, tam da aradığım gibi. En erken ne zaman gelip görebilirim?”

Umut ve hızlıca içilmiş üç kadeh şarabın da etkisiyle sersemleyen Ginny düşünmeden cevapladı. “Peki neredesin? İstersen şimdi gelebilirsin.”

Büyük bir beklentiyle kapıyı açan Ginny, onun gerçek olduğunu görünce oldukça rahatladı. Perry Kennedy, bir seksen boylarındaydı. Kızılımsı sarı dalgalı saçları, parlak yeşil gözleri ve büyüleyici bir gülüşü vardı. Atletik yapı- lydı. Beyaz tişört ve kot pantolonun üstüne koyu renkli gündelik bir ceket giymişti.

“Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel.” Ginny’nin elini sıkarken devam etti. “Daha şimdiden bu evle ilgili çok güzel hislerim var. Hey, salonun şeklini sevdim.”

Yirmi dakika sonra mutfakta oturmuş, sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi sohbet ediyorlardı. Perry’nin şimdiki dairesi çok küçüktü, onu delirtiyordu. Otuz beş yaşında ve bekârdı ama Portsilver’de geniş bir çevresi vardı. Sosyalleşmeyi seviyordu. Bir yıl önce Londra’dan Cornwall’a taşınmıştı. Putney’deki dairesini satıp tişört baskı işine girmişti. Boş zamanlarında jet-ski ve tüplü dalış yapmaktan hoşlanıyordu. En sevdiği yemek Thai yemeğiydi. Eski bir MG kullanıyordu ve en sevdiği film de *The Colour Purple* idi.

“Normalde bunu insanlara pek söylemem,” dedi Perry. “Sana neden söyledim, onu da bilmiyorum. Bu film beni her seferinde ağlatıyor.” Kafasını sır veriyormuş gibi salladı. “Bu benim karizmamı sarsabilir.”

“*The Colour Purple* izlerken kaç kere hıçkırıklara boğulduğumu anlatamam,” dedi Ginny.

“Evet, ama senin bunun için iznin var. Benden öyle bir şey beklenmiyor, değil mi? Ben bir erkeğim.”

Ginny, adamın yüzündeki ifadeye güldü. O, *mükemmeldi*.

“Her neyse, çok zamanını aldım. Oda harika,” dedi Perry. “Sen de öyle. O zaman ne yapmalıyım? Numaramı bırakıp senden haber almayı mı bekleyeyim?”

Daha iyi birini bulabilir miydi? Ginny, onun hakkında bildiği her şeyi tekrar aklından geçirdi, herhangi bir kusur aradı ve bulamadı. Perry büyüleyici ve parlak zekâlı bir arkadaştı. Tamam, bir kadın değildi ve muhtemelen ojeler

hakkında tartışmak için çok fazla zaman harcamazlardı. Ama bunun dışında herhangi bir dezavantajı var mıydı?

“Ya da,” dedi Perry gülümseyerek, “bir anlaşmaya varma şansımız olduğunu düşünüyor musun?”

Kararı sadece içtiği üç kadeh şarap vermese de büyük bir katkı sağlamıştı. Kaçamak bir cevap vermeyi gereksiz bulan Ginny risk almaya karar verdi. Aklına koymuştu. Gözleri parlayarak Perry’ye döndü ve ekledi. “Anlaştık.”

Ginny’ye büyük bir sevinçle bakıyordu. “Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin. Yeni bir soluk getirecek. Oda ne zaman hazır olur?”

“Ne zaman istersen.” Ginny, adamın cüzdanını çıkarıp yirmi pound’lardan oluşan bir demetin içinden bir kısmını ayırmasını izledi.

“Cumartesi uygun mu?”

“Cumartesi? Problem değil.”

“İşte bir aylık depozito ve ilk ayın kirası.” Perry paraları verirken neşeyle devam etti. “Fikrini değiştirmeden hemen vereyim dedim. Tabii ki referans da isteyeceksin. Onları da cumartesi getireceğim. Çok teşekkürler.” Ginny, adamın içini titreten bakışları karşısında donup kalmıştı. “Bu gece seninle tanıştığıma çok memnun oldum.”

“Ben de.” Ginny, adamın ayağa kalkıp araba anahtarlarına uzanmasını izledi.

“Gitsem iyi olacak. Cumartesi sabahı, tamam mı? Saat on bir gibi iyi mi, yoksa çok mu erken?”

Ginny başını salladı. Bu onun yeni hayatının başlangıcıydı ve bir an önce cumartesinin gelmesini istiyordu. “Sorun değil. On bir gayet uygun.”

*

Eski kocalarla ilgili sıkıntı şu ki sizin dikkat etmediğiniz şeyleri kesinlikle gözlerinden kaçırmazlar.

Ve doğal olarak da onu gözünüze sokmaktan büyük bir zevk alırlar.

“Aha!” Gavin merdivenlerden inerken zafer işareti yapıyordu.

Ginny anlamamazlıktan gelmeye karar verdi. “Ne?”

“Onu düşünüyorsun.”

“Hayır, öyle bir şey yapmıyorum.”

“Ah evet yapıyorsun. Onu pantolonsuz hayal ediyorsun. *Ve* gittikçe kızarıyorsun.”

“Sadece sen öyle *sandığın* için,” diye itiraz etti Ginny. “Doğru olduğu için değil.”

“Öyle sanmıyorum, biliyorum. Sizi *duydum*.” Sırıtarak Ginny’nin taklidini yapmaya başladı. Kız gibi kıkırdarak rastgele kulak misafiri olduğu ifadeleri tekrarlayıp gittikçe daha gürültülü kahkahalar atıyordu.

Neden eski kocası beş yüz mil ötede yaşamıyordu ki? Veya Avustralya’da? Avustralya daha iyi olurdu.

“Gizlice dinledin.” Ginny, böyle ucuz numaralar hakkında ne hissettiğini göstermek için dudak kıvrırdı.

“Güvende olduğundan emin olmak zorundaydım. Zaten neler olup bittiğini dinlemek için burada değil miydim? İyi bir refakatçiyimdir.” Gavin yorum yapmaya devam etti. “Ya yukarıda kulağıma Walkman’in kulaklıklarını tıktırıp öyle otursaydım. Senin kafanı keserlerken attığın çılgınlıkları duymasaydım ve tam da senden kalan son parçaları çöpe atarlarken mutfağa girseydim. İşte o zaman üzülürdün.”

“Neyse, cumartesi günü taşınıyor.” Ginny meydan okuyarak devam etti. “Ve onu arzulamıyorum tamam mı?”

Sadece çok hoş görünüyor ve iyi anlaştık, hepsi bu.”

“Hımmm.” Gavin şakayla karışık kaşlarını kaldırdı. “İşte gerçekler açığa çıkıyor. Hoş görünümlü, öyle mi?”

“Ortalama,” dedi Ginny. “Bu gece buraya gelen diğer üç kişiden daha iyi gibi görünüyordu. Hatta dört kişiden de.” Geri dönüp Gavin’i işaret etti. “Sen de dahil.”

Gavin sırtıyordu. “Bu iş gittikçe ilginçleşiyor.”

Ginny heyecanlanma belirtileri gösteriyordu. İşte bu *enteresandı*.

Ginny de öyle umuyordu.

10. Bölüm

Cumartesi sabahı saat on bire doğru evde her şey hazır-
cırdı ve güneş sanki bir şölen içindeymiş gibi parıldı-
yordu. Perry Kennedy birazdan burada olacaktı. Ginny bir
yandan mutfakı toparlarken diğer yandan gülme çalışmaları
yapıyordu. Kahkahalarının çok gürültülü olmamasına ve
ona olan hayranlığını belli etmeyecek şekilde naif olmasına
özen gösteriyordu. Perry buraya yerleşince ve zamanla bir-
birlerine daha fazla alışınca, her şey yerli yerine oturacak ve
artık o da böyle endişelenmeyecekti.

Aman Tanrım, bu onun sesine benziyordu! Kurulama
bezini lavaboya atan Ginny, ellerini kotuna sildikten sonra
saçlarını kabarttı. Kapıdaki spor arabanın kükremesi, mo-
tor durunca ancak sustu. Ginny, gidip kapıyı açtı.

“Selam.” Perry çoktan arabadan inmiş el sallıyordu.
Bugün koyu mavi bir süveter, krem rengi pantolon ve altına
Timberland marka spor ayakkabı giymişti.

“Selam!” Ginny, yolcu kapısından inen narin yapılı ka-
dını süzüyordu. Uzun, parlak kıvılcık, bukleli saçları ve çilli,

soluk bir yüzü vardı. Şaşırtıcı derecede güzeldi ve soluk gri bir üst ile aynı renkteki pantolonunu açığa çıkaracak, önü açık siyah uzun bir palto giyiyordu.

“Tanıştırayım, Laurel,” dedi Gavin ince kadını Ginny’ye doğru yönlendirirken. “Kız kardeşim.”

Ayy, tabii ki kız kardeşi olmalıydı. Aynı inanılmaz parlak kızıl saçlar. Oh be, rahatlamıştı.

“Merhaba Laurel, tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Ginny coşkuyla elini sıkarken.

“Merhaba,” diyerek karşılık verdi Laurel ifadesiz bir sesle.

“Hadi o zaman yukarı çıkalım.” MG’nin küçük bagajını boşaltmakla meşgul olan Perry, “Laurel, şunları sen al, geri kalanını ben hallederim,” dedi.

“Birazını da bana ver,” dedi Ginny kollarını uzatarak. Yardıma istekli olduğunu gösteriyordu. “Taşıyabilirim.”

Perry, Laurel’e baktı ve “Ne demek istediğimi şimdi anladın mı? Onun ne kadar iyi biri olduğunu söylemiştim,” dedi.

Ginny bu sözlerden dolayı bir anda heyecanla doldu. Doğru olanı yapmıştı.

Laurel başını sallayarak. “Söylemiştin,” dedi.

Bütün çanta ve bavullar odaya taşındıktan sonra, Ginny yanlarından ayrılmıştı. Mutfığa geçip çay yapmak için su ısıtıcısını çalıştırdı. Birkaç dakika sonra Perry yanına geldi.

“Çayla uğraşma şimdi.”

“Neden? Kahve de yapabilirim?”

Perry başını iki yana salladı ve arkasına sakladığı şişeyi çıkarttı.

“Vayy, şampanya mı? Hem de cumartesi sabahında!”

“Bu bir Veuve Clicquot, senin eskilere hiç benzemiyor.”

“İçmek için en iyi zaman. Çabuk hadi! Gelsin bardaklar,” dedi Perry şişenin mantarını tavana fırlatırken.

“O zaman şerefe,” dedi Ginny bardağını onunkiyle tokuştururken. Getirdiği üç bardağın sadece ikisi doluydu. “Laurel içmeyecek mi?”

“Laurel içmez. Haydi, şerefine içelim.”

Gavin şu an burada olsaydı, “İkimizin şerefine” demenin inanılmaz derecede cilveli olacağını söylerdi. Bu yüzden Ginny sadece gülümsedi ve şampanyadan küçük bir yudum aldı. Üst kattaki yatak odasından mobilya sesleri geliyordu. “Laurel ne yapıyor, bize katılmak istemez mi?”

“Sanmam, en iyisi onu kendi haline bırakmak.” Perry’nin gözleri parladı. “Sadece odayı yeniden düzenleyip eşyalarını yerleştiriyordur. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Pardon?” Ginny bir an yanlış duyduğunu sandı.

“Ne dedin?”

Belki de sadece dil sürçmesiydi. Tabii ya kesin öyleydi. Ginny gülümsedi.

“Eşyalarını yerleştiriyor dedin, yani *kendi* eşyalarını.”

Perry başıyla onayladı. “Evet.”

Pekâlâ, dur bir dakika, paralel evrene falan mı düşmüştü? Kalbi memnuniyetsizce atmaya başlayan Ginny devam etti. “Ama... neden kendi eşyalarını yerleştirsin ki, buraya taşınan o değil. Ben odayı *sana* kiralamıştım.”

Perry ona bakarak “Aaa, özür dilerim, sen öyle mi zannetmiştin? Ama hayır, oda benim için değil Laurel içindi,” dedi.

Bu gerçek olamazdı.

“Ama odayı görmeye gelen sendin! Tam aradığın gibi

olduğunu söylemiştin!” Sesi yükseliyordu ve tabii ki o eski cilveli tonda değildi. “Evin harika olduğunu söylemiştin!” dedi Ginny.

Perry ne yapacağını bilemez halde gözlerini kırpıttı. “Evet, öyle. Laurel için harika.”

Ginny söylediği her şeyi çılgına dönmüş bir şekilde yineliyordu. “Hayır, *bir dakika*, dairenin çok küçük olduğunu söylemiştin...”

“Evet çok küçük, yani sadece tek başıma idare edebilirim,” diye açıkladı Perry ve ekledi; “Ama iki kişi için çok dar oldu. Laurel altı hafta önce taşındı ve dürüst olmak gerekirse, o günden beri bu olay kafamı kurcalıyordu.”

Kafamı kurcalamak mı? Peki bunun *benim* kafama neler yapacağını düşünüyor musun? Ginny şok içinde tekrarladı. “A-ama ben odayı *sana* kiralamıştım.”

“Öyle yaptığını biliyorum. Doğru. Hatta depozitoyu ödedim ve kirayı da ödeyeceğim,” dedi Perry. “Bunun için sakın endişelenme, otomatik ödeme talimatı da vereceğim. Bak, lütfen bana güven, her şey çok güzel olacak.”

Güzel öyle mi? Nasıl *olabilir* ki? Ginny’nin başı çatlamak üzereydi.

“Beni sen olduğuna inandırdın! Bir kez bile kız kardeşinden bahsetmedin. Sen olduğunu düşündüğümü *biliyordun*.”

Perry kollarını iki yana açtı. “Gerçekten bilmiyordum.”

“Ama odaya bakan insanlarla sohbet etmenin esas amacı evini onlarla paylaşmak isteyip istemediğine karar verebilmek değil mi zaten?”

“Öyle mi?” Perry gerçekten şaşkın görünüyordu. “Anlayamamışım,” dedi sustu. Sonra hevesle devam etti.

“Ama fark etmez ki, çünkü Laurel ile hiç sorun yaşamazsın. Seninle tanıştığım anda ikinizin çok iyi anlaşacağını anladım. Sen tam Laurel’in ihtiyacı olan birisin.”

“Ne?”

“Ne?”

Ginny çılgılık atmak istiyordu. Bu başka birinin ihtiyacıyla ilgili değil seni ahmak! Bu *benim* ihtiyacım ile ilgili!

“Hah, bu arada sana bir sürü referans da getirdim. Laurel hakkında endişelenmene hiç gerek yok.” Perry iç cebinden birkaç tane zarf çıkarırken devam etti. “Dürüst, düzenli, düşünceli biridir. Bir ev arkadaşından bekleyeceğin her şeye sahip.”

Tüm bu olanlar o kadar yanılttı ki Ginny doğru düzgün düşünemiyordu bile. Keşke Gavin burada olup ona destek olsaydı. Çünkü şu anda ortada yanlış bir şeyler olduğunu düşünen tek kişi kendisiydi. Aslında Gavin burada olsaydı Ginny’nin içinde bulunduğu bu kargaşayı izlerken gülmekten karnına ağırlar girerdi. İşte birini ayarttığını sanıp onun da sizi çekici bulabileceğini düşünecek kadar aptal olunca böyle oluyordu.

“Ayrıca,” diye devam etti Perry, “kadın ev arkadaşı için ilan vermiştin. Gerçekte istediğin buydu.”

“Peki Laurel neden telefon etmedi? Neden evi kendisi gelip görmedi?”

Perry iç çekti ve bardağına biraz daha şampanya koydu. Ginny’ye de teklif etti ama o istemedi.

“Laurel kanepemde uyumaktan mutluydu. Yaşayacak başka bir yer bulmak, endişelendiği önceliklerden biri değildi. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda iyi değil. Geçen yaz erkek arkadaşından ayrıldı ve o zamandan beri

hiçbir şey onun için kolay değil. Londra'daki işini kaybetti. Eski erkek arkadaşı başka biriyle tanışıp nişanlandı. Laurel daha da kötü oldu haliyle, her şeyden bıkmıştı. Ona şehirden taşınması gerektiğini söylemişim ve sonra bir baktım ki kapımın önünde." Perry durdu, omuz silkti. "İlk birkaç gün iyiydi, onu tekrar görmek güzeldi. Ama artık Portsilver'da kalmak istediğine karar verince, dairem ikimize yetmeyecekti."

"Öyleyse daha büyük bir daireye taşınıydın."

"Ah, Ginny, özür dilerim. Bunu sana pat diye söylemek istemedim. Ama ben kendi başıma yaşamaya alışkınım. Kendi evimi seviyorum. Seninle tanıştığımda, ne kadar harika olduğunu düşünmüştüm, çok konuşkan ve şen şakraksın. Laurel'e çok iyi geleceğini biliyordum. Onun tekrar canlanıp neşelenmesi için ihtiyacı olan şey, seninle bir evi paylaşmak."

Ginny başını salladı. Bunun olmaması gerekiyordu, istediği şey bu değildi. Ve ona söylemek zorunda kalacaktı.

"Sorun şu ki, ben..."

"Bak lütfen, Laurel ile harika zaman geçireceksiniz." Perry ona dikkatle bakıyordu. "Her ne kadar buraya taşınanın ben olmasını istesem de bu asla mümkün olmayacak."

"Neden mümkün değilmiş?" Ginny ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Neden mümkün olmayacağını anlayamadı.

Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar vardı. "Hadi ama, bunun cevabını biliyorsun. Sen harikasın. Ev sahibini beğenirken bu evde nasıl yaşayabilirim? Bu biraz şey olur... Tanrım, bu olsa olsa imkânsız olur."

Ah! Ginny bunu beklemiyordu. Bir anda söylemişti işte, o da onu çekici bulmuştu.

“Pardon, bu biraz ani oldu.” Perry’nin gülümsemesi hüznü gibiydi. “Düşüncesizliğimle seni korkuttum mu?”

“Hayır hayır...”

“Genel olarak daha kibarımdır aslında ama sen sordun. Sana dürüst olacağım, burada otururken gelecek hafta benimle akşam yemeğine çıkmayı düşünür müsün diye merak ediyorum. Kim derdi ki sana bunu sormaya cesaret edebileceğim?” Yüzünü ekşiterek devam etti. “Bu bazen korkutucu bir şey, yani erkek olmak. Her zaman davetimizin reddedilebileceği gerçeğini göze almak zorundayız. Siz kadınlar, egolarımızın ne kadar kırılgan olduğunun farkında değilsiniz.”

Ginny kelimeler arasında kaybolmuştu. Bir cevap vermek için çırpınıyorken, merdivendeki ayak seslerini duydu. Laurel mutfağın sallanan kapısı açtı ve içeri girdi.

“Valizlerimi boşalttım.”

“Harika,” dedi Perry gülümseyerek. “Çok uzun sürmedi değil mi? Aferin sana.”

Lanet olsun. Ginny bir yudum şampanya daha aldı. Laurel ile göz göze gelmek istemiyordu. Bir şey söylemeliydi hatta şu an söylemesi gerekiyordu, hemen şimdi. Ama nasıl söyleyebilirdi? Buraya taşınamayacağını, üst kata çıkıp eşyalarını yeniden toplamaya başlaması gerektiğini nasıl söyleyebilirdi?

“Bir sorun mu var?” dedi Laurel.

Ginny’nin kalbi deli gibi çarpmaya başladı, içinden nasıl söyleyeceğini prova ediyordu. Laurel’e büyük bir hata olduğunu, burada kalamayacağını, çünkü... Peki, çünkü... Eee, çünkü...

“Perry? Neler oluyor?”

Perry, Laurel’e baktı ve omuz silkti.

“Bak, özür dilerim,” dedi Ginny. Hiç düşünmeden konuşuyordu. “Ama buraya taşınanın sen değil ağabeyin olduğunu zannediordum. Bir yanlış anlaşılma olmuş.”

Laurel kaşlarını çattı. “Yo, hayır. Onun bir dairesi var zaten.”

“Evet, *artık* bunu biliyorum.” Ginny çok gergindi. “Ama bana bundan daha önce bahsetmedi, yeni öğrendim.”

Laurel ona dik dik baktı. “E o zaman, ne demek istiyorsun yani şimdi?”

Aman Tanrım, ne mi diyor? Ginny’nin sınırları tepesine çıkmış yeniden yüzüne doğru iniyordu. Tanrı aşkına! O bir İngilizdi. Başka birinin duygularını kasten incitmek onun doğasına aykırıydı. Laurel olmazsa, tüm ilan ve görüşme işleriyle bir kez daha uğraşmak zorunda kalacaktı ve gelecek olan diğer kişilerin ondan daha iyi olacağını kim söyleyebilirdi ki? Ayrıca, her halükârda Perry ondan hoşlanmıştı ve onu yemeğe bile davet etmişti. Bu iyi haberdi, neredeyse daha da iyisi, bir şekilde, o zaman...

“Beni burada istemiyor musun?” Laurel’in kocaman yeşil gözlerinde akmaya hazırlanan gözyaşları birikmişti. “Gitmek zorunda mıyım?”

İşte her şey buraya kadarmış. Buna nasıl evet diyebilirdi? Peki ya ondan sonra bununla nasıl yaşayabilirdi? Ginny başını sallarken, “Hayır, hayır, tabii ki gitmek zorunda değilsin,” dedi. “Her şey yolunda.”

Laurel gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarının akmasına engel oldu. Sulanmış gözleriyle solgun bir şekilde gülümse-di. “Teşekkür ederim.”

Perry çok rahatlamıştı, sevinçten gözlerinin içi gülüyordu. “Harika.”

Birdenbire Ginny daha iyi hissetmeye başladı, artık suçluluk duygusuyla eğilip bükülmüyordu. İşte olmuştu, Perry ile ilk buluşmasını dört gözle bekliyordu, her şey güzel olacaktı. Ona daha önce söylediklerini unutmuş ve şampanya şişesini ele geçirmişti. Laurel'e, "Hadi kutlayalım," dedi nazikçe.

"İçki içmem yasak," dedi Laurel başını iki yana sallayarak. "İlaçlarımdan dolayı."

İlaçlar! Ginny kendine her şeyin yoluna gireceğini hatırlattı. Sesini yükselterek sempatik bir şekilde "Antibiyotik mi kullanıyorsun?" dedi.

Laurel göz kırptı. "Antidepresanlar."

Ah.

"Tamam, artık dükkâna dönmeliyim," diyerek birden ayağa kalktı Perry. "Sizi birbirinizi tanımak için baş başa bırakayım. Hoşça kalın."

Ginny aceleyle, "Sana kapıya kadar eşlik edeyim," dedi ve onu takip etti.

"Çok tatlı biridir. Buna pişman olmayacaksın." Perry sesini alçaltarak devam etti. "Seninle iletişime geçeceğim. Akşam yemeği daveti için cesaretimi toplamayı başarırısam evet diyebileceğini düşünüyor musun?" dedi. Oyuncu bir edayla gülümsüyordu.

Ginny cilveli bir sesle cevap verdi. "Olabilir."

"Harika. Seni ararım. Bana bir iyilik yapar mısın? Bunu Laurel'e söyleme olur mu?"

"Neden olmasın?" Ginny şaşırmıştı.

"Şey, sadece erkeklerle ilişkileri biraz kötü, anlıyor musun? Şu anda bir nevi ilişki-karşıtı sayılır. Ona senin boşandığını ve aynı yerlerden geçmiş başka biriyle ev paylaşma

fikrini sevdiğini söyledim. Bizim buluşacağımızı öğrenirse biraz garip hissedebilir.”

Ginny gerçekten doğru olanı yapıp yapmadığından emin değildi. Her nasılsa, sabahın bu vaktinde bütün planları tersine dönmüştü. Kendini bu işe nasıl bulaştırmıştı?

“Şşhh, tamam endişelenme.” Perry, onun düşüncelerini açıkça okuyabiliyordu ya da daha büyük olasılıkla yüzündeki panik dolu *Tanrım-ben-ne-yaptım* bakışını görüyordu. Sağ işaret parmağını Ginny’nin dudaklarına götürdü, gü-lümsedi ve şefkatle aynı parmağı onun dudağına da bastır-dı. “İkiniz harika zaman geçireceksiniz. Laurel’in derinler-den çıkmak için ihtiyaç duyduğu tek şey sensin.”

Parmağının dudaklarına öylece değmesi, Ginny’nin dizlerinin bağını çözmeye yetmişti. Vay canına! Eğer temsili olarak böyle öpüşüyorsa, gerçeği için sabırsızlanıyordu.

Her neyse, elbette ki o ve Laurel birlikte yaşamanın bir yolunu bulacaktı. O da zamanında böyle olmamış mıydı? Birlikte bir bağ kurup gerçek bir arkadaşlık geliştirebilir-lerdi.

“Gerçekten gitmem gerekiyor.” Perry saatine baktı.

Ginny ön kapıyı açtı ve “Hoşça kal,” dedi, temsili öpü-cükten dolayı dudakları hâlâ karıncalanıyordu.

Her şey güzel olacaktı.

“Sanırım Perry, bunun hakkında konuşmamdan bıktı,” dedi Laurel sessizce. “Erkekler böyle şeylere takılmazlar de-ğil mi? Özellikle de erkek kardeşler. Kevin’den her bahset-tiğimde konuyu değiştirmeye çalışıyordu ama Kevin hak-kında konuşmalıyım,” diyerek devam etti. “Bir zorunluluk gibi. Gördüğün gibi onu çok sevdim. Çok hem de ve onu

hayatımdan tamamen silemiyorum çünkü hâlâ burada.” Şakağına vurdu. “Her zaman onu düşünüyorum. Kalbini kırıp milyonlarca parçaya bölen birini nasıl unutabilirsin?”

“Şey,” dedi Ginny, sonra belirsizce bir şeyler mırıldandı.

“Beni muhtemelen unutmuş olmasına rağmen.” Laurel gözlerini düzgün bir mendille sildi. (Peçete ile bile değil.) “Çünkü artık onun için önemli değilim, değil mi? Kevin hayatına devam etti, hiç zaman kaybetmeden başka biriyle tanıştı ve ona evlenme teklif edecek kadar çok sevdi. Bilirsin, araçla evlerinin önünden geçiyordum. Bir akşam onları ön kapıda öpüşürken gördüm. Çok mutsuzdum, öleceğimi düşündüm. Ve ne var biliyor musun? Kadının şişman ayak bilekleri var. Şişman ayak bilekleri! Yemin ederim, gerçekten... Şişko.”

Ginny şok olmuştu ve sempatik görünmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ancak esnemek için korkunç bir dürtü göğüs kafesini yukarı doğru çekiyordu, çenesindeki kaslar gevşemek için milisaniyelik bir özgürlük peşinde onu sürekli tehdit ediyordu. Bir buçuk saattir Kevin’ın hikâyesini dinliyordu. Tam doksan dakika, neredeyse bir filmin uzunluğu kadar. *Anna Karenina*’yı izleyebilir ve kendini daha az depresif hissedebilirdi.

“Sanırım seni sıkıyorum,” dedi Laurel açıkça.

“Hayır, hayır,” dedi Ginny aceleyle ve başını salladı.

“Ben sadece evleneceğimizi ve bebek sahibi olacağımızı düşünüyordum. Hayatımızın geri kalanında birlikte mutlu olacağımızı... Ama fikrini değiştirdi ve şimdi *hiçbir şeyim* olmadan kalakaldım. Muhtemelen şimdi onunla bebekleri olacak. Bunu düşünmeye dayanamıyorum. Hayat niye bu kadar adaletsiz?”

Ah, canım benim, yine cevaplanamayan bir soru. Ginny çaresizce, “Bilmiyorum,” dedi. “Belki de onu bu kadar düşünmemeyi... eee.. deneyebilirsin, nasıl olur?”

Laurel acıyan gözlerle baktı. Sanki Ginny yerçekimini ortadan kaldırmayı önermişti. “Ama onu çok sevdim. O benim tüm dünyamdı. Hâlâ da öyle.”

Ah, Tanrım.

11. Bölüm

İletişim halinde olacağına söz vermesine rağmen, Perry Kennedy hiç aramadı ve Ginny'nin ciddi manada neşelenmeye ihtiyacı vardı. Carla henüz söylememişti ama Laurel'in ağzı laf yapan ağabeyine güvendiğinden emin değildi. Kritik bir karar verdi ve "Tamam, seni öğle yemeğine çıkarıyorum," dedi.

Ginny şaşırdı. Gözlerini yukarı çevirerek "Ne zaman?" diye sordu.

"Bugün. Şimdi. İstemiyorsan o ayrı."

"Dalga mı geçiyorsun?" Ginny'nin gözleri parladı. "Tabii ki istiyorum."

"Emin misin?"

"Evet!"

Carla omuz silkti. "Çünkü evde kalmak ve yeni en iyi arkadaşın Laurel ile kız kıza hoş bir sohbet etmek isteyebilirsin. Gerçekten, bunu anlarım."

"Hayırrrr!"

"Hayır mı? Gerçekten mi? Yani akli başında hangi insan

kendi mutfağında oturarak Kevin ve Kevin ve Kevin hakkında konuşmak varken benimle öğle yemeğine çıkmak ister ki...”

“Ben isterim,” dedi Ginny.

“Kevin, Kevin, Kevin, Kevin... Ayy, sonra biraz daha Kevin, sonra azıcık daha Kevin.”

“Kapa çeneni ve beni yemeğe çıkar.”

Carla işini çok seviyordu ve işinde de oldukça iyiydi. Potansiyel müşteriler Portsilver Seracılık ile temasa geçtiğinde, onları evlerinde ziyaret etmek için randevu alır ve kendine has ısrarsız satış tekniğini kullanarak, eğer mükemmel bir sera istiyorlarsa şirketinin onlar için en iyisi olduğuna ikna ederdi.

Neredeyse her müşteride de başarılı olurdu. Müşterileri etkilemekte ve güneşli bir seranın yaşamlarına getireceği neşeyi hayal etmelerini sağlamakta harikaydı. Güney batının hemen her yerine seyahat etmişti. Genellikle akşamları ve hafta sonları çalışırdı. Aslında, bu onun için bir artıydı çünkü böylece istediği zaman izinli olabiliyordu.

Mesela bugün onun için unutulmaz bir izin günü olacaktı çünkü arkadaşı Ginny için son birkaç ay hiç kolay geçmemişti. Biraz kafa dağıtmayı hak ediyordu. Carla’ya göre, onun Perry’ye olan bu ani aşkı büyük ölçüde tek bir gerçeğe dayanmaktaydı. Ginny oldukça uzun zamandır çekici bir adam tarafından ciddi bir şekilde hedef alınmamıştı. Anlayabildiği kadarıyla, Perry Kennedy ona bir oyun oynamıştı ve bu ilgiyle Ginny’nin gururunu okşamıştı. Carla, Ginny’nin tüm bunlar bittiğinde incinmemesini umuyordu.

Ginny çoktan hayattan zevk almaya başlamıştı bile. Carla'nın spor Golf'ünde cıvıldaşıyorlardı. Güneş kendini belli ettiğinde Ginny, Laurel'i mutfağı temizlerken bırakmaktan dolayı suçlu hissetmiyordu artık. Ondan böyle bir şey istememişti ya da beklememişti ama Laurel bu görev için gönüllü olmuştu. Üzgün bir ifadeyle, "Ev işi yapmayı seviyorum, kendimi yararlı hissetmemi sağlıyor. Kevin'le birlikteyken her gün mutfağı temizlerdim," demişti.

Ayrıca Ginny evden kaçarken, geriye yaslanıp topuklarına dayanarak "Burada yaşamaktan çok hoşlanıyorum. Bir şeyler paylaşmamız çok güzel, öyle değil mi?" demişti.

Ginny buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Zor da olsa onunla aynı evde yaşamamanın Sylvia Plath ile ev arkadaşı olmak kadar eğlenceli olduğunu söyledi.

Neyse. Kevin'siz üç saat geçirmek muhteşem olacaktı. Belki de bütün sorunlarının çözümü buydu. Haftanın her günü öğle yemeğine çıkan kadınlardan biri olmak.

Tabii ilk önce piyangoyu kazanmalıydı.

"Acaba şu an ne yapıyordur?" dedi Carla.

Aslında Perry'yi düşünen Ginny, "Kim?" diye sordu.

"Kevin."

"Yapma, onunla dalga geçmemeliyiz."

"Ben dalga geçmiyorum, gerçekten merak ediyorum. Onunla tanışmak isterdim," dedi Carla hınzırca. "Onu yatağa sürükleyip tüm bu yaygaraya değip değmeyeceğini öğrenirdim, ahahaha..."

"İyi ki Londra'da yaşıyor o zaman! Neyse, Jamie'nin neyi var?"

"Hiçbir şeyi yok." Genç sevgilileri genellikle dört aydan uzun sürmüyordu ama Jamie üç ayını Avustralya'da har-

camıştı zaten. “Harika biri, herhangi bir formda-kal videosundakinden bile daha iyi,” dedi. “Ama beni bilirsin, seçeneklerimi açık tutmayı seviyorum. Daha mükemmel biriyle ne zaman tanışabileceğini asla bilemezsin. Ah, işte geldik.” Sağa doğru yanaşarak garaj yoluna dönmeden yavaşladı.

Ginny mavi-sarı tabelayı okuyarak “Penhaligon’s,” dedi. İyi bir yer olmalıydı. “Bir masa ayarlamaya çalışmıştık ama Noel yüzünden hepsi doluydu.”

“Müşterilerimden biri tavsiye etti. Öğle yemeği için iki bin pound ödedi,” dedi Carla. “Ve hâlâ buna değdiğini düşünüyor.”

İki bin mi? Hadi be! “Sadece bayat ekmek yiyip musluk suyu içeceğime söz veriyorum,” dedi Ginny.

Restoran, gri kayrak taşından bir çatı ve parlak kırmızı bir ön kapı ile on altıncı yüzyıldan kalma uzun, beyaz bakanalı ve sarmaşıklarla kaplı bir çiftlik eviydi. Akıllıca yenilenmiş birbirine bağlı bir dizi çiftlik binasının bir ucundan genişletilen dış binalar, ortadaki dikdörtgen avlunun üç tarafını çevreliyordu. Carla arabayı eski ve tozlu mavi bir Astra ile gıcır gıcır kırmızı bir Porsche’nin arasına park ederken, binalardan birinden fırlayan siyah bir kedi, küçük ahşap bir dolap taşıyan orta yaşlı adamın önüne atladı. Adam dolabı minibüsün arkasına yüklemek için yürümeye devam etti. Kedi kuyruğunu yavaş yavaş sallıyor, sanki adamın bacaklarına doğru atılmaya hazırlanıyordu.

“Burası hem bir restoran hem de antikacı,” dedi Carla hiç gerek olmadığı halde. Kapının üstünde bunu belirten bir levha vardı zaten. “Oldukça şık bir fikir. Müşterim geçen hafta eşiyile beraber evlilik yıl dönümlerini kutlamak

için buraya gelmiş. Yemekten sonra biraz çakırkeyif olup etrafa göz gezdirmişler ve 18.000 pound'luk bir Georgian avize almışlar.”

Ginny arabadan binaları inceliyordu. Güneş ışığı pencerelerden sekiyor, sarmaşıkların parlak dalları ılık meltemde yavaşça eğiliyordu. Havada sarımsaklı ve tütsülenerek pişen yemeklerin birbirine karışan muhteşem kokusu vardı. Neşeli sohbetlerin sesleri restoranın dışına taşıyordu ve antika merkezinde Robbie Williams *Angels* şarkısını söylüyordu. Tamam, Robbie Williams'ın kendisi değildi. Ama olsaydı tam anlamıyla harika olmaz mıydı?

Kara kedi kamyonetin kapılarını kapatmakta olan adama sürtünüyordu. Hızla kediden kurtulmaya çalışan adam “Huysuzlanma, o artık benim,” dedi.

“Miyaaaav,” diye miyavladı kedi ve sinirli sinirli yürüdü.

“Lanet olası hayvan,” dedi adam arkasından.

“Uslu dur biraz.” Onun minibüse atlamasını izledikten sonra da yola çıktı. Carla hınzırca Ginny'yi dürttü. “Kedi de senin gibi, ha?”

Bir anlamda öyleydi. Tamam, belki kedi değil ama manzaralar, sesler, Penhaligon'un mutfağından gelen kokular ve antika merkezi... Hepsinin beklenmedik cazibesi ile büyülenen Ginny, ilk görüşte âşık olmuş gibi hissetti.

“Son bir içki daha,” diye zorladı Ginny. Carla'ya doğru Fleurie şişesini sallıyordu. “Hadi ama bir tane daha içebilirsin.”

“İçemem, araç kullanacağım.”

“Arabayı bırakırız. Yarın sabah da gelip alırız. Tanrım, buraya bayıldım. Keşke tüm restoranlar böyle olsa!”

Aylardan şubat, günlerden salı olmasına rağmen Penhaligon's çok doluydu. Koyu kırmızı duvarları orijinal tablo ve baskılarla kaplı restoran, seçme antika mobilyaların derlenmesiyle döşenmişti. Ortamdaki hava ferah ve sıcaktı. Yemeklerin muazzam bir lezzeti vardı. Limon soslu deniz tarağını iştahla bitiren Ginny, şimdi de ana yemeği olan füme bifteğini yiyordu. En iyisinden içtikleri bir şişe şaraptan bahsetmeye bile gerek yok.

"Tamam doldur o zaman, sen kazandın," dedi Carla. "Sadece yan taraftan bir şey almama sakın izin verme."

Bir şişe iki oldu. Bir saat daha hiç durmadan konuştular. Pencereden kara kedinin avludan geçen ziyaretçileri takip edip onları nasıl korkuttuğunu izlediler. Antika merkezin-den, Frank Sinatra'dan Black Sabbath'a kadar uzanan çeşitli müzikler yükseliyordu ve sık sık mutfak personelinin bu şarkılara eşlik ettiğini duyabiliyorlardı.

"Kahve ve bir konyak, lütfen," dedi Carla sipariş almaya gelen garsona. "Gin?"

Ginny onaylayarak başını salladı. "Güzel."

Garson şaşırılmış görünüyordu. "Kahve ve cin mi? Vay canına, emin misiniz?"

"İki kahve ve iki konyak," dedi Carla sırtarak. "Gin onun adı, içkiyi kastetmedim," dedi.

"Aaa! Birden duyunca öyle anladım ama biraz garip gelmişti!" Kız özür dileyerek başını salladı. "Gerçekten çok affedersiniz, beynim durdu artık. Çok yoğun."

"Hey Martha." Yan masadaki adamlardan biri seslendi.

"Bugün tek başına mı kaldın tatlım? Simmy'ye ne oldu?"

"Simmy erkek arkadaşı ile birlikte Tayland'a gitti. Üç saat

öncesinde haber verdi hem de. Daha ne isteyebiliriz ki? Yani, ayaklarım bedenimden düşmeden önce yeni bir garson bulmalıyım. Eğer bu işe ilgin varsa, söylemen yeter Ted.”

Altmışlı yaşlarını süren Ted, “Benden berbat bir garson olurdu hayatım,” dedi. “Bu işi yapacak bacak yok bende bir kere. Bu arada, altıncı masa hesap istiyor.”

“Teşekkürler Ted! Tamam. İkişer kahve ve konyak. Olabildiğince çabuk getireceğim.”

Martha acele etti ve Carla ikinci şişede kalan son şarabı da paylaştı. Ginny’yi inceledi.

Ginny de ona baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Carla sonunda.

“Ne düşündüğümü biliyorsun.” Küçük bir heyecan dalgası Ginny’nin karın boşluğundan geçen sinir ağrını sarmalıyordu. “Ben burada çalışabilirim. Burada çalışmayı çok isterim.”

“Emin misin? Daha şubattayız.”

“Umurumda değil.” Sezonluk çalışmak, genellikle nisan-ekim ayları arasında işe alınmak demekti. Kahretsin! Penhaligon’s onu çağırıyordu. Geçen sene meşhur bir çay evinde çalışmıştı. Genellikle yoğun ama hayranlık uyandıracak bir yer değildi. Frenk üzümü çörekler ve salatalıklı sandviçleri bir süre sonra çekiciliğini yitirdi ve haliyle alıcıları da azaldı. Daha çok, büzgülü dantelli krem perdeleri ve kapının üzerindeki “Olde Tea Shoppe” levhasının seksen yıllık olmasıyla dikkat çekiyordu. Ginny’nin ayak parmaklarından sayılamayacak kadar çok tekerlekli sandalye geçmişti.

Hâlâ hatırladıkça Ginny’nin parmak uçları kasılıyordu. “Burası, Olde Tea Shoppe’den daha iyidir,” dedi başıyla da onaylayarak.

Carla ürpererek “Çocuk Cehennemi’yle kıyas bile kabul etmez,” dedi.

Gerçek adı bu değildi ama olması gerekiyordu. Çocuk Cenneti! -havalı bir ünlem işaretiyle bitiyordu- Ginny’nin iki yıl önce yüz ressamı olarak çalıştığı çocuk aktivite merkeziydi. Ağızlarının etrafına dondurma bulaşmış, bir türlü sabit duramayan, çığlıklar atan, lolipop yalamayı bırakmayan, yanaklarında ve yüzünün her yerinde burun akıntısı olan yaz nezlesi çocukların yüzlerine hayvan figürleri çizip boyuyordu. Aslında, sadece yüz boyalarını mahvettiği de söylenebilirdi.

Carla bu felakete hiç şahit olmamıştı- aptal değildi ve çocuklar ona göre oldukça anlamsızdı- ama Ginny’den orası hakkında çok şey duymuştu. Bu, çıplak dişlerinize lağım atıklarını eleyip ayırmakla eşit berbatlıkta bir işti.

“Burada çalışmak istiyorum,” diye tekrarladı Ginny. “İçimde burayla ilgili iyi bir his var.” Parmaklarıyla sebepleri sayarken heyecanla fıkırdadı. “Evden sadece... kaç, üç mil uzakta mı? Ve park sorunu yok, bu bir artı. En önemlisi de daha önce hiç düzgün bir şekilde garsonluk yapmamıştım çünkü Jem evdeyken akşam vardiyalarında çalışmıyordum. Ama artık o gitti ve benim için de hiç problem değil!”

“Ve Laurel’den uzaklaşacaksın,” dedi Carla soğuk bir sesle.

“Aman Tanrım, böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor!”

“Korkunç ama gerçek. Gidip evine dünyanın en sıkıcı kiracısını aldın. Akli başında olan herkes ondan kurtulmak ister. Ama bunu yapmak için çok naıfsın, o yüzden de seni kendi evinden uzak tutacak bir iş bulacaksın çünkü her-

hangi bir şey orda kalıp kaçık Laurel'in sıkıcı Kevin hikâyelerini dinlemekten daha iyidir."

Bu sadece kısmen doğruydü. Tamam, belki naifti. Birazcık... Ama aynı denklemde hesaba katılacak Perry de vardı. Ginny, kız kardeşini sokağa atmanın Perry'in gözünde ona kımızı kurdele kazandırmayacağını hissediyordu.

Şarabını çalkalayarak tek yudumda devirdi. "Laurel'le veya Laurel'siz, fark etmez. Garson olmak istersem, garson olabilirim. Bence burası harika bir yer ve burada çalışmayı çok istiyorum."

"İster misin?"

"Ah!" Ginny, Martha'nın içeceklerle birlikte arkasında durduğunu fark etmemişti. Martha tepsiyi masanın üzerine koymadan önce Ginny'nin kollarını sallamasını bitirmesini sabırla beklemişti. Ginny kesin kararını vermişti. "Evet, istiyorum. Kesinlikle," dedi.

"Hey, harika!" Martha'nın çilli yüzü aydınlandı. "Evie'ye söyleyebilir miyim? Restoran yöneticisi. Memnuniyetten ölebilir."

Martha aceleyle uzaklaşınca, "Resmen umutsuzlar, sen daha köle işçi diyemeden imzayı atacaklar," diye söylendi Carla. "Burası çalışmak için cehennem çukuru gibi bir yer olabilir. Her şeye atlama hemen."

"Ama acele etmek istiyorum! Dinle, dinle Queen çalışıyorlar." Ginny *We Will Rock You* nakaratının davul sesleriyle tempo tutuyordu. "Queen çalan bir yer nasıl cehennem çukuru olabilir ki?"

"Cehennemle ilgili konuşmayı keselim artık. Şarkı söylemeyi de kes," dedi Carla. "Freddie Mercury bakışını da sonraya sakla. Büyük patron geliyor."

Müdür, zeminde tık tık eden topuklu ayakkabılarıyla hızlı hızlı yürüyordu. Ellili yaşlarında, uzun boylu ve zarif bir kadındı. Karamel rengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Bardot tarzı göz makyajı ve dudağındaki parlak kırmızı ruj ile güzel görünüyordu. Kocaman gülümseyerek elini uzattı. “Merhaba, ben Evie Sutton. Tanıştığımıza memnun oldum. Öğle yemeğini bitirdikten sonra benimle sohbet etmek ister misin ofisimde veya?..”

“Biz de kahve içiyoruz.” Ginny, boş sandalyeyi işaret ederek kontrolü elinde tutan bir havayla, “İsterseniz hemen şu an konuşabiliriz?” dedi.

Yirmi dakika sonra işi almıştı. Haftada üç öğlen ve dört akşam vardiyasıyla, istediği zaman başlayabilirdi.

Evie başvuru formunu ona uzatırken “İstersen hemen yarın,” dedi. “Sadece bunu doldur ve yanında getir, sonra da sana bir üniforma ayarlarız.”

“Harika.” Ginny şimdiden sabırsızlanıyordu. “Çok teşekkürler, burayı seveceğimi biliyordum,” dedi.

“Ah, seveceksin, bunu söyleyebilirim. Yakında müşterileri de büyüleyeceksin. Ayrıca, günümü kesinlikle güzelleştirdin.” Evie’nin mavi gözleri dans ediyordu. “Bir sürü ümitsiz vakayla görüşme yapmak kadar iç karartıcı bir şey yok.”

Gittikçe ondan daha fazla hoşlanmaya başlayan Ginny, anlayışlı bir sesle yanıtladı. “Bir de bana sor.”

12. Bölüm

“Henüz eve gitmiyoruz. Antika merkezini görmek istiyorum.” Ginny güneşli avluya atlarken, alkolün verdiği rahatlıkla neşeli ve heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

Restore edilen binaların içindeki taş duvarlar zümrüt yeşiline boyanmıştı ve içinde çok değerli şeyler bulunuyordu; iyi aydınlatılmış tablolar, aynalar, cilalı mobilyalar ve *sanatsal objeler*... Ana odanın ortasında muhteşem bir müzik kutusu vardı ve şu anda Stevie Wonder’ın *Superstition* adlı parçası çalıyordu. Ayrıca, sağ taraftaki birbirine bağlı odalardan birinde, bir adam bazı potansiyel müşterilere ceviz ağacından yapılmış bir çalışma masası gösteriyordu. Pencerenin yanındaki satış masasında bir fincan kahve, yarısı yenmiş bir KitKat çikolatası ve *Miller’in Antika Kılavuzu*’nun açık duran bir kopyası vardı. Hemen onun altından ucu görünen şey de *Heat*’ın son baskısıydı.

“Şuna bir bak.” Ginny özlemle parmaklarını bronz kaideli bir koltuğun üzerinden geçirdi. Fiyat etiketinden ötü-

rü beti benzi atınca, oturma odasını hayal etmekten hemen vazgeçti.

“Onu boş ver, şunlara bak.” Yirmi metre uzakta, Carla bir çift ağır gümüş Georgian şamdanı havaya kaldırdı. “Bayıldım bunlara!”

“Yapma şunu.” Ginny gözlerini devirdi çünkü Carla şamdanları krem rengi deri çantasına tıkmaya çalışıyordu. “Kötü kız. Onları yerine koy, çabuk.”

“Lanet çanta yeteri kadar büyük değil. İleriye düşünmüyorum, işte benim sorunum bu. Hah, bu daha küçükmüş.” Carla eline aldığı sırlanmış bir kutuyu neşeyle sallıyordu.

“Geyik boynuzu!” Ginny sevinç dolu bir çığlık attı ve daha yakından bakmak için koşturdu. “Her zaman bir çift gerçek boynuzum olsun istemişimdir.”

“Bunlar sana göre değil. Ve kesinlikle bunları çantamıza koyamayız.” O böyle söylerken Carla’nın bakışları Ginny’nin arkasına kaydı.

“Denememenizi tavsiye ederim.”

Arkasındaki sesi duyduğu an kim olduğunu anlamıştı Ginny. Tüyleri ürpermiş ve midesi bulanmaya başlamıştı.

“Onu da yerine bırakabilirsiniz,” diyerek devam etti ses, bu kez Carla’ya söylüyordu.

“Çalmayacağımızı biliyorsun. Sadece biraz eğlendik, hepsi bu. Şakaydı.”

“Aferin, iyi ki komedyen değilsin çünkü insanlar paralarını geri isteyebilirdi.”

“Pekâlâ, sen de fazla çekicisin, değil mi?” Gözleri parlıyordu. Carla, “Tüm müşterilerinize böyle mi davranıyorsunuz?” diye sordu.

“Hepsine değil,” dedi. Cevabı sakindi. “Ama müşteri

gibi görünmüyorsunuz, öyle değil mi? Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama dükkândan aldığı şeyleri ödeyen kişi müşteri olarak adlandırılır.”

Ginny gözlerini kapattı. Bu çok kötü, tek kelimeyle korkunçtu ve Carla da neredeyse patlamak üzereydi.

“Bu ne cüret!” diye bağırdı Carla kapıya doğru yürürken. “Akıllı başında hiç kimse bu boktan dükkândan bir şey almak *istemez*. Hadi Gin, gidelim buradan. Ve endişelenme, bir daha asla bu çöplüğe gelmeyeceğim.”

Ama ben geleceğim, diye düşündü Ginny panik içinde.

“Harika.” Adam diğer tarafa geçerek Carla’nın hızlıca çekip gitmesine izin verdi. “Görev tamamlandı.”

“Hayır, tamamlanmadı,” dedi Ginny birden. “Dur! Carla, geri dön, bunu çözeceğiz.”

“Hıh! Bunu çözmemizin tek yolu, onu kendi boynuzlarıyla öldürmem.” Öfkeli hareketlerle telefonuyla uğraşan Carla, “Alo? Merhaba. Evet, hı hı... *Hemen* bir taksi istiyorum,” dedi.

“Öğlen yemeği için buraya geldik.” Ginny çaresizlik içinde adamla yüzleşmek için döndü. “Çok güzel bir yemek yedik.”

“Parasını ödediniz mi?”

“Evet!”

Adamın gözleri parıldadı. “Kendi kredi kartınızla mı başkasının kartıyla mı?”

“Off, Aman Tanrım! Beni *suçlamayı* bırakacak mısınız Biz...”

“Aa, harika, hâlâ buradasın!” Evie yüzünde parlak bir gülümsemeyle dükkânın kapısında duruyordu. Finn’e seni anlatmak için gelmişim ama görüyorum ki daha önce ta-

nışmışsınız. Finn, Ginny sana iyi haberi verdi mi?"

"Yok, veremedim henüz," dedi Ginny aceleyle. "Görüyorsun, biraz yanlış anlaşıldı..."

"Yeni bir garson için ilan vermek zorunda değiliz!" Evie, Finn'e döndü. "Bu Ginny Holland ve bizimle çalışacak, öyle değil mi?"

"Hayır, çalışmayacak," dedi Finn. Sözleri *gayet* açık ve netti.

"*Senin* için çalışmaya geliyorum," dedi Ginny. Evie'ye bakıyor ve tüm bu hikâyeyi dinlediği zaman ona inanması için dua ediyordu.

"Belki de sadece öyle olduğunu düşünüyorsundur," diyerek karşı çıktı Finn. "Evie sadece restoranı işletiyor. Benim adım Finn Penhaligon ve buranın sahibiyim. Bu da demek oluyor ki sen burada çalışmayacaksın çünkü ben öyle söylüyorum."

Evie'nin ifadesi değişti. "Fin, seninle dışarda özel olarak görüşebilir miyiz?"

Aslında çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Belki de bu iyi bir fikir değil. Biz burada kalalım, bu ikisi dışarı çıksın."

Ginny kafasının tüm bu haksızlıklarla birlikte patlayacağını hissetti. Burada çalışmak istiyordu ama bunun gerçekleşmeyeceği o kadar belliydi ki.

"Oydu, öyle değil mi?" Olanları çözdüğü için Carla'nın dudakları iğrenmiş gibi bükülmüştü. "Seni diğer dükkânda ağlatan adamdı."

"Burada neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum," dedi Evie. Şaşkındı.

"Sana anlatacağından eminim. İş için üzgünüm." Ginny güçlkle yutkundu. "Sizin için çalışmayı çok isterdim."

Kapıya kadar Carla'yı takip ettikten sonra yanlışlıkla antika bir *obje* tutup tutmadığını kontrol ettikten sonra çantasını iyice açtı. Finn Penhaligon'a içinde kendisine ait hiçbir şey olmadığını göstermek istiyordu.

Kalan onurunun son bir parçasına tutunmaya kararlı bir şekilde onunla göz göze geldi ve hiç duraksamadan, "Haklı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama yanıyorsun," dedi.

"Ne gördüğümü biliyorum," dedi Finn, onun sözlerinden hiç etkilenmeden omuzunu silkti. "Seni gerçekten neyin ele verdi biliyor musun? Seni o dükkânın dışında durdurduğumda bana bakışın."

Ona bakışı mı? Başka herhangi bir durumda Ginny gülüyor olabilirdi. O, bunu asla bilemezdi ama gözlerini titreten şey suçluluk değildi.

Şehvetti.

Gece yarısıydı, bulutlar ayın üzerinden geçiyordu. Ginny ve Carla, Carla'nın arabasını Penhaligon'un avlusundan kimseye görünmeden almak için karanlığın içinde gizli görevdeydiler.

"Ne *alçak* bir herif." Carla halen Finn Penhaligon'ın onları nasıl haşladığından bahsediyordu.

Ginny önündeki yola yoğunlaştı. "Biliyorum."

"Yani, bu adamda ciddi bir davranış bozukluğu problemi var!"

"Biliyorum." Araba buralarda olmalıydı.

"Bana bu kadar yakışıklı olduğunu söylememiştin."

Ginny de bunu biliyordu. Carla'ya Finn Penhaligon'u hayal ettiğini de söylememişti. Konuyla çok ilgisiz olduğu

için, şu an söylemesine gerek yoktu. “Dönüş burası mıydı? Tanrım, ya oradaysa? Kar maskesi giymeliydik.”

“Kar maskeleri tarzım değil. Ayrıca, o zaman muhtemelen bizi bir av tüfeğiyle tehdit eder ve onu çıplak ellerimle öldürmek zorunda kalırdım. “Tamam, hadi başlıyoruz.” Carla avluya girerken öne doğru eğildi ve yeşil Golf’ünün uzaktaki duvara doğru park edildiğini gördü. “Arkasından dolanıp öne gel, ben atlayacağım ve içeri gireceğiz. Lanet olsun, ön camdaki şey de ne? Eğer bu uyuz herif bana bir park cezası yazdıysa...”

Bir anda arabadan çıktı. Zarfı ön cam sileceğinin altından çekerken, karanlığın içinde yüksek sesle mırıldanan bir gölge görüldü. Birkaç saniye boyunca, kedi tekrar öne atılmadan Ginny’nin farlarına yakalandı ve görüntüden kayboldu. Off, harika, şimdi muhtemelen arabanın altındaydı ve uzaklaşmaya çalışırsa ezilip ölecekti.

Hızla penceresini açan Ginny, “Kedi nerede?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum, ama bu senin için.” Carla zarfı uzattı. Muhtemelen bir uzaklaştırma kararı, onun 5 kilometre yakınına yaklaşmaman konusunda seni uyarıyorlar.”

“Benim için bir zevk,” dedi Ginny zarfı açarken. “Kedi arabanın altında mı? Bir bak bakalım,” dedi.

Evie’den gelen notu okumak için araç içi ışığı açmak zorunda kaldı. Kısa ve netti.

Sevgili Ginny,

Sana ihtiyacımız var! Bugün için çok üzgünüm. Finn bazen alçak herifin teki olabiliyor ama gerçekten iyi biridir. Onunla konuştum ve her şeyi çözdüm.

Umarım gelip burada bizimle çalışırsın. Lütfen beni ara.

Carla açık pencereden dikkatlice bakarken, “Ne diyor?” “Tanrım, bu da ne?” diye sorup duruyordu. Birdenbire avluda bir kapı çarptı. Yerinden zıplayarak kafasını pencere pervazına vurdu. “Off, bu çok *acıdı*.”

“Bu o.” Evie’nin kelimelerini okumak çok iyiydi ama Ginny sonuna kadar gaza basmak için güçlü bir istek duyuyordu, lastikleri ciyaklatarak Steve McQueen tarzı hızlı bir kaçış planlıyordu.

Kahrolası kediyi ezerse ciyaklayacak olan sadece lastikler olmayacaktı. Sıkıştığı yerde kaldı. Ginny, Finn Penhaligon’u avluya girerken dikkatle izledi. Beyaz bir gömlek ve koyu renk pantolon giymişti. Ona hiç güvenmiyordu.

“İyi tarafından bak,” dedi Carla, “Silah taşıyor.”

“Tabii cebinde bir tane yoksa.” Ginny sinir bozucu bir kahkahayla hıçkırdı. “Yine de bizi gördüğüne pek memnun olmuş gibi görünmüyor.”

“Lanet olsun, her şeye rağmen çok yakışıklı.”

Carla yüksek sesle söylememişi aslında ama sesi gayet net bir şekilde boş avluda yankılanmıştı.

“Teşekkürler.” Finn usulca başını salladı ve dikkatini Ginny’ye verdi. “Evie’nin notunu okudun mu?”

“Evet.”

“Ve?”

“Ve haklı.” Ginny bir cesaret dalgasıyla devam etti. “Sen alçak herifin tekisin.”

Gözlerinden notu daha önce okumadığı belli oluyordu. Evie’nin onun hakkında söylediklerinin farkında bile değil-

di. Kısa bir an sonra, aldığı övgüye kısaca gülümsedi.

“Neyse, belki de bu doğru. Ama bu o kadar da kötü bir şey değil. Başka ne demiş?”

“Seninle konuştuğunu ve her şeyin yoluna girdiğini.” Ginny hâlâ bunun nasıl olduğuna inanamıyordu. Sabahın erken saatlerinde arabasında oturmuş bunları inanamıyordu. “Ve hâlâ gelip restoranda çalışmamı istiyor. Resmi olarak restoranda çalışacağım. Gayriresmi olarak da cepçilik ve kredi kartı klonlaması, fatura dolandırıcılığı yapacağım.”

Finn, “Aşırı tepki vermiş olabilirim,” dedi. “Bu iş kolundayken, inan bana hırsızlar hayatının derdi oluyor,” diye de ekledi.

“Carla hiddetle tısladı, “Affedersin ama o bir...”

“Tamam, tamam.” Finn ellerini havaya kaldırdı. “Bir daha başlamayalım.”

Ginny’ye hitaben, sakince “Bak, eğer işi istiyorsan, senindir,” dedi.

Ginny nabzını kulaklarından duyabiliyordu. Öte yandan ona bu muazzam teklifini ve berbat çürümüş restoranı alıp kışına sokmasını söyleyebilse çok memnun olacaktı.

Aslında berbat çürük bir restoran değildi, değil mi? Ve olan her şeye rağmen hâlâ işi istiyordu.

En sonunda Ginny, “Evie fikrini değiştirmek için ne dedi?” diye sordu.

Gözleri parıldadı. “Gerçeği mi istiyorsun?”

“Gerçeği istiyorum.”

“Ona, ilk kez Portsilver’daki o mağazada karşılaştığımızdan bahsettim.” Finn durakladı. Ve Evie bana bir keresinde elinde Christian Dior marka maskarasıyla bir mağazadan çıktığını söyledi. Arabasına ulaşana kadar farkına varmadı-

ğını, tekrar dükkâna geri götürdüğünü anlattı. Görevlinin ona endişelenmemesi gerektiğini söylediğini çünkü onun da elinde iki banyo paspası ve tuvalet fırçası taşıyarak bir dükkândan çıkmışlığı olduğunu söyledi.”

Ginny ona baktı. “Kedin arabamın altında mı?”

Kafasını salladı. “Hayır. Dışarı çıkarken beni geçerek içeri fırladı. Peki bu iş olayına ne diyorsun? Evie’ye ne diyeyim?”

Arabanın motorunu yüksek devirde çalıştıran Ginny neşeyle, “Ona düşüneceğimi söyle,” dedi. Sonra da genellikle kendini kontrol altında tuttuğu için yapmadığı bir şey yaptı ve Finn Penhaligon’a göz kamaştırıcı bir şekilde gü-lümsedi. “Hoşça kal!”

13. Bölüm

Jem'in sesini duyduğunda Ginny'nin yüreği pır pır ediyordu. Kızından gelen telefonlar onu her zaman neşelendirirdi.

"Merhaba anne, nasılsın? Laurel ve sen eğlencenin dibine vuruyor musunuz?"

Keşke. Eğlencenin dibine vurmak mı? Pofff! Sadece dibe vurmak olabilirdi belki. Perry'i umarken Laurel'i bulmak, Disneyland'a tatile giderken kaçırılan bir uçakla Sibirya'ya götürülmek gibi bir şeydi.

"İyiyiz!" Ginny, feci hatalarını Jem'e itiraf etmemeye kararlıydı. "Laurel yerleşti, alışmaya çalışıyor. Pekâlâ, sen neler yapıyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Yolunda ve harika gidiyor." Jem'in sesi çok mutluydu. "Çok iyi zaman geçiriyorum anne."

"Ay, canım benim, çok sevindim." Ginny birdenbire "Bak ne diyeceğim, Noel'den beri seni görmedim. Neden sen ve Lucy bu hafta sonu eve gelmiyorsunuz? Bir ara vermek sana da iyi gelir ve baban da..."

“Gelemem anne. Barda çalışıyorum, hatırladın mı? Cumartesi akşamı ve pazar öğlen vardiya var.”

Kahrolası bar.

“Tamam, umarım kendini çok yormuyorsundur,” dedi. “İstersen daha fazla para gönderebilirim. Bu kadar çok çalışmak zorunda kalmazsın.”

“Barda çalışmayı seviyorum, endişelenmene gerek yok. Hem Paskalya’ya az kaldı değil mi? O zaman uğrarım.”

Uğrarım mı? Ginny uğramak kelimesinin tek bir harfini bile beğenmedi. Yavaş yavaş sakinliğini kaybediyordu. “Uğramak mı? Paskalya tatili boyunca burada olacağını düşünmüştüm.”

“Aslında planım öyleydi ama patronum Paskalya’da çalışmamı istedi, şimdi ona birkaç hafta olmayacağımı söylersem işimi kaybedebilirim. Aman Tanrım, ne ara dokuz buçuk oldu? Saat 10’da bir dersim var anne. Seni haftaya tekrar arayacağım, kendine iyi bak ve babama selam söyle. İyi eğlenceler! Hoşça kal!”

Ginny duşta şarkı söylemeye bayılırdı ama bu sabah pek havasında değildi. İçi yanıyordu, Jem’i gerçekten çok özlemişti, tabii Bellamy’yi de. Yaşamını zenginleştirecek yeni bir ev arkadaşının yerine sadece Laurel vardı. Ve aşk hayatı ıssız, koca bir boşluktan ibaretti. Söylemeye gerek yoktu ama Perry Kennedy arayıp akşam yemeğine davet etme sözünü tutmamıştı. Bu yüzden Ginny kendini hiç iyi hissetmiyordu. Sadece çekici olmadığını değil aynı zamanda bir aptal olduğunu da düşünüyordu, çünkü ona inanabilecek kadar saftı.

Bu kadarı da yeter artık. Bu onun hayatıydı ve her şey onun sorumluluğundaydı. Ginny duşu kapattı ve kendini mavi bir havluyla sardı, banyo aynasındaki buğulanmayı

eliyle silerek uzun uzun aynadaki yansımasına baktı. O bir ezik değildi ve bunu bir kez daha kanıtlamanın zamanı gelmişti. Bu sabah mutfakta kendine çay yaparken, bahçede birbirlerini kovalayan sincaplar gördü ve yüksek sesle söylendi. “Bahse girerim kendi şanslarına inanmazlar ama bunca yıldan sonra bu bahçenin sahibi oldular. Bellamy onları hiç rahat bırakmaz, durmadan kovalardı.”

Laurel, kepekli tost ekmeğine çok az yağ sürerken, “Başka bir köpek daha almayacaksın değil mi?” diye sordu. Bir sorudan ziyade bir yorum gibi olmuştu. “Köpekleri sevmiyorum.”

“Neden?”

“Kirliler ve kokuyorlar.”

Ginny, sanki doğrudan ona *kirlisin ve kokuyorsun* demiş kadar gücendi ve şiddetle kafasını salladı. “Belki bazı köpekler öyledir ama Bellamy değildi.”

Ancak Laurel basitçe omuz silkti ve elinde tostuyla mutfaktan dışarı çıkmadan önce ekledi. “Her neyse, sevmiyorum köpekleri işte.”

Yaptıkları bu sohbeti düşünen Ginny saçını havluyla sertçe kuruluyordu. Bellamy’nin yerini doldurmak için daha çok erkendi -hatırasına ihanet ediyormuş gibi hissedecekti- ama Laurel’e başka bir köpek alacağını söylese, Laurel artık burada yaşayamayacağına karar verir miydi? Duaları kabul olabilir miydi? Tamam, yalan söylemiş olacaktı ama Laurel’e sıkıcı ve mutsuz biri olduğunu ve Kevin hakkında hiç durmadan konuştuğu için taşınması gerektiğini söylemekten çok daha kolay olacaktı.

Ginny bir aydınlanma yaşadı. Ah evet, bu mükemmel bir fikirdi, hayali bir köpek.

Ve kokan bir köpek.

*

“İşte buradasın.” Arka planda Radyo İki çalıyordu. Ginny giyinmiş süslenmiş dışarı çıkmaya hazırlanırken Laurel de mutfakta ekmek yapıyordu. “Harika görünüyorsun. Elbiseni gerçekten çok beğendim.”

“Teşekkürler.” Laurel’in hiç beklenmedik zamanlarda kibar olmak gibi bir huyu vardı.

“Şey... ııı, sabah biraz kabalaştım galiba, özür dilerim. Köpeğinin temiz olmadığını kastetmemiştim, hatta onun tatlı bir şey olduğuna da eminim.”

“Öyleydi.” Laurel’in köpeklerden hoşlandığını söyleyeceğini zannedince dehşete kapıldı ve aceleyle “Tabii ki her zaman temiz değildi. Köpekler köpek gibi olur! Bellamy çamurlu su birikintileri arasında zıplamayı veya tilki pisliğinde yuvarlanmayı çok severdi.”

“Her neyse, tekrar özür dilerim. Ekmeği bitirir bitirmez vişneli bademli kek yapacağım, senin en sevdiğinden!”

“Doğru. Pekâlâ, teşekkürler,” dedi Ginny. Kendini biraz suçlu hissederek. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye ekledi.

“Yapmak istedim, hem sen buna değersin. Bu arada, sen duştayken Perry aradı. Ona burada ne kadar mutlu olduğumu söyledim.” Masanın üzerindeki hamuru yoğurmaya devam ediyordu. “Müsait olduğunda onu arayabilir misin? Otomatik ödemeye ilgili seninle görüşmesi gerekiyormuş.”

“Tamam, teşekkürler.” Onunla gerçekten otomatik ödeme hakkında mı konuşacaktı? Ginny doğal davranmaya çalışarak, “Neyse, çıksam iyi olacak. Sonra görüşürüz,” dedi.

“Hoşça kal.” Laurel’in açık yeşil gözleri aniden gözyaşlarıyla doldu ve çenesi titremeye başladı.

Aman Tanrım, ne oldu ki şimdi? Ginny çok şaşırmıştı, kapının önünde tereddütle bekliyordu.

“Sen... iyi misin?”

“Evet, evet.” Unlu ellerini çırparak, ince kollarıyla gözlerini sildi ve başıyla radyoyu işaret etti. Osmonds’un *Crazy Horses*’ı çalıyordu. “Üzgünüm, bu şarkı... şey... bana Kevin’ı hatırlattı.”

Ginny arabaya binmeye çalışırken bir yandan da kendi kendini tembihliyordu. Perry’yi müsait olduğunda değil kendini iyi hissettiği zaman arayacaktı. Çok istekli görünmeye gerek yoktu. Bugün yapacak çok işi vardı, en azından Penhaligons’a gidip Ellie’yi görmek ve tartışmak...

Ah, lanet olsun!

Ginny köşeyi döner dönmez, evden görünmeyeceği bir kaldırımın kenarında durdu ve çantasından ısrarla çalan cep telefonunu çıkardı.

“Merhaba! Nasılsın?” Perry onun sesini duymaktan çok memnun olmuş gibi konuşuyordu. “Laurel ile nasıl gidiyor?”

“Eee, şey...” Telefonu eliyle kapatarak, ona gerçeği söyleyemediği için kendine lanet okudu. Bu ailesinin suçuydu, daha küçük bir çocukken kibar olmanın önemini beynine işlemişlerdi. “İyi.”

“Gördün mü? İyi olacağını söylemiştim. Ayrıca, Laurel artık çok daha mutlu. Onunla harikalar yarattın.”

Ginny beklentiyle “Laurel otomatik ödemeyle ilgili bir şeyler söyledi?” dedi. Ağzı kurumuştı. Bu sorunun Perry’yi güldürmesi ve ona “Hey, bu seninle akşam yemeğimizi konuşmak için bir bahaneydi,” dedirtmesi gerekiyordu.

Fakat Perry bunun yerine, “Onu bahane ettim. Aslında Laurel’in ilaçlarıyla ilgili seninle konuşmak istiyorum. Şöyle ki, onu kontrol ettiğimi düşünürse bundan nefret edebilir, ancak ilaçlarını almaya devam etmesi çok önemli. Gelecek hafta ona reçetesini tekrar yazdırmak için doktora gitmesi gerektiğini hatırlatabilirsin diye düşünmüştüm, yoksa ilaçları bitecek,” dedi.

Ve daha da depresif olabilir. Ginny bunun hakkında düşünmeye bile katlanamadı.

“Tamam.” Ginny dudağını ısırdı.

“Harika.”

Hayal kırıklığı sel olmuş içinden geçiyordu. “Hepsi bu kadar mı?”

“Evet, sanırım... Neyse, seni bırakayım da...”

Bok herif, hepsi bu kadarmış! Piç! Kibar olmak canına tak etti -hatta tak tak tak etti- Ginny hiç düşünmeden her şeyi söylemeye başladı. “Dürüst olmak gerekirse buna daha fazla devam edeceğimi sanmıyorum. Belki de Laurel için başka bir yer aramaya başlamalısın. İşler yolunda gitmezse, sana dört hafta vereceğimi söylemiştim,” dedi.

“Hey, *heey*.” Perry korkudan alarm veriyordu. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Ginny de inanamıyordu ama söylemişti işte. Sözleri tenceredeki mısırlar gibi bir anda patlayarak her yere saçılmıştı.

“Ginny, şu an neredesin? Bunu konuşmamız gerek. Dinle, benimle akşam yemeğine çıkmak istemediğini biliyorum ama en azından bir şeyler içmek için buluşabilir miyiz? Bugün meşgul müsün?”

Ginny resmen afalladı. Kekelediği duyuyordu.

“Aa, ha-hayır, müsaitim,” dedi.

“Smugglers’ Rest nasıl? Saat bir gibi, sana uyar mı?”

Saat bir gibi. Ginny oraya iki saatlik uzaklıktaydı. Çok istekli görünmemeye çalışarak kabul etti. “Saat birde Smugglers’ Rest’te. Tamam.”

Ginny geldiğinde Perry barda bekliyordu. Tereddütle elini uzattı. El sıkışarak selamladı! “Seni tekrar görmek ne güzel, çok iyi... Hayır, özür dilerim, bunu söylememeliyim. Ne içersin?”

Ginny, son iki saattir aklından geçen soruyu sormadan önce pencerenin yanındaki bir masada onun karşısına oturana kadar bekledi.

“Telefonda, neden seninle akşam yemeğine çıkmak istemediğimi söyledin?”

Perry omuz silkerek pencereden dışarı baktı, oldukça rahatsız görünüyordu.

“Çünkü böyle söyleyebilirim. Üzgünüm, senden gerçekten hoşlandım ve bunu belli ettim. Sanırım aptallık ettim, ilk defa değil hem de. Dediğim gibi, ilk adımı atmak ve yanlış anlama riskini almak korkutucu. Anladım ki yanlış anlamışım zaten. Benimle ilgilenmediğin oldukça açıktı. Hepsi bu.” Boğazını temizleyerek içkisinden bir yudum aldı. “Bak, bu benim için utanç verici bir şey. Konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Hayır.” Konuyu kapatamazdı çünkü merak ettiği çok şey vardı. Ginny, “Bunu düşünmene neden olacak ne yaptığımı bilmiyorum,” dedi. “Her şeyin yolunda olduğunu düşündüm. Bana akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğimi sordun ve ben de evet dedim.”

Perry başını iki yana salladı. “Olabilir demiştin.”

“Evet demek istemiştim.”

Perry’in gözlerinde bir umut ışığı parlıyordu. “Sadece kibar davrandığını, hislerimden kaçındığını sanıyordum.”

“Hayır, kesinlikle,” dedi Ginny. “Söylediğin gibi beni aramanı bekliyordum. Neden aramadığını da çok merak ettim.”

Perry, ona inanmamış gibi görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Yanlış mı anladım?”

Ginny onu bu kadar savunmasız bıraktığına çok sevindi. “Tamamen yanlış anlamışsın.”

Kafasını ellerinin arasına aldı. “İşte ben böyle bir salağım. Bu reddedilme korkusu olayı. Birinin benimle ilgilediğine yüzde beş yüz bin ikna olmazsam, geri çekiliyorum.”

“Ama böyle yapmamalısın.”

“Söylemesi kolay.” Perry’nin yüzü düştü. “Gençken travma yaşayınca, etkisi uzun süre devam ediyor. On beş yaşımdayken bir kızı okul diskosuna davet etme cesaretini göstermiştim. Tamam dedi ve ben havalara uçtum. Sonra onu almak için evine gidip kapısını çalınca babası onun çoktan dışarı çıktığını söyledi.”

Ginny, “Yaa, yazık,” dedi.

“Sonra tek başıma diskoya gittim ve oradaydı, tüm arkadaşlarıyla birlikte. Herkes de biliyordu. Bir bahse girmişler, meğerse onun için evet demiş. Tüm okulun kahkaha kaynağı olmuşum.”

Ginny’nin içi gitti, şefkatle ona baktı. Sahneyi gözünde canlandırabiliyordu, katlanmak zorunda olduğu utancı ve ızdırabı hayal edebiliyordu.

“Çocuklar çok acımasız.”

“Yine de şimdiye kadar olgunlaşıp bundan vazgeçmeliydim. Ne kadar korkak olduğumu göstermeye başladım,” dedi. Biraz durakladıktan sonra derin bir nefes aldı. “Yani benimle akşam yemeğine çıkmayı istesem, gerçekten evet mi dersin?” diye sordu.

“İsterim.”

“Gerçekten mi? Gerçekten evet demek mi istiyorsun? Yüzde beş yüz bin bundan emin olabilir miyim?”

Kim bu kadar yakışıklı bir adamın -ve dışarıdan bu kadar özgüvenli görünen birinin- kendinden emin olamayacağına inanırdı ki?

“Tabii ki evet demek istiyorum,” dedi Ginny. “Yüzde beş yüz bin kesin, hatta altı yüz bin bile olabilir.”

Perry’nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Tamam o zaman, cesaretimi kaybetmeden soruyorum. Yarın geceye ne dersin?”

“Bunu çok isterim.” Ginny ne kadar sevindiğini vurgulamak için başını sallarken buldu kendini.

“Harika. Penhaligons’a gideriz.”

Ah! “Bence Penhaligons’a gitmeyelim. Öğleden sonra garsonluk işi için oraya görüşmeye gideceğim.”

“Aa, bu çok güzel! Harika yemekler yapıyorlar. Tamam, Tate Hill’deki Green Room’a ne dersin? Saat sekizde orada buluşabiliriz?”

“Sekiz.” Ginny tekrar başını salladı, hayal ettiğinden çok daha mutluydu.

“Beni ekmeyeceğine söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum. Sen de beni ekmediğin sürece.”

“Böyle bir ihtimal yok.” Perry sırtıttı ve elini tuttu, hızlıca sıkıttı.

“İnanılmaz birisin. Laurel’in seninle yaşadığı için çok mutlu olmasına şaşmamalı. Gitmek zorunda kalsaydı yıkılırdı.”

Tanrım, bu doğrudu. Vicdanını rahatsız ediyordu. İçkisine uzandı ve buzlu bir yudum aldı.

“Peki, anlat bakalım ne yaptı?” diye sordu Perry. “Çok mu dağınık?”

“Hayır.”

“Ev işlerine yardım etmiyor mu?”

“Hayır, öyle değil.”

“Çok mu gürültü yapıyor?”

Ginny kıvrandı. Aksine, Laurel hiç ses çıkarmazdı. Sessiz, düşünceli, anlayışlı biriydi. Teknik olarak sinir bozucu alışkanlıkları veya anti-sosyal eğilimleri olmayan bir kiracıydı.

“Bir şeyleri mi kırıyor? Bütün sıcak suyu mu kullanıyor? TV kumandasını mı gasp ediyor?”

Laurel bunların hiçbirini yapmazdı. Sadece kalbini kıran adam, meşhur Kevin hakkında çok fazla konuşuyordu.

“Tamam,” Ginny teslim oldu. “Kalabilir.”

Perry’nin rahatlamış bakışları her şeyi anlatıyordu. “Teşekkür ederim. Gerçekten. Tanrım, seni... öpebilirim!” Bara şöyle bir göz attı, içerisi tıklım tıklımdı. “Tamam, belki de başka zaman.”

Şakayla, “Korkak tavuk,” dedi Ginny.

“Bana meydan mı okuyorsun?” Ayağa kalktı ve onu kendine doğru çektiği gibi öpmeye başladı. Resmen öpüşüyorlardı. Tam orada, barın orta yerinde, herkesin gözü önünde.

Vay canına, o kadar korkak tavuk değilmiş.

“Bana kalırsa iğrenç.” Barın müdavimi olan eski bir balıkçı iğrenmiş gibi burun kıvırdı.

“Vay, onlar, gerçekten yaşlılardı,” dedi sıska bir kız. Kıkırdıyordu. Gün pembesi rengine askısız dar bir bluz giymişti.

Elinde üst üste yığılmış iki tabakla mutfaktan çıkan garson bağırarak geliyordu. “Bir vejeteryan tart, bir büyük boy sosis!”

İmayı anlayanlar kıs kıs gülüyordu.

Çabucak kendini toplayan Ginny kendini geriye attı. “Hadi buradan gidelim.”

Perry eğlenmiş görünüyordu.

“Senin suçun. Bunu yapmam için bana meydan okudun.”

Ah şu erkekler, gerçekten uçlarda yaşıyorlar.

“*Yapacağını* düşünmemiştim.”

14. Bölüm

Ginny, Penhaligons'a geldiğinde, Evie Sutton onu uzun süredir kayıp olan kız kardeşi gibi karşıladı. Saat üçtü ve öğle yemeği servisi bitmişti. Boş restoranda bir demlik kahve alarak bir yandan yapılacak işten, saatlerden ve ücretlerden sohbet ederken diğer yandan başvuru formu dolduruyorlardı.

"Vardiyalar esnek olabilir, değil mi? Demek istediğim, beklenmedik bir şey olursa vardiyaları değiştirmemize izin verilebilir mi?" dedi Ginny özür dilercesine. "Sadece kızım uzakta üniversitede okuyor. Bir hafta sonu beni görmeye gelirse, pek fazla çalışmak istemem." Jem'in yakın zamanlarda gelmeye niyeti yoktu ama Ginny'nin umudu vardı.

"Hiç sorun değil." Evie anladığını göstermek için başını salladı. "Benim de üç tane var ve ülke çapında dağılmış durumdalar, artık kendi hayatları var ama onları görme fırsatını asla kaçırmam..."

"Ah, kesinlikle anlıyorum. Jem'i çok özlüyorum ve bundan utanıyorum!" Evie'nin onunla benzer bir ruhu olduğu-

nun farkına varmıştı. Ginny hevesle, “Aslında cüzdanımda birkaç fotoğrafı var,” dedi.

Evie, “Bende de var!” dedi sevinçle, çantasını ofisten aldı ve kendi çocuklarının fotoğraflarını göstermeye başladı. Birlikte çocuklarını incelerlerken, Ginny, neden Evie gibi birinin -ya da daha da iyisi, Evie’nin kendisinin- kiracı ilanını için onu aramadığını merak etti.

Ofisin telefonu çaldığında Evie küçük oğluyla ilgili bir anısını anlatıyordu, yerinden kalktı ve telefonu açtı. Birkaç dakika sonra restoranın kapısı açıldı ve Finn Penhaligon içeri girdi. Ginny’nin orada oturduğunu görünce bir kaşını kaldırarak “Ah, selam,” dedi.

“Merhaba.” Ginny ağzının kuruduğunu hissetti. Dört direkli karyola ve esintiyle şişen fildişi renginde bir cibinliği gözünde canlandırmadan ona bakmak hâlâ zordu. Gerçekten de bu gibi fantezileri kafasından kesinlikle çıkarmalıydı çünkü iki saat önce de müşteri dolu bir barın ortasında bir başkasıyla öpüşmüştü.

“Evie nerede?”

“Ofiste. Bu arada, perşembe gününden itibaren burada çalışmaya başlıyorum. Dört öğlen ve üç akşam vardiyasında çalışacağım.” Ginny, önündeki doldurulmuş formu işareti etti ve Finn’in almak için eğilmesini izledi.

“Tamam. Güzel.” Belgeyi gözden geçirirken başını sallıyordu sonra masadaki fotoğraflara takıldı gözü. “Bu kim?”

“Kızım. Jem.” Evie ile kızıyla nasıl gurur duyduğundan ve kızının pek çok yeteneğinden konuşmuştu ama bu kez mütevazı olmaya karar verdi. Erkekler farklıydı.

Finn fotoğrafı sessizce inceledi. Sonunda, “Ona ne oldu?” dedi.

“Ne? Ah, saçlar! Sarışın, ama uçlarını pembeye boyamış.”

“Hayır, demek istediğim...” Kaşlarını çatı. “Ölen bu değil miydi?”

Ne?

“Ne demek istediğini anlamadım.” Ginny şaşkınlıkla, “Jem benim tek kızım ve ölmedi!” dedi.

Kafasını salladı. “Sen öyle demiştin. O gün, dükkânda. Bu yüzden kadın polisi aramamıştı.”

“Yemin ederim ki öyle demedim! Neden öyle bir şey *yapayım?*”

“Kim bilir? Sempatimizle oynamak ve kendini hırsızlık suçundan kurtarmak için olabilir mi?”

“Bunu uyduruyorsun!” Kaşlarını güvensizlikle çatarak bağırdı. “Bu çok çirkin ve çok kötü bir itham!”

“Histeriksin. Köpeğini o sabah gömdüğünü söylemiş-tin.” Omuz silkti. “Belki bu doğru değildi.”

“Doğruydu. Köpeğimi çok severdim!”

“Sonra kadın kimi arayabileceğini sordu ve kimsenin olmadığını söyledin,” dedi. Finn ısrar ediyordu. “Kızının artık burada olmadığını, gitmiş olduğunu söylemiş-tin.”

Ginny’nin jetonu ancak düşmüştü. İncinen Ginny, istemeden de olsa onları yanlış yönlendirdiğini fark etti. “Öyleydi ama öldüğünü kastetmedim. Jem yaşıyor ve iyi ama Bristol’da yaşıyor.”

Finn onu inceliyordu. “Ve biz de orada senin için üzül-müştük.”

“Böyle söyleme. Yanlış anlaşıldığımı fark etmediğim için özür dilerim.”

“Neyse, sonuçta tutuklanmadın. Ama bizi oyuna getirdin.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Ginny hararetle. “Çocuğun yok *değil mi?*”

Bir an onu gözleriyle süzdü ve sonra başını salladı. “Hayır.”

“Bu çok belli çünkü çocuğun olsaydı, en kötü ebeveynin bile herhangi bir şeyden kurtulmak için böyle korkunç bir yalan söyleyemeyeceğini bilirdin. Kızım için ölürüm ben.”

“Tamam, tamam. Haklı olduğuna eminim. Her neyse, bunları arkamızda bırakabilir miyiz?” Elini uzatarak devam etti. “Sağlıksız bir başlangıç yaptık ama artık benim için çalışacaksın, bu yüzden iyi anlaşırsak her şey çok daha kolay olur. Sence de öyle değil mi?”

Ginny halen öfkeliydi ama adamın haklı olduğunu düşündü, uzanan eli havada bırakmadı ve “Evet, bence de,” dedi.

“Tamamdır. Şimdi izin verirsen, Evie ile konuşmam gerek.”

Ofise doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Ginny ılık kahvesini içti ve arkasına yaslandı, elleriyle saçlarının uçlarını kıvrıyordu. Kirişli tavanları ve parlak meşe zemini olan, aydınlık ve özgün tarzda döşenmiş bu restoranda kesinlikle çalışmalıydı.

Kıpkırmızı duvarlardaki resimler, eski ve modernin şaşırtıcı bir karışımıydı, pencerelerdeki kadife perdeler kalın saten iplerle geriye tutturulmuştu. Her masada yeşillik ve bahar çiçeklerini içeren eşsiz bir kâse ya da vazo vardı.

Ginny, Evie'nin geri gelmesini beklemek ve etrafı incelemek dışında bir şey yapmadı. Yerdeki buruşuk parayı fark etmeden önce birkaç dakikayı böyle geçirmişti.

Aşağıya doğru eğilerek masanın altından parayı aldığı-
da paramparça etmeyi düşündü.

Bu ona bir şeyleri öğretirdi.

Ancak yirmi pound yirmi pound idi ve bunu yapma-
mak için kendini tuttu.

Bunun yerine, çantasına uzanıp cüzdanını çıkardı-
neyse ki bu sabah para çekmişti- Ginny, buruşuk yirmi
pound'u iki onluk olarak aynı masanın altına tekrar koydu.
Dakikalar sonra, Evie ve ardından Finn geri döndü.

Evie, "Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm! Finn oya-
ladı beni," dedi.

İddiaya girerim ki, Finn'in karanlık gözleri o masaya ba-
kıyordu. Yerdeki iki onluğu görünce neredeyse *-neredeyse-*
gülümsedi.

Gözleri Finn'in gözleriyle buluşunca "İyi denemeydi,"
dedi Ginny.

"Ne?" Belli ki Evie'nin bu doğaçlama testten habe-
ri yoktu. Finn başını sallayarak devam etti. "Bir şey yok.
Tamam, sizi rahat bırakayım. Görünüşe göre New York'tan
bir tüccar geldi."

Antika merkezinin dışına uzun siyah bir araba park et-
mişti. Ginny ve Evie, Finn'in gelenleri selamlamak için av-
luya çıkmasını izledi.

"Hadi be, gelen bir kadın. Pek şansı kalmayacak." Evie,
Ginny'ye yan yan baktı. "Az önce sana tekrar mı saldırdı?"

"Denedi ama artık alışmaya başladım. Aslında biraz
geriye döndük." Ginny gururlanarak "Jem hakkında bir
yorum yaptı ve ona baba olmadığını çok belli olduğunu
söyledim."

"Ah, peki bu konuda ne dedi?"

“Bir şey demedi. Çocuk sahibi olmadığını kabul etti.”

Evie onun karşısında oturdu. “Tamam, artık burada çalışacağın için sana anlatsam iyi olacak. Finn, Noel’de evlenecekti. O ve Tamsin’in geçen yaz bir bebeği olmuştu.”

Ginny, “Aman Tanrım!” dedi ağzını korku içinde kapatarak. “Bana bebeğin öldüğünü söyleme!”

Evie başını salladı. “Hayır, kimse ölmedi. Mae temmuzda doğdu ve o şimdiye kadar görebileceğin en güzel bebekti. Yani böyle ebeveynlerden, başka ne beklerdin ki? Finn mutluluktan kendini kaybetmişti, hayal bile edemezsin. Sanki... aydınlanmış gibiydi. Ondaki değişikliği tarif edemem. Burayı yeni satın almıştı ve tadilat işlerini bitirip restoranı açmak için gece gündüz çalışıyorduk. Fakat Mae’den uzak kalmaya dayanamadı. Her zaman onun yanındaydı. Hiç kimse daha önce bu kadar mutlu bir baba görmemiştir.” Evie üzülerek ekledi. “Doğuştan babaydı.”

Ginny tam anlamıyla şoktaydı. “Peki ama ne oldu?”

“Ah, Tanrım, çok kötüydü. Finn o gün Wiltshire’daki bir müzayedeye gitmişti. Dışarıda bir taksi gördüğümde restorandaki dekoratörleri denetliyordum. Gizemli, İtalyan görünümlü, karanlık bir adam taksiden indi ve ben de ne istediğini sormak için yanına gittim. Bana Tamsin ve Mae’yi almaya geldiğini söyledi. Bildiğim en son şey, Tamsin’in elinde bir sürü çanta ile antika merkezinin yukarısındaki daireden çıktığıydı. Bana artık burada kalamayacaklarını söyledi. Olanlara inanamıyordum. Tüm eşyalarını topladı ve Mae’yi de alarak taksiye bindi. Bana Finn’e vermem için bir mektup uzattı. O esnada ben titriyordum. *Mae’yi Finn’den alamazsınız, o onun babası*, dedim. Bu arada İtalyan görünümlü adam -gerçekten İtalyanmış- bana

sadece güldü ve, *hayır, değil, Mae'nin babası benim*, dedi. Sonra saatine baktı ve Tamsin'e taksiye geçmesini, helikopterin beklediğini ve saat üçe kadar Londra'ya geri dönmek zorunda olduklarını söyledi."

Ginny kendini çok kötü hissetti. Çok korkunç, feci bir şeydi bu! "Peki, ama bu doğru muymuş? Babası gerçekten o muymuş?"

"Ah, evet. Finn o gece mektubu okumama izin verdi. Kısacası Finn bir iş gezisindeyken Tamsin gece kulübünde bu İtalyan'la tanışmış. Adı Angelo Balboa. Birkaç hafta süren bir ilişki yaşamışlar ve Angelo iş için Avustralya'ya gitmek zorunda olduğunda da bitirmişler. Tamsin hamile olduğunu öğrendiğinde, çocuğun babasının kim olduğu belli değilmiş ve Mae doğduğunda -Finn ve Angelo'nun her ikisi de siyah saçlı ve koyu renkli gözlülerdi- göze çarpacak bir şey olmaz, bu yüzden kimse anlamaz, ben de bundan kurtulurum diye düşünmüş."

"Öyleyse neden olmadı?"

"İlk birkaç ay boyunca hiç sorun yaşamamış." Evie parmağıyla havada daireler çizdi. Helikopterden bahsetmem sana bir ipucu vermedi mi? Angelo Balboa çok zenginmiş meğerse. Ailesi, zeytinyağı endüstrisinde milyonlar kazanıyormuş. Tamsin hayattaki güzel şeylerden, özellikle de güzel görünümlü milyonerlerden hoşlandığını her zaman söylerdi."

"Demek istediğim, Finn de başarılı biri oldu ama Angelo ile aynı ligde değildi ve bunun Tamsin'in kararını etkilediğini düşünüyorum. Mektupta Finn'e DNA testi yaptırdığını ve Mae'nin onun çocuğu olmadığını söylemişti. Doğal olarak, daha sonra Angelo'ya bir kızı oldu-

ğunu bildirmek zorunda olduğunu hissetmiş. Haberi alan Angelo hemen gelmiş. Hem de en romantik ve modern bir şekilde. Mae'den emin olmak için daha fazla DNA testi istemiş ve sonuçları alır almaz onurlu davranarak bundan sonra Tamsin ve Mae'nin onun olduğunu açıklamış."

"Bu nasıl bir kâbus! Zavallı Finn." Ginny kendini şu ana kadar hiç hissetmediği kadar duyarlı hissetti. Parmaklarını saçlarından geçirerek "Peki o ne yaptı?" dedi.

Evie omuz silkti "Ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey. Bir süre aptalca içmek ve düğünü iptal etmek dışında hiçbir şey yapamadı. Ne de olsa baba olmadığının farkına varmıştı."

"Tanrım. O zamandan beri onları görmedi mi?"

"Hayır. Londra'da Angelo ile beraberler."

"Ne zaman oldu bu?"

"Ekimde."

Ekim. Mae ise temmuzda doğmuştu. Bu, Finn'in bekle bağ kurduğu, onun kızı olduğuna inandığı ve onu canından çok sevdiği anlamına gelen üç ay demekti. Üstelik, ondan alınmadan önce onu son bir kez kucığına alıp hoşça kal bile diyememişti.

Bunu anlamaya çalışırken Ginny'nin boğazına bir şeyler takıldı. Konuşamadı. Birisi Jem'i bebekken ondan uzaklaştırmaya çalışsaydı nasıl hissederdi?

"Belki de sana söylememeliydim." Evie endişeli görünüyordu.

"Hayır, iyi ki söyledin." Şiddetle başını salladı. "Tanrım, zaten büyük bir çam devirmişim. Tüm bunlar çok fazla." Birden başka bir düşünceye kapıldı. "Beni ilk kez dükkân da görmesinden birkaç hafta önce olmuş tüm bunlar. İyi gününde olmamasına şaşmamalı."

“Artık Finn’in neden dürüstlük ve güven hakkında bu kadar takıntılı olduğunu biliyorsun.” Evie önündeki vazoda bulunan frezyalarla uğraşarak devam etti. “Onu suçlayamam, sanırım. Tamsin onu terk edene kadar herkesi tanıyabileceğiyle gururlanırdı. Evlenmeyi planladığı kadının çok yanlış bir seçim olduğunu anladığı zaman, darmadağın oldu.”

E yani. Pek çok insan kiminle evleneceğini seçerken büyük hatalar yapıyordu. (İsim vermek yok... Tamam, Gavin).

Ama Tamsin’in yaptığı gerçekten inanılmazdı.

15. Bölüm

Ginny saat beşte eve geldiğinde Gavin'in Beyaz Porsche'u her zamankinden daha çamurlu bir şekilde kapının önünde duruyordu. Bu Ginny'yi biraz ürkütmüştü. Çünkü bu Gavin'in Laurel'e kendini tanıttığı anlamına geliyordu ve Ginny orada olmadığı için onu bundan koruyamayamamıştı.

Ön kapıdan içeriye girdiğinde artık korkmaya başlamıştı çünkü duyduğu ilk şey Gavin'in şu sözleri oldu: "Şu ayakkabılarına bak, ne kadar da çirkin. Bu şekilde giyinirsen kimse sokakta sana ıslık çalmaz!"

Yaşlı Gavin her zamanki gibi ince ve sempatikti. Ginny aceleyle oturma odasına geçti ve Laurel'i sandalyede dimdik otururken gördü. Laurel'in gözleri ışık tutulmuş tavşanlarinki gibi bir noktaya sabitlenmişti.

"Gavin onu rahat bırak!"

"Ben mi? Onun kılına bile dokunmadım. Sadece arkadaşça sohbet ediyoruz." Gavin ellerini açarak devam etti. "Seni görmek için uğramıştım ama sen yoktun, bu yüzden

biz de Laurel ile birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Bu arada şunu söyleyeyim, çok şey öğrendim.”

Ginny’nin bundan hiç şüphesi yoktu. Münasebetsiz sorular sormak Gavin’in uzmanlık alanıydı.

Laurel, “Bana sıkıcı biri olduğumu söyledi,” dedi, eklemeleri sanki dizlerini kenetlemiş gibi bembeyazdı.

Densiz yorumlarının hoş karşılanıp karşılanmayacağı umurunda bile olmazdı Gavin’in.

Ginny, “Gavin! Böyle şeyler söyleyerek ortalarda dolaşmazsın,” dedi öfkeli bir bakışla.

“Evet yapabilirim,” diyen Gavin tekrar Laurel’e yöneldi. “Sıkıcısın işte. O kadar da zor değil. Onu aklından silip atacak birini bulana kadar Kevin’ı unutamayacaksın ve böyle giderse asla bir başkasını bulamayacaksın çünkü tek yaptığın Kevin hakkında konuşmak.”

“Ne kadar zamandır buradasın?” Kulağına doğru atacağı okkalı bir yumruk iş görür mü acaba diye düşünüyordu.

“Bir saat. Koca bir saat ve inanır mısın bir hafta gibi geldi. Ona bir şeyler yapmanın zamanı geldiğini söylüyorum.” Elleriyle geriye doğru ittiren bir hareket yaptı ve devam etti. “Kevin konusunu bir kenara bırak ve bir şeyler yapmaya başla artık. Bir şeylerden kastım dışarı çıkıp sosyalleşmen ve erkekleri korkutup kaçırarak ayakkabılar giymeyi bırakman!”

Laurel şok olmuştu. “Hep böyle kaba mısın?” dedi.

Ginny özür dilercesine, “Evet,” dedi.

Gavin, “Ben buna dürüstlük demeyi tercih ediyorum. Eğer güzel ayakkabılar giyiyor olsaydın onu da söylerdim,” dedi. Laurel’i bir yarış atı hazırlarcasına tarif etmeye başladı. “Hoş bir yüz, parlak saçlar, düzgün bir karakter... Kızıl saçlıları pek tercih etmem ama...”

“İyi. Çünkü ben de saç dökülen ve gıdığı sarkan adamları tercih etmem.”

“Makul. Herkesin kendi fikri.” Gavin alınmamıştı. “Ama eski kalıntılarını yok etmen konusunda ciddiylim,” dedi ve duraksadı. Birkaç saniye düşündükten sonra devam etti. “Hatta garanti ederim bu konuda sana yardımcı olabilecek birini tanıyorum.”

Laurel çabucak, “Hayır, teşekkürler!” dedi.

“Görüyor musun? Bu kadar negatif olma. Bence ikiniz çok iyi anlaşıacaksınız.”

“İlgilenmiyorum.”

Endişelerine rağmen Ginny, “Kim?” diye sordu.

“İsmi Hamish. Tatlı bir adam. Birazcık utangaç ama altın gibi bir kalbi var. Hassas bir tip.” Gavin yavaş yavaş esas konuya geliyordu. “Bilirsin bu tipleri; şiir yazar, kitap okur.”

Ginny dik dik bakarken, “Nasıl oluyor da şiir yazaran birisini tanıyorsun?” diye sordu.

“Bizim kulübe katıldı, bekârlar kulübü.” Laurel’e açıklamaya başladı. “Muhteşem bir eğlence. Haftada iki kez toplanıyoruz. Yapabileceklerimi söylüyorum. Senden Hamish’e bahsederim, senin hakkında güzel bir iki laf ederim ve sen geldiğin zaman da seni onunla tanıştıtırım ve ta-tam! Her şey yolunda, işte!”

Laurel’in parlak yeşil gözleri dehşetle açıldı. “Bunu yapmayacağım.”

“Aaa, hadi ama, yaşa biraz. Biliyor musun, düşündükçe çok güzel bir çift olacağınızdan daha da emin oluyorum. O da tıpkı senin gibi uzun boylu ve sıska. Ve sessiz! Zamanının yarısını bir köşede tek başına oturarak geçiriyor

ve onu zar zor fark ediyoruz, neredeyse...”

Laurel şiddetle başını salladı. “Hayır. Mümkün değil, ben ve bekârlar kulübüne gitmek? Hayatta olmaz.”

“O zaman hayatın boyunca sefillik çekersin.”

Laurel net bir şekilde, “Bekârlar kulübüne gitmiyorum,” diye tekrarladı.

Ginny, “Onu rahat bırak,” diye Gavin’i tersledi ama bunu çok sakın bir şekilde yaptı çünkü Gavin kibar konuşmasa da söylediği her şey çok mantıklıydı. Eğer Laurel kafa dengi birisini bulursa bu harika bir şey olurdu.

“Tek başına gelmek istemiyor musun? Peki. Gin, ikiniz birlikte gelseniz nasıl olur?” Gavin kaşlarını Ginny’ye diktirerek, ona reddedemeyeceği bir teklifte bulunuyordu.

Belki buna değerd. “Pekâlâ...”

“Yarın gece.”

“Tüh!” Yarın Perry ile yemek akşamı. “Yarın gelemem, özür dilerim,” dedi Ginny. “Meşgulüm.”

“Ne yapıyorsun?”

“Bir arkadaşı göreceğim.”

“Peki, haftaya kalsın o zaman?”

“Affedersiniz ama ben görünmez miyim acaba?” Laurel saçlarını arkaya atarak ayağa kalktı ve sabırsızca devam etti. “Size söyledim, gitmiyorum ve bu konuda ciddiyim. Beni yapmak istemediğim bir şeye zorlayamazsınız.”

Gavin, “Hamish’i tanısan sen de seversin,” diyerek hâlâ ikna etmeye çalışıyordu.

Laurel ağır adımlarla oturma odasından çıkarken “Bu senin fikrin, bana soracak olursan, kulağa tam bir sevimsiz gibi geliyor.”

*

Ginny ertesi gece Perry ile Portsilver eteklerinde bulunan uçurumun tepesindeki Yeşil Oda isimli restoranda buluştu. Bu sefer Perry ayağa kalkıp onu herkesin önünde öpmeydi ama yemek güzeldi. Durmaksızın konuştular ve Ginny hâlâ ona her baktığında içinde ona doğru akan çekimin kuvvetini hissediyordu.

“Eski eşin ilginç bir karaktermiş.”

Ginny, Laurel’in Gavin ile olan macerasını anlatmayı bitirdikten sonra Perry onun boşta olan elini yavaş yavaş eline aldı ve parmaklarını okşadı. “Ne kadar zamandır ayrısınız?”

“Dokuz yıl,” dedi Ginny. Dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu. Aniden Ginny’nin eli erotik bir bölgeye dönuştü.

“Dokuz yıl, bu uzun bir zaman. Bu süre boyunca başka ilişkilerin mutlaka olmuştur.”

“Eee, evet.” Acaba Ginny’nin her fırsatta erkekleri yatağa atmaya çalışan bir sürtük olup olmadığını mı anlamaya çalışıyordu? “Pek fazla değil... Bilirsin işte, birkaç kez.”

Perry sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

Ginny, “Pekâlâ, üç,” dedi.

Perry gülümsedi. “Güzel, üç hanımlara yakışır bir sayı. Bir hanımefendi olduğunu biliyordum,” dedi.

Bu bir iltifattı ama Ginny bunu hak edip hak etmediğinden emin değildi. Belki hayatındaki sorumluluklarından kurtulabilse, seks hayatı çok daha renkli olabilirdi. Hem Jem ortalarda gezerken, bu tarz şeylerin önemi olamazdı. Anelik her şeyden önce gelirdi ve erkekler Ginny için sadece dikkat dağıtıcı varlıklardı ki zaten buna pek ihtiyacı yoktu.

“Biliyorsun, bunu takdir ediyorum, gerçekten.” Perry başını salladı ve Ginny’nin elini okşamaya devam etti.

“İnsanların birbirini doğru düzgün tanımak için birlikte zaman harcaması daha romantik değil mi? Çok fazla insan tek gecelik bir ilişkiden diğerine koşuyor. Bu benim için her şeyi değersizleştiriyor,” dedi. Ginny’nin gözlerine dikkatlice baktı ve “Sen böyle olmadığın için çok memnunuz,” dedi.

Alçak herif Ginny’yi düşünüyordu. Geçmişte böyle olması şimdi de böyle olmak istediği anlamına gelmiyordu. Perry sözüne sadık kalarak yemek bittikten sonra onu otoparkta öptü ve centilmence aracına binerken ona yardımcı oldu. Ginny onu kaputun üzerine atıp gömleğini yırtarak çıkarmayı ne kadar da istiyordu.

Off, bu kendi çapında çok gurur vericiydi. Eğer Perry onun saygıdeğer bir hanımefendi olduğunu düşünüyorsa, bu çok iyiydi...

Perry “Sen muhteşemsin,” diye mırıldandı. Uzaklaşmadan önce Ginny’nin yüzünü özenle tutarak ılık ellerinin arasına aldı ve yavaşça onu tekrar öptü.

Görüyor musun? Bu ne kadar da güzeldi. Sadece sütyeninine içine girmek isteyen pantolon giymiş birkaç maymunun okşamasından milyon kere daha romantik.

Perry, “Seni ararım,” dedi. “Kendine dikkat et.”

Benden gerçekten hoşlanıyor, diye düşündü Ginny. Otoparktan çıkarken içi mutluluktan kıpır kıpırdı.

Harika değil miydi?

16. Bölüm

Ginny, yanında köpeği olmadan yürüyüşe çıkmayı hâlâ garip buluyordu. Bu tıpkı yılbaşı sabahı uyanıp Noel çorabını boş bulmak gibiydi. Geçen onca zamana rağmen kendini etrafına bakınırken buluyordu sanki Bellamy'yi yanında koşarken ya da çılgınlar gibi daireler çizerek bir hazine ararcasına zıplarken görmeyi umuyordu.

Daha şaşırtıcı olanı ise, en azından bu olayı görenler için, bazen bir tahta çubuğu ileriye fırlatması ve daha sonra onu getirecek bir Bellamy'nin olmadığını fark etmesiydi.

Oradan geçenler ona alaycı bakışlar atıyordu.

Sahil daima onların favori mekânıydı. Şimdi onsuz, elleri siyah hırkasının ceplerinde sahil boyunca yürüdü. İşte orada parlak yosun yığınının içinde denizin kâraya attığı bir odun parçası vardı, tam fırlatmalıktı. (Almamalıydı ve fırlatmamalıydı.) Bir yengeç seke seke yarısı suyun altında kalmış bir kaya parçasına doğru gidiyordu. Bellamy'nin favori oyunlarından biri de önce yengeci arkasından kok-

lamak sonra burnuyla onu dürtmek ve yengeç kısıkaçları ile karşılık verdiğinde erkek striptizci görmüş rahibe gibi kaçmaktı.

Tanrım, Bellamy'yi çok özlemişti. Sahili onsuz gezmek eskisi kadar keyif vermiyordu. Aynı şey Jem için de geçerliydi. Yıllarca, üçü birlikte dalgalara dalmış, çılgınca oyunlar oynamış ve Jem'in odasındaki pencere pervazı için deniz kabuğu toplamışlardı.

Artık bir başınayım, diye düşündü Ginny. Denizi izliyordu. Eski bir balıkçı teknesi yavaş yavaş yol alırken, martılar teknenin arkasında bıraktığı köpüklerin içine dalıyordu.

Telefonu çaldı.

"Anne?"

"Merhaba, tatlım!" Jem'in sesi, şu an tam olarak ihtiyacı olan şeydi, çok mutlu olmuştu. "Sesini duymak ne kadar güzel! Neler yapıyorsun bakalım?"

"Biliyorsun işte, hep aynı şeyler. Bir sürü iş, sıkıcı makaleler, otoriter okutmanlar... dün attığım maili aldın mı?"

"Aldım." Jem maile, Lucy ile birlikte partiye giderken çekilmiş bir fotoğrafını eklemişti. Ginny, "Ve yeni çizmelerini giymediğine inanamıyorum," dedi. Jem'in yeni bir şey aldığına üç ay aralıksız giyme gibi bir alışkanlığı vardı.

Jem kıkırdarak yanıtladı. "Giyiyordum."

"Pembe olanları kastetmiştim. Seni yaramaz kız, bir tane daha aldığını söyleme."

"Ben değil Rupert aldı. Pembe çizmelerimi sevmiyordu. O yüzden pencereden attı hem de bizi sinirlendiren serse-rilere doğru." Hâlâ gülüyordu. "Ertesi gün de yeni çizme almam için bana para verdi. Buna inanabiliyor musun, 100 pound verdi bana!"

Ginny çileden çıkmıştı. “Camdan mı fırlattı? Nasıl biri böyle bir şey yapar ki? Sen o çizmeleri seviyordun.”

“Ama şimdi yenilerini seviyorum! Ay anne, gerçekten eğlenceliydi, orada olup görmeliydin. Benimkiler biraz ucuz görünüyordu, yenileri çok daha iyi. Şimdi bunları giyiyorum. Rupert çok daha iyi olduğunu düşünüyor ve artık ucuz görünmediğimi söylüyor.”

Rupert küstah embesilin tekiydi. Eğer Jem’e ait bir şeyi camdan attıysa, Ginny de onu camdan atabilirdi. Normalde çok mantıklı olan Jem’in bu kadar salakça bir şey için onu savunmaya geçmesi Ginny’yi korkuttu.

“Eee, hâlâ sevgilisi ile birlikte mi? İsmi neydi... Caro muydu?”

“Hayır, ayrıldılar.” İşte o an, Ginny kötü bir şeyler sezmişti. “Neyse.” Jem devam etti. “Yeni işin nasıl gidiyor? İyi mi?”

Haklıydı. Konuyu değiştirdi. Ginny sonraki birkaç dakika boyunca -martılar başının üstünden dönerek geçerken- Jem’e Penhaligons’taki ilk akşam vardiyasından bahsetti. Finn orada değildi ve Ginny kendi kendine çok eğlenmişti. Evie ve Martha ile çalışmak çok keyifliydi, mut-fak ekibi ise çok çalışkan ve neşeliydi. Ginny düzenli olarak oraya gelen müşterileri tanımaya çalışıyordu.

Jem buna çok sevindi. “Anne bu çok güzel! Belki bir gün oraya gelip ben de onlarla tanışabilirim.”

“Çalışmadığın sürece evet.” Ginny ayakkabılarına bir dalga çarpınca hızla geriye kaçtı.

“Ah, çalışmıyorum zaten. O yüzden söylüyorum ya.” Jem muzaffer bir edayla müjdeyi verdi. “Bar şefi aradı bu sabah, çatıdaki su borularından biri patlamış dün gece.

Tüm mekânı su basmış, önümüzdeki haftaya kadar kapalı. Bu da demek oluyor ki boşum.” Neşeyle devam etti. “Ben de düşündüm ki sana da uygun olursa bu hafta sonu gelebilirim.”

Ginny o kadar sevinmişti ki dalganın iki ayağını birden ıslattığını bile fark etmedi. Hatta sudan sırtında denizkızıyla birlikte bir köpekbalığı çıksa bile fark etmezdi.

“Tabii ki uygunum. Bu mükemmel bir haber ya, sabırsızlanıyorum!”

Jem telefonu kapadığında Rupert, “Bunu yapamazsın,” diyerek mutfaktan fırladı. “Eve gidemezsin, bu koca bir hafta sonunu boşa harcaman demek.”

“Nasıl harcamak ya? Annemi göreceğim.”

“Bizim için boşa harcamak demek istedim.” Oturma odasının ortasında kollarını Jem’e doladı. “Burada tek başıma kalacağım. Ben ne yaparım sen gittiğinde?”

“Tek başına kalmayacaksın, Lucy burada olacak.”

“Olmayacak. Az önce söyledim, kuzeninin düğünü için Manchester’da olacaktı.”

“Kahretsin!” Lucy duştaydı, Jem kapalı banyo kapısına doğru bakarken canı sıkındı. “Düşündüm ki, o burada olacağı için... Anlarsın ya... Birlikte olma şansımız pek olmuyordu.”

“Lucy burada olmayacak. Bu bizim için harika bir fırsat yani birlikte olmak için çok zamanımız olacak.” Jem’in sesini taklit eder gibi konuşuyordu. Sinsice sırtıttı ve kasıklarını Jem’e doğru bastırarak devam etti. “Demek istiyorum ki, bir düşün, birlikteyken neler yapabiliriz.”

Jem arada kalmıştı. Bu her zaman elde edemeyecekleri

bir fırsattı. Keşke Lucy'nin gideceğini yirmi dakika önce öğrenmiş olsaydı.

Rupert "Mmm," derken kalçalarını oynatıyordu. "Birlikte olmak, birlikte olmak..."

"Anneme söyledim, beni bekliyor."

"Davy Stokes gibi konuşmaya başlıyorsun. Hadi ama daha beş dakika önce aradın, tekrar ara ve gelemeyeceğini söyle." Jem'in boynuna sokulurken eğlenceli bir şekilde devam etti. "Ona bir işinin çıktığını söyle. Hem yalan olmaz zaten değil mi?"

Jem kendini zayıf hissediyordu. Bristol'da kalacağını annesine söylediğini hayal etti. Belki de nezaketen Rupert'in söylediğinden daha ahlaki bir neden düşünmeliydi. Peki annesi hayal kırıklığına uğramayacak mıydı?

"Geleceğimi söylediğimde çok mutlu olmuştu."

"Anneler hep böyle yapar." Rupert omuz silkti. "Mutlu olmak zorundalar, işlerinin tanımında bu var. Eğer, *Tanrım, gelmek zorunda mısın*, dese bundan hoşlanmazdın."

Bu doğru muydu? Aslında, düşünülürse, evet. Hayatı yolunda olabilirdi. Annesinin yeni bir işi, yeni bir ev arkadaşı vardı. Yoğun, mutlu bir hayatı vardı. İhtiyacı olan son şey, muhtemelen, eve tekrar gelip zamanını alacak, her şeye burnunu sokacak olan kızıydı.

"Eğer beni burada tek başıma bırakırsan," Rupert hüznü bir bakış atıp devam etti. "Belki de dışarı çıkıp çirkin bir şişko ile sevişmek zorunda kalacağım ve bundan nefret ederim."

Jem gülümsedi ve kararını verdi. "Bak sana ne diyeceğim? Ben de bundan nefret ederim."

*

Ginny şarküterideydi. Hazır yemekler, salata ve meze almıştı. Elinde sepetle kasadaki kuyrukta beklerken telefonu yeniden çaldı.

“Anne? Yine benim. Şey, ben gelemeyeceğim. Makalelerde ne kadar geride olduğumu yeni fark ettim, eğer bu hafta sonunu makale yazmaya harcamazsam başım büyük bir -ayyyyyy!- derde girecek. Sıkıntı yok değil mi? Seni de sıkboğaz ettim, neyse.”

Ginny’nin ağzı kurudu ve kalbi sıkıştı. Jem ışık hızında saçmalamıştı. Bu, sebebinin gerçek olmadığına dair önemli bir kanıttı ve eve gelmeyecekti. Hayal kırıklığı içine doğru akıyordu. Niye, “Ayyyyy,” diye cırladı ki?

“Ne oldu az önce?”

“Ne zaman?”

“Cırlamanı diyorum. Başının büyük bir belada olduğunu söylerken *ayyyy* dedin ya.”

Jem kıkırdadı. “Rupert etrafımda dolanıyor öyle, bir şey olmadı. Tamam değil mi? Yoğun hayatına engel olmamak için oralarda olmayacağım.”

Sepet birden ağırlaştı. Sıradan ayrılırken, Ginny dikkatlice, “Peki hayatım. Seni görmek çok güzel olurdu ama senin kararın. Makalelerinle uğraşacaksan... derslerinden geri kalmanı istemem.”

“Sorun etmeyeceğini biliyordum anne. Sağ ol. Tamam o zaman, kapatıyorum ben. Seni seviyorum!”

Telefonunu çantasına koydu. Şarküteriyi tekrar doluşarak sepeti bir bir boşalttı. Yeşil zeytinlerin, kajuların, makadama fındıklarının, jambonların ve marine edilmiş enginarların olduğu raflara tekrar döndü. Hepsi de Jem’in sevdiği şeylerdi.

“Cüzdanını mı unuttum kızım?” Yaşlı bir kadın Ginny’ye sempatik bir bakış attı.

Ginny hayır anlamında başını salladı. “Bu hafta sonu kızım gelecekti. Şimdi aradı ve gelemeyeceğini söyledi. Çok meşgulmüş.”

“Tüh, bunu daha önce ben de duymuştum. Çocuklar çok bencil değil mi? Benimki de bana yapardı.” Kadının yarasına dokunmuştu. “Bu konu hakkında bir sürü tartışmamız var, sana anlatabilirim. Harika şeyler.”

Ginny, Jem ile tartışmak istemiyordu ama hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki, bunu değiştirmek için her şeyi denemeye istekliydi. “Yardıma dokunur mu?”

“Tavsiye etmem hayatım.” Pesto kavanozunu alırken, pişmanca iç çekti. Üzgün bir şekilde konuşmaya başladı. “Sevmediğim bir adam ile evlendi. Bunun yüzünden de birkaç tartışma yaşadık. Neyse, en sonunda ayrıldılar ve 14 yıl önce de Avustralya’ya taşındı.”

17. Bölüm

Cumartesi akşamıydı ve restoran kalabalıktı. Finn oradaydı, yeni müşterileri karşılıyor, masalarda bir profesyonel gibi çalışıyor ve özellikle kadın müşterilerin ilgisini çekiyordu. Onu izlerken, Finn'in onlarla konuştuğunda kadınların nasıl aydınlanıp parladığını, daha sonra da evli olanların kocalarıyla da aynı güzellikte konuşup onlar için bir tehdit olmadığını fark ettirdiğini gördü.

Ayrıca bekâr kadınlar da bunu severdi. Bunların hepsi onlar için bir şanstı. Finn Penhaligon kadar çekici bir adam içeri girdiğinde hepsi umutlanırdı.

"Nasıl yapıldığını izliyorum." Gerçekten eğleniyordu. Evie altı numaralı masaya iki tabak midye götürdüğü esnada durdu. "Havadaki cilveyi, kadınsılığı hissedebiliyor musun?" dedi ve göz kırparak ekledi. "Yaşlı Finn, etkisini hâlâ kaybetmemiş."

"Görebiliyorum." Finn telefonu cevaplamak için odaya geçtiğinde tüm kadınların gözü onun üzerindeydi.

"Dikkat etsen iyi olur, sıradaki sen olabilirsin."

Ginny sırtıttı çünkü bu fikir çok aptalcaydı. “Bunun olacağını zannetmiyorum. Cüzdanını yürüteceğim için çok endişelenirdi.”

Finn birkaç dakika sonra masanın üzerinden ona işaret etti.

“Akran mı?”

“Ne?” Ginny, üzerinde dokuz otuz için Holland yazılmış ajandaya dikkatlice baktı.

“İki kişilik masa. Rezervasyonu daha yeni aldım. Kız söylemedi ama ben seninki olabileceğini düşündüm.”

Kalbi bir balık gibi çırpınıyordu. Ginny, gerçekten Jem olabilir mi diye düşündü? Her şeye rağmen sürpriz yapmak için gelir miydi? Ve iki kişilik masa, yanında birisini daha getirdiği anlamına mı geliyordu?

Eğer Rupert ise Ginny olabildiğince kibar olmaya çalışacağına dair kendine söz verdi.

Bir saat sonra aptalca umutları restoran kapısının açılıp da Gavin’in bir sarışınla birlikte içeri girmesiyle yıkıldı. Kadının ömrü boyunca tek amacı *The Sun* dergisinin üçüncü sayfasında görünmekti sanki. “Hay aksi, nereye gitti benim elbiselerim ya?” diyerek dudak büken pozlardan birini verirdi kesin.

Finn parıltılı on santimlik topuğu olan stiletto giymiş kızı, Jem’in fotoğrafındaki görüntüsü ile eşleştiremedi. Yine de şüpheyle “Senin kızın mı?” diye sordu.

“Eğer o olsaydı, dip boyasını yaptırmasını ve sütyen giymesini söyledim.” Jem olabileceğini düşünmenin verdiği hayal kırıklığı ile Ginny sözlerine devam etti. “Eski kocam, o tatlı genç manitalarından biriyle gelmiş. Tahminim, kızla

zekâsı için birlikte olmadığı yönünde.”

“Hemen, hemen böyle yapın zaten.” Finn dudak bük-tü. “Birini asla ilk izlenimle yargılama. Siz insanlar bunu bilmelisiniz.”

Finn laf sokmaya devam ederken Ginny’nin aklına ilk görüşte hoşlanmadığı başka biri geldi. Belki Rupert hak-kında yanılıyordu, ne olursa olsun görüldüğü kadar iğrenç biri olmayabilirdi.

Ginny, “Tabii sana silah doğrultmuş biri hariç,” dedi. Deriyle kaplı birkaç farklı menüyü eline aldı. “Eğer bunu yapıyorsa ilk izlenime güvenmek genelde en iyisidir. Ve ta-bii tabanları yağlamanın!”

Gavin, “Sana sürpriz yapmak istedik,” dedi, Ginny’nin uzattığı menüleri alırken. “Bu arada, bu Cleo. Cleo bu Gin.”

“Selaam!” Cleo’nun tatlı ve arkadaşça bir gülümsemesi vardı ama bu şeffaf ve dekolteli kıyafeti ve kayıp bir sütye-ni varken çoğu erkek tarafından fark edilebilecek bir şey değildi.

“Sürpriz oldu gerçekten de. Finn bir kız rezervasyon yaptırdı deyince Jem zannetmiştim.”

Cleo kıkırdadı ve “Bendim. Gavin duşta iken aramayı benim yapmamı istemişti,” dedi. Etrafa hevesli hevesli ba-kındı. “Bunlar peçete mi?” diye sorarken koyu mavi keten peçeteleri işaret ediyordu.

Ginny kibarca, “Evet,” diye cevapladı.

“Harika! Kâğıttan yapılmamış havalı peçeteler!” Cleo la-vaboya giderken 10 cm’lik topukluları ile sendeledi. Gavin tekrar işaret etti.

“Eee? Ne diyorsun kız hakkında?”

“Gayet hoş. Güzel. Genç.” Ginny çaresizce omuz silk-ti, ne söylemesini bekliyordu ki? “Onunla evlenme olur mu?”

Gavin’in gözleri parladı. Böyle şeylere asla alınmazdı. “O eğlenceli biri, sadece birbirimizi eğlendiriyoruz. Eğlence demişken, Laurel nasıl? Hâlâ ortamların aranan insanı mı?”

“Ta-mam, ta-mam.” Ginny, kız arkadaş seçiminde bir eleştiri yapacak olursa, bunun Laurel ile ilgili olmasının adil olduğunu kabul etti.

“O zaman çarşamba günü onu kulübe getiriyorsun.”

“Yine hayır! Gelmeyecek.”

“Aaa, ama onu ikna etme işi sendeydi.” Gavin kendiyle gurur duyarak “Neyse, bak dinle şimdi. Aklıma çok güzel bir fikir geldi,” dedi.

“Bu fikrinin mangalı yakmak için üzerine benzin dök-me fikrine benzeme ihtimali var mı? Bu fikirle üç ay kaşla-rın olmadan gezmiştin.”

Gavin bu aşağılayıcı hatırlatmayı görmezden geldi. “Laurel’e bekârlar kulübüne gitmek istediğini ama bunu kendi başına yapamayacak kadar utangaç olduğunu söyleyeceksin. Sana destek olmak için seninle gelmesi gerektiği konusunda ısrar edeceksin. Bu zekice değil de nedir?”

Aklına bir anda şeffaflık kelimesi geldi. Tıpkı Cleo’nun üstü gibi. “Sen de orada olacak mısın?”

Gavin sanki Ginny ona denizin pembe olduğunu söylemiş gibi baktı. “Tabii ki orada olacağım.”

“Peki Cleo?”

“Biz ebedi bir çift değiliz, anlarsın ya,” dedi göz kırpa-rak. “Aynı zamanda çarşamba onun yoga günü.”

Asla değişmeyecekti. Gavin seksen yaşına geldiğinde de

huzurevlerinin başına bela olurdu, hâlâ neşeli olan hiçbir dul güvende olmazdı.

Finn de onlara katılmıştı. “Her şey yolunda mı?”

“Mükemmel, teşekkürler.” Gavin midesini sıvazlayarak “Yemek çok iyiydi,” dedi ve neşeyle devam etti. “Ben de burada Ginny’yi bekârlar kulübüne katılması için ikna etmeye çalışıyordum.”

Gavin’in sandalyesini geriye itip onu yere yapıştırmak mükemmel olurdu. Kırık bir kuyruksokumu yeterince acı verici olur muydu acaba? Eski kocası böyle bir şeyi yeni patronunun önünde söylememesi gerektiğini bilmiyor muydu? Ya da bunun onu ne kadar rahatsız edeceğini? Finn ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştı.

“Bekârlar kulübü ile hiç ilgim yok!” dedi Ginny ve kıpkırmızı oldu.

“Özür dilerim, tabii ki yok.” Gavin sinir bozucu bir şekilde göz kırptı ve küçük bir sır saklamışçasına parmağını dudağına götürdü.

“Çarşamba sekizde. Eminim bunu seveceksin. Tamam, sessiz. Cleo geliyor.”

“Tekrar selaaam...” Gavin, Cleo’yu Finn ile tanıştırdığında sesi titremişti. “Burası çok hoş değil mi?” Finn’e yaklaşıp elini tişörtünün koluna dayadı ve fısıldadı “Umarım bunu söylediğim için bana alınmazsın ama biri kadınlar tuvaletindeki havluyu halletmeli. Ellerimi tuvalet kâğıdına silmek zorunda kaldım. Demek istediğim, böyle havalı bir mekânda insanlar bir şeyleri araklamıyordur herhalde, değil mi?”

Ginny, Finn ya da Gavin ileri geri konuşmaya başlamadan önce aceleyle, “Gidip kontrol edeceğim,” dedi.

Yirmi saniye sonra geri dönmüştü bile. “Hepsi yerli yerinde.” Cleo kafası karışmış gibi bakınca, “İki yığın şeklinde koyu yeşil çamaşır sepetinin üstündeki raftalar,” dedi.

Cleo’nun yüz ifadesi düzelmmişti. “Aa, onlar mıydı ya! Ama çok küçükler! Ben onları elbezi sandım.”

Gavin gür bir kahkaha attı ve Cleo’nun omuzlarını sıktı. “Benim küçük Eliza Dolittle’ım. Onlar havlu hayatım. Ellerini ona kurular ve sonra yıkanması için sepete atarsın.”

Cleo bir an için şaşırılmış göründü. “Ah, ama bu çok müsrifçe.”

Zavallı Cleo. Ginny ona karşı bir sempati hissederek “Bence de,” dedi.

Çarşamba akşamı gelmişti ve işte oradaydılar. Ginny buna gerçekten inanamıyordu. Dün öğrendiği şeye de inanamıyordu. Bugün Laurel ve Kevin’ın ilk buluşmalarının yıldönümüymüş. Sonuç olarak Laurel, avutulamaz bir şekilde eski aşkının fotoğrafına çaresizce bakıyor ve kederli kederli düşünüyordu. Neden devam etmeye çabalıyordu, amacı neydi ki?

Akşama doğru, Ginny buna daha fazla katlanamayacağına anlamıştı. Laurel eğer her şeyi banyodaki küvette kendini elektrik akımına kaptırarak bitirmek istiyorsa, saç kurutma makinesini ve upuzun elektrik kablosunu memnuniyetle temin ederdi.

“Özür dilerim, bunun senin için ne kadar sıkıcı olduğunu biliyorum.” Laurel kutudaki son peçeteyi de çıkardı ve gözlerini sildi. “Kevin’ı o kadar özledim ki. Hayat yaşamaya değmez gibi geliyor. Senin için sıkıntı yok, sen

Gavin'i tamamen bitirdin, onu tekrar istemiyorsun. Ama ben Kevin'ı hâlâ *her şeyden* daha çok istiyorum.”

“Gavin'i tekrar istemiyorum,” dedi ve çok düşünmeden devam etti. “Ama hayatımda bir erkek istiyorum. Hatta Gavin'in bahsettiği bekârlar kulübünü denemeyi çok istiyorum. Ama... şey... tek başıma gidemem.”

Laurel burnunu çekerek “Yapabilirsin, Gavin orada olur,” dedi.

“Kesinlikle, sorun da bu ya. Eski kocam dışında kimseyi tanımıyorum.” Çaresizlikle yalvardı. “Ama sen bir kereliğine benimle gelersen bana en büyük iyiliği yapmış olursun. Yarın gece. Yapar mısın? Lütfen?”

Bir anlığına bile Laurel'in evet diyeceğini düşünmemişti.

“Peki o zaman.”

“Ne?”

Ginny gözlerini ona dikti. “Gerçekten mi?”

“Eğer istediğin buysa yapacağım.” Laurel üzgünce devam etti. “Tabii ki bundan nefret ediyorum ama sana çok şey borçlu olduğumu düşünüyorum. Zaman zaman üzerine saçtığım mutsuzluğumu telafi etmiş olurum.”

Zaman zaman mı?

Ginny şok olmuş bir halde, “Peki, teşekkür ederim,” dedi.

“Ama benden hiçbir erkekle konuşmamı bekleme. Özellikle Gavin'in bahsettiği Hamish bozuntusuyla.”

“Tabii ki hayır.” Ginny parmaklarını arkada çarprazlamıştı.

“Ve sadece bir kereliğine geliyorum.”

“Kesinlikle.” Kahretsin, şimdi Ginny de onunla bekârlar kulübü denen yere gitmek zorundaydı.

Bekârlar kulübü White Hart'ın arka odasında yer alıyordu, girişte durdular. Laurel, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Tabii ki!" Ginny parlak bir gülüş attı. "Bu heyecan verici. Düşünsene hayatımı tamamen değiştirecek olan adamla tanışacağım."

Laurel uzun kızıl saçını ensesinde toplamıştı. "Bu kadar umutlu hissetmek güzel bir şey olmalı. Umarım içerededir."

Ben de öyle umuyorum, diye düşündü Ginny. Daha doğrusu, isminin Hamish olduğunu umuyorum.

18. Bölüm

Kulüp kalabalıktı, ki bu rahatlatıcıydı. İçeri girdiklerinde ne müzik sustu ne de bardakilerin sesi kesildi. Ama kafalar onlara dönmüştü, kesinlikle fark edilmişlerdi. Üzerinde onlarca gözün olduğunu gören Ginny, yeni gelenler için bir değerlendirmeye maruz kaldığını anlamıştı. Diğer kadınlar ise rakibi değerlendiriyordu. Saçında, kıyafetlerinde ve yüzünde birçok göz geziniyordu. Gavin, bu insanları yere göğe sığdıramamış, herkesin arkadaş canlısı olduğuna inandırmıştı onu. Ama şu anda Ginny'yi burada görmekten çok hoşlanmış gibi görünmüyorlardı.

Etrafa hızlıca bakınca, kadın sayısının erkek sayısından iki kat fazla olduğu hemen belli oluyordu. Ortamdaki erkeklerin heyecansız olmasının sebebi buydu. Ginny onlara buraya adamlarını ellerinden almak için gelmediğini söylemek için can atıyordu.

Ama Laurel yanında iken bunu yapması mümkün değildi.

Laurel hüznle "Eee? Gözüne biri çarptı mı?" diye sordu.

Zavallı Laurel. Burada olmaya dayanamıyordu. Eğer imkânı olsa, Ginny'ye bir adam seçip kafasına kement atar, yere yapıştırırdı. Ne kadar çabuk bulursa eve o kadar çabuk giderlerdi.

"Bence bu yirmi saniyeden daha uzun sürer." Ginny, kısaca etrafa bakıp böyle biri olup olamayacağını taradı, daha doğrusu, görünüşünü sevdiği biri olup olmadığına baktı. Çok geniş bir yelpaze vardı ortada, şişmanlar, uzunlar, saçlı olanlar veya olmayanlar. Modaya uygun giyinenler ya da annesinin verdiklerini üstüne geçirenler. Kimisinin görünümü çok iyiiken kimisinin de... hımmm, içinin güzel olmasını umardınız.

Ama hiçbirisi, ilk bakışta kalbinin daha hızlı atmasını sağlayamadı. Hiçbiri Perry gibi değildi.

Ama nasıl olduysa tıpkı Gavin tipinde bir herif onları gördü. Kızlara doğru geliyordu ve yaklaştıkça göz bebekleri büyüyordu. Laurel, "Bana kaba davranmasa iyi eder," dedi.

Bu tıpkı insan yiyen bir kaplana bacağıma ısırma demek gibiydi.

"Kızlar, kızlar, başardınız işte! Harikasınız." Gavin, Laurel'in sırtına öyle bir vurdu ki az daha yere düşürüyordu. "Keyfinize bakın."

Laurel hırçın hırçın, "Bir şey başardığımız filan yok, Ginny rica ettiği için ona eşlik ediyorum," dedi ve ekledi: "Bize kızlar diye hitap etme, bu çok cinsiyetçi."

"Aman Tanrım, hemen başladın mı yoksa? Sana ne dememi istersin, orta yaşlı sefil nasıl?"

Ginny, Gavin orta yaşlı sefil demeye ve Laurel ortalığı yıkmaya kalkmadan konuşmayı bölerek alelacele "İçecekler!" dedi ve eski kocasını, "Nazik ol," diye uyardı.

Gavin, “Naziğim zaten,” diye cevap verdi. “O başlattı, kız diye hitap etmekte bu kadar korkunç olan nedir anlayamıyorum. Aman, neyse.” Ginny sert bir bakış daha atarken sözlerine devam etti. “Şimdi tartışmayalım. Hepimiz eğlenmek için buradayız değil mi? Laurel seni birkaç arkadaşım ile tanıştırayım.”

Hiç zaman kaybetmeden Laurel’i çekip aldı. Ginny içecekleri sipariş etmek için bara yaklaştı. Laurel için bir portakal suyu ve kendi için bir votka tonik. Barın üstündeki aynadan onları izledi. Gavin, isteksiz olduğu her yerinden belli olan Laurel’i karışık bir gruba tanıştıırıyordu. Boynunu ileri uzatarak gruptakilerden birinin Hamish olup olmadığına baktı ama İskoç eteği ya da sağa sola sallanan bir tulum giymediği sürece bunu tahmin etmek pek mümkün değildi. Yine de şu tombul olamazdı. Ne Weeble’a benzeyen ne de bir gün daha yaşarsa altmış yaşında olması gereken turuncu hırkalı adam olamazdı.

“Sen Gavin’in eski eşi misin?”

Ginny, döndüğünde, çekici, ilginç görünümlü, pantolon-cekete takım giyen, kendi yaşlarında bir esmer gördü.

“Evet. Ben Ginny. Merhaba.” Uzatılan eli sıkarken soru: “Nerden bildin?”

“Gavin bu akşam geleceğinizi söyledi bize. Senin çok tatlı ve tıpkı genç bir Goldie Hawn gibi olduğunu söyledi. Bunun kadın grubunda çok da iyi karşılanmadığını söylememe gerek yok sanırım.” Kadın gülümsedi. “Bu arada, ismim Bev.”

“Belki de dişlerimin birkaç tanesini siyaha boyayıp yüzüme de büyük bir siğil çizmeliydim.” Ginny suratını ekşitti. “Gavin herkesin arkadaşça yaklaşacağını söylemişti ama...”

“Bu Gavin’in herkesi sevmesinden dolayı. O bizim idolumuz. Bütün kadınlar onu istiyor ve bütün erkekler onun gibi olmaya çalışıyor. Tabii bu bizde işlemiyor ve inan bana bunun nasıl hissettirdiğini biliyorum. Kadınlar benim için de delirmiyor.”

“Çünkü buradaki adamları kimseye kaptırmak istemiyorlar.”

“Aslında buradaki adamları değil. Bir gün içeri George Clooney girince ona ilk giden ben olamazsam fikrine katlanamıyorlar.”

Ginny eğlenerek “Sen de mi bunu bekleyen kişilerdensin?” diye sordu

“Yani, hayır demem tabii ama buradaki erkeklerden birine gönül vermiş olabilirim.”

“Gerçekten mi?” Çok şaşırmıştı. Ginny odayı taradı, o kesinlikle değil. Peki o? Ya öteki? O olamaz...

Bev, “Gavin,” dedi.

“Hadi canım, yok artık.”

“Biliyorum.” Bev başını kederli bir kabulleniş ile salladı. “Umutsuz vaka. Ben kırkımdayım! Belki on yaş daha genç olsaydım savaşıma şansım olabilirdi ama yok. O yüzden savaşıyorum.”

Ginny samimiyetle, “Belki bir gün akıllanıp kendine gelir ve yaşıtı biriyle yuva kurması gerektiğini fark eder. Öyle olmasını umuyorum,” dedi.

“Ama bu mümkün mü bilmiyorum.”

“Dürüst olmak gerekirse, hayır. George Clooney ihtimali hâlâ daha kuvvetli.”

“O zaman gelmesi gerekiyor zaten. Yaşlı zavallı George, ödüllerde ikinciliğe düştü. Ve muhtemelen sen de onu is-

teyeceksin.” Bev’in gözleri dans ediyordu. “Onun için seninle savaşırdım.”

Ginny bir yolunu bulsa bu geceden sonra tekrar buraya gelmeyecekti. Ama Laurel için burada olduğunu Bev’e söyleyemezdi.

“George Clooney’den bahsetmişken,” dedi ve kısık sesle ekledi. “İşte karşınızda... asla onun gibi olmayan biri.”

Ginny ilerleyen on dakika boyunca Bev ve gözlüklü, ağırbaşlı dul Harold ile konuştu. Harold, kırk dokuz yaşında bir muhasebeciydi ve kendi sebzelerini yetiştirme konusunda çok istekliydi. Onları nasıl yetiştirdiğini adım adım anlatma konusunda da bir o kadar istekliydi. Daha sonra aralarına, gündüzleri eski bir kasap, geceleri ise bir Elvis taklitçisi olan otuz dört yaşındaki Timothy katıldı.

Peltek bir Elvis.

Timothy ciddiyetle, “Şimdi onun gibi göyünmediğimi düşünebiliysin. Ama sen beni biy de peyukla ve makyajla göy,” dedi.

Timothy, Elvis taklitlerine devam ediyordu. İlk defa olmasa da, Ginny şüphe etmişti. İncecik sarı saç ve şişman bir bebeğinki gibi yuvarlak pembe bir yüzü olduğu için, olay Prenses Anne’in Freddie Mercury’ye benzemeye çalışması kadar saçmaydı bu. Likralı beyaz Elvis tulumunun özel dikim olduğunu ve “Üzeyindeki hey pulu kendi elleyle,” diktiğini söyledi Timothy gururla.

Bir sonraki kişi karısı üç yıl önce vefat etmiş olan Jim’di. Kaya tırmanışına ve badmintonu ilgisi vardı. Elleriyle yakasını kavrayıp kulak kanatan kahkahasıyla, “İkisi aynı anda değil tabii!” dedi ve ekledi “Bu çok tehlikeli olurdu!”

Neşeli Jim’den sonra ise büyükbaş hayvancılıkla uğra-

şan, oldukça yakışıklı, açık hava sporlarını seven, al yanaklı David geldi. Her konuştuğunda tükürük fırlatma huyu olmasa kesinlikle çekici duruyordu.

“Tanrım, üzgünüm, yine yaptım.” David özür dileyerek, cebinden büyük bir mendili bulup çıkardı ve Ginny’nin çenesini kuruladı. “Gergin olduğumdan oluyor. Burada bunu hep yapıyorum ama çiftlikte ineklerimle olduğum zaman asla olmuyor.”

Ginny, ancak Gavin gelip onu kurtardığında rahatlayabildi. Endişeleri vardı elbette ama hiç yüzüne tükürülmemişti.

“Laurel’in işler nasıl gidiyor?”

“Bomba gibi. Erkeklerden yana hiç şansı yok.” Gavin devam etti. “Kevin hakkında konuşmaması için onu uyardım ama kendine hiç yardımcı olmuyor. İçki içmeme sebebi olarak erkek arkadaşı ona tekme bastığı için anti depresan kullandığını söyledi. Karşısındaki adama onu çok sevdiği için başkasını sevemeyeceğini söylemek, dünyanın en doğru sohbet konusu olmasa gerek! Kısacası, daha hızlı kaçamazlardı. Neyse ki onu üç cadı ile tanıştırmak gibi parlak bir fikrim var. Onların kocaları da tekme basmıştı.” Bunu, Ginny boş boş baktığı için anlatmıştı. “Acı, onları tanımlamaya yetmez. Zamanlarını bir araya gelip tüm erkeklerin doğum günlerinde bir kova suda nasıl boğulması gerektiğini homurdanarak geçirirler.”

Ginny, “Bu kulübün arkadaş canlısı olacağını düşünmüştüm.” diyerek karşı çıktı.

“Aaa hadi ama bu etkileyiciydi. Bak onlar Laurel’e arkadaşça yaklaşıyor.” Gavin, onları işaret etti, köşedeki bir masanın etrafına toplanmışlardı. Laurel ağlayarak konuşurken

cadılar şiddetle başını sallıyordu ve besbelli ki Kevin'ın birinci kalite bir piç olduğu konusunda hiçbirinin şüphesi yoktu.

"Hamish'ten ses yok hâlâ, değil mi? Hangisi Hamish?" Ginny umutla çevresine baktı.

"Burada değil ki, daha gelmemiş."

Tipik erkek işte. Laurel'i buraya getirip Hamish'le tanıştırmak için tüm o çabaya karşın, o yüzünü gösterme nezaketinde bile bulunmuyor. Pekâlâ, zaten saçma bir fikirdi, Gavin'in çılgın fikirlerinden ne bekleyebilirsin ki. Hem çöpçatanlığın zerresinden anlıyor muydu acaba?

Aslında çöpçatanlıktan bahsetmişken...

"Bev hoş değil mi?"

"Bev mükemmel." Gavin omuz silkti ve Ginny'nin gözündeki o bakışı yakaladı. "Aaa, hayır! Öyle bir fikre kapılma. Benim tipim değil."

Dürüst olmak gerekirse bu Ginny'yi çıldırtmıştı. Gavin, Cornwall'daki en sinir bozucu adam olabilir miydi?

"Çünkü külotunun altında biten bir etek giymiyor, değil mi?"

Gavin kıkırdadı. "Bununla ilgisi olabilir."

Ginny saatine baktı. "Hamish'in gelme ihtimali hâlâ olabilir mi? Belki sadece geç kalmıştır."

"Hep sekiz buçukta burada olurdu."

Öyle olsun o zaman. "Mükemmel. Bir akşam işte böyle hiç edilir."

"Bu kadar huysuz olma. Önümüzdeki hafta burada olacak."

"Ama biz burada olmayacağız. Bunu tekrar yapmayacağım." Ginny burada bir akşama daha katlanamazdı.

İnsanlar dans etmeye başlamıştı, hele bazıları vardı ki kendi yatak odalarının mahremiyeti haricinde dans etmelerine izin verilmemeliydi. Ginny'nin olması gereken yer burası değildi! Şimdi Perry ile beraber çok hoş vakit geçirebilirdi...

Ne yazık ki bunun gerçek olma ihtimali yoktu. Perry ile dışarıda olamazdı çünkü koca bir hafta boyunca hiç aramamıştı. İlişkiler konusunda uzun zamandır pratiği olmasa da bir adamı aramayıp neden aramadığını sormanın hoş olmadığını biliyordu.

"Biliyor musun, tekrar gelmene gerek yok." Gavin onu, köşedeki masanın olduğu tarafa döndürdü. "Laurel'e bak."

Ginny resmen şok geçirdi. Laurel artık ağlamıyordu. Sinirleri bozulmuş dört kadın, şimdi birbirini kucaklıyor ve on altı yaşındaki ergenler gibi kıkırdıyordu.

"Gülebildiğini bilmiyordum." Ginny hâlâ hayretler içindeydi.

"Cadılar meclisine girdi. Bak buraya yazıyorum, bu haftadan itibaren her hafta gelecek artık." Alçakgönüllülükle devam etti. "Tanrım, ben bir dâhiyim."

Öyle miydi? Gerçekten doğru bir şey mi yapmıştı? Tam bunu düşündüğü esnada Gavin'e kocaman sarıldı fakat o an odada bulunan yalnız kadınlardan ona yönelen kin dalgasını fark edip hızlıca Gavin'i bırakarak geri adım attı ve birisinin ayağına bastı.

"Ah... çok pardon!" Geriye kaçan ama yüzüne cesur bir ifade takınan Elvis Presley, "Meyak ediyoyum, -sizi dans etmeye ikna edebiliy miyim acaba?" dedi.

Gavin, Ginny'nin ağzını açmasına fırsat vermeden "Tabii ki, seninle dans edecek," dedi.

Timothy onu dansa kaldırırken cadı meclisi boncuk

gibi dizilmiş onu izliyordu. Şarkı değiştiğinde Ginny'nin kalbi sıkıştı. Cadılar köşeden kıs kıs gülüyordu.

Timothy, etrafında dönerken ağzının kulağına dokunmasına milimetreler vardı, mutlu bir şekilde "Şüpheli Düşünceley" şarkısına eşlik etti.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Jem burada değildi ve bu halini görmüyordu.

Saat on birde eve vardılar. Üç cadının Laurel'i kanatlarının altına almış gibi görünüyormuş olması Ginny'yi cesaretlendirmişti. Neşeli bir şekilde sordu "Eee? Beklediğin kadar kötü değildi değil mi?"

Laurel şok olmuştu. "Bunu düşünmene sebep olan nedir? Beklediğimden de kötüydü."

"Ama cadı... Ah, şey, o kadınlarla arkadaş oldun, değil mi? Onlarla çok iyi anlaştığını düşünmüştüm."

Laurel açıkça, "İğrençler," dedi.

Ginny, "Seni gülerken gördüm," diye karşı çıktı.

"Buna kibarlık deniyor. Onlarla oturmak iğrençti ama erkeklerle konuşmaktan daha az iğrenç. Olduğum yerde kalmamın tek nedeni buydu."

"Eğlenemedin yani?"

"Tabii ki eğlenemedim. Sen eğlendin mi?"

"Sanırım... iyiydi." Ginny yalanın daha ikna edici olması için direksiyona sarıldı. "Demeye çalışıyorum ki hiç bilmediğin bir yere ilk gidişinde daima korkutucu olur ama belki önümüzdeki hafta tekrar denersen kendine daha iyi bir arkadaş..."

"Ah, hayır." Laurel kafasını öyle bir kararlılıkla salladı ki saçları neredeyse Ginny'nin suratına çarpıyordu. "Hayır, beni ikna etmeye çalışmayı aklından bile geçirme."

“Ama...”

“Bir kere yaptım ve bu fazlasıyla yetti. Aslına bakarsan, yeni bir adamla tanışma konusunda bu kadar umutsuz olduğumu fark etmemiştim.” Sokak lambalarının turuncu parlaklığı altında Laurel, Ginny’ye sanki genç bir sürtüğe bakıyormuş gibi baktı. Acı bir hayal kırıklığı da cabası. “Üzgünüm ama gerçekten o mekâna tekrar gitmek istiyorsan, tek başına gitmek zorundasın.”

19. Bölüm

Ginny, “Hâlâ aramadı,” dedi.

Carla oturma odasında yere oturmuştu, düz karnı terden parlıyordu ama konuşmaya çalıştı. “Sen onu hiç aradın mı?”

“Arayamam.”

“Öylece bekleyecek misin?”

“Başka şansım var mı?”

Carla yarı oturur vaziyette omuz silkti. “Ara onu.”

“Hayır! Esas konu şu ki, onu anlayamıyorum. Onu gördüğüm zaman, çok hoş. Gerçekten benden hoşlanıyor gibi duruyor. Benimle iletişim halinde olacağını söyledi, arayacağını ima etti. Ona inanmıştım.” Ginny iç çekti ve televizyona baktı. Avusturalya yapımı pembe dizide suçlu tipli, sakallı bir adam, metresiyle birlikteyken karısına yakalanmıştı. (*Noelene, anlamıyorsun, hir şeyi açıklayabilirim...*)

Ginny’nin baktığı yöne bakarak “Belki başka biriyle görüşüyordur,” dedi.

Bu zaten Ginny'nin aklından geçmişti. "Öyle bir şey olsa söylerdi," dedi.

Carla, iki yüz mekik çektikten sonra, kahve masasının üzerindeki telefonunu aldı ve "Numarası ne?" dedi.

"Neden?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve o sana pislik gibi davranıyor."

Ginny, "Hayır," diyerek karşı çıktı. "Konu bu işte, birlikteyken bana prensesmişim gibi davranıyor."

"Cuma gecesi çalışıyor musun?"

"Hayır. Neden?"

"Ver şu numarayı."

Ginny, kulaklarını tıkayıp hiç dinlememek ile Carla'nın Perry'yi zora sokmasını dinlemek arasında kalmıştı.

"Perry ile mi görüşüyorsunuz? Merhaba ben Carla James. Ginny'nin arkadaşayım." Carla konuşurken çok canlıydı, bana bulaşma modunda odayı dolaşıyordu. "Ginny'yi hatırladın mı, şu son bir buçuk hafta boyunca aramadığın kadın."

Ginny geri çekildi ve parmaklarını kulaklarına soktu. Ama ne yazık ki hâlâ Carla'nın ne dediğini duyuyordu.

"Tüm boş zamanını harcadığın başka bir kız arkadaşın mı var? Belki de karın?" durdu. "Buna emin misin? Peki o zaman, Ginny'yi tekrar görmek isteyip istemediğine karar verdin mi?" durdu. "Güzel, bunu duyduğuma sevindim. Onu hak etmediğini söylemem gerek. Benim erkek arkadaşım olsaydın, sana tekmeyle çoktan basmıştım!" durdu. "Aaa, bana böyle bir şey söyleme. Hepimiz *meşgulüz*. Eğer biriyle görüşmek istiyorsan zaman ayırman gerek. Yarın gece nasıl?"

Bu zamana kadar İngiltere için kıvranan Ginny, kanepenin *içinde* kaybolmamış olmasına şaşırılmıştı. Birden ayağa fırlayıp mutfağa doğru koşarken, dizideki kadının bağırışı kulaklarında yankılanıyordu. “Bruce sen yalnızca kötü bir *yalancısın*, başka hiçbir şey değil.”

Carla mutfağa gelip kendisiyle gurur duyarak “Her şey halloldu,” diyene kadar, Ginny gürültülü bir şekilde bulaşık makinesini boşaltmayı bitirmişti.

“Onu sen zorladın.” Ginny feryat etti. “İşte bu beni çok özlenen ve arzulanan biri gibi hissettiriyor.”

“Hey, numarasını sen verdin. Onu tekrar görmek istiyordun ve bak, tekrar göreceksin.” Carla gevrek gevrek devam etti. “İşin aslı, ben de göreceğim.”

“Neden?”

“Onu görüp onun hakkındaki görüşlerimi sana söylemek için. Seni başından savdığını düşünürsem, bunu sana söyleyeceğim. Ondan hoşlanmazsam, bunu bilmesi gereken ilk kişi sensin ve güvenilir olmadığını düşünürsem bunu sana açıkça söylemeliyim çünkü sen, düzgün konuşan bir piçin sana aptalca davranmasından daha fazlasını hak ediyorsun. Öylece durup acı çekmene izin vermeyeceğim.”

Tüm kontrol Carla'daydı ve her şey çok mantıklıydı. Hayatı boyunca hiç eli ayağına dolaşmamıştı.

“Onu seveceksin, sevmeme ihtimalin yok.”

“Bu kadar emin olma. En nihayetinde şimdiye kadar hiç iyi bir izlenim vermedi.” Carla buzdolabından su şişesini aldı ve tek dikişte yarısını bitirdi. “İkiniz de yarın gece Carson Otelі'ne geliyorsunuz.”

Carson, Portsilver'ın en büyük oteliydi. Sekiz ay süren

ve çok ciddi paralara mal olan muhteşem dekorasyon çalışmaları bitmiş, yeni tasarımıyla yeniden açılış yapmıştı. Firmasının ürettiği en büyük limonluğu onlara satan Carla için bu büyük başarıydı. Ginny şimdiden biliyordu ki, yarınki buluşma için hiçbir masraftan kaçınılmayacaktı. Yüzlerce insan davet edilmişti. Diğer taraftan, Perry'yi görmek istemiyordu çünkü onu buna Carla zorlamıştı. Ama yine de muhteşem bir gece olacaktı.

Ginny, Perry'nin dükkânına daha önce hiç gitmemişti. Tüm duvarlar baskılı tişörtlerle kaplıydı. Tezgâhın arkasında, sakız çiğneyen, sörfçü saçlı, dudağında *piercing*'i olan bir kız duruyordu. Giydiği tişörtün üstünde "Göründüğümde daha zekiyim," yazıyordu. Sanki bunu kanıtlarcasına kasanın yanında Tolstoy'un *Savaş ve Barış* kitabı açık duruyordu.

"Merhaba. Perry buralarda mı?"

"Evet, arkada."

Birkaç saniye bekledikten sonra Ginny sordu. "O zaman onu görebilir miyim?"

"Sanırsam." Sakız çiğneyişini hiç sekteye uğratmadan devam etti. "Adın ne?"

"Ginny Holland."

Hiçbir tanıma belirtisi yoktu. Gayet açık ve net ki Perry asistanına ondan bahsetmemişti. Pekâlâ.

"Devam et." Kafasını sallayarak kapıyı işaret etti ve ağzını genişçe açarak esnedi.

Belki de *Savaş ve Barış* başka birine aitti.

Perry arka odada, çeşitli renklerdeki tişörtleri kutusundan çıkarıyordu. Ginny'yi girişte görünce ayağa fırladı.

“Üzgünüm, meşgul olduğumu biliyorum.” Ne söyleyeceğini prova ederken sözler ağzından dökülüyordu. “Carla adına özür dilerim. Olayı bambaşka yerlere götürdü. Yarın akşamı unut, o iş iptal. Endişelenmene gerek yok. Tamam, işe gitmem gerek ve...”

Ginny çıkmak için dönünce Perry koştu ve kolunu yaladı. “Hey, bir dakika... dur. Dur, ne oldu? Sorun ne?”

Bu soruyu ancak bir erkek sorabilir zaten.

“Sorun yok. Sadece başka insanların benim için ayarlama yapmasına ihtiyacım yok, senin için de öyle. Unutalım gitsin olur mu? Carla seni aradığı için de üzgünüm.”

“Üzgünüm demeyi kes. Bu benim işim,” durdu. Yüz ifadesini değiştirip devam etti. “Gerçekten çok yoğunum, biliyorsun tatil sezonu için hazırlanıyoruz. Ama seni armalıydım. Arkadaşın Carla beni zor duruma soktu ama yarın Carson’a gitmeyi gerçekten istiyorum.”

Aman Tanrım, daha fazla kafa karışıklığı! Yüzüne bu şekilde bakarken ve gerçekten pişman konuşurken, Ginny ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu. Buraya güçlü olmaya gelmişti ama tekrar zayıflıyordu çünkü ona çok fena inanmak istiyordu.

“Lütfen,” Perry üsteledi, onu daha yakınına çekerek, o karşı konulmaz parlak gülümsemesi ile güldü. “Bunu telafi etmeme izin ver. Mükemmel bir akşam geçireceğiz. Söz. Ve Carla’ya kalpsiz bir piç olmadığımı kanıtlamak için elimden geleni yapacağım. Bu arada, sesi kadar korkunç mu kendisi?”

Ginny, “Daha da korkunç,” dedi. Bu iyi değildi, umduğu her şeyi söylemesi karşısındaki rahatlığını gizleyemiyordu. “Tamam, yarın akşam görüşürüz.”

“Yaşasın!” Ginny’yi öptü. “Sen muhteşemsin.”

Ah, dudaklarını yeniden kendininkilerin üstünde hissetmek ne güzel şeydi! “Carla’nın sevgisini kazanmanı istiyorum.”

“Önemli olan sensin. Senin sevgini kazandığım sürece mutlu olacağım.” Perry’nin gözleri ışıldadı. “Hem Carla bana ne yapabilir ki?”

Ginny, “Şunda anlaşılm,” dedi. “Çelik yelek giymek isteyebilirsin.”

Ginny’nin mutfaktan çıkıp öğle yemeği için gelen üç kadını yerleştirmeye geçmesi birkaç saniye almıştı. Sonra jeton düştü, cadılar meclisi kurulmuştu.

Daha da kötüsü, onları Finn karşılıyor ve ceketlerini alıyordu çünkü Evie’nin izin günüydü.

“Benimki ördek canım. Onunki yengeç.”

“Of, üzgünüm.” Ginny alalecele yanlış yerlere koyduğu tabakları değiştirdi. Cadıların dikkatini ona yönelttiğini arkasını döndüğü halde hissedebiliyordu.

“Ginny, buraya bakar mısın?” Finn, cadıların içeceklerini sipariş etmek için toplandığı barın arkasından işaret etti. “Bu hanımlar seni bir yerden tanıdıklarını söylüyor.”

“Bu Gavin’in eski karısı, değil mi?” Yaklaşınca gördü ki baş cadının donuk limon yeşili renginde bir makyajı ve gözlerinde hoş olmayan bir parıltı vardı. “Dün gece bizim kulübe geldin ve arkadaşını üstümüze saldın. Seninle konuşma fırsatı bulamadık, ne büyük bir utanç.” Finn’e dönüp açıkladı. “Bekârlar kulübü, çok arkadaş canlısıyızdır. Ama bazı insanlar kendi cinsiyetinde olanlarla sosyalleşerek zaman kaybetmeyi sevmiyor. Ginny, erkeklerle tanışmaktan daha çok keyif alıyor gibiydi hatta, *tüm* geceyi onlarla konu-

şarak geçirdin, değil mi? Başka kimseyle pek ilgilenmedin.”

Ginny yerin dibine girdi. Finn’in ne düşündüğü barın öbür tarafında durmasına rağmen yüzünden okunabiliyordu. Tabii ki öyleydi. Daha geçen hafta, Gavin’in kulübe tek gidebileceği tavsiyesi ile şaşkına dönmüştü.

Finn’in ağzının kenarları seğirerek “Bize gitmeyeceğini söylemiştin. Fikrini ne değiştirdi?” diye sordu.

Kan, Ginny’nin yüzüne doğru hücum etti. Renginin şarap kırmızısı olduğunu görmesi için barın arkasındaki aynaya bakmasına gerek yoktu. “Laurel’i biriyle tanıştırmak istedim. Oraya sadece ona eşlik etmek için gitmiştim.”

İkinci cadı sahte bir gülümseme ile “Öyle mi?” dedi. “Onu yalnız başına bıraktın ve o bize dedi ki, yeni bir adamla tanışma konusunda çok umutsuzmuşsun, o yüzden seninle *birlikte* gelmeyi kabul etmiş.” Sigara yakmak için durakladı, yakıp dumanını üfledi. “Pekâlâ, şüphesiz ki çok kişiyle tanıştın ama görünüşe bakılırsa dans ederken Timothy’yi öptüğünde gerçekten sana tutulmuş gibi duruyordu.”

Finn’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Görünüşe göre iyi bir gece geçirmişsin.”

“Beni dansa çağırdı, hayır demek kabalık olurdu ve sadece erkeklerle tanışmadım,” dedi. “Bev ile de konuştum.”

“Hımm, demek onunla konuştun. O hepimizden daha iyi olduğunu düşünüyor.”

Üçüncü cadı, aşırı boyalı, aşırı düz saçlarını başının gerisine attı. “O da adam delisi sürtüğün teki. Onu kimse sevmez.”

“Ben sevdim.” Ginny, deri kaplı menülere uzandı ve her birini ayrı ayrı cadılara uzattı. “Ama o kulübe tekrar gitmeyeceğim.”

Finn ağır ağır konuşmaya başladı. “Yazık olur, eğlenceli gibi duruyor.”

“O da bekâr, biliyorsunuz.” Ginny, hemen kafasını kaldıran cadıya kaş göz etti. “Madem eğlenceli olduğunu düşünüyor, neden onu gelmeye ikna etmiyorsunuz?”

Kesinlikle. İlk cadının gözü, topaklı maskarasının altından parıldadı. Finn’in kolunu kucaklayarak haykırdı. “İşte bu *mükemmel* bir fikir.”

Ginny lakayt bir şekilde “Ve tek başına olmaktan endişelenme,” dedi. “Eminim ki hanımlar sana eşlik edecektir.”

“Teşekkür ederim.” Finn restoran boşalana kadar bekledi. Üç cadı en son gidecek olanlardı.

İntikam tatlıydı. Ginny, hararetle masaları temizlerken Finn’e tatlı bir bakış attı. “Ne demek. Çok hoş zaman geçireceksin.”

“Kendimi uçurumdan atmayı yeğlerdim. Bekârlar kulübünde olmayla ilgili bir problem yok,” dedi hızlıca ve devam etti. “Sadece bu üçünün orada olup beni takip etmelerine katlanamayacağım. Ama tek başına olup bunu değiştirmeyi istemekte utanılacak bir şey yok.”

Ginny, her şeyi baştan açıklamayı düşündü sonra vazgeçti. Ne kadar karşı çıkarsa o kadar çok umutsuz Doris gibi görünecekti. Bunu yerine, başını salladı ve “Biliyorum,” dedi.

Finn, Ginny mutfaktan masa örtülerini toplamak için geri döndüğünde “Bu bir randevu değil. Düz bir teklif. Yarın akşam Carson otelinin açılışına davetliyim ve bir ziyaretçi götürme hakkım var. İstersen benimle birlikte gelebilirsin.”

Konuşma çok beklenmedik bir şekle bürünmüştü. Ginny, masa örtüsü yığınının göğsüne bastırırken cevap ver-

di. “Seninle bir otel açılışına gelmemi mi istiyorsun? Birkaç bornoz çalacağımдан korkmuyor musun?”

Finn gülümsedi. “Terbiyeni takınacağına güveniyorum.”

“Belki takınamam. Orada çok bekâr adam olacak mı?”

“Bunun yüksek bir ihtimal olduğunu söyleyebilirim. Bu yüzden eğlenebileceğini düşünüyorum ve onlarla konuşurken Penhaligons için birkaç güzel laf edebilirsin”

Ginny bunu düşündü. “Yani hem adamlarla konuşup hem de senin restoranının reklamını mı yapmam gerekiyor?”

“Kesinlikle. Ne kadar istersen.”

Belki de yardımcı olmak istemişti ama Ginny patronluk tasladığını hissetti. Tatlılıkla ona bakarken “Bu gerçekten kibar bir teklif ama hayır, teşekkür ederim.”

“Hayır mı?” Finn şaşkın görünüyordu. Sanki yalnız bir pansiyonerin Noel yemeği teklifini reddetmesi gibi olmuştu.

“Aslında, yarın akşam zaten Carson’a gidiyorum. Erkek arkadaşım ile birlikte.” Otuz sekiz yaşında iken, birisine erkek arkadaş demek iğrenç bir şey miydi? “Peki o zaman. Orada görüşürüz.”

“Tamam.” Finn eğleniyordu. “İyi bari, ben de öylesine teklif etmek istemiştim.”

“Gördün mü? Senin sadakana ihtiyacım yokmuş.”

“Öyle düşünmedim,” dedi. “Ne olursa olsun, hâlâ oradayken restoranın reklamını yapabilirsin.”

“Tabii ki yaparım.” Kollarında masa örtüleri ile yanından geçerken, Finn’e şen bir bakış attı. “Tabii eğlenmekten zaman bulabilirsem.”

20. Bölüm

Laurel, “Güzel görünüyorsun,” dedi. Ginny bir anda suçluluk duygusuna kapıldı. Laurel eskimiş sabahlığıyla koltukta oturuyordu. Bir yandan iç karartıcı kapağı olan bir romanı okurken diğer yandan saçkıran hakkında bir belgesel izliyordu. Kucağındaki kitabın kapağında *Sensiz Nasıl Yaşarım?* yazıyordu. Ginny, Laurel’e yardım edemezdi ama şen şakrak bir genç kızın anıları tarzındaki kitapların ona çok daha iyi geleceğini biliyordu.

“Teşekkürler.” Limon yeşili ipek elbisesini kalçalarına doğru düzelterek çantasıyla uyumlu leylak rengi ayakkabılarını gösterdi. “Aslında topuğu bayağı yüksek, büyük olasılıkla düşüp ayak bileğimi kıracağım ama olsun. Senin de gelmemen çok büyük talihsizlik... ama.”

“Biliyorum. Carla’nın fazladan sadece bir tane bileti varmış.” Laurel çok üzülmüş görünmüyordu. “Merak etme, evde kalmayı seviyorum.”

“Ayrıca o harika köri sosunu da yaptın.” Ginny aşırıya

kaçan bir coşkuyla, “İşte, dört gözle bekleyecek bir şey var!” dedi.

Iyyk, hastaneye gelen bir ziyaretçi gibi konuşmuştu.

“Biliyorum. Aslında, Perry’yi arayabilir ve onu davet edebilirim diye düşündüm. Köriyi sever.” Ginny’nin gözündeki ateşin titrediğini gören Laurel, “Sorun değil, değil mi?” diye sordu. Off Tanrım, daha fazla yalan... “Tabii ki sorun değil! Ben sadece...”

Telefonu çalıyordu, arayanın Perry olmaması için dua ederek çantasından bulup çıkardı. Şükürler olsun, o değildi. “Jem! Merhaba bir tanem, nasılsın?” El salladı, sadece dudaklarıyla hoşça kal diyerek Laurel’e veda etti ve salondan çıktı.

“Harikayım anne. Sadece yarın sabah beni arama demek için aradım çünkü bu gece dairemizde bir parti veriyoruz ve muhtemelen bir sürü insan yatıya kalacak. Öğlene kadar uyuyabiliriz.”

Ginny ertesi günkü sahneyi resmederek gülümsedi. Dairede isyan çıkmış gibi olacaktı. “Tamam tatlım, geç saate kadar yatmana izin vereceğim, ama sakın tüm bu gecelere etrafı temizletmeyi unutmayın. Bütün işi size yıkmazsınız.”

Jem güldü. “Buna hiç gerek yok. Rupert yarın öğleden sonra gelip tüm evi baştan sonra temizleyecek bir ekip tuttu. Zengin olmanın avantajlarından biri de bir şey yapmak zorunda olmamak.”

“İyi o zaman, süper. Hepiniz hâlâ iyi geçiniyor musunuz?” Jem, Rupert’la olan ilişkisi hakkında konuşmakta hiçbir zaman gönüllü olmadığından, Ginny de sormuyordu. Jem bunu gereksiz merak olarak algılayabilirdi. Ginny

onun bundan pek memnun kalmayacağını biliyordu ve ihtiyaç duydukları en son şey bozuşmaktı.

“Her şey harika!” Jem’in sesi kesinlikle cıvıl cıvıl geliyordu. Şimdi yemekleri yapıyoruz. Lucy ve ben sosis pişirip soğanları doğruyoruz...”

“Rupert?” Gördün mü? Kendini tutamamıştı.

“Ah, o tembel bir serseri. Banyoda!”

Aman ne sürpriz! Jem gülüyordu Rupert’in kendini beğenmiş, bencil kişiliği ve hayat işçilerinden biri olmaması umurunda değildi. Ginny birdenbire, “Davy’yi de partiye davet ettin mi?” diye sordu.

“Anne, Davy’ye karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başladım.” Jem kıkırdadı. “Hep onu soruyorsun.”

Bunun nedeni, bahsettiğin bazı insanların aksine onun iyi bir çocuk olması. Ginny bunu söylemeyi çok istedi ama yüksek sesle, “Üzgünüm,” dedi.

“Dürüst olmak gerekirse, Davy ve Rupert birbirlerini pek sevmezler. Yani davet etmemek daha kolaydı. Her neyse.” Jem konuyu değiştirdi. “Senin nasıl olduğunu sormadım. Bu hafta sonu ne yapıyorsun? Güzel bir planın var mı?”

“Evet var aslında, teşekkürler.” Ginny evden çıktığı için Laurel tarafından duyulmamanın özgürlüğünü yaşıyordu. “Aslında şu an bir partiye çıktım. Carson Hotel sonunda tekrar açıldı, biraz gösterişli bir kutlama partisi veriyorlar. Carla davet etti. Bir arkadaşımın birlikte gideceğim ve yanmış sosislerle kızarmış soğanlardan daha iyisini umuyoruz.”

“Hey, anne, bu harika! Arkadaşın kim peki? Carla’nın oyuncaklarından biri mi?”

“Aslında birkaç kez dışarı çıktığım biri. İyi geçiniyoruz.”

Ginny, sanki milyonlarca erkekle çıkmış gibi, oldukça rahat konuşuyordu.

“Anne!” diyerek agresifleşti Jem çünkü onu tanıyordu. “Kim o?”

“Sadece iyi biri. Heyecanlanma hemen.” Ginny, Perry’den bahsetmemek için kendini zor tutuyordu ama yine de ona bir isim vermeye cesaret edemedi. Jem pek sağduyulu değildi. Bir keresinde otobüsteyken yüksek sesle Noel Baba’nın gerçek olmadığını söylemişti ve bir düzine küçük çocuğu gözyaşlarına boğmuştu.

O zamanlar sadece on yaşındaydı ama şimdi de çok farklı değildi. “Heyecanlanmamamı söyleme. Heyecanlıyım! Yakışıklı mı? Carla onunla tanıştı mı? Bu çok havalı!”

Carla evinden çıktığında Ginny yoldan karşıya geçiyordu. “Evet, yakışıklı. Carla da ilk kez buluşacak. Aslında şu an otele gidiyoruz, bu yüzden kapatmam gerek. Bu gece de iyice eğlen bebeğim. Uslu ol, tamam mı!” Jem’in sesi sırtıyor gibi geliyordu. “Sen de.”

“İşte orada.” Ginny, odanın karşısından şık giyinmiş (yaşasın) ve çok yakışıklı görünen (yaşasın, yaşasın) birini işaret etmekten gurur duyuyordu. Perry ayakta onları bekliyordu. Avizelerden gelen parlak ışıkla parlayan kıvılcık saçları onu odadaki her erkekten ayırıyordu. Koyu mavi bir takım elbise, içine de mavi beyaz çizgili bir gömlek giymişti. Ginny’yi Carla ile gördüğünde öyle bir gülümsedi ki Ginny’nin bedenini bir anda yükselip alçalan şehvet dalgaları sardı.

Onlara katıldı ve Ginny onları tanıştırdı.

Perry, “Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi ve Carla’nın elini sıktı.

“Hımmm,” dedi Carla havalı bir edayla. “Bu konuda fikrinizi değiştirebilirsiniz.”

Perry, Ginny’ye döndü. “Korkutucu olduğunu söylemiştin. Haklıymışsın.”

“Ginny benim arkadaşım ve onu koruyorum.” Carla’nın ses tonu berraktı.

“Pekâlâ, ne var biliyor musun? Buna hiç gerek kalmayacak.” Gözleri parladı.

“Yeni biriyle görüşmeye başladığımda gece gündüz telefonda oluyorlar, benden uzak kalamıyorlar ve her zaman görüşmek istiyorlar.”

“Ödevlerini yaptıkları ve annelerinden izinli oldukları sürece herhalde!” diyerek cevabı yapıştırdı Perry.

“Tamam, kesin şunu artık.” Ginny aralarına girdi. Tanrım, bu iş *EastEnders*’a dönüşüyordu. “Çamur kavgası yok. Birbirinize karşı nazik olmanızı istiyorum.”

Perry omuz silkti. “O başlattı.”

“Nesin sen, muhallebi çocuğu mu?”

“Yapma,” diye rica etti Ginny.

“Tamam. Üzgünüm. Harika biri olduğuna eminim.” Carla hızlıca başını salladı ve etrafa göz gezdirdi. “Şey, ben biraz insan tanıyayım. İkinizi bırakayım da sohbet edin,” diyerek onu terk etti.

Ginny, “Genelde böyle değildir,” dedi.

“Merak etme, bu tarzı biliyorum. Bazı kadınlar esip gürlerler ama yağmazlar. Saçlarına bak.” Perry’nin ses tonu aşığılayıcıydı. “Kıyafeti, makyajı. Tırnak gibi sert, çaresizce kendini kanıtlamak istiyor. Bu yüzden genç erkeklere gidiyor, böylece onlara patronluk taslıyor ve şarkıyı çalan kişi o olabiliyor. Ama derinlerinde? Güvensiz.” Kendinden çok

emin konuşuyordu ve sesi küçümseyici geliyordu.

“Carla güvensiz değil. O...”

“Bu kadar Carla yeter. Buradasın ve tek umursadığım şey sensin.” Perry gözlerinin içine bakıyordu derin derin.

“Bu gece çok iyi vakit geçireceğiz.”

Zor başlayan geceye rağmen, Ginny onu tekrar görmekten çok mutluydu. Perry, dolaşan bir garsonun tepsisinden iki bardak şampanya aldı ve kadeh kaldırdılar.

“İşte bu senin için. Müthiş görünüyorsun.” Elbisesine hayranlıkla bakıyordu. “Şimdi bana bu hafta neler yaptığını anlat.”

Ginny, Penhaligons’da çalışmaktan ve Laurel’i bekârlar kulübüne götürdüğü geceden bahsetti. Ama en çok sabahlığıyla evde oturarak TV’deki üzücü programları izleyen Laurel hakkında konuştu. “Seni bu akşam davet etmeyi planlıyordum,” dedi. “Kendimi çok kötü hissettim.”

“Hiç öyle hissetme, onunla çok iyi iş çıkarıyorsun.”

“Ama kafası hâlâ Kevin’de.”

“Sen olmasaydın, çok daha beter bir depresyonda olacağını düşün.” Sol tarafa kısa bir bakış atarken, “Bu arada izleniyoruz,” dedi. “Eskilerden biri değil, değil mi?”

Ginny kafasını çevirince uzak bir mesafeden Finn’i gördü, tatlı bir esmerle konuşuyordu ama onlara bakıyordu. “O benim patronum.”

Yanındaki kıvrımlı esmer, Finn’in dikkatini yeniden üzerine çekti. Ancak Finn’in onları fark etmiş olmasıyla keyiflenen Ginny, canlanmış, konuşurken Perry’ye biraz daha yaklaşmış ve koluna dokunmaya başlamıştı. Finn, Ginny’nin sıradan ve itici bir adamla birlikte olacağını düşünüyordu ha! Çok pis yanılmıştı!

Etkilendiğini umuyordu. Daha sonra fırsatı olursa etrafı dolaşırken onu Perry ile tanıştırdı. Ooh, daha çok içecek geliyor, çok güzel!

Carla son saatlerini insanlar arasında dolaşarak, tanıdıklarını selamlayarak ve tanımadıklarına kendini tanıtarak geçirmişti. Carson Hotel, Portsilver'daki tek beş yıldızlı oteldi ve ışıltılı yeniden açılışı büyük bir olaydı. Viktorya tarzı bahçe herkesi oldukça etkiledi, tertemiz bir şekilde düzenlenerek okyanusun kesintisiz manzarasına hükmediyordu. Halihazırda üç misafir Carla'ya kendi ev veya iş yerlerine yapılan eklemeler için teklif vermesini istedi.

Garip ama idare edilebilir bir istisna dışında şimdiye kadar başarılı bir akşamdı. Carla tualete giderken bir anda Perry'ye çarptı. Perry ise hiç duraksamadan, sık bir sihir numarası yapan bir sihirbaz kadar yumuşak hareketle uzun koridorun bir tarafındaki kapıyı iterek onu boş odaya çekti.

"Neler oluyor?" Carla'nın sesi sert ve şiddetliydi.

"Bu sana daha önce hiç oldu mu?" Gözlerini kıstı.

"Kaçırılmak mı?"

"Neyi sorduğumu biliyorsun."

Perry onu omuzlarından tutarak duvara yaslamıştı. Carla yutkundu ve titrediğini fark etti.

"Çekil de gideyim."

"Sorumu cevaplamadın."

"Mecbur değilim."

"Bence cevaplamalısın."

"Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan..."

"Gerek yok," dedi Perry bir gülümsemeyle. "Kendini

korkutma konusunda harikası. Neyse, şimdi kabul etmeye hazır mısın?”

Carla'nın ağzı kupkuruydu. “Neyi kabul etmeye hazır mıyım?”

Cevabını söylemek üzereyken omuzlarından birini serbest bıraktı ve sağ elini düz bir şekilde Carla'nın kalbine koydu.

Carla birdenbire -sanki hatırlaması gerekiyormuş gibi kalbinin bir maraton koşmuşçasına deli gibi attığını hissetti.

“Pekâlâ, ben doktor değilim...” Perry'nin sesi samimiydi, “ama sanırım dakikada yüz yirmi atıyor.”

Kaybediyordu. O *anlamıştı*.

“Biriyle bir odaya sıkışıp kaldığınızda olan şey budur.” Kendini duvara iyice bastırmaya çalışırken, “Özellikle de güvenmediğiniz biriyle,” dedi.

“Daha önce olmasının dışında, öyle değil mi? Ginny bizi ilk defa balo salonunda tanıştırdı. Ne olduğunu biliyorum.” Carla'nın boynundaki belirgin bir damar çılginca atıyordu, Perry işaret parmağını hafifçe oraya sürerken tekrar gülümsedi.

Bu korkunçtu, tam anlamıyla bir kâbus! Carla *her zaman* gerçek duygularını gizleyebilirdi. Bu gurur duyduğu bir yetenektir. Hem daha önce hiç bu kadar yoğun ve zorlayıcı duygular yaşamamış mıydı? Perry Kennedy'yi gördüğü o kısacık anda, vücudu aklından bağımsız tepkiler vermeye başlamıştı. İlk görüşte aşka inanmazdı ama inansaydı... Şu an kesinlikle bunu hissediyordu.

Bu adam Ginny'ye aitti ve Ginny en iyi arkadaşıydı. Kalbine yenilmedi.

“Ben de senin gibiyim,” diye fısıldadı Perry. “Kesinlikle ben de öyleyim. Sadece sen, istediğim her şey sadece sensin. Üzgünüm, bunun kulağa çok aptal geldiğini biliyorum ama gerçek bu.”

“Bırak beni. Bu asla olmayacak. Seni bir daha görmek istemiyorum.” Sersemleyen ve yutkunan Carla onu uzaklaştırmaya çalıştı.

“Göreceksin ve zorundasın. Bak, ben de Ginny’yi incitmek istemiyorum. Bu gece hiçbir şey yapamayacağımızı biliyorum ama seni bir daha görmeliyim. Sadece bana numaranı ver, seni arayacağım. Yarın buluşabilir miyiz?”

“Hayır.” Carla sonunda onu iterek kendini serbest bırakmayı başardı. Nefes nefese tekrar, “Hayır,” dedi ve odadan tökezleyerek çıktı.

Aman Tanrım, neden başına böyle bir şey gelmişti ki?

Neyse ki tuvalet boştu. Kendini serin mermer kabinlerden birine attı ve ardından kapıyı kitledi. Elleriyle başını ve yanan yanaklarını tutarak tuvalete oturdu. Son on dakikayı aklından çıkarmaya çalışıyordu. Sil. Geri sarma. Ginny’yi düşün, Ginny’yi düşün, *düşünme...*

Brrrrppp. Carla’nın telefonu titredi ve neredeyse tuvalete düşüyordu. Elleri hâlâ delice titriyordu. Kayıtlı olmayan bir numaranın aradığını gördü. Tek yapması gereken telesekretere bağlanması için cevap vermemekti.

Hayır, yapamadı.

“A-alo?”

“Benim.”

Onun olacağını biliyordu. “Beni aramamanı söylemiştim.”

“Hayır, söylemedin.” Perry’nin sesi eğlenceliydi. “Bana numaranı vermeyeceğini söylemiştin.”

“O zaman nasıl?..”

“Şansıma girişteki masanın üstünde senin şirketinin broşürleri vardı.” Duraksadı. “Bir sürü kartvizitinden bahsetmeye gerek yok.”

“Seninle konuşmak istemiyorum. Kapatıyorum.”

“Dükkânımın üstündeki dairede yaşıyorum. 25 B, Harbour Sokağı. Yarın akşam saat sekizde buluşalım, sana uyar mı?”

Carla gözlerini kapattı, titreyen dizlerini birbirine bastırdı.

“Sen aklını kaçırmışsın. Ginny benim arkadaşım.”

“Saat sekiz o zaman.”

“Ona bundan bahsedeceğim. Şimdi oraya gidip ona arkasından ne işler çevirdiğini anlatacağım.”

“Saat sekiz,” dedi Perry.

Carla telefona baktı. Telefonu kapatmıştı.

21.Bölüm

“İşte o da geldi.” Ginny, Finn ile birlikteydi. Gururla Perry’yi tanıttı.

“Merhaba.Tanıştığımıza memnun oldum.” Finn’in elini sıkarken Perry, “Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, bir tanıdıkla sohbet ediyordum,” dedi.

Ginny nazikçe, “O da bir şey mi, ben *tanımadığım* birçok insanla sohbet ediyordum! Onlara neden Penhaligons’a gelmeleri gerektiğini anlattım. Hatta bir çift gelecek hafta için masa istedi, kızlarının düğün resepsiyonlarını yapabilecekleri bir yer arıyorlarmış.”

“Düğün resepsiyonları.” Perry ürperdi. “Üzgünüm ama bence tam bir cehennem, çılgılık atan çocuklar, ağlayan bebekler... Çocuğun var mı?”

“Hayır.” Finn’in çenesi gerildi.

“Mantıklı adam. Sakın zaten. Ben kendimi asla öyle göremiyorum. Herkes çocuğun hayatınızı değiştirdiğini söyler... Ben benimkini değiştirmek istemiyorum. Çok teşekkürler almayayım. Olduğum gibi kalmayı tercih ederim.

Bütün bu kedere kimin ihtiyacı var?”

“Muhtemelen söylenecek en iyi şey değil,” diye homurdandı Ginny. Finn izin alarak tatlı esmerle yakınlaşmasına devam etmek için uzaklaştı. “Geçen sene kız arkadaşından bir bebeği olmuş, Finn kendisinden olduğunu düşünmüş ama bebek ondan değilmiş ve sonra da onu terk edip bebeğin babasıyla kaçmış.”

“İşte ben buna şanslı bir kurtuluş derim. Ya... hadi, bana öyle bakma.” Perry sırtıttı ve kolunu ona sardı. “Çocuklar bana göre değil, hepsi bu. Ve güven bana, kuluçkaya yatmış bir kadından daha kötü bir şey yok. Yani, Laurel’e bak. Bütün bu Kevin olayını çok kötü atlatmasının nedeni çok geç olmadan başka bir erkek bulamayacağını düşünmesi. Hormonları panik modunda, kafası kesilmiş tavuklar gibi uçuyorlar.” Ginny’nin belini sıktı ve “Senin hakkında sevdiğim şey de bu,” dedi.

“Nasıl yani? Hormonlarımin kafası kesik tavuklar gibi uçmasını mı seviyorsun?”

“Hayır, yani uçmamasını dedim.” Perry eğlenirken yeşil gözleri parlıyordu.

“Sen ve Laurel aynı yaştasınız ama zaten üzerine düşeni yapmışsın, tüm üreme işini sisteminden atmışsın. Beni yanlış anlama, bence bir kızının olması harika. Sadece kendim sahip olmakla ilgilenmiyorum.”

“Tam olarak Carla gibi konuştun.”

“Tanrım, bana gerçekten hemfikir olduğumuz bir şey olduğunu söyleme. Bundan mutlu olduğumdan emin değilim.”

“Carla çok iyi biridir.” Ginny ikisinin iyi geçinmesini gerçekten çok istiyordu. “Onu daha iyi tanıyana kadar bekle sadece.”

Perry yüzünü buruşturdu. “Tanımamayı tercih ederim.”
“Bu kadar kaba olma. O benim en iyi arkadaşım.”

“O bir yılan. Her neyse, neden onu konuşarak zaman harcıyoruz? Daha seni öpmedim bile.”

“Bu kalabalıkta mı?” Endişelenen Ginny, “Burada yapamazsın!” diye çemkirdi.

“Biliyorum, tam bir vahşi değilim.” Kolunu Ginny’nin beline tam sararak kalabalık balo salonuna doğru yöneldi ve potansiyel bir müşteriyle sohbet eden Carla’ya başıyla selam verdi. “Bu yüzden biraz dolaşabileceğimizi düşündüm.”

“Dışarısı çok karanlık. Bir şeylere takılıp düşeceğim ve yüzüstü çakılacağım.”

“Düşmezsin, dolunay var, ayrıca bahçe ışıklandırılmış.”

Perry kapıları açtı ve yolu gösterdi.

“Bana tutun, düşmene izin vermeyeceğim.”

Ginny, bunu söyleme şeklinden çok hoşlandı tıpkı James Bond’un söylediği gibiydi ve kendini güvende hissetmişti.

Carla, barda Finn Penhaligons’u görünce kendini tutamadı ve yanına gitti. Onu görmesi için bir kaşını havaya kaldırdı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Tanrım, midesi düğümlendi. “Ginny’nin erkek arkadaşı hakkında ne düşünüyorsun?”

“Onunla sadece bir dakika konuştum. İnsanlarla ilgili anlık hükümler vermeyi sevmem,” dedi duraksayarak. “Ama onun için bir istisna yapacağım.”

“Ve?”

Ses tonu aşağılayıcıydı. “Adam tam bir pislik.”

Carla’nın duymak istediği buydu. Bir kokteyl çubuğu aldı ve ortadan ikiye kırdı.

Finn, “Ve?” diye onu hafifçe taklit etti. Komik olan şey böylesine çekici bir adamın onda sıfır etki yaratmasıydı. Oysaki... Of, aman o konuya girme, Perry Kennedy hakkında *düşünme* bile.

Carla başını salladı ve başka bir kokteyl çubuğuna uzandı. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Müzik dairenin duvarlarından sıçrayıp zemini titretiyordu. Salonda ağzı açık bir kutu birayı kafanızda ne kadar süre dengede tutabildiğinizi görmeyi amaçlayan saçma sapan bir oyun oynuyorlardı. Her yerde boş kutular vardı ve Halının her tarafına bira dökülmüştü. Jem, Rupert’in arkadaşlarından birini izliyordu, onun da birayı düşürdüğünü görünce yarın ajanstan gelecek temizlikçiler için üzüldü.

Poposunda bir el hissedince birden sıçradı. Ağzı kulaklarında görünen Rupert, “Ne düşünüyorsun?” diyerek mırıldandı.

“Bu gece burada uyumayı planlıyorlarsa boğulabilirler.”

“Bu onların sorunu, benim değil. İçine külot giyiyor musun?”

“Evet!” Jem, sıcak parmakları kotunun arkasında dolaştığı için kıvranıyordu.

“Yazık oldu. Hey, kimse birkaç dakikalığına kaçtığımızı fark etmez. Hızlı bir şeyler yapmak ister misin?”

“Bunu yapamayız.” Jem döndü ve ona sırtıttı. “Misafirleri yalnız bırakmak hiç hoş değil.”

“Misafirlere başlatma şimdi. Bu benim partim ve eğer seks yapmak istersem...”

“Rupert, Tilly ve Marcus ile ilgilenir misin?”

Jem bu sefer de Lucy birdenbire ortaya çıktığı için sıç-

radı. Rupert'e sert sert bakarken devam etti. "Kendilerini banyoya kilitlediler ve tuvalet için çaresizce bekleyen insanlar var."

Rupert, kendisini duvardan ayırmadan önce Jem'in kulağına, "Büyük beyinler aynı şekilde düşünür," diye fısıldadı.

"Tamam, gidip onları oradan çıkarıp eğlencelerinin içine edeceğim."

O gittiğinde, Lucy garip bir sesle, "Rupert sana ne dedi?" diye sordu.

Ah! Tanrım, kulak misafiri olmuş olmasın. Garip bir şekilde Jem yanıtladı. "Hiçbir şey, sadece biranın halıyı ne kadar ıslattığından bahsediyorduk. Bunun gibi şeyler yani." Başıyla işaret ederek başka bir bira kutusunun daha düşüp köpük püskürterek odanın her yerine sıçramasını gösterdi.

"Bana öyle görünmüyordu." Lucy ellerini düşük bel kotunun ön ceplerinden çıkardı sertçe. "Birlikte fısıldama biçiminiz..."

Jem'in ağzı kurudu. En azından Lucy, Rupert'in onu elle taciz ettiğini görmemişti. Şükürler olsun ki tedbirliydi.

"... ve elini senin arkanda tutması?"

"Yok hayır... Şey, sadece dalga geçiyordu." Jem kekeleye başladı. "Hiçbir anlamı yoktu."

Lucy kaşlarını çattı. "Rupert ile aranızda bir şeyler mi oluyor?"

Anladı mı? Bu onu gerçekten rahatsız ediyordu. Bunun sebebi tam olarak gerçeği kabul edememesiydi.

"Hayır." Jem şaşırmış gibi görünüyordu. "Tanrım, ciddi misin? Olamaz! Bunu düşündüğüne inanamıyorum bile."

Bu yeterince inandırıcı mıydı? Masum öfkesini göster-

mek için geriye adım atmadı ve Lucy'nin bir yalan dedektörü olmaması için dua etti.

"Tamam," dedi Lucy sorunsuz şekilde. "Ama olsaydı bana söylerdin, değil mi?" Sözleri kuru çubuklar gibi kırılıyordu. "Bilmek istediğimi söylemek istiyorum."

Tabii ki yapardı. Ama ya öğrenirse? O zaman dairedeki o hoş, mutlu atmosfer bozulur, Lucy kendini istenmeyen üçüncü kişi gibi hissederd ve sonra bir bakmışsın ki evden taşınmış.

Jem bunun olmasını istemezdi. Lucy, Bristol'daki en yakın arkadaşıydı hem de mükemmel bir ev arkadaşıydı.

"Bir şeyler olursa sana söyleyeceğim," dedi Jem. "Ama yemin ederim bir şey yok. Kahretsin, Rupert için yeterli olmaktan çok uzayım!"

Lucy'nin dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Sen onun standartlarının altındaki yatak arkadaşı olabilirsin."

"Büyüleyici!" Sorgu bitince bayağı rahatlamıştı, Jem arkadaşının şatafatlı küpelerinden birini çekiştirmiş gibi davrandı. "Kendin için konuş." Lucy ona sırtıttı ve o da rahatladı. "Sosislerin yanık kokusunu alıyor musun?"

Jem de kokuyu almıştı. Duman alarminin çalmaya başlamamasına şaşırılmıştı. Krizin önlendiğinden memnun olarak gönüllü olmaya istekli olduğunu belirtti. "Sen yeterince yemek yaptın, şimdi mutfağı ben devralacağım," dedi.

"Ve daha fazla soğan doğramalıyız."

"Tamam ben yaparım." Lucy başını yana eğdi ve hafifçe, "Suçluluk duygusu mu yoksa?"

"Hayır!" dedi. Jem diğer küpesini almaya çalıştı. "Daha çok! Ben sadece ilk sosislerden almak istiyorum, yani yanmayanlardan."

“Onları fırından çıkardım,” dedi Davy, Jem mutfağa daldığında. Sosis tepsileri ocağın üstünde alev çıkarmadan yanıyordu ve Davy gömlek kollarını sıvamış, bir yığın soğanı doğramakla meşguldü.

“Kahramanım benim! Geleceğini bile bilmiyordum!” Jem ona sarıldı, Davy’nin gelebildiğine sevinmişti. Annesiyle yaptığı telefon konuşmasının ardından suçluluk duymuştu ve onu da partiye davet eden bir mesaj göndermişti. Şimdi çok daha mutluydu.

“Ve tam zamanında geldin. Sosislerimizi kurtardın!”

“Hepsini değil. Bazıları kömür gibi olmuş. Güven bana, bu kalabalıkta kimse fark etmez. Yarısına eklemek arası ketçaplı kömür versek bile yiyecek halde zaten. İşte, yanmamış olanlardan birini deneyelim.” En iyi sosisi seçti ve ikiye bölerek yarısını Davy’nin ağzına, diğer yarısını da kendi ağzına attı.

Lanet olsun, çok sıcaktı. “Aaarrgh.” Jem acı bir çığlık attı.

“Eveet.” Davy, elinde yarım soğan ve bıçak olduğu için sosisi dişlerinin arasına sıkıştırdı ve Groucho Marx gibi dişlerinin arasında tuttu.

“Sıcak... Çok sıcak.” Jem soluyarak konuşuyordu, kollarını çırpı ve bir ayağından diğerine zıplamaya başladı.

“En başından bu işe girişmeyecektiniz,” dedi Rupert, Jem’in arkasından çıkagelirken.

“Mmm.” Ağzı sosisle dolu Jem etrafta dolaşıyordu.

Rupert, “O burada ne yapıyor?” diye sordu.

Jem nihayet sosisi çiğneyip yutmuştu. “Ben davet ettim ve yemeğe yardım ediyor,” dedi.

“Bana yemekten bahsetme.”

“Sana bir çek yazacağım,” dedi Davy sakince.

“Zahmet etme, muhtemelen karşılıksız çıkar. Her neyse, fakirleri beslemek için elimden geleni yapmayı seviyorum.”

“Rupert! Tanrım, bazen tam bir domuz olabiliyorsun.” Jem, Davy’ye döndü. “Öyle demek istemedi.”

Davy soğuk bir şekilde yanıtladı. “Tabii ki demedi. Endişelenme, sana bırakıyorum.”

Jem endişelenmişti. “Gitmiyorsun değil mi?”

“Hayır.” Davy ellerini durulayıp kuruttu ve gülümsedi. “Gitmiyorum.”

Davy mutfaktan ayrıldığında Jem, “Bunu yapmandan nefret ediyorum,” dedi.

Rupert sırtıarak cevap verdi. “Ama eğlenceli.”

“Hiç de değil. Bunu da yapmamalısın.” Rupert iki koluyla ona sarılmaya çalışıyordu. “Lucy az önce bizi görmüş, şüpheleniyor.”

“Ona ne söyledin?”

“Tabii ki hiçbir şey. Benim tipim olmadığını söyledim, ki *değilsin*.” Jem onu özellikle hedef alarak “Özellikle de Davy’ye kaba davranırken,” diye ekledi. “Bir kişi hakkında hoş bir şey söyleyemiyorsan, hiçbir şey söyleme.”

“Hadi canım, süper yapıştırıcı nerede? Bari ağzımı da mühürle. Tanrı bilir nasıl içerim.”

Rupert aylak aylak dolaşarak mutfaktan çıktı ve Jem soğanın geri kalanıyla ilgilendi. Yirmi dakika sonra partiye tekrar katıldığında, odanın ortasında gürültülü bir limbo yarışı vardı. Rupert, Lucy’nin bir yığın gibi yere düşmesine gülüyordu. Onu ayağından sürükleyen kişi bir de kendisi denemek istedi ve bir şekilde -mucizevi bir şekilde- başardı. Şamataçı arkadaşları onu alkışlarken delice gülüyorlardı. Limbo çubuğu dikkat dağıtmasa bile ayaklarının üstünde öylece durmak

gerçekten çok zordu. Jem'i ve sosisli tepsisini gördükten sonra tekrar çılgınlar gibi kahkaha atmaya başladılar. Saniyeler içinde bir kurt sürüsü gibi üzerine üşüşmüşlerdi.

Ama çok şükür ki dost kurtlardı. Jem birkaç ele vurarak sosisli sandviçlerin hepsi bitmeden üç tane kurtarmayı başardı ve Davy'nin dolgun ama güzel bir esmerle sohbet ettiği odaya geçti.

Kızın ismi Suze idi. Patty Carson'ın kız kardeşiydi. Edebiyat dersinden tanıdığı Patty, şu anda rugby takımındakilerden biriyle öpüşüyordu. Birmingham'da hafta sonu hemşiresi olan Suze, Davy'nin ona eşlik etmesinden memnun görünüyordu. Jem ikisine birer tane sosisli sandviç verdi ve Davy'nin konuşacak güzel birini bulmasından memnun oldu.

"Kapı," diye bağırdı birkaç kişi zil çalarken. Belli ki geç kalanlar geliyordu. Kimsenin kapıyı açmayacağını farkında olan Jem gözlerini devirdi ve Davy ve Suze'den izin isteyerek gidip kapıdakileri içeri aldı. Mutfaktan kulak çınlatan bir çığlık geldiğinde partiye geri dönmek üzereydi.

"Ah, Jem, gerçekten üzgünüm." Kırmızı yüzlü Patty Carson kolunu tuttu. "Ben uzman becerilerini sergiliyordu ki büyük cam salata kâsesini masadan aşağı düşürdü."

Her ikisi de zil zurna sarhoştı. Patty ve Ben bir yardım ekibinden çok bir tehlikeydi. Her ikisi de ellerini üç kez kestikten sonra, Jem onları mutfaktan kovdu ve kırık cam parçalarını temizlemeye başladı. Bu, herkes için daha güvenliydi. Ayrıca Patty ve Ben son yara bantlarını da kullanmışlardı.

Kapı kolu dönerken Jem, "Girmel!" diye bağırdı.

"Hey, benim." Davy içeri girdi. "Yardım ister misin?"

Ayık bir el, ne lükstü ama. Jem minnetle başını salladı ve "Peki ya Suze?" dedi.

“Patty ile sohbet ediyor. Bu arada, saçında marul var.”

“Her yerde cam ve marul var. Ve yağ. Zemine dikkat et, her yer kayıyor. Patty ve Ben ilk paten dersini burada almışlar gibi görünüyor.”

Jem, dirseğiyle alnındaki kakülü geriye attı. “Biri atar damarını kesmeden önce cam kırıklarını temizlemem lazım.”

Birlikte ortalığı temizlediler. Sonunda partiye geri döndüklerinde Rupert, Suze Carson ile konuşuyordu. Buz kabininden bir şişe bira alan Davy, “İşte bu da olan bitenden haberi olmayan ben,” dedi.

“Problem değil, sadece arkadaşça davranıyor.”

“Hı hı. Çok arkadaşça.” Davy bir kaşını kaldırdı ve Jem tekrar baktığı zaman öpüştüklerini görerek şok oldu. Suze kafasını geriye doğru eğdi ve kollarını kendinden geçmiş bir halde Rupert’in boynuna sardı.

Jem aceleyle uzaklaştı ve bir yudum şarap aldı. Hemen sonra Lucy yalpalayarak yanına geldi ve elini tutarak “Haydi dans edelim,” dedi.

Saat dört gibi parti bitmek üzereydi. İnsanlar kanepeler ve sandalyelerde sızmıştı. Kendilerini toplamaya hali olmayanlar da yerde bayılmış gibi yatıyordu.

“Yatak,” dedi Lucy esneyerek, CD çaları kapattı ve kapının arkasında horlayan birinin üstünden atladı. “İyi geceler Davy. İyi geceler Jem. İyi geceler sarhoşlar,” dedi.

Normal davranmak onu öldürüyordu ama Jem son birkaç saatini böyle geçirmişti zaten ve şimdi de vazgeçmeyecekti. Rupert geceyi Suze Carson’la cilveleşip coşkuyla öpüşerek geçirmişti. Patty ve kâse ezici rugby oyuncusu ise partiden saat ikide ayrılmıştı. Bundan kısa bir süre sonra Rupert ve Suze, Rupert’in yatak odasına geçerek ortadan

kayboldu. Muhtemelen kız, Rupert'e ilk yardım dersi vermiyordu. Jem dünyanın en umursamaz bekâr kızı izlenimini verirken midesi düğümleniyordu.

Tamamen sefil bir halde Davy'ye baktı ve "Bir taksi çağdırmamı ister misin?" dedi.

Davy'nin sesi tereddütlü geliyordu. "İhtiyacım olursa burada kalabileceğimi söylemiştin ve oldukça geç oldu."

Saat çok geçti ve evet aynen öyle söylemişti. Sadece akıllı başka yerdeyken konsantre olmakta zorlanıyordu. Tek yapmak istediği, koridordan aşağıya inip elindeki çekiçle Rupert'in kilitli yatak odası kapısını parçalayarak "Durdur şunu, dur, ne yapıyorsan kes, Durr!" demekti.

Jem başını salladı. "Tabii ki kalabilirsin. Üzgünüm, sadece eve gitmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Anneme burada kalacağımı söyledim ve sorun etmedi. İnsanlık için küçük benim için büyük bir adım." Davy kendini değersiz görür bir edayla gülümsedi.

"Bu harika Davy." Jem onun bu zaferini daha coşkuyla kutlayabilmek istedi çünkü gerçekten büyük marifetti. "Aferin sana."

"Nerede uyuyacağım konusunda endişelenme." Kanepenin önündeki halıda bir boşluğu gösterdi. "Burada uyuyabilirim."

Halı çamurlaşmış gibiydi ve Tommy Beresford-Smith koltukta su aygırı gibi horluyordu. Eğer uykusunda dönerse yuvarlanıp Davy'yi ezebilirdi.

"Burada uyuyamazsın." Jem yorgun ve dumandan kızarmış gözlerini ovuşturarak devam etti. "Benim odamda kalsan daha iyi olacak. Halı kuru ve horlamıyorum."

22. Bölüm

Jem uyandığında sanki beş dakika geçmiş gibi hissediyordu ama saate baktığında on bir buçuk olduğunu gördü. Davy'nin minder ve yastıklardan oluşan yer yatağı boştu ve mutfaktan erkek sesleri geliyordu.

Jem yatakta usulca süründü. Susamıştı ve ağzı endişeden kupkuruydu. O sırada kapı açıldı ve Davy elinde iki fincan çay ile içeri girdi.

“Selam. Bak ne yaptım.”

“Teşekkürler.” Jem, Davy'nin uzattığı buharı tüten bardağı aldı. “Herkes uyandı mı?”

“Sadece Rupert.”

“Bir bardak su içmem gerek. Hemen gelirim.” Ellerini uykudan dağılmış saçlarının arasında gezdirerek Davy'nin yanından geçti.

Rupert mutfaktaydı. Şaşırtıcı derecede sağlıklıydı ve gece içtiği o kadar içkiden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Pantolon giymişti ve yüzünde sinsi bir gülümsemeyle iki bardak kahveye şeker atıyordu.

“Günaydın güzellik.” Jem’e göz kırptı. “İyi uyudun mu?”

Kıskançlıktan çıldırıyordu, Jem mutfağın kapısını kapadı ve duyamayacaklarından emin olunca, “Onunla yattın mı?” diye sordu.

“Kiminle?”

“Scarlet Johansson.” Jem şiddetle kafasını salladı. “Kim olduğunu sanıyorsun? *O kız!*”

“Suze’u diyorsun. *O kız.*” Eğlenmişti. Devam etti. “Tabii ki yatmadım.”

Jem pembe bardağı kaptı, dün gecedan içinde kalan birayı döktü, musluğun altına tuttu ve geceliğinin ön tarafını komple buz gibi su ile ıslattı. “Sana inanmıyorum.”

Omuz silkti. “Pekâlâ bir şey diyemem. Ama doğrusu bu. Sızıp kaldık.”

“Onu öpüyordun.” Tanrım, tıpkı nevrotik kadınlar gibi konuşuyordu ama ne yapabiliirdi ki? Onu öpüyordu.

Rupert, “Memnun olacağını düşünmüştüm,” dedi.

“*Memnun* mu?”

“Lucy bizden şüpheleniyordu, Suze’yi odaya alarak bunu engelledim. Dâhiyane bir fikir.”

Jem yutkundu. “Bu yüzden mi yattın?”

“Evet, yani bu nedenlerimden biriydi.” Sırıtmayı bırakarak yavaş yavaş konuştu. “Diğer neden ise onu dostun Davy’den uzak tutmaktı.”

“Neden?”

“Sence neden? Onu sinirlendirmek için.”

“Hâlâ onunla yattığını düşünüyorum.”

“Tamam ama yapmadım. Neyse, nasıl istiyorsan öyle düşün,” dedi ve bu kez o sordu. “Peki, seninle Davy arasında ne yaşandı?”

“Hiçbir şey!”

Başını salladı. “Sen öyle diyorsan. Ama hadi bununla yüzleşelim, ilk kez dışarıda kalıyordu ve dün geceyi senin odanda geçirdi. Bunu kutlamanın daha iyi bir yolu olabilir mi?” Gözündeki parlama ile devam etti. “Kahretsin, annesi ne yapıyordur acaba? Muhtemelen son altı saati 999’u arayarak geçirmiştir. Birazdan helikopterler başının üstünde dönmeye başlar, polis dalgıçları da ırmağı arıyordur.”

“Ona burada kalacağını söyledi ve yerde uyudu. Bir şey yapmadığımızı *biliyorsun*,” dedi “Öyle bir şey yapmam.”

“Sana güvenmem gerek öyle mi? Peki o zaman, anlaştık.” Çıplak omzuna bir öpücük kondurarak bardakları arkasından taşıdı. “Ama unutma, Lucy’den benim sayemde kurtuldun.”

Güçsüz düştü. Omzuna kondurulan basit bir öpücük bile dizlerinin bağına çözmeye yeterliydi. Onun gi-dişini seyrederken Jem şiddetli bir özlem hissetti. Johnny Depp’ten daha seksi biriyle arası bozulduğunda, kendini kaybediyordu insan.

Yatak odasında soğumuş çayını içti ve Davy’nin annesiyle olan kısa konuşmasını dinledi.

“Evet anne hâlâ yaşıyorum. Hayır, uyuşturucu kullanmadım. Hayır polis aramadı. Anne her şey yolunda. Sonra görüşürüz, tamam mı? Evet, ben de.”

Jem yatağa oturdu. Nevrotik bir anneye sahip olmak ne kadar da zordu. Davy telefonu kapatıp yeni bir numara tuşlarken onu izledi.

“Merhaba, benim. Neredeyiz ve ne zaman başlıyoruz?” Dinledi, kafa salladı, daha sonra Jem’in dolabının üzerindeki, mor keçeli kalemı alıp bir adres karalamaya başladı.

Çok uzun sürmedi.

“Tamam.” Davy düz bir tonla devam etti. “Orada görüşürüz.”

Telefonu kapadığında Jem, “Güzel bir yere mi gidiyor-sun?” diye sordu.

Omuz silkti ve adresin ilk satırını yazdığı kâğıt parçasını ona tuttu. Jem kaşlarını çattı. “İyi de... Adres burası.”

“Şans işte.”

“Anlamadım. Kiminle buluşacaksın?”

Davy yanaklarını şişirdi, saçının arkasını sıvazladı ve sonunda, “Sil ve Parlat ekibinin geri kalanıyla,” dedi.

Sil ve Parlat. Rupert’in gelip daireyi normal bir görünümüne çevirmek için anlaştığı sözleşmeli temizlik firmasıydı. Aslında istedikleri para göz önüne alındığında, normal bir görünümünden daha fazlasını vaat ediyor olmalıydılar.

Jem, “Onlar için çalıştığını bilmiyordum,” dedi.

“Birkaç hafta önce başladım. Cumartesi ve pazar birkaç saat. Parası fena değil ve zamanında iyi bir fikir gibi duruyordu.” İçini çekerek devam etti. “Rupert anladığı zaman bayram edecek.”

Jem herkesi uyandırmak ve evden çıkarmak için elinden gelenin en iyisini yaptı ama bu tıpkı bir bataklıkta çamuru kürekle itmeye çalışmak gibiydi. Saat tam on ikide, iki tarafı turkuaz renkli Sil ve Parlat armalarla kaplı, parlak turuncu bir minibüs evin önüne geldi. İşe hazır, turuncu ve turkuaz iş tulumu giymiş beş işçi araçtan indi.

Davy yatak odasının camından dönerken, “İşte buradalar,” dedi ve ekledi “Sıkı durun. Başörtülü olan Rhonda.”

“Merhaba tatlım. Sil ve Parlat hizmetinizde.” Rupert

kapıyı açtığında fosforlu turuncu başörtülüden gelen mini kasırğa ile az daha yere yıkılıyordu. “Tanrım, görünene bakılırsa parti sıkıymış, ne durum ama, bu duvarlar bayağı emek istiyor.” Yanından geçerken ve parti kaosunun kalıntılarını incelerken Rupert’in elini okşayarak “Kafana takma hayatım. Tüm pis işlerinizi yapmak için buradayız, hiç zaman kaybetmeden bu eski ve pis daireyi tertemiz edeceğiz. Sana söz veriyorum, sen yakışıklı bir adamsın değil mi? Şimdi gerçekten başlamak için tek ihtiyacımız olan, burayı boşaltmanız. Ve üçte geldiğinizde, mekânı tanıyamayacaksınız, söz veriyorum,” dedi.

“Gidip yemek yiyelim.” Rupert kova ve temizlik eşyaları ile donatılmış, bu turuncu kıyafetli insanları eve doluşurken saymıştı. “Altı kişi olacağınızı düşünmüştüm.”

“Öyle hayatım. Altıncı kişi daha gelmedi ama gelmek üzere. Aman Tanrım, iyi insan lafının üstüne gelirmiş. Davy, hayatım, her şeye rağmen bizden önce davranmışsın. Janice, bu beye iş kıyafetini ver de başlayalım.” Rupert kapı girişinde dururken Janice’in Davy’ye turuncu tulumu fırlattığını görünce, yüz ifadesini korumakta zorlandı. Davy giyindi ve fermuarı boynuna kadar çekti.

Rupert, “Bu firma için mi çalışıyorsun?” diye sordu.

“Evet.”

“O zaman benim dairemi temizleyeceksin.”

“Öyle görünüyor.”

“Güzel. Tuvaleti temizlemeyi unutma olur mu?”

Davy düz bir şekilde yanıtladı. “Hallederim.”

“Ama bunu yapan kişi sen ol istiyorum. Bu benim günümü gün eder.”

Rhonda, mutfaktan bağırdı. “Tanrım, şu hale bak!

Davy, tatlım, gel ve buradan başlamama yardım et.”

Rupert sırtıttı. “Gitsen iyi olur Davy, tatlım. Mutfak ha? E o zaman umalım da daha az fis fis daha fazla cila olsun.”

Dün gecedен hâlâ sarhoş olan Ginny, Jem’i arayıp partinin nasıl gittiğini sormak için sabırsızlanıyordu.

Saat birde -şüphesiz ki bunu yapmakta sakınca yoktu, hâlâ uyuyor olamazlardı- onu aradı.

Dördüncü çalışta telefon açıldı. “Merhaba?”

Rupert değildi. *Güzel*. Ginny canlı bir sesle, “Selam... Jem orada mı?” diye sordu.

“Üzgünüm. Herkes dışarıda”

“Aaa, tamam.” Erkeğin sesi tanıdık geliyordu. “Ama sen oradasın?”

“Evet,” bir anlık bir tereddütten sonra “Jem’in annesiyle mi görüşüyorum?”

“Evet.” Hazırlıksız yakalanan Ginny, “Sen kimsin?” dedi.

“Davy Stokes. Muhtemelen hatırlamazsın ama beni arabana alıp eve...”

“Davy! Tabii ki hatırladım. Seninle tekrar konuşmak ne kadar güzel. Nasılsın?”

“İyiym, teşekkürler.”

“Dün geceki partiye sen de gitmiş olmalısın. Nasıl gittiğini sormak için aramıştım.” Ginny’nin aklında bir düşünce belirdi. “Tanrım Jem orada yok ama sen oradasın. Bu Lucy ile düzgün bir ilişkin olduğu anlamına mı geliyor?”

Neşelenmişti. “Bu iyi olurdu değil mi? Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Sanırım Claudia Schiffer ile daha çok şansım var gibi duruyor.”

“E o zaman sen?.. Orada ne yapıyorsun?”

“Rupert bir temizlik firması kiraladı. Ben de çalışanlardan biriyim,” dedi ve kuru kuru ekledi. “Bunun Rupert’i mutlu ettiğini söylememe gerek bile yok.”

“Tahmin edebiliyorum.” Ginny durakladı çünkü Rupert hakkında Davy ile aynı şeyleri düşünüyordu, bu sadece ikisinin bildiği bir şeydi. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki. Jem hakkında mı?”

“Ve Rupert.” Sözlerini dikkatle seçti. “Onların arasında... eee... bir şeyler var mı?”

Davy şaşırmişti. “Sevgili olup olmadıklarını mı soruyorsun? Sanmam. Bana hiçbir şey söylemedi.”

“Hayır mı?” Ginny emin olmak istedi. “Olsa sana söyler miydi?”

“Bak, aralarında bir şey olmadığına eminim. Dün gece Jem’in odasında, yerde yattım ve Rupert de başka biriyle birlikteydi.”

“Aaa, tamam.” Bu daha iyiydi, çok daha cesaret vericiydi.

“Ona hiç sordun mu?”

“Evet deme olasılığına karşı cesaret edemedim.” Ne olursa olsun, Rupert başka kız ile takıldıysa söylediklerinde haklı olmalı. Ginny rahat bir nefes aldı. “Neyse, işe dönsen daha iyi olacak. Jem’e onu sonra arayacağımı söylersin. Ve sana Claudia Schiffer ile iyi şanslar!”

Vedalaştılar. *Ne hoş çocuk.* Ginny birlikte öğle yemeği yemek ister mi diye Carla’yı aradı ama Carla’nın telefonu kapalıydı. Bu dün gece titizlikle topladığı ipuçlarını değerlendirdiği, yani muhtemelen çalıştığı anlamına geliyordu bu.

Ah, tamam, boş ver gitsin. Belki bunun yerine şehre inip biraz alışveriş yapardı.

Ya da oturup Laurel'in naklettiği "Kevin'ın Destanı" adlı eserin son bölümünü dinleyebilirdi.

Ginny çantasına uzandı. En iyisi alışverişe gitmekti.

23. Bölüm

Rupert onları Pink adında, Whiteladies Sokağı'nda yeni açılan ve çok tutulan bir restorana getirmişti. Hava dışarıda oturacak kadar sıcak ve güneşliydi. Topu topu on kişilerdi ve şampanya akıyordu, dün geceki akşamdan kalmışlığın acısını hafifletiyordu. Jem şu an daha rahat hissediyordu, ancak Suze pes edip yenilgiyi kabullendikten sonra kız kardeşinin evine geri dönse ve onları bir daha görmemek üzere terk etse daha iyi hissedebilirdi. Rupert için deli olması, yüzünde aptal bir gülümsemeyle yanına oturması ve yeterince uzun süredir etrafında dolaşıp da şansına güvenmemesi onun için kesinlikle çok acı vericiydi.

Ancak Rupert'in onunla uzaktan yakından ilgilenmediği çok belliydi. Masada ileri geri yapılan şakalar Suze'ü dışladı. Rupert ve Londra'dan gelen akıllı arkadaşları çok iyi durumdaydı ve Jem ve Lucy de bu ekibin bir parçasıydı.

Rupert, "Aha, işte büyük patron geliyor," dedi. Müdür, masaların arasından onlara doğru ilerlerken o sırtıyordu. "Belki de bizi dışarı atacak."

Jem atmamasını umuyordu. “Çok mu gürültülüyüz?”

Gözleri ışıldayan Rupert, “Bundan çok daha gürültülü olabilirim,” dedi.

“Ben de.” Suze sıırttı ve sandalyesini ona yaklaştırdı. Jem, Lucy’ye gözlerini devirdi. İçinden, Suze’u sandalyesinden itmek geldi.

Ancak müdür onları dışarı çıkartmak için gelmemiştı. Rupert’a, gösterişli bir yaşam tarzı dergisinin güney batıdaki lüks restoranlarla ilgili çalışması için birkaç fotoğrafa ihtiyaç duyduğunu ve gönderdikleri fotoğrafçının şu an burada olduğunu açıkladı.

Müdür, “Masanız hedef müşterimizi özetliyor,” diye ekledi. “Siz buradayken fotoğraf çeksek sizin için bir sorun olur mu?”

“Oo vay!” Suze heyecanlı görünüyordu ve saçlarını kabartmaya başlamıştı. “Çok iyi ya!” Ne kadar çiğ olduğunu göstermeye başlamıştı.

Rupert, “Benlik hiçbir sorun yok,” dedi, omuz silkti ve tüm masaya dönerek sordu. “Herkese uygun mu?”

Fotoğrafçı onlara katıldı ve Suze heyecanla lafa atladı. “Arkadaşlarım bunu duyana kadar bekle, daha önce hiç dergide resmim yayınlanmamıştı! Ah, gidip makyajımı tekrar yapsam daha iyi olur!”

Ne kadar da acınasıydı. Jem, Suze’un birlikteliklerini vurgulamak için sahiplenici bir biçimde Rupert’in kolunu tutmasına dayanamadı. Muhtemelen herkes gösterişli bir dergide yer almaktan dolayı biraz heyecanlıydı ama sadece Suze bunu kabul ederek kendini göstermeye çalışıyordu.

“Aslında, bazı şeylerin yerini değiştirebilir miyiz?” Fotoğrafçı harekete geçti, ağıları inceleyerek birkaç sandal-

yeyi kaldırdı. Rupert'e hitap ederek "Siz orada kalın lütfen, çekimin merkezinde olmanızı istiyorum. Şimdi, iki tarafınıza da birer kıza ihtiyacım var..." dedi.

"Bu iş tanımına uyuyorum," dedi Suze ve yapmacık gülüşüyle yerinde kalmaya devam etti. "Siz ve siz, ikiniz birbirinize biraz yaklaşabilir misiniz?" Fotoğrafçı, bunu Lucy ve Rupert'in hovarda arkadaşlarından birine söylemişti. Sonra Jem ve Suze'a baktı, "Siz ikiniz yer değiştirebilir misiniz?"

Evet, evet, evet! Jem onu öpebilirdi. Suze'nin yüzündeki gülümseme yağmurda eriyen kartopu gibi süzüldü. Fotoğrafçı kendi pozisyonunu aldı ve fotoğraf makinesini Rupert'e doğru ayarladı. Jem, Suze'nin boşalttığı koltuğa otururken Rupert omzunun üzerinden bir kolunu sıkıca tuttu ve kulağına fısıldadı. "Güzel insanların dünyasına hoş geldin."

"Küllükleri kaldırabilir miyiz?" Fotoğrafçı, elleriyle temizleme jestleri yapıyordu. "Ve masa örtüsündeki şu şarap lekesini kapatabilir miyiz?"

"Tam da ihtiyaç duyulduğu anda nerede bu Davy?" Rupert parmaklarını alaycı bir şekilde tıklattı. "Kahretsin, bugünlerde elemanları pek ortalıkta bulamıyorsunuz. Yine burada değil. Davy'nin fotoğraflarını çekmek varken bizim fotoğraflarımızı kim çekmek ister?"

"Kabalaşma." Jem otomatik olarak söylendi.

"Kabalaşmıyorum sadece dürüstüm. Adam tam bir ezik." Rupert buz kovaşından bir şişe kaldırdı ve bardaklarını doldurdu. "Yani demem o ki sen de dürüst ol. Hayat yaşamak içindir. Hangisini tercih edersin? Burada güneşte oturup şampanya içmeyi, harika yemekler yemeyi ve fotoğrafının gösterişli bir dergide basılmasını mı yoksa üstü-

ne kesinlikle oturmayacak turuncu bir naylon tulum giyip başka birinin tuvaleti temizlemeyi mi?”

Lucy pat diye, “Sen şerefsiz bir pisliksin Rupert,” dedi.

O da ona göz kırptı. “Biliyorum, ama lanet yakışıklı bir şerefsiz pisliğim. Ve nasıl eğlenileceğini biliyorum.”

Artık yoğun bir şekilde şipşak fotolar çekiliyordu. Restoran dışındaki herkes onları izliyordu. Kendini özel ve çekici hissedene ve dikkat çeken Jem, saçını geriye attı *-klik klik-* ve buz gibi şampanyadan bir yudum aldı.

Bundan kaçmak diye bir şey yoktu, Rupert haklıydı.

Penhaligon, patronun kırkuncu yaş gününün kutlanacağı bir iş partisine hazırlanıyordu. Onlar gelmeden önce Finn ve Ginny istenildiği gibi her bir sandalyenin arkasına gümüş helyum balonları bağladı. Yemek odasındaki son dokunuşları tamamlıyorlardı.

Ginny sonuncu balonu bağladı ve nasıl göründüğüne bakmak için bir adım geriye gitti. “Bir çocuk partisi gibi görünüyor.”

“İstedikleri şey buydu.” Finn omuz silkti. “Bunun için para ödüyorlar. Görünüşe göre bu bir iş geleneği. Hepsi yemekten sonra balonları açıp helyum soluyor ve Mickey Mouse sesleriyle *Mutlu Yıllar* şarkısını söylüyorlar.”

“Bazı şirketlerin garip gelenekleri var.”

“Bu bir yeminli mali müşavirlik firması. İşte, hepsi bitti.” Finn birkaç sandalyeyi düzeltti. “Umarım balonların masrafını da karşılarlar.”

Ginny durduğu yerden avluyu net bir şekilde görüyordu. Küçük bir minibüsün park ettiğini gördü. Sürücü, araçtan selofana sarılı kocaman bir buket çıkardı ve kapıya

doğru yürümeye başladı. “Muhasebeciler çiçek teslim edileceğini söylediler mi?”

“Hayır.” Finn pencereden dışarı baktı.

“Sana gelmiş olabilir, seninki göndermiştir.”

Söyleyiş şeklinde net olmayan bir şey vardı. Ginny gereksiz detaylarla uğraşmayı sever gibi, “Onun adı Perry ve bana çiçek gönderseydi, evime teslim ettirirdi,” dedi. Perry, günlük olarak olmasa bile haftada en az üç kez çiçek gönderiyormuş gibi konuşmayı başarmıştı. Ama, ya bunlar ondan geldiyse ve üzerindeki kartın Laurel tarafından okunmasını riske atmak istemiyorsa?

“Merhaba tatlım.” Teslimatçı, kapıyı açtığında Ginny’ye neşeyle seslendi. “Üzgünüm, bugün ayaklarımıza kara sular indi ama geç kalmak hiç getirmemekten iyidir, değil mi? Şurayı imzalar mısın?”

İmzasını hemencecik karaladı ve çiçeklerini aldı. Çarpıcı maviler ve turuncularla heyecan verici şekilde egzotik bir düzenlemesi vardı. Üzerindeki kartı ters çevirdi ve öndeki adı gördü. Pislik herif.

“Bunlar senin için.” Ginny onları bir kaşını kaldıran Finn’e uzattı.

“Neden ki? Ne kadar teşekkür etsem az. Ne kadar da kıbarsın ve sürprizlerle dolu? Bu harika bir patron olduğum için bana bir teşekkür hediyesi mi?”

“Kesinlikle. En iyisisin. Bunlara bir ton para verdim, bu yüzden bir maaş zammı harika olur.” Ginny, onun kartı açıp okurkenki halini izliyordu.

“Gerçekten kimden?”

“Catherine.”

“Zeta Jones? İşte şimdi etkilendim.”

Finn ağzını büktü.

“Yani? Catherine *kim*?”

“Meraklı.”

“Meraklı değil, ilgili,” dedi Ginny. “Adını söyleyemezsen kim olduğunu da söyleme.”

“Onu gördün. Dün gece Carson’daydı. Sadece onu evine bıraktım, hepsi bu.”

Dolgun vücutlu, seksi görünümlü esmerdi. Onu gözünde canlandıran Ginny devam etti. “Koyu saç, beyaz elbise?”

“Aynen.”

“Ve şimdi de sana çiçek mi yolluyor? Gerçekten evine bayağı güzel bırakmış olmalısın.”

“İşimiz bu!”

Ginny onun çocuk olduğunu biliyordu -bekardı ve muhtemelen Catherine de öyleydi- ama Perry’ye takındığı o utanç verici aşağılayıcı tutum onun rekabetçi yönünü ortaya çıkarmıştı. “İşinde gayet başarılı olmuşsun! Onu tekrar görecek misin?”

“Olabilir de olmayabilir de. Gerçekten düşünmedim. Aslında muhtemelen görüşmem.” Yüzünü buruşturarak “Bir kadın tarafından çiçek yollanması biraz garip geliyor, böyle bir şey başıma daha önce hiç gelmedi. İstersen onları sen al.” Buketleri ona uzatıyordu. Bunlar en az elli sterlin tutmuştur.

“Hayır teşekkürler. Senin döküntü çiçeklerini istemiyorum. Zavallı Catherine,” dedi Ginny. “Senden gerçekten hoşlanıyor olmalı. Telefon edip ona teşekkür etmelisin.”

Ona bir bakış attı. “Meraklı *ve* otoriter.”

“Ciddiyim. Bekâr erkekler bazen korkunç olabiliyor.”

“Tecrübelerinden bahsetmiyorsundur umarım.” Finn’in

ses tonu hafifti ama Ginny onun başka bir şeyin peşinde olduğuna emindi.

“Kişisel deneyimim değil, hayır. Perry ile çok mutluyum. Dün gece çok iyi zaman geçirdik.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Aferin sana. Pekâlâ, partimiz başlıyor galiba.” Finn’in de dediği gibi, avluda bir taksi konvoyu oluşmuştu. “Hangisinin doğum günü kızı olduğunu bilmiyorum.”

İkinci taksiden kafasında büyük plastik Mickey Mouse kulakları olan ve parlak kırmızı bir elbise giymiş canlı görünümüne bir sarışın çıktı! Üzerinde “Bugün 40 oldu!” yazılı pille çalışan, yanıp sönen bir kolye de vardı.

“Kadın sezgisi olarak adlandırabilirsin,” dedi Ginny. “Ama muhtemelen bu kadın.”

“Ve o onların baş muhasebecisi!” Finn şaşkındı.

Ginny cık cıkladı. “Yine çok hızlı kararlar veriyorsun. Muhasebecilerin nasıl eğlenileceğini bilmediklerini düşünüyorsun. Bu tam bir meslek ayrımcılığı.”

“Haklısın. Bunu telafi edeceğim.” Finn, partiye gelenleri kapıda selamlayarak baş muhasebeciyi her iki yanağından öperek kutladı ve çiçeği ona verdi.

“Ah, ne kadar da *naziksiniz*. Gerçekten mi, bunlar çok güzel.” Sarışın gayet mutlu bir şekilde burnunu egzotik mavi ve turuncu çiçeklere gömdü. Koklamayı bitirdiğinde burnu polenden tozlanmış haldeydi. “Çok düşüncelisin! Ve ne olduğunu asla tahmin edemezsin! Ablam bu sabah aradı ve dün gece seninle tanıştığını söyledi! Onu Carson’dan eve bırakmışsın, ne tesadüf değil mi?” Sevinçle parlayarak devam etti. “Catherine senin tanıştığı en kibar adamlardan biri olduğunu söyledi!”

24. Bölüm

Cumartesi akşamı saat sekizi on geçiyordu. Ginny işten çıkmıştı. Carla mutfakta dikilmiş öylece duruyordu, kapalı olan telefonuna bakmama konusunda kararlıydı.

Bir kelepçesi olsa kendini fırına bağlar anahtarı da yuttardı.

Tanrım, bu katlanılmaz bir şeydi. Çok kötü titriyordu. Dün gece zar zor uyumuştı. Kafası Perry Kennedy ile olan kısa ama can alıcı karşılaşmanın her saniyesini çılgınlar gibi tekrar ediyordu. Gününün her dakikası onunla dolmuştu çünkü onu düşünmeyi bırakamıyordu. Bir kapatma tuşu olsa ne iyi olurdu.

Ama yoktu.

Sekizi yirmi geçiyor. Şimdiye dek kazanıyordu. Perry'yle buluşma gerçekleşmemeli, *gerçekleşemez!* O bekâr değil, hayatında biri var. Hatta ve hatta hayatında Ginny var. Ve Ginny ona abayı yakmış durumda, bu yüzden Perry yasak bölgeye dönüşüyor. Kendini sıkıp da düşünmeye bile değmez.

Carla, kurumuş ağzıyla saatine tekrar baktı. Yirmi beş geçiyor. Perry oradaydı ve onu bekliyordu. Ginny ise buradaydı. *Olmaması gereken yerde*. Ve tamam, belki bu onu öldürüyordu ama dayanacağı son on beş ya da yirmi dakikası daha kalmıştı. Çünkü sekiz buçuğa kadar onunla buluşmaya gitmezse, gelmeyeceğini fark eder ve giderdi.

Otuz dakika geçti.

Kırk dakika, daha sonra elli dakika. O hâlâ buradaydı, Perry'nin dairesine gitmemişti. Peki neden daha iyi hissetmiyordu?

Saat dokuz buçukta kapı çaldı ve Carla'nın vücudundaki her bir hücre hücumu geçti. İşte bu yüzden rahatlamış hissedemiyordu.

Ön kapıyı, zincirini çıkarmadan birkaç santim açtı. "Git. Bunu yapmayacağım."

"En azından içeri gelmeme izin ver." Perry kılık değiştirmek için bir şapka takmıştı. "Beni buraya getirttiğine inanamıyorum. Laurel yolun karşısında ve pencereden bakarsa beni ânında görebilir."

Tanrım, Tanrım. "Seni içeri alamam, yapamam işte."

"Carla, gitmeyeceğim." Ciddi olduğunu net bir şekilde belirtmişti. "Bu çok önemli. Konuşmamız gerekiyor, bunu sen de biliyorsun, konuşmalıyız," dedi.

Carla endişeliydi. Kendisi de biliyordu evet ama burada olmazdı, hele hele karşıda Ginny'nin evi varken hiç olmazdı.

"Ben senin evine geleceğim. Şimdi git. On dakika içinde geleceğim." Gidecek mi? Gitmeyecek mi? Kendisi bile bilmiyordu.

"Söz mü?"

“Söz.” Bu da başka bir yalan mıydı? Belki öyle, belki değil.

“On dakika,” dedi Perry. “Bekliyorum.”

“Tamam, görüşürüz.” Carla kapıyı kapadı ve arabasını bıraktığı yere doğru giderken, onun camdan yansıyan gölgesini gördü.

Gitmemesi gerekiyordu. *Gitmemeliydi.*

Aracını rastgele park ettiğinde saat dokuz kırktı. Çok tedirgindi ve kendinden nefret ediyordu. Öyle ki, suçluluk dolu gözlerini görmemek için aynadaki yansımasına dahi bakmıyordu.

Otopark, onun dairesine iki yüz metre uzaklıktaydı. Karanlık dar sokakta yürürken, Carla kendine Perry Kennedy hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini hatırlattı. Bir insanla ilk defa tanıştığında dış görünüşünden oldukça etkilenebilirsin ama bu yüzeyin altında ne gizledikleri hakkında fikir vermez. Daha keşfetmediğin vahşi ve itici birçok karakter özelliğine sahip olabilirler.

Tamam, işte baskılı tişörtlerle kaplı penceresiyle Perry’nin dükkânı ve onun yanındaki binaya çıkan merdiven de dairesine gidiyordu. Üzerinde cilayla yapılabilecek, pirinç kaplama ile 25B yazan, sıradan koyu mavi bir kapıydı. Gördün mü? Gerçekten onu hiç tanı mıyordu. Belki de Perry’nin dairesi etrafında ufak bir gezinti ona hissettiklerini çok kısa bir sürede kırıp geçirmeye yeterdi. Belki de pislik ve sefalet içinde yaşıyordu. Bu bile midesi ni bulandırmak için yeterliydi. Ya da kedi maması kapları, içinde başka şeylerle, diğer bulaşıkların yanında duruyordu. Mükemmel! Ya da odasının yarısını kaplayan tren yolu

maketi ile tren koleksiyonculuğuna gizli bir tutkusu vardı. Ya da duvarlarında motosikletlere dayanmış üstsüz kızların olduğu posterler vardı. Ya da belki, kestiği tüm tırnaklarını saklamayı seviyor ve onları mutfakta cam bir kavanozun içinde tutuyordu.

Ya da çok daha beteri, *başka insanların* tırnaklarını saklamayı seviyordu.

Heyecan, utanç, şehvet ve korku ile karışık duyguları onu hasta ediyordu. Buna rağmen kendini ondan uzaklaştıracak *bir şey* olduğundan umudunu kesmiyordu. Carla zili çaldı ve Perry'nin kapıyı açmasını beklemeye koyuldu.

Derin bir nefes aldı ve bekledi.

Ve bekledi.

Zili tekrar çaldı.

Biraz daha bekledi.

Hiçbir şey olmadı. Tanrım. Burada bile değildi. Carla'nın kalbi deli gibi atmaya başladı, nasıl burada olmazdı?

Hâlâ bir yaşam belirtisi yoktu. Zili tekrar çalamazdı, evde değildi işte, oldu bitti. Ya da içerideydi ve kapıyı açmamaya karar vermişti. Ya da duştayken kayıp düşmüştü ve bilinci kapanmıştı, şimdi de feci şekilde kanaması vardı ve banyonun zemininde ölümle cebelleşiyordu...

Tamam, bilerek dışarı çıkmıştı.

Carla geri dönmek için adım attı. Pekâlâ öyleyse, her şey başlamadan bitmişti. Güzel, en azından ikisinden biri hatasını anladığı için Carla çok memnun...

“Carla.”

Arkasına döndü, kapı girişinde onu gördü ve derin bir oh çekti. Hemen sonra, kafasında o saçma şapkası olmayan

Perry, onu kollarına aldı, şehvetle öptü ve Carla'nın ciğerlerindeki havayı sarılarak çıkardı.

"Fikrini değiştirdiğini düşündüm." Carla çaresizce mırıldandı.

"Asla."

"Kapıyı açmadın!"

"Yukarıdaydım," derken birinci kattaki perdeli odayı işaret etti. "Ne kadar uğraşacağını merak ettim."

"Sadist."

"Senin için ne kadar önemli olduğunu bilmem gerekiyordu, senin için ne kadar önemliyse benim için de o kadar önemli." Duraksadı. Gözlerinin içine bakarak "Senin için önemli, değil mi?"

"Seni piç, bunun benim için önemli olduğunu biliyorsun. Yoksa neden burada olayım, değil mi? Ginny benim en iyi arkadaşım. *Kendimden nefret ediyorum...*"

"Şşşt, hadi, içeri gir." Carla'yı girişe doğru sürükledi ve merdivenlerden çıkardı. Carla biliyordu ki, bu apartmandaki hiçbir şey, mutfaktaki kesik tırnaklar bile onu Perry'den soğutamazdı.

Ama yine de öyle şeylerin olmadığını görmek rahatlatıcıydı. Carla çalışma alanını hızla incelerken Perry, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni kontrol ediyorum. Karışma. Bu arada, bu duvar kâğıdın iğrenç."

"Biliyorum. Umurumda değil. Ne de olsa daire benim değil, kiralık."

"Yastık yüzlerin yorgan kılıfına uymuyor."

"Ben uyuma karşıyım."

Carla yatak odasına ve oturma odasına giderken onu

görmezden geldi. “Ne kadar cezbedici. Duvara yaslanmış bir sörf tahtası.”

“Sevdiğine memnun oldum.”

“Ve muz fotoğrafı kaplanmış kâğıt israfı bir sepet. Muz fotoğrafı şeyler direkt olarak mutfaktaki çöpe gitmeli. Muz kokusundan nefret ederim.”

“Ginny korkunç derecede titiz olduğundan bahsetmişti.”

“Evet, öyleyim.” Şimdi banyoyu inceliyordu. “Gurur duydum. Bu arada, jiletindeki bıçak körelmiş.”

“Göğsümü yaralamaya başladığında yenisini alırım. Şampuan beklentilerini karşılıyor mu?”

“Sanırım sorun yok.” Carla şampuan şişesinin içindekini kokladı. “Saçının hindistan cevizi kokması için can attığımı söyleyemem.”

“İyi. Hepsini kazıyıp atarım.”

“Ve mavi tuvalet kâğıdı, çok eskide kaldı...”

Perry elini kalçalarını koydu, başını bir yana yatırdı. “Her şeyi eleştiriyorsun.”

“Eleştirilecek çok şey var.”

“Neden bunu yapıyorsun?”

“Beni bekletiyorsun,” dedi ve devam etti. “Orada bir aptal gibi dikildim.” Hızlıca hareket etti. “İşte ben buyum. Benim olanı tekrar alıyorum.”

Perry yarım ağızla gülümsedi. “Bu da Ginny’nin senin hakkında bahsettiği bir diğer konu. Adamlarına zor zamanlar yaşatırmışsın.”

“Ginny hakkında konuşmasak olur mu? Zaten o konuda yeterince kötü hissediyorum.”

“Tamam, hatta, daha iyi bir fikrim var. Neden tamamen susmuyoruz?”

Ona doğru ilerlerken adrenalin Carla'nın tüm vücuduna yayıldı. Tüm hayatı boyunca, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Şimdi buradaydı. Birbirlerini yeterince uzun bir süre beklemişlerdi.

Perry'nin yüzünü ellerinin arasına alıp iştahla biçimli dudaklarına bakıyordu. "Bana uyar."

Birleşmeleri çok heyecanlı, çok çılgın ve suçluluk duygusu yüzünden çok yoğundu. Carla daha önce böyle bir seks yaşamamıştı ve epey de seks deneyimi vardı. Ama şimdi, yalnız fiziksel birleşme değil duygu da vardı. İlk kez. Carla geç de olsa fark etmişti. Perry ve onun arasındaki ilişki o kadar kaçınılmaz ve o kadar güçlüydü ki, Carla ağlamak istiyordu.

Bu Carla'nın hayatı boyunca beklediği şeydi ve bundan haberi bile yoktu.

Yastık kılıflarının yorgan kılıfıyla uyuşup uyuşmaması önemli değildi. Yastıklar neredeydi bu arada? Carla bir direğe dayandı ve yatağın yanına baktı. Oradalar. Perry ve Carla'nın çıkardığı kıyafetler ile birlikte yerde. Carla'nın kıyafetleri ketendi ve eğer asılmazsa bulaşık bezi gibi olacaktı.

Kimin umurundaydı ki?

Gözlerini kapadı. Buruşmuş kıyafetlerden daha önemli meseleler vardı ortada.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Hımmm?" Perry onun omzunu öpüyor, elini kalçasında gezdiriyordu. "Sana bir ipucu vereceğim... Tekrar yapmadan önce birkaç dakikaya ihtiyacım olabilir."

"Ginny'yi kast ediyorum."

Perry'nin eli gezinmeyi bıraktı. "Bilmiyorum."

“Ona söylemeliyiz.”

“Yapamayız.”

“Yapabiliriz. Yapmamız gerek. Ben dürüst bir insanım,” dedi Carla. “Arkadaşlarıma yalan söylemem.”

“Ona bu gece benimle buluşacağını söyledin mi?”

“Hayır çünkü onunla tüm gün hiç konuşmadım. Telefonumu bilerek tüm gün kapalı tuttum. Ama onu aldatmayacağım. Benimle birlikte olmak istiyorsan, Ginny’ye bittiğini söylemen gerek.”

“Aman Tanrım.” Perry yüzünü umutsuzlukla ovdu. “Seninle olmak istiyorum... ama... ben.”

Hep daha fazla *amalar*. Neden tereddüt ediyordu ki? “Tamam,” dedi Carla “Hangimizi tercih ediyorsun?”

“Seni!”

“Çünkü biz benziyoruz. Bunu biliyorsun ve ben de biliyorum. Seni daha gerçekten *tanımıyorum* bile.” Gözleri umulmadık bir şekilde yaşla doldu. “Ama birlikte olmamız gerektiğini biliyorum ve bunları dediğime ben bile inanmıyorum. Bana daha önce hiç böyle bir şey olmadı, şimdi oluyor.”

Perry baş salladı. Arada kalmıştı. “Haklısın. Bu böyle. Kahretsin, çok zor.” Kafasını çevirip ona baktı. “Ginny senden nefret edecek.”

Carla berbat bir halde, “Biliyorum ve ben de kendimden nefret ediyorum. Sinirden deliye dönecek,” dedi. “Ve bu çifte ihanet. Kötü bir haberi iki kez almak gibi.”

“Beni gerçekten seviyor mu?”

“Evet.”

“Ne kadar?”

Carla gözlerini devirdi. “Çok. Ayrıca senin de onu sevdiğini düşünüyor.”

“Seviyorum,” dedi. “O güzel, eğlenceli ve çok iyi bir yoldaş. Onu seviyorum. Sadece... *o şekilde değil.*”

“Neden?”

“Tanrım, bilmiyorum, nasıl bilebilirim? İnsanlar hakkında ne hissettiğini değiştiremezsin. Ginny sevecen bir insan. Belki benim için fazla iyi. Senden de iyi.” Ufak bir gülümseme ile ekledi. “Ama bununla hiçbir ilgisi yok. Sen benim tipimsin, sen benim istediğim kişisin. O değil.”

Yerlerinde sayıyorlardı. Carla, Ginny’nin daha iyi bir insan olduğu konusunda Perry’ye tamamen katılıyordu. O, yani Carla, lazer keskinliğinde bir beyni ve ona uyumlu harika vücudu olan, başarılı ve kararlı bir satış elemanıydı. Gardırobu süper şık, hayatı tam istediği gibiydi. Sevmediği hiçbir şey yoktu. Ginny ise tam tersine heyecanlı ve fevri, plansız ve sakardı. Giyim tarzı çağdaşlıktan uzaktı. O, Perry’nin de söylediği gibi, güzel, eğlenceli ve kendince bir çeşit aptal-sarışındı ama aynı zamanda, fazlasıyla anaç, sevimli, korumacı ve Carla’nın asla sahip olamayacağını bildiği bir affediciliğe sahipti.

Hatta Ginny’nin bu ihaneti çoktan fark etmiş olduğundan bile şüpheleniyordu.

“Ona söylemeliyiz,” diye tekrar etti.

“Yapamayız.”

“Ama kendin onun tipin olmadığını söyledin. Neden başladığını bile bilmiyorum zaten...”

“Bak.” Perry sözünü kesti. “Hesaba katılacak bir de Laurel var. Bununla gurur duymuyorum ama çok umutsuzdum. Kardeşimin üzerinden ellerimi çekebilmek için Ginny’yi etkiledim ve Laurel’in kalması için ikna edebileceğim tek yol... Neyse, sanırım buna duygusal şantaj diye-

bilirsin. Ama işe yaradı. Eğer Ginny ile bitirirsem Laurel'i kapının önüne koyacak, bu kadar basit.”

Carla bir anda Perry ile ne kadar benzediklerini fark etti. Perry, Ginny'ye karşı acımasızca davranmıştı ve şimdi o da Laurel'i ilgilendiren bir konuda aynı derecede acımasızca davranmaya hazırды.

“Eee? Beş yaşında değil artık. O bir yetişkin.”

Perry iç çekti. “O çok kırılgan. Biliyorum, o benim ablam ama yardıma ihtiyacı olan daima o oldu. Ve Kevin onu terk ettikten sonra daha da kötü oldu. O depresif ve ilgiye aç ve biliyorum, onun için bir sorumluluk hissetmem gerek ama yapamıyorum. Ginny ile yaşayacak olması mükemmeldi ama artık onu kabul etmezse... O zaman ne yaparım bilmiyorum. Laurel tekrar benim yanıma, buraya taşınmak isteyecek. Bilirsin, bu olmasını istediğim bir şey değil ama yalvaracak, rica edecek ve ben hayır diyemeyeceğim.” Kafasını çevirdi ve açıkça söyledi. “Çünkü gidecek kimsesi ve hiçbir yeri yok.”

Tanrım, bu bir kâbusa dönüşüyordu. Carla, Perry'nin sebep olduğu sorunları düşünmeye katlanamıyordu. Eğer asla tanışmasalar hayat onlar için çok daha kolay olabilirdi.

Ama tanışmışlardı ve şimdi tekrar onunla birlikte olmak istiyordu çünkü emin olduğu tek bir şey vardı. Perry Kennedy onu sakinleştirmişti, düzenliydi ve dünyasını tersine döndürecek kadar süper etkiliydi. Ne olursa olsun, Carla onu asla bırakamayacağını biliyordu.

25. Bölüm

Finn, “Başım büyük belaya girecek,” dedi. Üç kadehe kırmızı şarap dolduruyordu. “Hepsi senin suçun.”

Gece yarısıydı ve coşkulu, mutlu muhasebeciler nihayet beklemedeki taksilere biniyorlardı. Ginny, Evie ve Finn, bu başarılı akşamı kutlamak için bir masaya geçmiş, içki içiyorlardı.

“Beni suçlayamazsın,” dedi Ginny.

“Suçlayabilirim. Çiçeği sana verdiğimde nezaketle kabul etmeliydin.”

“Çiçeği vermeyi teklif bile etmemeliydin! Kahrolası küstah! Diyelim ki sevmediğin birini akşam yemeğine davet ettin ve o restorandan çıkar çıkmaz onun tabağını başka birine verdin, bu hoş olur muydu?”

“Hiç ilgisi yok. Catherine bana çiçek göndermesini isteyip istemediğimi sormadı.” Finn duraksadı. “Belki de çiçeğe ne olduğunu öğrenemez.” Ginny ve Evie birbirlerine baktı çünkü sadece bir erkek bunu böyle düşünebilirdi.

“Hıh, kesin öğrenecek!” dedi Ginny.

“Ve çok kırılacak,” diye ekledi Evie. “Öfkeli olacak. Aslında bundan sonra, motoru çalıştırmadan önce arabanın altında bomba olup olmadığını kontrol etmelisin.”

Finn bir yudum şarap aldı. “Çok yardımcı oluyorsunuz.”

“Çok yardımcı olabilirdim.” Evie gözlerini yuvarladı.

“Görüyorsun, bazı insanlar kadar seçici değilim, herkes-ten döküntü çiçekler kabul edebilirim. Onları bana vermiş olsaydın kesin alırdım, o zaman da Alex’in kız kardeşine veremezdin.”

“Alex?” Finn kaşlarını çatı. “Alex de kim?”

“Ay, pardon, benim aptallığım, *Ölümcül Cazibe*’deki kadının adıydı. Glenn Close oynamıştı, hatırladın mı? Michael Douglas onu reddetmişti, o da dengesiz bir takipçiye dönüşmüştü. İlahi ben! Nereden geldiyse aklıma şimdi?” dedi Evie muzipçe. “Yani, dil sürçmesi! Catherine demek istemiştin.”

“Teşekkürler,” dedi Finn soğuk bir sesle. “Çiçekler geldiğinde buralarda olsaydın sana verirdim zaten ama burada değildin, hatırladın mı? Geç kalmıştın.”

Evie pişman değildi. “Ya, ama çok iyi bir sebebim vardı. Tam evden çıkıyordum ki bir tanecik kızım aradı. Salisbury’de yeni bir daireye taşınmış ve yarın eve ısınma partisi veriyorlarmış. Bu yüzden yarın sabah oraya gidiyorummm!”

Ginny çok hafif bir kıskançlık dalgasından kurtulmaya çalıştı. Şanslı Evie, kızı Philippa’yı görmeye gidebilir! Jem’in onu arayarak “Hey, Anne, biz bir parti veriyoruz, geleceksin değil mi?” demesi için her şeyini verirdi.

Tanrım, tıpkı Superman gibi uçardı oraya ve sonra ha-

rika yemekler hazırlayıp en son da tüm bulaşıkları yıkardı.

Ancak tüm bunlar birer hayal olarak görünüyordu. Jem ile beraber Bristol'da geçirecekleri mutlu hafta sonları gerçekleşmemişti ve ne yazık ki Portsilver'deki planları da çok az ve birbirinden çok uzaktı.

Şanslı, *ballı* Evie.

"Daire nasıl?" dedi Finn.

"İkinci kat, yenilenmiş Edward tarzı, iki yatak odalı. Görmek için sabırsızlanıyorum. Şey, bir yol haritası yok, değil mi?" Evie koluna dokundu. "Komşum benimkini ödünç almıştı da kaybetmiş."

"Şuralarda bir yerde bir tane vardı ama nerede bilmiyorum." Finn kaşlarını çattı. "Salisbury, bu A36 mı oluyordu? İstersen internetten bakabilirim."

"Nerede olduğunu biliyorum." Ginny ayağa fırladı.

"Salisbury'nin mi?"

"Yol atlasının. Geçen gün gözüme takılmıştı."

Harita, barın arkasındaki ikinci çekmecedeydi, telefon rehberinin altındaydı. Kendinden memnun Ginny bunu güzel bir reverans yaparak gösterdi ve mütevazı bir şekilde ekledi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, hiç önemli değil."

"İnsanlar bunu yaptığında çok seviyorum." Evie neşeyle alkışladı. "Uzun zamandır kayıp olan eşyalarımı bulman için seni evime götüreceğim, yıllardır kayıp olan mavi bir sandaletim var."

"Bu da ne?" dedi Finn, sayfalar arasından kayarak yere düşen kâğıda baktı. Ginny onu almak için eğildi.

"Bir fotoğraf mı?" Evie şekline ve ölçüsüne bakarak bir tahminde bulunmuştu.

Fotoğraftı. Ginny sadece bir saniye baktı ama görüntü

ağlını kaldı. Finn'e baktı ve hiçbir şey söylemeden ona verdi. Evie'nin, gözleri keyifle genişlemişti. "Finn, *ayıp* bir şey mi? Yarı çıplak bir kızla fotoğrafını mı var!"

Ginny dudağını ısırды ve arkasını döndü, çünkü bir anlamda Evie'nin söylediğı gibiydi. Fotoğrafta Finn kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş taş bir duvarda oturuyordu. Güneşli, havadar bir günde, rüzgâr alnına bir tutam koyu saç dökmüştü. Kollarında onun gibi siyah saçlı ve ona benzer gözleri olan bir bebek tutuyordu. Sadece küçücük pembe beyaz bir güneş elbisesi giydirilmiş bebek, Finn'e bakıyordu. Ve Finn de sevgi ve neşe dolu bir bakışla ona gülümsüyordu. Fotoğrağı gören herkesin hatta ardındaki hikâyeyi bilmeyenlerin bile boğazları düğümlenirdi.

"Nedir ya? Göster bana." Evie, Finn'in elindeki fotoğrafı aldı ve görünce ifadesi aniden değışti. "Ah."

Finn, Evie'den fotoğrafı alıp masanın üstüne koyana kadar tuhaf bir sessizlik oluştu. Ginny'ye döndü. "Bunun ne olduğunu merak ediyor olmalısın. Bebek eski kız arkadaşımın kızı, daha doğrusu eski nişanlımın."

Ginny bir iki saniye gitti geldi ama Tamsin ve Mae hakkındaki her şeyi zaten biliyor olduğunu söylememeye karar verdi. Evie de bir şey demiyordu. Hikâyeyi güvenerek aktarmıştı ama Finn'in arkasından dedikodusunun yapılmasını pek hoş karşılamama olasılığı vardı.

"Tamam." Kendini hazırladı. Bu söylemesi en zor olan yalan şekliydi. Hiçbir şey bilmiyorum ifadesi. Ne gözleri çok genişlemiş ne de çok salak arasında zor bir dengeydi. Ginny başını salladı ve masum bir sesle, "Demek sen öyleydin... imm, nişanlı," diye geveledi.

Ah, harikası. Şimdi idare edersen sonra astrofizik alanında derece bile yapabilirsin.

“Öyleydim.” Finn durakladı. “Mae’nin benim kızım olduğunu düşünmüştüm ama benim değilmiş.”

“Ah! Bu çok korkunç.” Ginny elini ağzına götürerek dehşet içinde başını salladı. Doğal davran, *doğal davran*. “Bu olmamalı... yani, ım...”

Finn başıyla onayladı. “Öyleydi. Tamsin, Mae’nin babasıyla bir araya geldi ve şimdi Londra’da yaşıyorlar. Zengin bir adam.”

“Öyle mi?”

“Ama sen zaten bunu biliyordun.”

Ooo. Ginny’nin yüzünden ılık gibi bir ses Formula 1 otomobilinden daha hızlı bir şekilde geçti. Ne hakkında konuştuğuna dair bir fikri yokmuş gibi görünmek için kaşlarını kaldırdı ve “Bunu nasıl bilebilirdim?” dedi.

“Tahminde bulunmama izin ver.” Finn, Evie’ye dikkatle baktı. “Biri sana söyledi çünkü sen dünyanın en kötü yalancısı.”

“Evet, bendim,” dedi Evie.

“Çok teşekkürler,” dedi Finn.

“Senin hakkında dedikodu yapmıyordu,” dedi Ginny aceleyle. “O sadece *açıklıyordu*. Pot kırdım ve baba olmadığının çok belli olduğuyla ilgili çok kötü şeyler söylemişim, bundan dolayı kendimi çok kötü hissediyordum.”

“Tamam.” Fotoğrafı bir kez daha eline aldı. “Peki şimdi ben bununla ne yapacağım? Sanırım atacağım.”

Ginny atıldı. “Hayır.” Finn fotoğrafı avucunda buruşturmadan önce aldı.

“Böyle bir fotoğraf atılmaz.”

Finn'in yüzü belli belirsiz titredi. "Ama koca bir yalan var altında."

"Yine de atmamalısın." Ortamı hafifletmek için de ekledi. "Tek bir şey için hayır, çünkü insan gibi görünmeni sağlıyor."

Finn kuruca cevap verdi. "Tekrar teşekkür ederim."

"Ama doğru. Bana söz ver," dedi Ginny.

Finn gözlerini devirdi ama fotoğrafı da gömleğinin cebine koydu.

"Tamam, ben çıktım." Evie bardağını boşalttı ve yol haritasını topladı. "Bunu alıp pazartesi geri getirebilir miyim?"

Ginny imrenerek ekledi. "Yarın için iyi eğlenceler!"

"Ah, kesinlikle. Bebeğimi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum!" Çok geçti, Evie ne söylediğini geç fark etti. "Finn, ben ve koca ağızım. Philippa'yı kastettim. Onun büyüdüğünü biliyorum ama o hâlâ benim bebeğim."

Evie telaş içinde ayrıldı ve Ginny eşyalarını toplamadan önce içkisini bitirdi.

Finn ona kapıyı gösterdiğinde, "Bu gece için gerçekten çok üzgünüm," dedi.

"Senin suçun değil." Ağızının köşeleri büküldü. "En azından bu seferlik yani."

"Tamsin ve Mae ile olanlardan dolayı üzgünüm. Nasıl hissettiğini düşünemiyorum. Cehennemden geçmiş gibi olmalısın."

Bir an için Finn cevap vermedi. Sonra başını sallarken yüzü esrarengiz bir şekil aldı. "Üstünden çok zaman geçti. Mae, dünyanın merkeziydi, başıma gelen en önemli şeydi. Önce yanımdaydı ve ben tam anlamıyla onun için ölüyordum, sonra gitti ve onun babası bile olmadığımı öğrendim.

Yaşıyor ama sanırım bir daha onu görmeyi istemeyeceğim. İstemem için hiçbir neden de yok ama o yine de aynı çocuk.” Yine duraksadı. “Sadece benim çocuğum değil.”

Dayanılmaz derecede üzücü bir hikâyeydi. Ginny’nin boğazı düğümlendi. Finn başkası olsaydı, ona kocaman sarılırdı. Bunun yerine, arabanın anahtarlarını ve çantasını sıkıca tutarak, garip bir şekilde, “Bir gün başka biriyle tanışacaksın. Doğru kişiyle. Sonra da kendine ait harika bir ailen olacak,” dedi.

“Geçen sefer de harika bir ailem olduğunu düşünmüştüm ve nasıl bittiğine bak.” Karanlık gözleri doldu, bir süre sonra kapıyı açtı. Sesi önemsemez bir tondaydı ve bu konuşmanın gerçekten bittiğini belirterek devam etti. “Tekrar denemek isteyeceğimden emin değilim.”

Carla cep telefonuna ulaşmak için yatakta yuvarlanarak yanıp sönen ekrana baktı. Eğer arayan Ginny ise kesinlikle cevap vermeyecekti.

“Kapat artık şunu.” Perry sızlanarak yastıkların altına giriyordu. Tanımadığı bir numaraydı, muhtemelen yeni bir müşteri. Boğazını temizledi ve en net sesiyle yanıtladı. “Merhaba, ben Carla James.”

“Vuhuu! Büyük bir limonluk satın almayı istememi sağlıyorsunuz. Selam Carla, ben Jem!”

Jem mi? Tanrı aşkına, Jem ile en son aylar önce konuşmuştu. İçgüdüsel olarak Perry’den uzağa kendi tarafına döndü. “Şey, bu ne güzel sürpriz. Her şey yolunda mı tatlım?” dedi.

“Her şey yolunda. Annemin yeni arkadaşı hakkında meraklanmıyorum. Annem de bana hiçbir şey söylemi-

yor. İyi ve kibar biri olduğunu ve ondan gerçekten hoşlandığını biliyorum ama elimde olan tek bilgi bu. Sürekli, *daha yeni başladık*, diyor.” Jem tatlı tatlı annesini şikâyet etti. “Ama elimde değil, bundan daha fazlasını duymak istiyorum ve cuma gecesi onunla tanıştığını biliyorum. Ben de Carla’yı arayıp gerçekten nasıl biri olduğunu öğreneyim dedim.”

Carla yerin dibine girdi. Pazar sabahıydı ve Perry’nin yatağındaydı. Nasıl bu kadar alçaltmıştı kendini? Acaba gerçeği söyleseydi Jem ne derdi? Ginny, en iyi arkadaşı, bunu öğrendiğinde nasıl tepki verirdi?

Carla telefonun alıcısını eliyle kapatarak omzunun üzerinden, “Uzaklaş,” diye tısladı. Perry’nin eli sırtından yavaşça sıyrıldı. Utanç içinde konuşmaya devam etti. “Jem, onu sadece birkaç dakika gördüm, pek bir şey söyleyemem. Annenin dediği gibi, ciddileşecek kadar uzun süreceğini düşünmüyorum.”

“Hayıırrr.” Jem hayal kırıklığı yaşıyordu. “Bu hiç adil değil! Annemin nasıl olduğunu biliyorsun, yıllardır kimseyle ilgilenmedi,” diyerek karşı çıktı. “Bu yüzden ben farklı düşünüyorum. Vay canına! Belki üvey babam bile olabilir. Ama sen bana tek kelime bile etmiyorsun! En azından yakışıklı olup olmadığını söyle.”

Perry buna kulak misafiri oldu. Carla’nın omzuna dokundu ve başını salladı. “İdare eder, sanırım.” Carla sanki yediği tokatlar yumruğa dönüşmüş gibi ürkek konuşuyordu. “Tamam, bir kızıl olmasına rağmen oldukça iyi görünüyor.”

“Peki iyi bir insan gibi mi görünüyor?”

“Gerçekten bilmiyorum ama yeterince iyi gibi.”

Jem, “Ümitsiz vakasın,” diyerek Carla’yı azarladı.

“Tamam, onunla bir partide tanışsaydın, ondan hoşlanırmıydın?”

Gittikçe daha çok acı veriyordu.

“Ben daha genç adamları tercih ederim.” Perry öfkeli bir şekilde Carla’nın kolunu çimdikledi.

“Evet, bunu hepimiz biliyoruz. Bu arada, beni kandırmıyorsun değil mi?”

“Ne?”

“Bir saniye bile kandırmadın mı?” dedi Jem.

Carla neredeyse nefes almayı bırakmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Tamamen aptal değilim.”

“Değil misin?”

“Artık beş yaşında değilim. Neler olduğunu biliyorum.” Bilemezdi, mümkün değildi.

“Tam olarak ne demek istiyorsun Jem, anlayamıyorum!” Carla sesi kısık bir papağan gibi konuştuğunun farkındaydı.

“Yalnızmışsın gibi davranıyorsun.” Jem’in sesi şakacıydı. “Ama değilsin. Orada, senin yanında biri var.”

“Hımm... Nereden çıkardın bunu?”

“Az önce ahizeyi kapatıp uzaklaş demeni duymam hariçinde pek bir şey söyleyemem.”

“Ağzımdan kaçtı sanırım,” diyerek itiraf etti.

“Bahse girerim onun hakkında bildiğim bir şey vardır.”

Carla’nın rahatlama hissi aniden kayboldu. Tüm havayı içine çekerek kendini boğmak istiyordu. “Ve bu?..”

Jem bir zafer kazanmış edasıyla devam etti. “Yanındaki adam şu gizemli Perry’den on yaş daha genç,” dedi.

26. Bölüm

Geçen hafta Ginny, Evie'yi kıskanmıştı ama artık kıskanmasına gerek yoktu çünkü *-ta-taam!-* sıra onun-
du. Jem sonunda Paskalya tatili için eve geliyordu.

Ginny'ye, "Bardaki vardiyalarımı değiştirdim," demişti. "Rupert, Fransa'nın güneyinde ve Lucy de Birmingham'da olacak. Ben de tek başıma burada kalacağıma gelip seni göreyim diye düşündüm."

Jem'i ziyarete teşvik eden şey Rupert'in yurt dışında olması mıydı yani? Eğer öyleyse, çok yaşa Rupert! Ginny neşeyle cevapladı. "Bu çok güzel bir haber. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum ve nihayet Laurel ile de tanışabileceksin."

"Perry'den bahsetmiyorsun." Jem yaramazlık yapıyordu. "Onunla kesinlikle tanışmak istiyorum."

Hımmm, bir zaman ayırabilseydi. Ginny'nin bugünlerde aklına pek güzel şeyler gelmiyordu. Perry'nin iddia ettiği gibi onun sevdasına kapıldığına falan inanmıyordu. İşlerinin yoğun olması gibi bir gerçek var ama başka bir şeyin olabileceğinden de şüphelenmeye başlamıştı.

Yine de ona Jem'le tanışmak isteyip istemediğini sormak, bu başka şeyin ne olduğunu öğrenmesi için Ginny'ye bir şans verebilirdi. "Evet, ama dikkatli olmalısın. Sana Laurel hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Her ne kadar çok saçma olduğunu düşünsem de ikiniz bu sırrı saklamak için gizlice görüşmek zorunda kalıyorsunuz."

Ginny de bunun çok saçma olduğunu düşünmüştü ama aynı zamanda Perry'nin haklı olduğunu görebiliyordu. Son zamanlarda gizli görüşme bile yapamadıklarını söylemedi. Perry şu sıralar iki ayağının bir pabuca girdiğini iddia ederek neredeyse hiç aramıyordu onu.

"Biliyorum hayatım ama Laurel onun kız kardeşi ve onu korumaya çalışıyor. Sadece biraz bunalmıştı, hepsi bu."

"Ona insanları neşelendirmekte harika olduğumu söyle. Cuma akşamı orada olacağım. Anne, seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

"Utanmaz çocuk." Ginny sırtıttı çünkü bu tanıdık bir yalakalıktı. "Elbette seni istasyondan alırım."

"Yaşasın! Öyleyse cuma akşamı boş musun?"

"Kesinlikle."

"Bu durumda," dedi Jem, "neden gelişimi kutlamak için Penhaligons'da akşam yemeği yemiyoruz? Hem de ben ısmarlıyorum!"

"Jem, bunu karşılayamazsın."

"Karşılayamaz mıyım? Tamam o zaman, senden olsun! Üç kişilik masaya ne dersin?"

"Sen, ben ve baban mı? İyi fikir." Ginny, Gavin'i aramayı aklına not etti. Hâlâ Cleo'yla görüşüp görüşmediğinden emin değildi ama onları es geçmezdi.

“Aslında, ben babamı çoktan aramıştım. Onunla cumartesi günü buluşacağız. Ben daha çok sen, ben ve Perry olarak düşünmüştüm.” Kendiyle gurur duyan Jem şevkle devam etti. “Zekice ha? Bu sayede sevgili yeni arkadaşlarının hepsiyle tek seferde buluşacağım!”

Ön kapının soyulmuş mavisi Carla üzerinde büyümlü bir etkiye sahipti, onsuzluğa dayanamadığı bir ilaç gibi ona doğru çekiliyordu. On iki gündür buraya geliyordu ve bu büyümlü etki her zamankinden daha güçlüydü. Zili çaldı ve Perry kapıyı açtı. O andan itibaren, izinsiz girişlerin yasak olduğu kendi küçük dünyalarında oluyorlardı. Tıpkı bir kozanın içindeymiş gibi ve bu Carla’nın daha önce hiç tatmadığı bir histi. Kusursuz aşk. Kusursuz güvenlik. Kusursuz mutluluk.

Ginny öğrenene kadar.

Carla yaptığı şeyden nefret ediyordu ama kendini de durduramıyordu. Zili hızlıca iki kez çaldı. Perry’nin merdivenlerden aşağıya inerken çıkardığı sesi duymak için nefesini tutarak bekliyordu. Kapı açılmaya başladığında kalbinin canlandığını hissediyordu.

Perry ona sırtırken hızlıca içeriye girdi. “Merhaba.” İşte yine o duygu çağırıyordu. Kusursuz mutluluk. Bu kadar mükemmel bir şeyden nasıl vazgeçebilirdi? Carla seviştikten sonra ona sürprizini söyledi. “Yarın akşam bunu dört direkli karyolada yapacağız.”

“Ne?”

“Bize Curnow Kalesi’nde yer ayırttım. En iyi suitini.” Yani en iyi suiti olursa iyi olurdu çünkü bir gecesi göz yaşartıcı şekilde üç yüz pound’du. Bir kuruşu için bile pişmanlık

duymuyordu. Perry hakkında nasıl hissettiğini göstermek için aşırı ve abartılı bir jest yapmak istemişti. Perry'nin nemli kızıl saçlarından bir tutam alnına düşmüştü. Carla nazikçe tutamı geriye alırken "Orayı seveceksin," dedi.

"Sevemeyeceğim çünkü gelemiyorum. İptal etmek zorundasın."

"Neden?"

Perry omuz silkti. "Yarın gece Ginny ile görüşeceğim."

"Ne?" Carla yatakta dik oturdu. Karnına taş oturmuş gibiydi. "Ama seni görmek istiyorum. Ginny'ye bir işinin çıktığını söyle!"

Perry, onun bu ifadeyi seçmesine güldü sonra da pişmanlıkla başını salladı.

"Ben de seni görmek istiyorum, *tabii ki* seni görmeyi tercih ederim ama yapamam. Kızıyla tanışmamı istiyor."

"Jem ile mi?"

Parmaklarını şaklattı, rahatlamıştı. "İsmi Jem'di, şimdi hatırladım. Jenny olduğunu sanıyordum."

Carla, büyüyen bir endişeyle Perry'nin her şeyi anlatmasını dinledi. Ginny'nin dün gece onu aradığını ve Penhaligons'a davet ettiğini sabırla anlattı. Onu kibarca reddetmeye çalıştığını ama Ginny'nin resmen yalvardığını söyledi. Açıkçası Jem onunla tanışmaya çok istekliymiş... Tamam, çok garip bir durummuş. Sonunda hayır demeye cesaret edememiş.

"Bu onun için çok şey ifade ediyor." Perry durumu makul bir şekilde özetlemişti. "Onu hayal kırıklığına uğratamam."

"Laurel yüzünden." Carla fedakârlığını anlamıştı. "Çünkü bu maskaralığı sürdürmek zorundasın, Ginny'yi mutlu tutmalısın."

Perry ellerini uzattı. “Kesinlikle öyle, onu görmek istediğimden değil.”

“Bu her açıdan yanlış.” Carla öfkeyle başını iki yana salladı. “Laurel’in senin hayatını yönetmesi, bizim bir arada olmamızı engelliyor.”

“Hey, hey!” Perry karşı çıktı. “Biz birlikteyiz.”

“Birlikte miyiz? Yanlış bir şey yapmadığımız halde burada kaçak gibi dairende saklanarak mı? Doğru düzgün bir çift olmamızı istiyorum!” Carla çaresizlik içinde ona baktı. “Seni seviyorum. Bu şekilde devam edemeyiz. Bu ikimiz için de adil değil. Ginny’yi aptal yerine koyuyoruz, o benim *arkadaşım*.” Sesini yükselterek devam etti. “Bunu hak etmiyor.”

“Biliyorum. Ama başka seçeneğimiz yok, en azından şimdilik. Zamanı geldiğinde her şeyi çözeceğim.” Perry’nin ses tonu rahatlatıcıydı, ona güvenmesini istiyordu. “Ama henüz değil.”

“Çok ağır olmadığından emin misin?” dedi Finn.

“Çok ağır değil.” Ginny yoğun bir cuma günü öğlen vardiyasından çıkıyordu. Restorandan ayrılırken, avluda Finn’in minibüsün arkasında durduğunu gördü. Finn, Bodmin Moor’daki bir kır evinde yapılan müzayededen aldığı Victorya mermeri heykelini gururla Ginny’ye gösterdi. Dükkândaki asistanı Tom şu anda bir müşteriyle meşguldü. Bu yüzden de Ginny heykelin minibüsten alınıp dükkâna götürülmesine yardım etmeyi teklif etmişti.

Aslında mermer, görüldüğünden daha ağırdı. Ama bugün cuma günüydü ve Jem eve geliyordu. Ginny öyle yüksek bir seviyedeydi ki, gerekirse heykeli ve minibüsü tek eliyle bile kaldırabilirdi.

Neyse ki gerekmedi.

“Tuttun mu?” diye kontrol etti Finn. Bu ikinci soru-şuydu.

“Kes şu yaygarayı artık. Göründüğümden daha güçlü-yüm.” Saçlarını sallayarak gözünün önünden çekti ve sırtarak kollarını kadın heykelinin ayak bileklerinin etrafına sıkıca sardı. Diğer taraftan Finn, kollarını kadının çıplak göğsüne doladı. Çakıllı yol boyunca geriye doğru hareket ettiler, giriş kapısında kısa bir değerlendirme yaptıktan sonra heykeli dik bir şekilde indirdiler. Nefes nefese kalmışlardı.

“Bravo.” Finn, Ginny’yi değerlendirir gibi süzüyordu. “Bir yerde bırakacağını düşünmüştüm. Göründüğünden daha güçlüsün.”

“Bana kalın bir telefon rehberi ver,” dedi Ginny alçak gönüllü bir sesle. “İkiye yırtmamı izle.” Heykelin omzundaki serin, ipeksi pürüzsüzlükteki mermerin üzerine elini koydu ve bahçede ne kadar güzel görüneceğini düşündü. “Onu ne kadara satacaksın?”

“Üç bin.”

“Hadi canım! Belki B&Q daha ucuz bir versiyonunu fiberglastan yapabilirdi.”

“Bunu bana daha önce söylemediğin iyi oldu yoksa kesin düşürmüştüm.”

“Pahalı bir kadın.” Finn, heykelin poposuna minnettar bir şaplak attı. “Ve göründüğünden daha yaşlı.”

Ginny poposunun Finn tarafından şaplaklanması nasıl hissettireceğini merak etti. Acilen bu düşünceyi aklından çıkardı ve kendini topladı. “Yine de selülit yok. Kendisine iyi bakmış. Ya da bıçak altına yatmış. Ona Cher

demelisin.” Ginny konuşmasını bitirdiği anda telefonu çalmaya başladı ve Carla’nın adı ekranda parladı. “Selülsiz kadınlardan bahsetmişken... Merhaba! *Nerelerdeydin?*”

“Sadece... Çok yoğunum.” Carla normalden daha düşük bir tonda konuşuyordu. “Neyse, dinle, evdeyim ve gerçekten seni görmek istiyorum. Ne yapıyorsun?”

“Az önce çıktım işten,” dedi Ginny. “Sesin tuhaf geliyor. Bir sorun mu var?”

“Şimdi gelebilir misin?”

“Önce merkezden almam gereken bazı şeyler var ama bir saate kadar orada olabilirim. Jem eve geliyor!”

“Öyle mi?” Carla konuşmadan önce bir an duraksamıştı.

“Onu altı buçukta istasyondan alacağım. Çok heyecanlıyım, bekleyemiyorum. Vee. Tahmin et ne oldu? Perry ile akşam yemeğe gideceğiz! Üçümüz birlikte!”

“Harika.” Carla’nın aklında başka şeyler olduğu belliydi. “Yani bir saat içinde burada olacaksın değil mi?”

Ginny saatine baktı. “Saat dörtte, söz veriyorum. Peki ama konu nedir, keşke biraz anlatsan.”

“Gelince anlatacağım.”

Kesinlikle kendisi gibi konuşmuyordu. Finn’in bakışlarını yakalayan Ginny dayanamayıp sordu. “Carla, kötü bir şey mi yaptın?”

Yine duraksamıştı.

“Evet.”

“Söyle o zaman!”

“Yapamam,” dedi Carla.

Ginny telefonu tekrar cebine koydu. “Carla gerçekten çok gizemliydi.”

“Hadi o zaman çıksan iyi olur. Akşama görüşürüz.”

“Saat sekizde buradayız.” Ginny’nin sesi aydınlanmıştı.
“Jem ile tanışacağınız için çok heyecanlıyım.”

“Ayrıca Perry ile de tanışacak. Peki ya Jem onu sevmezse?”

Bu bir kinaye mi? Dürüst olmak gerekirse Perry sadece bir kere çocuklar ve babalık hakkında masum, önceden düşünmediği sözler söylemişti. Ama Jem adına mutlu olamaz mıydı?

“Onu sevecek,” dedi Ginny emin bir şekilde.

Omuz silkti. “Sevmeyebilir.”

“İki şey var: Bir, kızımı tanıyorum ve iki...” Ginny’nin gözleri mutluluktan parlıyordu çünkü bugünlerde hiçbir şey onun tadını kaçıramayacaktı. “Bu kadar karamsar olma!”

27. Bölüm

“Tamam. İşte geldim, şimdi bana neler olduğunu anlat, hadi.” Carla kapıyı açtığı anda Ginny kollarını ona dolamıştı. Alışverişi bitirip dönerken aklına Carla’nın hastalanmış olma ihtimali gelmişti. Ginny şakayla karışık kötü bir şey yapıp yapmadığını sorduğunda da Carla gayet ciddi bir şekilde onaylamıştı. Ya Carla’nın smear testini yenilemesi gerektiğini haber veren bir mektup geldiyse ve o sıra işleri yoğun olduğu için randevu almak için uğraşmamışsa?

O anda, bunun olma olasılığı Ginny’nin aklına takılmıştı, başka bir şey düşünemiyordu. Ayrıca, Carla ona sarılmıyordu, karşısında kütük gibi dikilmiş -Ginny şimdi fark etmişti bunu- ağlıyordu.

“Tanrım.” Ginny ona korkuyla baktı, karın boşluğuna çimento dökülüyor gibiydi. Güç bela konuşuyordu ve korkudan boğazı gerilmişti. Carla’nın elini kavrayıp korkarak sordu. “Yoksa... kanser mi?”

Carla aniden döndü ve mutfğa doğru ilerledi.

“Kanser değil.”

Oh.

“Pekâlâ, içim rahatladı.” Ginny onu takip ederken Carla sesli sesli nefes alıp veriyor ve göğsü kabarıyordu. Daha sonra, tamamen rahatlamak için tekrar sordu. “O zaman hastalıkla ilgili bir şey değil?”

“Hayır.”

Şimdi gerçekten rahatlamıştı. “Aklımdan neler geçtiğini hayal bile edemezsin.”

“Ginny, hasta değilim.” Carla yüzünü ona döndü, yine sesinde o gariplik vardı.

“Biri mi öldü?”

Carla’nın mükemmel derecede simetrik olan kısa saçları kafasını salladığında sağa sola savruldu ama dudakları hiç açılmadı.

“O zaman bana yardımcı olman gerek. Çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Carla, “Olmadığını biliyorum,” diye yanıtladı.

“Ne demeye çalışıyorsun? Neden böyle konuşuyorsun?”

“Ginny sen benim için dünyalar kadar değerlisin. En iyi arkadaşımın ve sana asla zarar vermek istemem.” Kelimeler ağzından birer birer dökülürken, arkasındaki granit mutfak tezgâhına tutundu. “İnan bana zorunda olmasam *asla* bunu yapmak istemezdim. Ama konu Perry. Başka biriyle görüşüyor.”

Mutfak sessizdi, sanki havadaki tüm oksijen çekilmişti. Carla devamını söylemeye cesaret edemedi. Tek seferde tek bomba. Tezgâhı tutmaktan tırnakları ağrıyordu. Bu çok kötü bir şeydi ama olması gerekiyordu. Ginny gözlerini ona dikmişti. Söyleyecek bir kelime bulamıyordu, tam ol-

ması gerektiği gibi şok geçirmişti. Tanrı bilir, o... *Ah, lanet olası telefon.*

Ama Carla telefona baktığında kimin aradığını görmüş-tü ve cevap vermesi gerekiyordu.

“Merhaba, benim. Dinle. En geç gece yarısı evde olaca-ğım,” dedi Perry. “Dairede beni bekle.”

“Aslında evdeyim. Ginny burada.”

“Gerçekten mi?” Etkilenmiş görünüyordu. “Onu haya-tından çıkarmaya çalıştığını düşünüyordum.”

“Artık değil.” Carla durdu, saçma bir şekilde kendi sesi kulaklarında yankılanıyordu. “Ona az önce söyledim.”

“Ne? Ciddi misin? *Bizi* mi söyledin?”

“Evet.” Tamam lanet olsun! Neredeyse söyleyecekti.

“Tanrım, ne yaptın sen?” Perry bağırdı. “Sana hiçbir şey söylemeyeceksin demiştim!”

İyi de ne zaman söyleyeceklerdi ki? Bunun bir şekilde yapılması gerekiyordu. Carla aynı şekilde devam etti. “Her neyse, söyledim.”

Telefonu kapattı. Ginny ona bakıyordu, göz bebekleri büyümüştü.

“Kimdi o?”

“Üzgünüm.”

“Perry miydi? Neler oluyor? Tamam, sen onu başka bi-riyle gördün, değil mi?” Ginny hayretler içinde başını salladı. “Ama belki de yanılıyorsun, bir hata yapmış olabilirsin.”

“Yanılmıyorum.”

“Kabullendi mi? Onun başka biriyle kesinlikle görüş-tüğünü biliyorsun. Nasıl bir şerefsiz bu!” Elleri titriyordu. Ginny bir bardak aldı ve musluktan soğuk su doldurarak bir yudum içti. “Ne zaman öğrendin? Nerede gördün?”

Kahretsin, onu gerçekten çok sevmiştim.” Bardağın yarısını tek dikişte içerken, bardak dişlerine çarptı. “Neden hiçbir şey düzgün gitmiyor? Biliyor musun, aramızda gerçek bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ve şimdi onca şeyden sonra, tüm bu yaşananlar onun pislik ve ucuz ihanetine dönüştü. Off, zavallı *sen*.”

“Ne? Neden?” Şaşıрма sırası Carla’ya gelmişti.

“Bunu söyleyen kişi sen oldun. Bahse girerim bu ânı korkuyla bekliyordun.” Ginny’nin yarım ağızlı gülüşü, hayal kırıklığını gizlemeye yetmemişti. “Kötü haber vermek her zaman zordur ama bana söylediğin için çok memnunum, gerçekten. Sakın endişelenme, seni suçlayacak değilim.”

Carla konuşmadı. Arkadaşlıklarının son saniyeleri geçip gidiyordu. Burada, tam şu anda pimi çekilmiş bir bomba vardı ve her an patlayabilirdi.

“Kadını gördün mü?” Bilgiye ihtiyacı vardı. “Sanıyorum benden gençtir. Nasıl görünüyor?”

Sadece birkaç saniye kalmıştı. Carla’nın ağzı kupkuruydu, güçlükle konuşuyordu. “Bana... bana benziyor.”

“O zaman benim tam tersim desene. Tahmin etmeliydim.” Camdaki yansımasını inceleyip elini küçümseyici bir şekilde Goldie Hawn’a benzeyen saçlarının arasından geçirerek devam etti. “Doğanın artık kuaföre gitmen gerek deme şekli.” Daha sonra, hafifçe yuvarlak karnını ovarak “Ve muhtemelen biraz spor yapman da gerek,” dedi.

“Sende bir sorun yok.” Carla onun kendini küçümsemesini görmeye dayanamıyordu. Şiddetle, “Sen sıcakkanlı, eğlenceli, *güzel*sin...” dedi.

“Ama Perry için yeterli değil, o senin gibi görünen birini tercih ediyor.”

Carla'nın parmağı tetiğin üzerinde geziyordu, sanki saatlerdir bunu yapıyormuş gibi hissediyordu. Bunu yapmak zorunda değildi, Perry ile gizlice görüşebilirdi.

Hayır, *yapamazdı*. Bu çok adice olurdu.

Perry ile görüşmeyi bırakabilirdi. Hayır, *yapamazdı*. Bu imkânsızdı.

Yapabilirdi... Yapabilirdi...

Hayır, *yapamazdı*.

Carla tetiğe bastı. "O kişi benim."

"Hangi kişi?"

"Perry benimle birlikte. Görüştüğü kişi benim ve bunun için çok üzgünüm." Carla'nın sözleri ağzından bir çırpıda çıkmıştı. "Kendimden nefret ediyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum ama oldu ve sen benim en iyi arkadaşım-sın. Dünya yansa seni incitmem ama daha önce kimseye böylesine bir şey hissetmemiştim. Perry ile tanıştım ve bu... deprem gibi bir şeydi. Eğer durdurabilseydim durdururdum. Ama *yapamadım*." Daha fazla devam edemedi, iğrenç ve mahcup hissediyordu, yumruklarını acı içinde sık-tı. Ginny'nin bakışlarını yakalamak için kendini zorladı ve çaresizce fısıldadı. "Ve çok, çok üzgünüm."

Ginny, sonu ters köşe olan bir film izliyor gibi hisset-mişti, bunu hiç beklemiyordu. Bu insanın nefesini kesiyor ve daha yaşanacak ne kaldığını merak ettiriyordu. Carla'nın yüzü bembeyaz olmuş, gerilmişti. Planladığı şeyi apaçık söylemişti. Tıpkı yabancı biri gibi görünüyordu, *Doctor Who*'da, maskesini kaldırıp gerçek yüzünü gösteren robot-lar gibiydi. Emin olduğu tek şey vardı, 15 yıldır tanıdığı, sevdiği ve güvendiği Carla bu değildi.

"Dünya yansa beni incitmez misin?" Ginny hâlâ konu-

şabildiğine hayret etmişti. “Senin en iyi arkadaşın mıyım?” Sesi yükselmişti. “Vay be! Bu harika. Eğer en iyi arkadaşına bunu yapıyorsan düşmanlarına neler yaptığını görmek bile istemiyorum.”

Carla’nın yüzü buruştu. “Özür dilerim.”

“Özür dilemeyi keser misin? Bu hiçbir anlam ifade etmiyor! Gerçekten üzgünsen asla Perry ile benden habersiz görüşmezdin değil mi? Teşekkür ederim ama almayayım derdin, geçip giderdin, normal arkadaşlar gibi... Buna sadakat deniyor.” Ginny başını tiksinti ile salladı.

“Biliyorum ve yapmayı da *istedim*. İnan bana, istedim,” diyerek kendini savundu. “Ama yapamadım. Onu seviyorum. O da beni seviyor. Bazen böyle şeyler oluyor işte.” Bunu dediği anda, ikisi de bir spor arabanın cayırtı kopartarak durduğunu duydu. Kapı kapandı, adımlar yukarıya doğru çıktı ve kapı çaldı.

“Büyüleyici prensinin geldiğini varsayıyorum. Kurtarmak için geliyor. Ne kadar hoş.” Ginny’nin kalbi göğüs kafesine vuruyordu. “Ne kadar ustaca. Onunla yattın, değil mi?”

“Evet. Tabii ki onunla yattım.” Carla kapıya gitti. “Her normal çiftin yaptığı gibi.”

Midesine bir bıçak saplandı. Acının şokuyla, onun haklı olduğunu anladı. Bütün o sözde yavaş olup önce birbirini iyice tanıma centilmenlikleri falan romantik değilmiş. Sadece... saçmalıklmış.

Ve buradaydı, Perry’nin ta kendisi, bu tertemiz mutfğa gözlerinde vahşi bir bakış ve taranmamış saçlarıyla dalmıştı.

Birdenbire o kadar karşı konulmaz biri olmadığını fark etti ya da artık gözüne öyle görünmüyordu.

İçinde bulunduğu durum için çok iyi bir şeydi bu.

“Çok üzgünüm Ginny, çok üzgünüm.”

Ah, yine o sesli haykırırlar.

“Sen mükemmel bir insansın.” Perry devam etti. “Dünya yansa seni incitmek istemem...”

Ve işte.

“Tekrara düşünüyorsunuz,” dedi.

“Ama öyle değil. Yemin ederim değil. Bu tarz bir şeyin olmasını hiç beklemezdik. İkimiz de beklemiyorduk ama... oldu.” Perry’nin elleri yana düştü, alt olduğunu gösteriyordu. “Bu bir... *coup de foudre*.”

“Haklısın.” Ginny, şu ağır cam meyve tabağını alıp başına geçirmeyi düşledi.

“İlk görüşte aşk anlamına geliyor,” diye açıkladı Perry.

Çok bilmiş piç. Onun saf ve sönük biri olduğunu düşünmüştü.

“Aslında hayır,” dedi Ginny. “Cin çarpması anlamına geliyor.” Cin çarpması ya da cam tabağın kafasına çarpması, Ginny için fark eden bir şey yoktu.

“Her neyse. Birbirimizi seviyoruz. Böyle öğrenmemeliydin ama...”

“Buradan bakıldığında hiç de öğrenmemi istiyormuş gibi durmuyordun.” Carla’yı şimdilik bu işin dışında bırakmış, tüm konsantrasyonunu Perry’nin üstünde toplamıştı. “Ne zamandır sürüyor bu?”

“Carson’daki o gecedan beri... Birbirimize bir kez baktık ve olan oldu. O an kendimizi tutamadık. Âşık olduğumuzu biliyorduk.”

“Ne kadar hoş ne kadar da romantik. O zaman onu tuvalette ya da çalılıkta mı becerdin?”

“Hayır.” Perry surat astı, gücenmişti. “Seninleydim.”

“Tamam, ertesi gece o zaman. Carla oyalanacak bir tip değil.” Yüzlerindeki ifadelerinden, doğru olduğunu tahmin etmişti. Ginny ek olarak “Hem de onun genellikle birlikte olduklarından daha yaşlı olmana rağmen,” dedi.

“Üzgünüm,” dedi tekrar. “Sana şok edici gelebilir biliyorum ama umarım hâlâ arkadaş kalabiliriz.”

Bu yalvaran, *hadi mantıklı olalım* ses tonu, Ginny’nin zaten şüphelendiği şeyi doğruluyordu. Perry Kennedy en başından beri, kız kardeşini Ginny’ye yıkabilmek için, sadece görüntüden ibaret bir ilişki yaratmıştı. Laurel eski kıyafetlerin olduğu bir çöp poşeti ve Ginny ise bir eskiciydi.

Ancak şimdi, anladığı kadarıyla çöp poşetini geri vermesinden korkuyordu.

İlginç bir şekilde, Ginny duygularını ayırabileceğini öğrenmişti. Tıpkı bıçakları, kaşıkları, çatalları çekmeceye ayrı ayrı koymak gibi.

Küçük düşmüştü, çünkü onun kendisini sevdiğini düşünmüştü ama o en başından beri sevmemişti.

Sinirliydi, çünkü Jem yoldaydı ve bugün *mutlu* bir gün olacaktı.

Küçük düşmüştü, çünkü üçü Penhaligon’a rezervasyon yaptırmıştı ve Ginny, Finn’e, Jem’in Perry’yi seveceği konusunda atıp tutmuştu.

Sinirliydi, çünkü Perry onu enayi olarak görmüştü. Ve daha da fazla küçük düşecekti. Finn neler olduğunu duyduğunda neşesini saklamakta çok zorlanacaktı.

Kaşıklar ve çatalar ayrılmıştı. Peki ya bıçaklar? Midesi kalktı. Bıçaklar, Carla’nın onu sırtından vurmak için kullandığı şeylerdi. Çünkü sinir, Carla’ya hissettiklerini ta-

nımlayamazdı çünkü arkadaşlardı. Yakıp kavuran bir öfke demek daha doğrudu. Bu her şeyden daha acıydı. En iyi arkadaşları tarafından ihanete uğramak bir adam tarafından ihanete uğramaktan milyon kez daha kötüydü.

Erkeklerle olunca içten içe er ya da geç bir şeyler olacağını bekliyorsun.

Neyse, Carla ve Perry birbirinin hayatına hoş gelmişti. Hoş gelmişlikten de fazlaydı ya. Üstelik, Carla kendine hazır bir aile ediniyordu. Ne tatlı, değil mi?

“Laurel’e sen mi söylersin ben mi söyleyeyim?”

Perry kaygılanmış görünüyordu “Neyi?”

“Ah, bence biliyorsun. Daha başından beri kardeşini üstüme atmak için bana ne oyunlar oynadın,” dedi. “Artık onu istemiyorum, geri alabilirsin.”

Hızlı hızlı göz kırptırarak Perry yalvarıyordu. “Ginny, *yapamazsın...*”

“Üçünüz birlikte yaşayabilirsiniz. Eğlenceli olmaz mı?”

“Ama o seninle mutlu.” Perry yalvarmaya devam etti.

“İlgisi yok. Benim sorunum değil. İnan bana, Laurel gittiğinde ben çok daha mutlu olacağım.”

“Onu öylece atamazsın.”

“Yapamaz mıyım? Seyret ve gör.” Ginny mutfaktan çıkmak için yürüdü. Sadece Carla’ya ondan öğrendiğini belli edecek bir bakış atmak için durdu. “Ve yaşadığım süre boyunca, ikinizle de konuşmak istemiyorum.”

28. Bölüm

İki saat içinde Jem'i istasyondan alması gerekiyordu. Ginny eve doğru giderken, Laurel'i görmemek için dua ediyordu. Lütfen dışarıda olsun, uysun ya da üst katta Leonard Cohen dinlesin, lütfen.

Ama o kadar da şanslı değildi. Ön kapıyı kapattığı anda Laurel mutfaktan seslendi.

"İşte buradasın! Şimdi, Jem çikolata seviyor mu? Limon soslu pasta yaptım ama eğer Jem çikolatayı daha çok seviyorsa, kolayca... Ah!" Laurel endişeli görünüyordu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı. Limonlu iyi. Ya da çikolata da olur. Jem her türlü pastayı sever."

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun. Bir şeyler olmuş."

Ona söylemeli mi? Söylememeli mi? Laurel, Ginny'nin yanından geçip onu neyin üzmüş olabileceğine bakmak için kapıyı açınca, Ginny seçim yapmaktan kurtuldu.

"Perry'nin arabası." Yolun karşısını işaret etti. "Neler oluyor? Perry nerede?"

“Tamam.” Kapıyı kapattı ve onu mutfağa götürdü. “Sana Perry ile görüştüğümü söylesem... üzülür müydün?”

Laurel hayretler içindeydi. “Sen ve Perry? Gerçekten mi? Bu mükemmel bir şey. Neden üzüleyim?”

Kesinlikle. Neden üzölsün ki? Bir şişe şarap açmak istemesine rağmen Ginny dolaptan bir kutu kola kaptı ve oturdu.

“Üzgünüm. Perry bundan hoşlanmayacağını söyledi. Her neyse, artık onunla görüşmüyorum zaten.” Metal kutuyu açtı ve köpüğün kutunun üstüne taşmasını izledi. “Bitti.”

“Oh be. Şükürler olsun.”

Ginny ona bakakalmıştı. “Neden?”

“Çünkü o kâbus gibidir.” Laurel gözlerini devirdi. “Senin için diyorum. Bittiğine çok rahatladım. Bak, beni yanlış anlama, onu dünyalar kadar seviyorum ama Perry’nin ilişkileri daima hüsrarla biter. Nerede ilgili bir kadın varsa oraya damlar. İlk dakika onlar için çıldırır daha sonra siler atar. Ah, Tanrım.” Korkuyla elini ağzına kapattı. “Sana da mı bunu yaptı?”

“Hayır... hayır...” Ginny’de, Perry’nin ona düşkünmüş gibi yapmasının gerçek nedenini kabul edecek cesaret yoktu. “Yani, öyle gibi. Şu anda başka biriyle görüşüyor.”

“Tam da beklendiği gibi. Dürüst olmak gerekirse ondan iyi kurtulmuşsun.” Laurel ileri doğru eğildi, alını endişeyle kırıışmıştı. “Mahvoldun mu?”

Mahvolmuştu. Ginny, mahvoluşunun üstesinden gelmeyi denemiş ve başarısız olmuştu. Küçük düşebilir ve sinirlenebilirdi. Aaa evet, sinirden çok var, sorun yok ama Perry konusundaki yıkım sorun değildi. *Sözde* en iyi ar-

kadaşını kaybetmek, Perry Kennedy'yi kaybetmekten çok daha üzücüydü.

Başını salladı. "Hayır, sadece birkaç kez çıktık. Ciddi bir şey değildi."

Bu kesinlikle Laurel'in duymak istediği cevap değildi. Ya da buna kolayca inanmazdı. "Öyleyse üzgün olmalısın. Seni yüzüstü bıraktı. Bu tarz şeyler can yakar." Ciddiyetle devam etti. "Ama iyi bir dinleyiciyim. Bu konu hakkında istediğin kadar konuşabilirsin. Kardeşim olması önemli değil, içini boşalt gitsin. Berbat hissetmek ve bunun hakkında konuşamamaktan daha kötü bir şey olmadığını bilirim..."

"Aslında, ben bu şekilde yapmam." Ginnny'nin parlak bir fikri vardı. "Olumsuz olayları sürekli düşünmenin ve konuşmanın işleri daha kötü yaptığını düşünüyorum. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Hatta bu konuda bana yardımcı bile olabilirsin. Perry hakkında konuşmamı sağla."

"Tabii ki yaparım! Endişelenme." Laurel başını istekli istekli salladı. "Onun adını andığında seni durduracağım."

"Ve... ve belki sen de Kevin'in adını anmamayı dersen, pekâlâ sende de işe yarayabilir," dedi. "Çünkü bunu yaparsan, bu bana Perry'yi hatırlatacak. Dürüst olmak gerekirse onu ne kadar az hatırlarsam, var olduğunu o kadar çabuk unutacağım." Ah, evet, zekice. Perry işe yarıyordu.

"Güzel fikir. Tamam, bunu yapacağım. Ve endişelenme, ucuz kurtulmuşsun. Ne kadar kötü olabileceğini düşünsene, ya siz de ben ve Kevin kadar uzun süre birlikte olsaydınız? Ah, özür dilerim!" Laurel özür dileyen bir ifade takındı. "Neredeyse anlaşmamızı bozuyordum."

"Ama *kendini* durdurdun. Bu mükemmel." Cesaretlen-

diren bir biçimde başını salladı ve ekledi. “İkimiz de pratik yaparak daha iyi hale geleceğiz.”

“Eminim ki öyle.” Bu daha önce ona hiç olmayan bir şeydi. Omuzlarını doğrulttu ve gururla devam etti. “Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur.”

“Ah, tam olarak başlamadan önce son bir şey. Perry’nin arabasının orada olma nedeni şu an Carla ile görüşüyor olması.”

“Carla? En iyi arkadaşın mı?” Laurel’in yeşil gözleri korkuyla büyüdü.

“Hı hı, eski en iyi arkadaşım.” Ginny kola kutusunun etrafında gezinen parmaklarını izledi. “Bana da az önce söylediler.”

“Buna inanmıyorum. Yani onu senden çaldı öyle mi? Vay *orospu*.”

“Teşekkür ederim, ben de öyle düşünmüştüm.”

“En azından devam etmeyeceğini biliyorsun.” Laurel’in ses tonu rahatlatıcıydı.

“Belki eder. Bu seferki farklı. Birbirlerine âşıklar, Perry dedi dedi ki bu...”

“İlk görüşte aşk?” Laurel şık bir kakhaha ile neşelendi. “Tanrım, bir tane daha.”

Ginny, koladan bir yudum aldı. Bu şekilde söylemesine çok şaşırmıştı. Devam etmeyeceğini bilmek rahatlatıcıydı.

“Bir şey daha.” Merakla sordu. “Neden daha önce Perry ile ilgili bu konudan bana bahsetmedin?”

Laurel şaşırmıştı. “Hiç sormadın.”

Haklıydı, yeterince adil.

“O benim kardeşim.” Laurel devam etti. “Bana karşı daima mükemmeldi. Onun hakkında kötü konuşmaya-

cağım, değil mi? Ve ikinizin arasında bir şeyler olduğunu bilmiyordum.” Büyük bir enerjiyle başını salladı. “Bundan bahsetmiş olsan, seni uyarırdım.”

“Ama Perry dedi ki...”

“Tamam, dur.” Laurel iki elini de trafik polisi gibi kaldırdı. “Dur artık. Ne yaptığını görüyor musun? Konuşmayı Perry’nin etrafında döndürüyorsun yine, neler olduğuna saplanıp kalıyorsun. Ve benim işim, bunu yapmadığından emin olmak. Onu aklından çıkar. Onu düşünmeyi bırak. O buna değmez.”

Ginny ifadesiz bir yüz takınmakta güçlük çekti. Laurel’in bu kadar otoriter ve kuvvetli olabileceğini hiç hayal etmemişti. İtaatkar bir biçimde, “Haklısın,” dedi.

“Güven bana.” Laurel başını bilgece sallayarak kâseye dört yumurta kırdı ve hızlı hızlı karıştırmaya başladı. “Tek yol bu.”

Gün lekelenmiş olabilirdi ama tamamen mahvolmamıştı. Jem’in trenden indiği an, Carla ve Perry hakkındaki tüm düşünceler Ginny’nin aklından uçup gitmişti. Neredeyse otuz saniye boyunca orada öylece birbirlerine sarılarak kaldılar. Jem, bebeği, tekrar eve gelmişti ve önemli olan da buydu. Jem’in sarı, uçları pembe saçlarına yüzünü gömüp yeni parfümünü derin derin soludu ta ki değerli ve çok hafif ama tanıdık gelen, Jem’in ten kokusu, onun kızı olduğuna dair şüphelerini tamamen ortadan kaldırırsa dek.

En sonunda, aptal aptal sırtıarak birbirlerinden ayrıldılar.

“Ah tatlım, seni tekrar görmek çok güzel.” Kalbi yoğun sevgiden ağrıyordu. Ginny, “Saçını kestirmişsin,” dedi.

Jem uzandı ve Ginny'nin uzamış saçlarını haylazca çekti. "Sen kestirmemişsin."

"Eee yıkanacak kıyafetler nerede? Sanmıştım ki öğrenci kurallarına göre en az yüz kilo kirli çamaşırıla beraber gelirsin."

"Sınıfının en iyisinden bir Bosch yıkama-kurutma makinemiz var."

"Öyleyse yıkanacakları ben sana getireyim. Lucy nasıl?"

"İyi."

"Rupert?"

"O da iyi."

"Ve Davy?"

Jem omuz silkti. "O da iyi. Diğer insanların evini temizlemekle meşgul. Her neyse, ben buradayım. Hadi gidelim. Milletle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Kollarını tıpkı durak platformunda yaptıkları gibi Ginny'ye doladı. Ve suç ortağıymış gibi ekledi. "Özellikle de Perry ile."

"Buna hâlâ inanamıyorum. Nasıl bir adam bu ya? Onu nasıl sana tercih eder?" Franz Ferdinand hoparlörlerden yüksek sesle konuşuyordu, Jem sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldı. "Ve aynısı Carla için de geçerli... Onunla yaşadığım süre boyunca asla konuşmayacağım. O tam bir *orospu*."

Ginny onun şiddeti karşısında duygulanmıştı. Saat sekiz buçuktu ve Penhaligons'a doğru yola koyulmuşlardı, Jem hâlâ yolcu koltuğunda içindekileri döküyordu. Laurel bu konuyu evde konuşmayı yasakladığı için Jem'e her şeyi anlatmak için can atıyordu. Carla'nın mükemmel geometrik kısa saçlarından ne kadar gurur duydu-

ğunu bildiğinden, son plan, evine gizlice girip o uyurken saçlarını bahçe makası ile kesip atmaktı. Ve muhtemelen oradayken kurumuş, mükemmel kalçasına birkaç litre yağ enjekte ederdi.

“İddia ederim, aradığımda onunlaydı.” Jem hızlıca devam etti. “Tanrım, şimdi fark ettim. İkiyüzlülüktan konuşmuşken... muhtemelen birlikte yataktaydılar. Önüne gelenle yatıyor. Onun iki yüzünü de tokatlayabilirim.”

“Hayır.” Ginny katı bir şekilde uyardı. “Onu görürsek, görmezden geleceğiz.”

“Oyunbozan.”

“Vicdanıyla yaşamak zorunda kalacak. Laurel’in dediğine göre, zaten uzun sürmeyecek, Perry onu postalayacak. Dört gözle bunu bekliyorum.”

“Ya bittikten sonra?” Jem ona bakıyordu. “Sonra ne olacak? Carla ile tekrar arkadaş olacağını söyleme bana.”

Ginny başını salladı, aklı bundaydı. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Güzel.” Jem geriye yaslandı, memnundu.

“Eee, Laurel hakkında ne düşünüyorsun?” İleri uzandı, Franz Ferdinand’ın sesini kısıtı, konuyu değiştirdi.

“Onu sevdim! Gerçekten çok hoş birisi. Depresyonda demiştin ama gözüme çok neşeli göründü.”

Ginny kendi kendine gülümsedi. Doğru, Laurel’deki değişiklik şaşırtıcıydı. Onun bu perişan durumdan çıkmak için ihtiyaç duyduğu tek şey evin içinde depresif bir insan daha olmasıymış, kimin aklına gelirdi ki? O şimdi, yeni bulduğu neşelendirici şef görevinden, her ne kadar Ginny, Perry’nin kaybından Laurel’in inandığı kadar acı duymasa da, keyif alıyordu.

“Ayrıca, pastaları olağanüstü.” Jem neşeli neşeli devam etti. “Bu da ekstrası olmalı.”

“Öyle.” Ginny rahatlıkla başını salladı, Perry’ye Laurel’i artık evde istemediğini söylemişti ama içten içe biliyordu ki, onu asla kapının önüne koyamazdı.

“Şimdi dur bir dakika, şurada bir anlaşalım. Carla’nın en iyi arkadaşın olduğunu düşündün, cadıya dönüştü.” Jem parmakları ile sayıyordu. “Perry’nin mükemmel olduğunu, bunca senedir beklediğin adam olduğunu düşündün. Bildiğim kadarıyla Laurel depresyondaydı. Biliyor musun, benim burada olmam gerek,” dedi. “Çünkü, umutsuzsun vakasın. Şimdiye kadar herkesi yanlış değerlendirmişsin.”

29. Bölüm

Ginny aracını otoparka park ederken Finn de dairesinden çıkmıştı.

“Bu patronun mu? Ve sen bana, yaşlı bir adama göre çok yakışıklı olduğunu söylememiştin.”

“Şşş, sessiz ol.” Yine de Finn onları selamlamak için yaklaştığından, Ginny onun Jem’in söylediklerini duyduğundan şüphelenmişti.

“Sen Jem olmalısın.” Finn gülümsedi ve elini sıktı. “Hakkında çok şey duydum.”

“Ben de senin. Annemi tutuklattırmaya çalışan adam sen misin?”

Finn, “Bunu artık yapmıyorum,” dedi.

Jem onun arkasından baktı. “Pek hoşlanmadım.”

Ginny, Myrtle’ı gördü. Kuyruğunu sallayarak, hor bakışlarla sarmaşık kaplı bahçe duvarından onu izliyordu.

“İsmi Myrtle. Dünya’nın en dost canlısı kedisi değil,” dedi. “Hamile olduğunu düşünüyoruz ama kimse emin olabilecek kadar yaklaşamadı.”

“Bu kadar huysuzken hamile kalması bile büyük bir mucize. Sanırım bazı kadınlara benziyor.” Jem, bir şeyler ima ettiğini belli ederek devam etti. “Dışarıdan seks delisi gibi görünmüyorlar ama içlerinden bir şıllık çıkıyor.”

Finn, Ginny’nin yanaklarını kızartan, sorgular bir bakış attı. Ah harika, Jem’in kendisini kastettiğini mi düşünmüştü?

“Eğer Myrtle hamileyse, yüksek duvarlara tırmanmaması gerekir. Bu tehlikeli.” Jem, Finn’in yanından geçerken kollarını kaldırdı ve öpücük sesleri çıkarmaya başladı. “Hadi tatlım, her şey yolunda. Hadi seni oradan indirelim mi?”

Myrtle, herkese kıcını dönüp Spiderman gibi, duvarın tepesinden arkadaki dut ağacının üstteki dallarına atlamadan önce, Jem’e deliymiş gibi baktı.

Finn, Jem’in başarısızlığıyla neşelenmişti. “Sanırım Dr. Dollittle’sın.”

“Genellikle hayvanlarla aram iyidir.” Hayal kırıklığına uğramıştı. Jem, Myrtle’in, diğer ağaçlara atlamadan önce, dalların üstünde nasıl hareket ettiğine baktı. “Bana pek hamileymiş gibi gelmedi.”

Finn restoranın içinde etrafına bakındı. “Daha Perry’den ses yok.”

“İyi işte,” diye sertçe cevapladı Jem. “Öğütücünün içinde olmak istemiyorsa, gelmesi daha iyi olur.”

Ginny, “Bize katılmayacak,” diye aceleyle ekledi.

Finn şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı.

Jem açıklamaya devam ediyordu. “Annem boynuzlandı. Ve tahmin et bakalım yapan kim? En iyi arkadaşı.”

“Kim, Carla mı?” Finn korkmuştu. “Ama bana dedi ki...”

Ginny, “Onu sevmiyorum? Yalan söylemiş. Şimdi konuyu değiştirebilir miyiz?” dedi. “Kızım burada ve önemli

olan da bu. Bunu kutlamak için buradayız.”

“Ve biraz sarhoş olabilir miyiz?” Jem barın arkasına geçen Finn’e baktı. “O yüzden, iki bardak beyaz şarap alabilir miyiz? Eğer varsa en büyük boy olsun lütfen.”

Finn, “Öyle kutlama olmaz,” dedi. Dolaptan şampanyayı aldı, teli çıkardı ve tıpasını ustaca açtı. “Buyrun, ikramımız.”

“Hey, burayı sevdim!”

“Alışma. Sadece bir seferlik.”

Finn bardakları doldurup şişeyi buzun içine koyduğunda, Jem’in yüzüne gülümseme yayıldı. “Beklediğimden daha hoşsun.”

Finn’in ağzı seğirdi. “Hoş ve yakışıklı mı demek istedin?”

“Evet. Hâlâ bekâr mısın?”

“Jem!”

Finn, “Neden?” dedi.

Jem masum görünüyordu. “Nedeni yok. Sadece sordum.”

Bir saat sonra Ginny rahatlamaya başladı. Jem’i Evie’yle tanıştırmak eğlenceliydi. Ardından Evie, Perry’nin nerede olduğunu sordu ve olanları duydu, bu eğlenceli değildi. Daha sonra Evie, Martha’ya olanları aktardı. Martha Ginny’den daha öfkeliydi. Ama tüm bunlardan sonra Moët şişesinin bitmesi daha kolay olmuştu, hele ki para vermiyorsan. Karavan Dan beklenmedik bir şey yaparak, Jem’in favori sebzeleri olan kuşkonmazı ve enginarı getirdi.

Jem özlemle, “Çok iyiydi. Tabağımı yalamak istiyorum,” dedi.

“Yapmasan daha iyi olur. Finn seni dışarı atar.”

“Yani sabahları antika dükkânını işletiyor ve akşamları burada çalışıyor öyle mi? Zamanı böyle harcamak iğrenç değil mi?”

“Bunlar onun işi. Hepsini düzgünce yürütmek istiyor. Ve müşteriler onu buralarda görmeyi seviyor.”

Jem, Finn’i sekiz kişilik bir masayla konuşurken izledi. “Peki ne zaman izin yapıyor?”

“İhtiyacı olduğunda.” Ginny, kızının düşüncelerinin nereye varacağından şüphelendi ve öne doğru eğilerek konuyu değiştirdi. “Her neyse, Bristol’da neler oluyor? Bir sürüdür erkek arkadaşlarından bahsetmedin. Bana bahsetmek istediğin birileri var mı?”

“Belki de onlardan bahsetmemiş olmamın nedeni çok fazla çalışıyor olmamdır.” Ama Jem’in mavi gözleri parladı, ses tonu eğlenceliydi. Şampanya ile rahatlamıştı ve bu gece bir şeyler dökülecek modda olduğu ortadaydı.

“Sana inanmıyorum.” Ginny, kuşkonmazın son lokmasını Jem’in boş tabağına doğru onu kıvrandıracak biçimde salladı.

“Bel... ki... birisi vardır.”

“Ve ismi?..”

“Kuşkonmazı verecek misin?”

“Sana bağlı. Belki. Ve ismi?..”

Davy derse ne güzel olurdu.

“Rupert,” dedi ve kızardı.

“Rupert? Aman Tanrım, bu sürpriz oldu. İkiniz birliktesiniz artık demek.” Ginny başını hayretle salladı. “Vay bel!”

Jem ciddiyetle, “O mükemmel biri,” dedi ve Ginny fikrini değiştirmeden, kuşkonmazın son lokmasını onun çatalından yürüttü.

“Onunla tanıştın zaten ne kadar yakışıklı olduğunu biliyorsun. Son birkaç haftadır görüşüyoruz.” Kuşkonmazın son lokmasını büyük bir keyifle çiğneyip yuttu. “Konu şu

ki, daha Lucy'ye söylemedik. Bu biraz uygunsuz kaçardı, anlıyorsun ya, üçümüz aynı daireyi paylaşıyoruz ve çok iyi anlaşıyoruz. Eğer söylersek kendini dışlanmış hissedebilir. O yüzden, şimdilik bu bizim sırrımız.”

Deja vu. Deja vu, tıpkı eski bir çan gibi çınılıyordu. Ginny bunun kalıtsal bir durum olup olmadığını merak etti. Jem'in ve onun kaderine, ilişkilerini açığa vurmak istemeyen adamlarla tanışmak mı yazılmıştı?

Kızını gücendirmemeye dikkat ederek, “Bu senin fikrin mi Rupert'in fikri mi?” diye sordu.

Jem bunu düşündü. “Eee, aslında ikimizin de fikri. Yani ilk söyleyen Rupert'ti. Ama mantıklı. Lucy'nin yancı gibi hissetmesini hiç istemem. Ben yancı olsam bundan nefret ederdim”

Bu adıldı -aslında tanıdıktı- ama Ginny, kendini tedirgin hissetmekten alıkoyamadı. Ne de olsa tek yaptıkları, muhtemelen, Lucy'nin arkasından birlikte uyumaktı. Ne kadar romantik.

“Peki mutlusun?”

Jem gülümsedi ve şampanyasından bir yudum aldı. “Çok mutluyum.” Durakladı. “Sen de mutlu olursun diye düşünmüştüm.”

“Ah tatlım, öyleyim zaten. Eğer onu seviyorsan... bu harika. Sadece bu sır tutma olayına takıldım. Perry de bana aynısını söylemişti de senin zarar görmeni istemiyorum.”

“Ama bu bambaşka bir şey. Laurel, Perry'nin kardeşi. Dürüst olmak gerekirse anne, bu en başından beri çok adice bir bahaneymiş. Biraz ahmaklık ettin. Ama Rupert, Perry gibi değil bunu sadece Lucy'nin kalbini kırmamak için yapıyor. O iyi birisi. Ve eğlenceli. Üniversitede bir sürü

kız ona âşık.” Gururla konuşmasını bitirdi. “İsteddiği herke-
se sahip olabilir ama o beni tercih etti.”

“Çünkü zevkli çocuk.” Ginny uzandı ve Jem’in elini ok-
şadı. Kendini çok mutlu göstermek için büyük bir çaba
harcayarak “O şanslı bir çocuk. Ve onunla tekrar görüşmek
için sabırsızlanıyorum. İkiniz bir hafta sonu gelip kalabi-
lirsiniz, nasıl fikir? Herkes sahil kenarına bir yolculuktan
keyif alır değil mi?”

“Anne, Rupert sekiz yaşında değil.” Jem gözlerini ne-
şeyle devirdi. “Ne yapacağız, sahilde piknik yapıp kumdan
kaleler mi inşa edeceğiz?”

Sahilde piknik yapmanın nesi bu kadar korkunçtu?
“Peki tamam, hayır, ama...”

“O şimdi Fransa’nın güneyinde, babasının villasında ka-
lıyor. Fotoğraflarını gördüm. Görebileceğin en inanılmaz
yer. Joan Collins komşuları.”

Şanslı yaşlı Joan.

“Rupert kayak okulundan eski bir arkadaşı ile oraya git-
ti.” Öne eğilerek fısıltıyla ekledi. “Babası bir milyoner.”

Sorun ne? Jem kendi evlerinin Rupert’i etkileyecek ka-
dar çekici olmadığını mı düşünüyordu? Büyük bir yüzme
havuzları, hizmetçi orduları ve St. Tropez Limanını gören
bir manzaraları yok diye mi?

“Ah, tamam o zaman, sıradaki hamlem şu olacak.”
Ginny sessizce fısıldadı. “Rupert’in babasıyla evlenmek.”

Jem kıkırdadı. “Aptal olma, onun için çok yaşlısın.
Beşinci karısıyla geçen yıl evlenmiş, kız daha yirmi iki ya-
şında.”

Ana yemekleri geldi ve Ginny bir şişe şarap sipariş etti.
Konuşma Rupert’ten uzaklaştı ve onun yerine, memnun

edici bir biçimde, kıyafetlere, ayakkabılara, Jem'in bardaki müşterilerine ve geçen çarşamba Penhaligons'a gelip Finn'in müzik kutusuna yarım milyon dolar teklif eden zengine döndü (evet sarhoştı).

Dokuz buçuktan hemen sonra restoranın kapısı açıldı ve altı kişilik bir aile içeri doluştu. Kızlardan birisi Jem'i gördü ve hemen onların masasına koştu.

"Jem Holland! Geri dönmüşsün."

Jem ayağa fırladı ve eski okul arkadaşı Kaz Finnegan'a sarıldı. "Kaz, demek sensin."

"Bu mükemmel. Merhaba Ginny! Birileri bana burada çalıştığını söyledi."

"Doğru." Ginny, Kaz'ı çok severdi. "Jem geldiği için bu gece izinliyim."

"Seksi Finn için çalışıyorsun, şanslısın. Şimdi dinle, önümüzdeki salı benim doğum günüm." Kaz, Jem'e baktı. "Hâlâ burada olacaksın değil mi?"

Jem başını salladı. "Bir hafta buradayım."

"Yuppi! Harika be! O zaman doğum günü partime gelebilirsen sevinirim. Bahçeye kurulacak büyük bir çadır kiralandık. Müzik var, her şey var. Sürüyle insan davet edildi." İkna etmeye çalışarak "Ve tabii ki havai fişekler!" dedi.

Jem tereddütle annesine baktı. "Ne düşünüyorsun anne? Senin için bir problem olur mu?"

"Niall de orada olacak." Kaz devam etti. "Seni tekrar gördüğüne çok sevinir."

Ginny gülümsedi çünkü Jem ve Kaz'ın abisi, birkaç yıl önce bir ilişki yaşamıştı. Niall tarih alanında yüksek lisans yapmak için Manchester'a gittiğinde ilişkileri bitmişti. Buna rağmen, Jem'in ona karşı hâlâ bir zaafı vardı.

Ginny'nin de ona karşı bir zaafı vardı, bir kere o Rupert değildi. Jem'e, "Hayır tabii ki. Gidebilirsin," dedi. "Mükemmel zaman geçireceksin. Ben salı akşamı çalışıyorum zaten."

"Finn Penhaligon ile." Kaz'ın gözleri ışıldadı. "Annem ona tutkun, utanç verici. Onunla çalışmak eğlenceli mi?"

O anda, Finn onların masasının yanından geçti. "Kâbus gibi," dedi "Tam bir köle taciri."

Finn hiç yavaşlamadan, "Bazı köleler satılmalı," dedi.

Tatlı menüsü geldiğinde Jem kalan şarabı bardaklara paylaştırıyordu. Masa örtüsünün üzerine dökülen damlalara hafifçe dokunarak arkasına yaslandı ve başını bir kenara eğdi.

Ginny, "Ne?" diye sordu. "Neden bana öyle bakıyorsun. Eğer puding istemiyorum dedirtmek için beni hipnoz etmeye çalışıyorsan, bu işe yaramayacak."

"Bunu yapmam. Belki pudingini bana vermen için seni hipnoz etmeye çalışabilirim..." Jem gülümsedi. "Ama düşündüğüm şey bu değildi."

"Tamam," dedi ve onu kızdırmak için tekrar menüye bakmaya devam etti. "Şimdi ben turuncu crème brûlée ya da duble çikolatalı turta alacağım. Aah, ya da mango ve limonlu cheese..."

"Ne düşündüğümü sorman gerekiyordu!"

"Söyle bakalım." Ginny şimdi adamakıllı rahatlamış hissediyordu. Gün travmatik geçmiş olabilirdi ama şimdi eğleniyordu. Sonunda Jem'le, sevgili kızıyla birlikte olmak mükemmeldi. Önemli olan buydu.

"Pe-kii, o oldukça yakışıklı. Ve Kaz'ın annesi onun pantolonunu çıkarmak istiyor." Jem kaşlarıyla Ginny'ye ki-

min hakkında konuştuğunu işaret etti. Ne olur ne olmaz, Ginny altı numaradaki şişman herifi kastettiğini düşünebilirdi. “Neyi merak ediyorum biliyor musun? Sen de bunu hiç düşündün mü?”

Tamam, Ginny fikrini değiştirdi. Her zaman değil bazen onunla birlikte olmak mükemmeldi.

“Hayır.” Başını salladı. Aklına dört direkli karyola, rüzgârda sallanan krem rengi perdeler ve bu esnada yarı çıplak... “Hayır, asla, hiç değil. Tanrım, hayır.”

“Bu çok fazla.”

Öyleydi, çok çok fazlaydı. Ginny, kendi kendine momentum kazanmış başını sallamamak için güç sarfediyordu. “Onu bu şekilde düşünemiyorum. O benim patronum.”

“Bu boş bir bahane,” dedi Jem. “Bir sürü insan patronu ile fantezi kuruyor,” diyerek bu noktaya dikkat çekti.

“Eee, ben kurmuyorum?” Sıcak basmıştı, Ginny şaraptan bir yudum daha aldı.

“Neden?”

Neden mi? Aklında yüzlerce neden vardı. Gerçek şu ki en temel sebebi güven duygusunun hayatından silinip atılmasıydı. Çünkü, hadi yüzleşelim, Perry’nin yalanlarına inanarak kendini aptal yerine koymuştu ve fırsatını bulsaydı biri ona hoppa diyemeden onunla yatardı. Ama bu olmamıştı çünkü Perry onunla yatmakla hiç ilgilenmiyordu, o kadar ki en zayıf bahaneleri bile çare olarak görüyordu.

Bu nasıl bir ego tatmini idi?

Bir de şu gerçek vardı, Perry onu itici bulduysa neden Finn gibi birine çekici gelsin ki? Finn istediği herkese sahip olabiliyordu, Allah aşkına. Kaz’ın annesine bile.

Boncuk gözlü Jem, bu arada hâlâ cevap bekliyordu.

“Bak, biz iyi anlaşıyoruz.” Ginny doğaçlama yaptı. “İlk tanıştığımızda olanları düşünürsek bu kendi başına bir mucize zaten. Ayrıca, Perry ve Carla’yı öğreneli birkaç saat oldu. Gerçekten bu görüşme saçmalığına bulaşmak istemiyorum. Ben sadece... kavgasız gürültüsüz bir yaşam istiyorum.”

Jem hayal kırıklığına uğramıştı. “Ama bence o hoş biri. Ve ben senin mutlu olmanı istiyorum.”

Kalbi devasa bir marşmelov gibi şişiyordu. Ginny uzandı ve onun için dünyalar kadar değerli olan kızının ellerini tuttu. “Ah canım, nasıl mutlu olmam ben? Sen buradasın.”

“Ama sadece bir haftalığına. Gittiğimde ne olacak? Sen yine kendi başına kalacaksın.” Jem’in yüzü aydınlandı. “Biliyorum. Neden Finn’in ağzını aramıyorum ki? Bakalım o senden hoşlanıyor mu?”

Ginny’nin parmakları Jem’in eline dolandı ve tekrar dolandı ta ki ellerini kaçırana dek. “Hayatım, çok tatlısın. Ama bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim. Çok ince olacağım aynı zamanda... Ah anne!”

“Çünkü bunu yaparsan,” Ginny devam etti, melek gibi gülümsüyordu. “Bacaklarını kırarım.”

30. Bölüm

“Ne var biliyor musun sana bakınca esnemek istiyorum...”

“Baba, çok kabasın! Tam bir çocuk suçluya dönüşüyorsun. Tanrı bilir kaç tane anti-sosyal davranış bozukluğu (ASDB) cezası alırdın!”

Laurel uysalca, “Yüzündeki tokatlardan bahsetmiyorum bile,” dedi.

“Neyse ki şiddete meyilli değilim.”

“Babam adına çok üzgünüm,” dedi Jem. “Her zaman böyledir ve gerçekten utanç verici.”

Cumartesi öğleden sonraydı ve Gavin az önce gelmişti. Her zamanki gibi utangaç ve çekingendi.

Gavin, “Bitirmeme izin vermedin,” dedi. Hiçbir şeye al-dırmadan kolunu uzatarak limon soslu kekin son dilimini yemeğe başladı. “Laurel’in kıyafetleri hakkında konuşuyordum, insanlarla tanıştığı zaman yarattığı izlenim hakkında. Her şey sarkık duruyor,” diye şikâyet etti. Laurel’e bakarak keki düşecekmiş gibi salladı. “Tamam, belki göğüsleri de-

ğil ama diğer her şey öyle. Sarkık etek, sarkık bluz, sarkık saç. Sadece bazı yapıcı eleştirilerde bulunuyorum. Bunda yanlış olan ne?” diye sordu Jem gözlerini yuvarlarken. “İlk izlenim çok önemlidir. İnsanların size bakıp gitmesini istersiniz, vay.”

“Seni gördüklerinde söyledikleri şey bu mu?”

Çok renkli çizgili bir gömlek, siyah pantolon ve parlak kırmızı bir yelek giyen Gavin, “Kimsenin bana bakıp sıkıldığını sanmıyorum,” dedi.

“Hayır,” dedi Laurel. “Ama kimse bana bakmıyor ve şişman olduğumu düşünmüyor.”

Şaşkın bir sessizlik vardı. Sonra Gavin gülmeye başladı. “Bu çok komik.”

Laurel şaşkın görünüyordu. “Komik değil. Şişman olmak ciddi bir sağlık sorunudur.”

“Komik bir şey söyledin, bundan hoşlandım!”

“Birkaç kilo vermelisin,” dedi Laurel. “Karnına bak.”

“O zaman bana kek ikram etmeyi bırakmalısın.”

“Sana hiç kek ikram etmedim. Sen kendin aldın.”

Hâlâ sırttan Gavin ona yeni bir açıdan baktı. “Biliyor musun? Sen iyileşiyorsun. Kendine canlı renklerden yeni bir kıyafet al, kesinlikle tanınmayacaksın.”

“Ben canlı renkli kıyafet falan istemiyorum. Kıyafetlerimi oldukları gibi seviyorum.”

Ginny, oturma odasına döndüğünde şüpheyle Gavin’e baktı. “Laurel’i rahatsız etmiyorsun değil mi?” dedi.

Gavin, “Tam tersine. Onun güzel zaman geçirmesi için mizah anlayışına iltifat ediyordum. Çok ilerleme kaydetti,” dedi. “Artı, on dakikadır buradayım ve hâlâ Kevin demedi. Bu bir çeşit...”

“Hişt!” dedi Laurel ciddi bir şekilde. “Bu isimden bahsetmiyoruz. Yeni kuralımız.”

“Mükemmel bir kural. Neden daha önce hiç kimse bunu düşünmedi ki? Şanslı günündesin. Hey, çarşamba gecesi ne yapıyorsun?”

Laurel’in kocaman yeşil gözleri korku içinde genişledi. “Lütfen bana çıkma teklif etme.”

“Tatlım, sana şanslı günündesin dedim büyük ikramiye kazandın demedim. Sadece bekârlar kulübüne bir şans daha vermeni önerecektim. Bu sefer Hamish’in geleceğinden emin olacağım. Asla bilemezsin, şimdi daha neşeli olman bütün zorlukları çöze...”

Laurel, “Hayatta olmaz,” dedi.

“Ama ikinizin birbirinize çarpılacağından eminim.” Gavin ikna edici bir sesle ekledi. “Bir bilgi yarışması gecesi yapıyoruz. Pejmürdelik hakkında herhangi bir soru ve cevabını sen vereceksin.”

“Bu da bir başka şaka mı?”

Gavin sırtarak yanıtladı. “Evet. Fark etmene sevindim.”

“Teşekkürler,” dedi Laurel. “Ama yine de senin şu bekârlar kulübüne gelmiyorum. Bence sen de kilo verince gitsen iyi olur.”

“Çok acımasızsın.” Gavin göğsünü tuttu. “Kalbime bir hançer sapladın.”

“Midenden saplasaydım daha iyi olurdu aslında.”

Laurel’in yüzünde ilk defa ufak bir gülümseme belirdi.

“Patlamış bir balon gibi sönebilirdi.”

“Nasıl bu kadar büyüdü bilmiyorum.” Gavin üzgün üzgün karnını okşadı. “Farkına varmadan beni mahvetti. Eskiden çok hoş bir görünüşüm vardı, değil mi Gin?”

Ginny, “Çok sayıda hoş görünüşün vardı,” dedi. “Maalesef hepsi mini etekli sürtüklere aitti.”

“İşte orada!” diye bağırdı Jem, yetişkinler çekişmelerine devam ederken pencereden dışarıya bakıyordu. “Kaltak geri döndü! Şuna bak, bir kemirgen gibi yürüyor. Tanrım, oraya gidip o yalancı sokak kızına hakkında ne düşündüğümü söylemek isterdim.”

“Pekâlâ, gitmeyeceksin.” Garip bir sokak kavgasını öngören Ginny bir kez daha uyardı. “Bu Jerry Springer değil. Sadece onu görmezden geleceğiz, tamam mı?”

“Ama yaptıkları yanına kâr mı kalsın!” Jem kızgın bir sesle söyleniyordu. “Bu nasıl adil olabilir?”

“Bekle.” Gavin boş boş bakıyordu. “Bu bahsettiğiniz Carla mı? Yanına kâr kalan ne?”

Herkes cama toplanmış onu izliyordu. Carla evine girmek için acele etti ve parlak siyah kapısını çarparak kapattı.

“Yanına kâr kalan ne?” diye yineledi Gavin şaşkınlıkla.

“Sana söyleyecektim.” Ginny durumu Gavin’e anlatırken kalbi sıkışıyordu. Konuşma bittiğinde sorması gereken soruyu sordu. “Böyle bir şey seninle birlikteyken de oldu mu?”

Gavin’in yüzü bir fotoğraf gibi dondu. “Öğrenmek istediğin Carla’nın bana iş atıp atmadığı mı?”

“Ya da tam tersi.”

“Lanet olsun, Gin, bunu düşündüğüne bile inanamıyorum!”

“Ben de inanamıyorum ama düne kadar en iyi arkadaşım güvenilebileceğimi düşünüyordum.” Ginny omuz silkti. “Bunun ne kadar güzel sonuçlandığına bakın.”

“Hiçbir şey olmadı, sözüme güvenilebilirsin. Carla hiç denememişti ve bana ödeme yapmadan da onunla yat-

mazdım.” Gavin ifadesiz bir yüzle devam etti. “Pejmürde Laurel ile yatmayı tercih ederim.”

Laurel gözlerini devirerek cevap verdi. “Anca rüyada görürsün.”

Carla çabucak kıyafet değiştirmek için eve girmişti. On dakika içinde ön kapı tekrar açıldı. Küçük bir valiz taşıyarak arabasına doğru yürüdü. Bakışları kasıtlı olarak Ginny’nin evinden uzaktı. Gavin, “Oraya gidip ağzının pa-yını vereceğim,” dedi.

“Hayır, vermeyeceksin.” Ginny onun sadakatinden etkilendi. Çıkmasını engellemek için oturma odasının kapısına koştu. Ancak bu boş bir çabaydı. Gavin pencereyi sonuna kadar açtı ve yolun karşısına doğru tüm gücüyle bağırды. “Hey Carla, o herif sana uçuğu olduğunu söyledi mi?”

Carla hiç oralı olmadı ama o sırada bisikletle oradan geçen genç bir postacı bunu duyunca çok korktu, neredeyse düşüyordu.

“Zavallı çocuk.” Gavin büyük bir memnuniyetle izliyordu. “Carla onunla da yatmış galiba!”

Bir kez olsun tüm yemek yiyenler tam zamanında gitmişti. Restoran saat on buçukta boşalmıştı. Ginny ve Finn temizlik yapıyordu.

“Gece senin için erken bitti,” dedi Finn. “Memnun olmuştundur.”

“Jem bu gece dışarı çıktı. Kaz Finnegan’ın doğum günüymüş. Neyse, TV izleyeceğim, şu şef programı var,” dedi ve ekledi. “Galler’de çökmekte olan bir kaleyi alarak onu bir restorana dönüştüren Fransız bir adamla ilgili.”

“Kahretsin, kaçırmıştım. Herkes bundan bahsedip duruyor.”

“Sorun değil, onu kaydettim.” Ginny on kişilik masayı hazırlamak için çatal bıçak takımı topluyordu. Hevesle, “DVD’yi ödünç verebilirim,” dedi.

Finn başını salladı. “Tamam, o kadar da önemli değil.”

“Ama mükemmelmış, çok sevebilirsin!”

“Gerçekten, fark etmez.” Dikkatini kasadaki yirmilikleri saymaya yöneltti. Konuşma tarzında bir şey vardı. Ginny merakla sordu: “DVD oynatıcınız yok mu?”

Finn kendini savunur gibi hızla, “Tabii ki var,” dedi.

“Öyleyse neden DVD’yi ödünç almak istemiyorsun?”

Finn para destesinin ortasında durdu ve ona bakarak açıkladı. “Çünkü hâlâ kutusunda.”

Ginny şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Tamam, bunun oldukça radikal bir öneri olduğunu biliyorum ama onu kul... oh, hadi bakalım, kutudan çıkartıp TV’ye bağladın mı?”

Başka bir uzun duraksama yaşandı. Sonunda Finn pes etti ve yavaşça nefesini bıraktı. “Çünkü bunu denedim ama çalıştıramadım.”

Ah, zekice. Ginny yüzünü ifadesiz tutabilmek için elinden geleni yapıyordu. “Anladım, kullanım kılavuzunu okudun mu?”

“Evet ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi, skart girişleri ve... ve hiçbir anlam ifade etmeyen kablo ve aptal parçaları anlatıyordu.”

Finn ona bir uyarı bakışı attı. “Eğer bana gülersen...”

Ginny, “Gülmüyorum,” dedi çabalayarak. Dudağını ısırды ama o da bir insandı sonuçta. “Tamam, belki biraz sırtıyor olabilirim.”

“Komik değil,” dedi Finn. “Utanç verici. Ben bir erkeğim.”

“İktidarsız olduğunu itiraf etmek kadar utanç verici de-

ğil.” Ginny düşünmeden konuşmuştu sonra hızlıca ekledi.
“Tabii ki iktidarsız olduğunu söylemiyorum.”

“Bilmiyorum,” dedi Finn usulca.

“Ama itiraf etmelisin ki oldukça komik.”

“Hâlâ iktidarsızlıktan bahsetmiyoruz değil mi?”

Ginny ciddiyetle başını salladı. “Hayır, çünkü cinsel güçsüzlük hiç komik değil.”

Cidden bunlardan mı bahsediyordu?

“DVD oynatıcısı ayarlayamıyorum.” Finn yenilgiyi kabul etmişti. “Ya da video kayıt cihazlarını, televizyonları, böyle şeyleri işte. Bu kabul görmüş bir fobi. O elektrik kabloları ve soketli şeyler, sonra kılavuzlar sadece insanı şaşırtmak için kasten hazırlanıyor.”

Finn’in nefret ettiği şeyler, Ginny’nin hoşuna gidiyordu.

Ginny’nin ağzı kontrol edilemez bir şekilde titriyordu.

“Peki, eee, genelde bununla nasıl başa çıkarsın?”

Biraz utanmış görünüyordu. “Bir adam çağırırım.”

Bir adam. Tabii ki. Güç sarhoşu Ginny devam etti. “Bir kadın da yapabilir mi?”

Bu sefer kesinlikle eğlenmeden titredi çünkü gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Bir kadın ne yapabilir?”

“DVD oynatıcısını senin için kurmamı ister misin?”

Finn umursamıyormuş gibi omuz silkti. “Eğer istersen.”

“Üzgünüm ama bu yeterince iyi değildi. Neredeyse hiç coşku yok.”

Finn incelikle teslim oldu. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

“Tamam, sen kazandın. Evet lütfen.”

31. Bölüm

İlk kez Myrtle tarafından pusuya düşürülmeden karanlık avludan geçtiler. Finn, evinin üst katındaki DVD kayıt cihazını kutusuyla birlikte salona getirdi. Sadece poşetleri yırtılmıştı. Sanki biri daha önce kutuyu açmış ve sonra bir anda ilgisini yitirmiş gibi üstünkörü kutusuna koymuştu tekrar. Hem bu hem de Finn'in surat ifadesi Ginny'yi tekrar gülümsetti.

Spagettiye benzeyen telleri ayırmak, bunları ilgili soketlere takmak, kayıt cihazını ayarlamak ve ilgili kanalları ayarlamak Ginny'nin on beş dakikadan daha az zamanını aldı.

"Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum." Finn şok içinde oturmuş onu izliyordu. Ginny uzaktan kumandayla talimatları ustalıkla uyguluyordu.

"Çok kolay. Bak, sana nasıl önceden ayarlanacağını göstereyim."

"Deneme bile. Bir şeyi kaydetmek istediğim zaman kaydet tuşuna basacağım. Bu benim anlayabileceğim ka-

dar teknik.” Elini tutarak Ginny’nin inmesine yardım etti. “Ama teşekkürler, bunu takdir ettim. Şimdi acelen yoksa senden başka bir iyilik isteyebilir miyim?”

Ginny tıraş losyonunun kokusunu aldı. Ilık elini tuttuğu sırada nedense eli titremişti. “Su ısıtıcısını mı tamir edeyim?”

“Su ısıtıcısı sağlam ve bunu sana ispatlayacağım. Asıl istediğim, bana bu oda hakkındaki düşüncelerini söylemen. Dürüstçe.”

Ginny dekorasyona şöyle bir göz attı. “Hiç sormayacak-sın sandım.”

Tamsin’in son modaya uygun bir iç mimar tutup onu taa Londra’dan getirdiğini ve Finn iş seyahatindeyken daireyi değiştirdiğini biliyordu. Finn eve döndüğünde aşırı makyajın ne demek olduğunu anlamıştı. Patlıcan moru üzerine gümüşü çizgili duvarlar, fıstık yeşili tavan ve altmış-lar tarzı, pop-art mor-yeşil halı. Aydınlatma modern, hatta fütüristikti . Şık ve çekici olmayan kanepeler, limon yeşili ve gri tüvitile kaplıydı.

Austin Powers bunun seksi olduğunu düşünürdü. “Ne kadara mal olduğunu bilmek istemezsin,” dedi Finn ürpererek.

“Ona bu dekoru hiç sevmediğini hatta nefret ettiğini söyledin mi?”

“Hayır. Doğum günü hediyeimdi ve Tamsin çok heyecanlandıydı. Duygularını incitmek istemedim.”

Tamsin’i gerçekten çok sevmiş olmalıydı. Gavin ona ne zaman doğum günü için korkunç bir şey alsa, daha sonra değiştirmek için faturasını da hediyeyle birlikte vermesini isterdi. Marks & Spencer’dan değiştirdiği kıyafetlerin kay-

nağı buydu. Ama Finn için neredeyse bir odanın tamamını dükkâna geri götürmek o kadar da kolay değildi.

“Peki şimdi ne olacak?”

“Hepsinin atılması lazım. Daha önce yapardım ama önceliğim restoranla uğraşmaktı bu yüzden görmezden gelmek daha kolay geldi. Ancak geçen gün birkaç boya kartelası aldım.” Finn kararlı bir ses tonuyla devam etti. “Bu sefer kesinlikle lanet bir tasarımcı tutmayacağım.”

Finn gerçekten sağlam olan su ısıtıcısıyla kahve yaptı. Ginny şık, kaygan kanepede oturdu ve boya kartelalarını fırçalanmış alüminyumdan yapılmış orta sehpanın üzerine koydu- fırçalanmış alüminyum!- Sonraki bir saat boyunca duvar renklerini, perdeleri, mobilyaları ve aksesuarları tartıştılar.

Yeni ve sinir bozucu modadan gösterişsiz ve geleneksel modaya geçtiler. Ginny fikirleri çizdi. Odayı açık pencere-lerden gelen rüzgârla uçuşan krem rengi perdeleriyle çizmişti.

“Mavi perde yok mu?” dedi Finn.

“Hayır, çok karanlık. Kesinlikle krem rengi.” Bu konu kapanmıştı, yatak odasına olabilirdi ama Ginny krem rengi perdelerde çok kararlıydı. “Dalgalı mavi olacaktı. Ah evet, bütün pencereleri kırmak zorunda kalırsa, bayağı dalgalı olurlardı.”

“Peki Perry ile olanlar hakkında kendini nasıl hissediyorsun?”

Hatırlattığın için sağ ol. “Aptal gibi.”

“Hayır, öyle deme! Bence o bir aptal.”

Finn’in kanepede ona oldukça yakın oturduğunun farkındaydı. Omuzları sadece birkaç milimetre uzaktaydı-

Ginny, "Flört olayında yeteneklerimi yitirmişim galiba..." dedi. "Oyun oynadığını anlamalıydım. Belki daha fazla erkekle birlikte olsaydım bu kadar saf olmazdım."

"Kendini suçlama. Böyle biriyle birlikte olmaman daha iyi. Carla da muhtemelen onsuz daha iyi olur ama işte sıradaki saf o." Soğuk bir şekilde "Üstelik onun epeyce tecrübesi de vardı."

"Onun için üzülmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Ginny yarım ağız gülümsedi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır. Sadece olanları unutup yoluna devam etmek zorundasın."

"Sen öyle mi yaptın?" Ona sorabilecek kadar cesur hissetmişti kendini. "Tamsin gittikten sonra yani?"

Finn omuz silkti ve Ginny'nin omzuna değdi. "Yapılması gereken tek şey buydu."

"Fakat bunu yapabilmek bazı insanlar için diğerlerinden daha kolaydır. Senin gibi hani şu kız, Catherine," dedi Ginny. "Geçen hafta sana çiçek gönderdi. Bunu niye yaptı?"

Finn eğlenerek yanıtladı. "Çünkü onu eve bıraktım?"

Ha, peki ya gerisi. Ginny açık açık sordu. "Onunla yattın mı?"

Finn duraksadı ve başını salladı. "Evet. Yattık."

"Gördün mü?" dedi şiddetle Ginny kafasını sallarken. "Bunu yapabilmeyi çok isterdim!"

Finn gülüyordu. "Catherine ile yatmayı mı? Benimle yatmayı mı?"

Ah Tanrım, nasıl bir düşünceydi bu böyle.

"Hiçbirinizle! Bunu yapabilen türden bir insan olmayı çok isterdim dedim." Ginny yanaklarının yandığını hisset-

ti. “Dışarı çıkıp hoşuma giden biriyle görüşebilmeyi ve... bir gecelik ilişki yaşayabilmeyi isterdim. Ama yapamam, çünkü ben o tarz bir insan değilim ve hiçbir zaman da olmadım.”

“Hiç mi?”

“Hiç. Ayrıca, bu gerçekten sinir bozucu bir şey. Erkekler bunu hep yapıyor hatta bir sürü kadın da biliyorum ama ben daha başaramadım.” Ginny patavatsızca, “Kaç kişiyle yattığımı söylesem, gülmekten koltuktan düşersin. Kısacası acınacak haldeyim.”

Finn oyunbaz halde bir kaşını kaldırdı. “Carla gibi olmak istediğini mi söylüyorsun?”

“Tanrım, hayır, öyle bir şey değil. Sadece... Bilirsin, ay mavi olduğunda (kırk yılda bir) yapmayı düşünmek güzel olurdu, kahretsin, neden olmasın ki?”

“Hoşlandığın birini bulup kafana göre takılmak?”

“Şey, evet.” Ginny’nin yanakları kıpkırmızı ve sıcacıktı. Hâlâ bu konuşmayı yaptığına ve üstelik bunu Finn Penhaligon’la yaptığına inanamıyordu. Ama bastırılmış duyguları eriyen lav gibi kontrolsüz bir şekilde akıyordu. “Ne yapıyorsun?” diye sordu Ginny çünkü Finn dönerek pencereden bakıyordu. Gökyüzünde bir şey arıyor gibiydi.

“Sadece ayın mavi olup olmadığını kontrol ediyorum.”

Nefesi boğazına takıldı. Bu, bilinçsizce veya değil, tam olarak duymayı istediği şeydi.

Belki de acınacak haldeydi ama kendine güveni Perry tarafından yıkılmıştı -daha çok parçalanmıştı- ve Finn Penhaligon’un onunla seks yapmaya hazır olduğunu bilmek çok saçma bir şekilde gururunu okşamıştı.

Ancak, korkutucu bir şekilde, Finn teklifini yapmış gibi

görünüyordu ve ona cevap vermesini bekliyordu.

Aaahhh, ya bir teklif değilse? Belki de bu geceki ayın gerçekten mavi olup olmadığını keşfetmekle ilgilenen bir astronomdu?

“Eeee?” diye sordu Finn, karanlık gözleri sorguluyordu.

Ginny umutsuzca Finn’in ona takıldığını sandı ve taşlaşmış hâlde sordu. “Peki öyle mi?”

“Gel kendin bak.” Pencereyi görmesi için nazıkçe döndü. “Ve bana ne gördüğünü söyle.”

Ginny’nin ayak bileği dönerken sehpanın kenarına çarptı. Kahve fincanları önce sallandı ve sonra metalik yüzeyde takır tukur sesler çıkararak düştü. Kalbi göğüs kafesini dövüyordu. Finn’in eliyle işaret ettiği yere baktı. Ayın bir tarafı çınar ağacının dalları arasına gizlenmişti, diğer yarısıysa mürekkep-siyahı gökyüzünde asılı duruyordu.

“Sana mavi görünüyor mu?” Sözleri birer fısıltı gibiydi, Finn’in ılık nefesi kulağından girince Ginny’nin sinir sistemi kendinden geçti. Yine de tüm bunların baştan çıkarma planının bir parçası mı yoksa sadece deneyimli bir astronomun umutsuz bir cahile sorduğu kolay bir soru mu olduğunu bilemiyordu.

“Şey görünüyor... ııı, tamam... Sanırım az biraz mavi görünüyor.”

“Gerçekten mi?” Sesi şaşırılmış geliyordu. Ah Tanrım, bu yanlış cevap mıydı?

“Maviye çalıyor gibi?” ekledi Ginny. “Böyle... çok hafif... mavimsi?”

“Hımmm,” dedi Finn, düşünerek başını salladı. “Biliyor musun, bence haklısın.”

“Miyyaaaaavuuuv.”

tak odasına girmek arasında tereddüt etti. Ama düşününce Myrtle onun için ne yapmıştı sanki? Belki de bir kez olsun bencil olabilirdi. Finn ayın mavi olduğuna karar verdiyse, o kimdi ki buna karşı çıkacaktı?

Ona doğru yürürken bir yandan da hayal dünyasında dolaşıyordu. Finn'in beyaz gömleğinin düğmelerini açmasını, siyah pantolonunu tutan deri kemerini çıkarmasını, şehvetli bir şekilde fermuarını indirmesini hayal etti. Of, feci halde idmansızdı, kendini ele vermemeyi umuyordu. Mesela çoraplar. Finn, pantolonundan önce çoraplarını mı çıkaracaktı? Elbette Ginny'nin onlarla uğraşmasını istemezdi. Tanrım! Çorapların nasıl çıkarıldığını hatırlayamıyordu, kendini aptal yerine koyar...

"Şuna bir bak." Finn sessizce yatak odasının kapısını açtı ve onu içine çekti. Nefesini tuttu ama Ginny'nin ilk fark ettiği şey, çorapların nasıl çıkarıldığıyla ilgili görgü kurallarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağıydı. Tabii Finn ile de uğraşmayacaktı.

Bir diğer farkında olduğu şey, uzun süredir devam eden fantezisinin çok yanlış olduğuydu. Dört ayaklı karyola yoktu, hatta esintiyle uçuşan krem rengi perdeler de yoktu. Deri başlıklı battal boy yatak ve ağır, pahalı görünen ultra modern, koyu mavi, süet bir yatak örtüsü vardı.

Ama şu anda, o kadar pahalı görünmüyordu çünkü o pürüzsüz kaliteli süet üzerine yatağın tam ortasında vıcık vıcık sümüksü salgılardan küçük bir göl vardı. "Ah....." Ginny eliyle ağzına kapattı.

"Miaaaaaavvvv,"

Bir sonraki sancıyla Myrtle'nin vücudu kıvranıyor, tüy-lü patileri genişliyor ve göğüs kafesi ağırlaşıyordu. Onlar

izlerken gümüşü bir kese, Myrtle'nin içinden kayarak yatak örtüsünün üzerine düştü. Daha gözleri açılmamış, miyavlayan ilk yavrusundan sadece birkaç santim uzaktaydı. Myrtle ikinci yavruyu da doğurmanın rahatlığıyla hafifçe döndü ve dişleriyle kesenin zarını patlattı. Aynı şekilde kafasını eğerek göbek kordonunu -ıyyk- ısırdı.

“Burada, dairede olduğunu bile bilmiyordum,” diye fısıldadı Finn. “Dışarıdaki ağaçtan karşıya fırlayıp pencereden içeri girmiş olmalı.”

“Gerçek bir hırsız kedi gibi.”

Finn sırtıttı. “Ona bir motosiklet ver ve Evel Knievel'i yok say.”

“Aaaa. Şuna bak!” Ginny, Finn'in kolunu çekiştirdi. İlk yavru kedi ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken bir anda ikincinin üzerine düştü. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken bu kez de koyu yeşil sümüksü salgının üzerine düştü ve sırtüstü öylece kaldı. Myrtle ona acıyıp da kafasıyla onu döndürene kadar yürek parçalayıcı bir şekilde miyavladı.

“Nasıl yapılacağını nereden biliyorlar?” dedi Finn, yavru kedi bir an bile tereddüt etmeden memeye yapıştı ve çılgınca emmeye başladı. “Myrtle kordonu ısırması gerektiğini nasıl bildi?” Ginny şaşkınlıkla başını salladı. “Jem doğduğunda bunu yapmak zorunda kalmadığım için mutluyum.”

Myrtle görkemli bir şekilde döndü ve gözlerini kırptırdı, sarı yakut gözleri izleyicilerini arıyordu. İlk defa onlara homurdanmadı ya da tıslamadı. “Belki anne olunca daha iyi bir kediye dönüşür.” Finn'in sesi çok da umutlu değildi.

“Belki şu an aklında daha önemli şeyler vardır, bir sonraki doğum için kendini hazırlamak gibi. Bu arada yatak örtün ne kadardı?”

“Yüz..” Finn duraksadı, sonra ekledi: “... ve yüzlerce, Tamsin seçmişti.” Yine duraksadı. “Bin pound’a yakın sınıırım.”

Ginny onu avuturcasına konuşmaya devam etti. “Muhtemelen kuru temizlemeye gidecek.” Artık baştan çıkarma menüde olmadığı için -sanki daha önce vardı- Myrtle’yi rahat bırakmak için oradan ayrılıp oturma odasına geri döndüler. Finn mutfakta bir kahve daha yapmakla uğraşırken, Ginny yüksek bir tabureye oturdu ve tezgâhtaki dizüstü bilgisayarı açarak internette dolaştı.

“Otursana,” dedi Ginny. “Beni huzursuz ediyorsun.”

“Gerginim. Kendimi koruyucu bir baba gibi hissediyorum.”

“Tamam ama değilsin.” Ginny daha o an pişman oldu.

Söylenecek şey değildi. Neyse ki, Google’a *doğum yapan kediler* yazması onun dikkatini dağıtmıştı. İğrenç! Bir kedinin doğum yapması hayal ettiği kadar basit bir süreç değildi.

“Ne?” Finn endişeli bir şekilde ona bakarken, önüne bir fincan kahve koydu. “Miden bu kadar hassas mı?”

“Neden?”

Ginny yüksek sesle okuyordu. “Kediniz doğuma girdiğinde ihtiyaç duyacağınız şeylerin listesi: Anne yatağı.”

“Tamam onu kendisi buldu,” dedi Finn. “Başka? Gaz ve hava mı?”

“Bir ısıtma yastığı,” Ginny devam ediyordu. “Temiz bezler veya havlular.”

“Yaylı bir tartı.”

“Banyo terazisi kullanıyorum.” Finn kaşlarını çatı.

“Keskin makas,” dedi Ginny yüzünü buruşturarak. “Dezenfektan. Küçük bir şırınga. Ve diş ipi.”

“Nedenini bilmek ister miyim?”

“Anne göbek kordonunu kendisi kesmezse, sen yapmak zorundasın. Dış ipini kesmeden önce kordonun etrafına bağlıyormuşsun.”

“Sen, kelimesini vurguladın,” dedi Finn. “Yazı tura at-sak nasıl olur?”

“Yalnızca DVD cihazlarını tamir edebiliyorum,” dedi Ginny ve ellerini kaldırdı. “Ayrıca, o senin kedin.”

Finn suratını ekşitti ve bilgisayara bakarak başını salladı. “Hepsi bu kadar öyle mi?”

“Tam olarak değil, Vazelin.” Ginny bu madde altındaki ta-limatı okudu. “Anne doğum yaparken güçlük çekiyorsa, yav-runun rahat çıkması için biraz vazelin sürmeniz gerekebilir.”

“Tamam. Gidip kulaklarına süreyim biraz.”

“Üç tenis topuna ve yıkanmış bir marula ihtiyacımız olacak.”

“Ne?”

“Şaka yapıyorum.” Ginny gülümsedi.

“Miiiiiyaaaaauuv!”

Yatak odasına koştular. Finn, “Myrtle’in bu şakayı ko-mik bulduğunu sanmıyorum,” dedi.

Sabah saat üçe kadar her şey bitmişti. Myrtle dört yavru kedi doğurmuştu ve neyse ki iki beceriksiz ebesinin hizme-tine ihtiyaç duymamıştı. Bebeklerini doğurdu, doğumla-rından sonra plasentayı iştahla yedi (böğğğ). Dört bebeği yanında kıvrılmış yatakta uyuyorlardı.

Finn, Myrtle kendi yatağını kaplığı için boş odada ya-tak yapmakla meşguldü. Dışarı çıkınca Ginny’nin ceketini, çantasını ve araba anahtarlarını topladığını gördü. “Gidiyor musun? Dikkatli sür.”

Pek romantik sayılmazdı ama tüm bu olanları düşününce bu anlaşılabilir bir durumdu. Ginny su aygırı gibi tüm ağzını ayırarak esnemeseydi, bir hoşça kal öpücüğü bile alabilirdi.

“Tamam. Üzgünüm, biraz yorgunum.” El salladı. “Yarın görüşürüz.”

Myrtle, Finn’in battal boy yatağında doğum yapmayı seçmeseydi, akşamlarının nasıl sonuçlanacağını kim bilebilirdi? Eh, bu da bir deneyim olmuştu.

“Görüşürüz,” dedi Finn.

Sesinde bir pişmanlık mı vardı yoksa Ginny mi öyle olmasını ummuştu?

Cattus interruptus, diye düşündü Ginny. *Gerçi bu sefer kedi tarafından kesintiye uğradı.*

Lanet olsun.

32. Bölüm

Hoşça kal demek hiç kolay olmamıştı. Jem, Bristol'e geri dönüyordu ve Ginny'nin kendini sıkmaktan boğazı acıyordu. Halka açık bir yerde ağlayıp kendini küçük düşürmemek için elinden geleni yapıyordu. Jem'in tekrar evde olması harika bir şeydi ama artık birlikte geçirdikleri günler bitmişti ve buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Üstüne üstlük tren tam zamanında gelmişti. Tren istasyona girerken müthiş bir gök gürlemesi duyuldu ve ilk yağmur damlaları düşmeye başladı.

"Ah! Hayır." Saçlarını titizlikle düzleştiren ve aptal görünmek istemeyen Jem, kollarını Ginny'ye doladı ve onu sevgiyle öptü. "Buralarda oyalanma anne, bardaktan boşanırcasına yağacak."

"Önemli değil. Eve ulaştığında bana mesaj at, sadece sağ salim vardığından haberim olsun yeter." Ginny, kızının yüzüne dokunmamak için kendini tutuyordu "Anne, bu utanç verici." Jem küçükken onu hep böyle severdi.

“Tamam. Bol bol meyve ve sebze yiyeceğime söz veriyorum ve her zaman yelek giyeceğim.”

“Benimle dalga geçme. Senin için endişelenmek benim işim.”

“Endişelenmene gerek yok çünkü ben artık büyüdüm.” Büyük sırt çantasını omuzlarından geçirdi ve bekleyen trene doğru yürüdü.

Uzaklaşırken bir yandan sırtarak hafifçe bağırdı. “Sen de uslu dur! Ben uzaklardayken yaramazlık yapmak yok.”

Ginny’nin akli anlamsızca Finn’e kayıyordu. Şans iyi bir şey olurdu. Yavruların doğumundan beri mavi aylardan söz edilmiyordu. Cilveli bir bakış da yoktu. Hatta o kadar yoktu ki Ginny acaba en başından beri bunları ben mi hayal ettim diye düşünüyordu.

Kapılar gıcırtyla açıldı ve Jem trene atladı. “Hoşça kal anne! Yakında görüşürüz!”

“Hoşça kal, tatlım.” Ginny, trenin kapıları kapanırken boğazındaki ağrıyı daha fazla tutamadı ve gözyaşlarına boğuldu. Ona bir öpücük attı. Yağan yağmur yanaklarından aşağı doğru akan yaşları gizliyordu. İstasyondan çıkarken yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

Tren istasyondan ayrılırken Jem camdan abartılı öpücükler gönderiyordu ve birkaç dakika sonra tamamen gözden kayboldu. Jem, Bristol’e, Clifton’daki Pembroke Yolu’na, Ginny’nin onun için doğru olmadığını bildiği Rupert’e dönüyordu.

Ama elden ne gelir ki? Jem artık altı yaşında değildi, onunla görüşmesini yasaklayamazdı. Bu kasksız paten kaymak gibiydi sadece, biraz incinecek ve öğrenecekti. Jem’in

kendi hatalarını yapmasına izin vermeliydi. Ginny, *umam hatalarından ders alır*, diye düşündü.

Hepimiz gibi, diye düşündü Ginny, aklından Carla ve Perry'yi geçirerek. Var olmayan aşk hayatındaki üzücü karışıklığı hatırladı.

Jem trende Rupert'a mesaj atmıştı. O da sabah Nice hava alanından uçmuştu. Kendisini sevinçle eve attığında hemen ona seslendi. "Merhaba tatlım, ben geldim!"

"Hey." Rupert koridorda belirdi. İnanılmaz derecede bronzlaşmıştı ve elinde bir şişe bira tutuyordu. "Tatlım, tişörtün küçülmüş," dedi.

Jem üstüne bakıyordu, fırtına onu Cornwall'a kadar takip etmişti ve şu anda da dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu.

Kısa kesim beyaz tişörtü, Whiteladies Yolu'ndaki otobüs durağından eve gelene kadar sıırıslıklam olmuştu ve şeffaftı.

"Kapama üzerini sakın. Beğendim." Sırılarak, ona havalı bir şekerleme öpücüğü verdi ve elini göğsüne doğru sokmaya çalıştı.

"Lucy burada mı?" Jem iki kez kontrol etmek zorundaydı.

"Henüz dönmedi. Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Peki, iyi zaman geçirdin mi?"

"Harika." Uzman bir omuz oynatıcı olan Jem ıslak sırt çantasının kollarını serbest bıraktı ve pat diye yere düşmesine izin verdi. "Bir partiye gittim, eski arkadaşlarla görüştüm."

"Eski arkadaşlar ha? Bu eskiden kasıt kız arkadaşlar mı yoksa eski erkek arkadaşlar mı oluyor?"

“İkisi de.” Rupert’in kıskanabileceği fikrine kapılan Jem anlatmaya devam etti. “Aslında orada eski bir erkek arkadaşım vardı.”

Rupert eğlenceli şekilde kaşını kaldırdı. “Endişelenmeli miyim?”

“Hayır. Onu artık sevmiyorum.” Gerçek buydu, Niall’e karşılaştıklarında hiç etkilenmemişti. Rupert’le karşılaştırdığında, öyle... sıradan görünüyordu.

“Güzel.” Sonra Rupert onu öptü ve Niall Finnegan’a dair tüm düşünceleri aklından uçup gitti. Kendi havai fişek gösterisini yaşamakla o kadar meşguldu ki.

“Peki ya Lucy?” dedi Jem. O sırada Rupert onu ıslak tişörtünden çekerek yatak odasına doğru yönlendiriyordu.

“Rahatla. Saatler sonra ancak gelir.” Bir buz dansçısı kadar becerikli şekilde onu kapıdan geçirdi ve eteğini açarak tişörtünü de başının üstünden çekerek çıkardı. Jem tişörtünün yırtılmasını bile umursamadı.

Sonra alaylı bir şekilde sordu. “Neyse, Fransa’nın güneyi nasıldı?” Onu kışkırtmaya çalışıyordu. “Bikinili güzel kızlarla sohbet etmişsindir.”

“Sorun şu ki, sen onlara bikinili güzel kızlar diyorsun, ben onlara bir sürü eski terlik diyorum. Tabii ki sohbet ettim.” Rupert ağır ağır konuşuyordu. “Ancak ilgilendikleri tek şey, paralı bir adam bulmak. Platinum kredi kartını gördükleri an eşek arısı sürüsü gibi etrafını sarıyorlar. Benim eğlence anlayışım bu değil.” Jem’i nazıkçe çift kişilik yatağın üzerine itti, ona baktı ve gülümseyerek mırıldandı. “İşte bu yüzden buradayım. Çünkü benim eğlence anlayışım sensin.”

Daha sonra Jem parmaklarını onun muhteşem saçları-

nın arasından geçirdi. “Islak bir kirpi gibi görünüyorum.”

“Muhteşem görünüyorsun.” Rupert burnunun ucunu öptü. “Kesinlikle seksi bir dağınık.” Burnunu şüpheli bir şekilde kıvırdı. “Bu gurur verici.”

“Şu an bambaşka bir hikâyesin.” Usul usul Jem’in çıplak vücudunu inceledi. “Harika bir vücut yapın var.” Bacaklarını eliyle kontrol etti. “Hiç pütürlü değil, her zaman en iyisisin.”

Jem kıkırdadı. “Terbiyesiz.”

Jem’i kibarca yana doğru çeviren Rupert, poposunu dikkatlice inceledi. “Mükemmel, selülit de yok.”

“Tabii ki selülitim yok!” dedi Jem ve kızarak tırnaklarını onun omzuna geçirdi.

“Ama ne zaman olacağını asla bilemezsin, her an olabilir. Sadece orada olsun ya da olmasın sen sonuna kadar diren. Annende selülit var mı?”

“Hayır, yok!”

“Hey, sadece sordum. Bu şeyler kalıtsal olabilir. Geçen hafta birkaç örnek gördük, sana anlatayım.” Rupert gülecek Jem ona tokat atamadan kaçtı. “Bir anne kız kumun üzerinde gevşek ve oynak şekilde sallanıyorlardı. Tabii ki halka açık kumsalda. Özel plajlara berbat selülitli olanlar giremez.”

Jem, “Çok ahlaksızsın,” dedi.

“Ama beni seviyorsun.” Onu sırt üstü çevirdi, ela gözleri arzuyla parıldıyordu.

Jem’in karnı istekten kasıldı. Dizlerinden birini kendi dizi arasına kaydırды. Bunu asla kabul etmeyecekti ama onu gerçekten sevdiğini düşünmeye başlamıştı. Kabul edelim, o harikaydı. Ve çok iyi geçin—

“Şşşt,” Rupert ön kapı çarparken tısladı. Jem onun altında donmuştu. Salonda yüksek topukların tik taklarını duydular ve sonra Lucy seslendi. “Neredesin?”

“Ha siktir! Lanet olsun.” Rupert nefes aldı. Gözleri genişledi ve beyni hızlandı. Jem gardıroba bakıyordu. Kıyafetler, okunmamış ders kitapları, tenis raketleri ve patentler... Fare düşse kafası yarılırdı.

Çıplak, on sekiz yaşında bir fare.

Jem’in boğazından histerik bir kıkırdama yükseldi. Ah, belki de kaderdi. Er ya da geç Lucy zaten onları öğrenmek zorunda kalacaktı.

“Şşihh.” Rupert gülmüyordu, kendini hızlı bir hareketle yataktan kaldırdı. “Yatağın altına saklan.” Şaka mı yapıyordu? Hayır, yapmıyordu. “Rupert?” Lucy kapıyı çalıyordu.

“Aşağı iniyorum,” diyerek seslendi Rupert. Jem’i yatağın kenarına doğru yuvarladı. Jem hâlâ sırtıarak, onu güldürmek istedi ve sessizce yere düştü. Rupert birkaç saniye sonra yere atılan kıyafetleri aceleyle topladı ve Jem’in üstüne attı.

“Lucy? Sen misin?” Gürültülü bir şekilde esnedi. “Saat kaç? Uyuyakalmışım.”

Jem yatağın altında kıyafetlerini tutarken, yarı sönük bir koyun balonu ile burun buruna geldi. Koyunun yüzünde salak, buruşuk bir görünüm vardı.

“Seni tembel serseri, saat dört! Jem nerede?”

“Hiçbir fikrim yok. Sanırım henüz dönmedi.”

“Dönmüş. Sırt çantası yerde.”

Yatak odasının kapısı sonuna kadar açıldı ve Jem, Lucy’nin zümrüt yeşili yüksek topuklu ayakkabılarını gördü. “Onu burada saklamıyorsun değil mi?”

Rupert otururken yatak gıcırdıyordu. “Eğer odasında değilse dışarı çıkmış olmalı. Bekle, kalkacağım. Neden bize kahve yapmıyorsun?”

Bir duraklama oldu. Jem nefesini tutmuştu. Sonra Lucy devam etti. “Daha iyi bir fikrim var. Neden seni düzgünce uyandırmıyorum?”

Jem kaşlarını çattı. Bu ne anlama geliyordu? Ayakkabıların yatağa doğru ilerlemesini izledi. Lucy o kadar yakındı ki, koyunu geçerse ayak bileklerine dokunabiliyordu. Bu onu çok korkuturdu. “Sakın dalga geçme Luce. Başım ağrıyor.”

“Böyle bir bahane duymayı beklemiyordum.” Yatak tekrar gıcırdadı ve Lucy’nin ayakkabılarından biri gözden kayboldu. Jem inanamayarak onun yatakta oturduğunu fark etti. “Kes şunu,” dedi Rupert.

Lucy şaşkınlıkla, “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Ama yapabileceğimi sanmıyorum. Hadi ama, senin derdin ne? Beni özlemedin mi?”

NE? Ne?

“Luce, sen?..”

“Çünkü seni özledim. Aslında,” Lucy durakladı, sonra ipeksi bir sesle, “Seni bu kadar özlediğimi söyleyebilirim,” dedi.

Jem sanki kuru buza daldırılmış gibi hissetti. Mantıken ne olduğunu biliyordu ama beyni bunu anlamayı reddediyordu. O kadar şoktaydı ki hareket edebileceğinden bile emin değildi.

“Tamam, bu kadar yeter.” Rupert’in ses tonu çok kabaydı. “Oyun bitti.”

“Bir problem mi var?” diye karşı çıktı Lucy.

“Bilmiyorum,” Rupert sözcükleri uzatarak konuşuyordu. “Neden yatağın altına bakıp sorunu çözmüyorsun?”

Jem bunu söylediğine inanamadı. Ayrıca, Lucy ona fazla seçenek bırakmamıştı. Gözlerini kapadı, kendini hazırladı. Lucy’nin, “Bana o aptal şişik koyunla oynadığını söyleme,” dediğini duydu.

33. Bölüm

Jem gözlerini tekrar açtığında Lucy'yi gördü, çömelmiş ona bakıyordu. “Yok artık. Hayır. Hayır.” Lucy kafasını salladı. “Bana bunun bir şaka olduğunu söyle.”

Rupert, “Kahveyi kendim yapacağım,” dedi.

“İkimize birden mi çakıyordun? Seni piç kurusu!” Lucy bağıırıyordu.

“Dürüst ol, kendini bana sen sundun. Böyle sürseydi eğlenceli olacaktı.” Sıkılmış gibi devam etti. “Ama şimdi normal seyrini izliyor.”

“Seni kibirli serseri! Çık buradan!” Lucy avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. “Jem ile konuşmam gerek.”

“Bana uyar.” Rupert kotunu sürükleyerek yatak odasından çıktı.

“Buna inanmıyorum.” Lucy patladı. “Lanet olsun buna inanamıyorum. Bizi aptal yerine koydu, ikimizle de oynadı.”

Yatağın altından çıkan Jem rica etti. “Ben giyinirken arkanı döner misin?”

“Ah, Tanrı aşkına.” Lucy sabırsızlıkla döndü. “Yani ar-

kamdan çevirdiğin şey buydu. Rupert çok komik olduğunu düşünmüştür.” Burnundan soluyor, ayağını yere vurarak kafasını sallıyordu.

Jem aceleyle kırış kırış elbiselerini ırttı ve tişörtünün soğuk nemliliğı tenine değince titredi.

Lucy bir anda, “Neden bir şey söylemedin?” diye sordu.

Jem kısık bir sesle, “Sen neden söylemedin?” dedi.

“Ama bana hiç sormadın! Aslında ben sana sordum. Partide senin poponu okşarken gördüğümde.” Lucy’nin koyu renkli gözleri öfkeyle parladı.

“İkinizin arasında bir şey olup olmadığını sordum, olmadığını söyledin.”

“Rupert kendini dışlanmış hissetmeni istemedi.”

“Komik, bana da aynısını dedi.”

Jem derin bir nefes aldı. “Bunun olduğuna inanamıyorum.”

Lucy ellerini tutmadan önce şiddetle, “Bana yalan söylediğine inanamıyorum! Kahretsin,” dedi. “Tamam, tamam, ben de sana yalan söyledim. Fakat Rupert ikimize de yalan söyledi. Bunların hepsi onun suçu. Her şeyi mahvetti. Piç.”

“Bunu duydum.” Kapıya yaslanmış olan Rupert, şişe birasından bir yudum aldı.

“Güzел.” Lucy etrafta dolaştı. O zaman kendine birkaç yeni ev arkadaşı bulabilirsin çünkü biz buradan gidiyoruz. Jem panikle ona baktı.

“Gidiyor musun? Tamam. Hatta, mükemmel.” Rupert omuz silkti, sonra da Jem’e dönüp gözlerini ona dikerek devam etti. “Ama sen gitmek istemiyorsun, değil mi? Lucy benim için hiçbir zaman bir şey ifade etmiyordu, sadece

sıradan bir kaçamaktı. Ama sen ve ben... biz farklıydık. Daha özel bir şey.”

Jem’in kalbi hızla çarpıyordu. Bu haftalardır duymak istediği şeydi.

“Unut gitsin!” diye bağırdı Lucy, öfkeden kuduruyordu. “İkimiz de gidiyoruz!”

“Bilirsin, acı ve ekşi gerçekten sana uymuyor.” Rupert bir kaşını kaldırdı. “Küçümsenmiş bir kadın iyi görünmez.”

“Beni hasta ediyorsun,” diye bağırdı Lucy.

“Böyle devam edersen kırışacaksın.”

“Siktir git!”

“Bunu sen yapacaksın tatlım. Az önce söylemiştin.”

Yeni bir bira alan Rupert, Jem’e gülümsedi. “Lucy’nin neden bu kadar sinirlendiğini biliyorsun değil mi? Seni tercih ettiğim için üzgün.”

“Seni adi piç!”

“Yine mi? Bu sıkıcı olmaya başladı. Her neyse, eşyalarını falan toptasana sen.”

“Hadi Jem,” diye emretti Lucy. “Gidelim.”

“O senin evcil köpeğin değil,” dedi Rupert soğuk bir şekilde. “Dediğini yapmak zorunda da değil.” Jem’e döndü. “Sana bırakıyorum ama gitmeni istemiyorum.”

“Kes sesini, kibirli sersem.”

“Jem?” Rupert başını yana eğdi.

“Jem!” Lucy de ona baktı.

“Odama gidiyorum,” dedi Jem. “Düşünmek için!”

Yatağına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Her şey çok iyi gidiyordu ve şimdi de olan buydu. Yan odadan çekmecelerin ve dolapların çarpma sesleri geliyordu, muhtemelen Lucy eşyalarını boşaltıyordu. Kendi odasının

kapısı açıldığında dönüp bakmadı bile.

“Gitme.” Rupert konuşurken, kotunun cebindeki cep telefonundan bir mesaj geldiğini bildiren bir ses çıktı. “Kalmanı istiyorum. Bundan sonra sadece ikimiz olacağız. Doğru düzgün bir çift olabiliriz.”

Jem’in göğsü sanki tam ortadan ikiye bölünmüştü. Geçmişteki içgüdüğü bir erkeğe karşı her zaman kız arkadaşının yanında olmaktı. Bu o kadar otomatik olurdu ki hiç sorgulamazdı bile ama bu sefer farklıydı. Düşünecek çok daha fazla şey vardı çünkü, tamam, Rupert hata yapmıştı ama artık bitti. Sonuçta erkekler erkek gibi olacaktı. Özellikle de bu türden bir terbiyeye sahip olan erkekler.

Esas önemli olan şey arkalarında bıraktıkları bütün bu kötü olaylara rağmen birbirlerine karşı nasıl hissettikleriydi. Jem, Rupert hakkında nasıl hissettiğini biliyordu. Ayrıca onun da Jem hakkında nasıl hissettiğini anlayabiliyordu.

Jem titredi. Arkadaşı Lucy, egzotik, seksi ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Jem, kendisinin sersem ve sarı saçlı ve pembe röfleli haliyle yeterince güzel olduğunu biliyordu ama çekicilik yarışında Lucy ile rekabet edemezdi. Yine de aşağı indiğinde Rupert onu tercih etti. Tanrı aşkına! Bu ne kadar gurur vericiydi?

Lucy kesin küplere binecekti.

Çatttt! Yan odadaki gardırop kapağı kapandı, ardından da öfkeli bir askı sesi şingırdadı. Rupert mesajını okumayı bitirdi. “Arkadaşım Olly gelecek hafta bizi partiye davet etti. İskoçya’da. Sever misin?”

Olly, Olly. Oliver MacIntyre-Brown. “Kalesi olan mı?” dedi Jem.

“Lanet olası devasa kaleye sahip olan. Olly, istersek am-

casının helikopteriyle oraya gidebileceğimizi söylüyor.”

Helikopter.

Kale.

Daha önce hiç İskoçya’ya gitmemiştii, trenle bile oradan geçmemiştii. “Üzgünüm.” Rupert devam etti. “Aceleci davrandım. Bana piç diye bağırıp gardırobunu boşaltmaya başlayabilirsin.”

Jem ona baktı. Lucy’siz hayat korkunç olurdu ama Rupert’siz hayat sonsuz derecede daha korkunç olurdu.

“Yapmayacağım.”

Rupert’in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Çok mutlu oldum.” Rupert’in bakışları yumuşadı, telefonunu ve birasını bıraktı. “Çok, çok sevindim. Sen var ya sen. Buraya gel.” Onu öptü ve Jem doğru karar verdiğini biliyordu. Artık düzgün bir çifttiler ve hissettiği şeylerin sonunda gerçek olduğunu düşünüyordu.

Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Lucy yatak odasının kapısına sertçe vuruyordu.

Jem kendisini destekleyen Rupert’ten uzaklaştı ve cevaplamaya gitti.

Omuzları sert bir şekilde Lucy sordu. “Eee?”

“Kalıyorum.”

“Onunla mı?” Acıyan bir şekilde hafifçe gülümsedi. “Seni zavallı inek.”

Jem idare etmek istedi ama durduramadı kendini. “Beni sana tercih etti.” Lucy bunu zaten biliyordu.

“Seni sevdiğini mi düşünüyorsun?” Lucy açıklama bekler gibi sordu. “Öyle mi? Çünkü bunu gerçekten düşün-

yorsan, düşündüğümden daha aptal..”

“Her şeyini aldın mı?” Rupert soğuk bir sesle araya girdi. “Taksiyi aramadın mı daha? Sana bir şey söyleyeyim mi, dur ücreti ben ödeyeyim. Alınma canım. İyi bir yarışma oldu ama en iyisi kazandı.”

“Seni kibirli puşt.”

“Ah! Ama cömert bir kibirli puşt, bunu inkâr edemezsin.” Rupert cüzdanını çıkardı ve yirmilikleri saymaya başladı. “İşte, bir aylık depoziton ve taksi için fazladan 20 paund. Şanslısın, ATM’ye uğramıştım.”

“Babanın parasıyla yaşamak seni rahatsız etmiyor mu?”

“Tuhaf gelecek ama zerre kadar etmiyor. Bayılıyorum hatta. Sen de bir ara denemelisin. Ah, üzgünüm, ailenin hiç parası olmadığını unuttum. Kötü kader işte tatlım, ne kaçırdığını bilmiyorsun.”

Jem bunu kastetmediğini biliyordu. Rupert kendi ailesinin serveti veya diğer insanların bu konudaki eksikliği hakkında her zaman saygısız, aşağılayıcı açıklamalar yapıyordu.

“İkiniz için üzülüyorum.” Lucy’nin bunları söylerken gözleri parladı. Sonra odadan dışarı çıktı.

Rupert, “Açıkçası bana düşündüğümden daha da yanık-mış,” dedi ve omuzunu silkti. “Ve kötü bir kaybeden oldu.”

“Yapma.” Jem suçluluk duygusu hissetti. “O benim arkadaşım.”

“Artık değil.” Kollarını Jem’in beline doladı ve göz kırptı. “Artık sadece benimsin!” dedi.

Lucy, çantasını taksiden çıkardı ve mavi kapılı, ön cephesi temiz, küçük bir ön bahçesi olan verandasız teraslı eve bak-

tı. Kapı açıldı ve Davy onu selamladı.

Onun için ideal değildi ama Paskalya tatili sırasında Rupert'in evinden alelacele çıkması ona çok fazla tercih hakkı vermemişti. Arkadaşlarının çoğu tatil için eve gitmişti. Sadece Davy buradaydı.

Ve o bunu anlamıştı.

"Davy, çok teşekkür ederim. Orada kalamadım." Lucy ona sarıldı. "Aklını kaybetti, o gerçekten onu sevdiğini düşünüyor... o..."

"Biliyorum. Şşhh, tamam."

"Ah Davy, çok kızgımsın. Nasıl bu kadar aptal olabilir? Kışkırdığımdan değil." Kızgın gözyaşlarını silerek hızlı ve anlaşılabilir bir şekilde konuşmaya başladı. "Sadece... ne yaptığını bildiği halde... nasıl... öğrenip onu affedebilir?"

"Tamam hadi içeri girelim. Annem seninle tanışmayı bekliyor."

"Aman Tanrım! Ben de burada sana tutunmuş başkalarını çekiştiriyorum. Kızdı mı?"

Davy sırıttı. "Şaka mı yapıyorsun? Çok mutlu oldu."

Rhona Stokes küçük mutfakta çay yapıyordu. Kırklı yaşlarındaydı, büyük koyu renk gözler ve omuz boyu koyu kahverengi saçlarıyla Davy'nin yaşlı kadın versiyonu gibiydi. Mutfaktan geçerken, Lucy onun hafifçe topalladığını gördü.

"Merhaba tatlım. Vay canına! Davy senin güzel olduğunu söylemişti ama bir süper model olduğundan bahsetmemişti." Gülümsedi ve Lucy'yi her iki yanağından öptü. "Burada olmanı komşularımız çok konuşacak. Davy'nin sonunda harika bir kız arkadaş bulduğunu düşünecekler!" dedi.

Davy gözlerini devirdi. "Anne."

“Oof, sadece şaka yapıyorum. Üzgünüm tatlım.”

Rhona, Lucy’ye döndü ve fısıldadı. “Utandırdığımı biliyorum.”

“Burası senin evin, ne istersen yapabilirsin.”

“Kalmama izin verdiğiniz için çok nazıksınız.”

Lucy garip bir şekilde çantalarını işaret etti. “En kısa zamanda buradan çıkacağım, söz veriyorum, başka bir daire bulduğumda.”

“Hiç acele etme lütfen. İstedğin kadar kalabilirsin. Al bakalım, soğumadan çayınızı için ve kurabiyelerden de al. Sonra seni odana yerleştiririz. Korkarım biraz fazla küçük. Alışık olduğundan daha da küçük.”

Lucy minnettarlıkla cevap verdi. “Hiç önemli değil. Pembroke Yolu’ndan uzakta, burada olduğum için mutluyum.”

Davy, “Eşyalarını üst kata taşıyayım,” dedi.

“Davy’nin üniversite arkadaşlarından biriyle ilk defa tanışıyorum.” Rhona, Davy’nin gittiğinden emin olarak devam etti. “Ona karşı her zaman nazik olduğunu söyledi.”

Sayılır. “Tabii ki... Neden davranmayayım?”

“Bir şey sorabilir miyim? Orada çok arkadaşı var mı? Sadece erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin,” dedi.

“Bence gayet iyi idare ediyor.” Lucy diplomatikti. “Bana her zaman çok mutlu görünmüştür.”

Rhona’nın koyu gözleri onunkilere kilitlenerek ipuçları aradı. “Sadece sataşan birileri var mı yok mu diye merak ettim. Hâlâ annesiyle aynı evde yaşadığı için.”

Lucy çayın buharıyla ağzını yaktı. Rhona’yı rahatsız etmeden böyle bir soruya nasıl bir cevap vermesi gerekiyordu? Kupasını indirdi. “Bir iki kişi bir şeyler söyledi ama

onlar çok aptallar zaten, herkes onları görmezden geliyor.”

Yani, ne diyebilir ki? Herkesin Davy’ye güldüğünü mü?

“Ah, bu iyi bir haber.” Rhona rahatlayarak bir Maryland kurabiyesi aldı.

“Davy’nin bir şey söylediğinden değil de, merak ettim.”

“O iyi bir insan.” Lucy gerçekten böyle düşünüyordu. Geçen aylarda ona kaç kitap ödünç vermişti? Aslında onları okumak istememişti ama yine de olsun. Önemli olan düşünceli olmaktı ve Davy’den daha düşünceli birisini de bulamazdınız.

Rhona anlatmaya devam etti. “O hayatımın ışığı. Bazen kendimi kötü hissediyorum, onu burada tuttuğum için ama bir nedenim var.” Bir an için puslu gözleri büyüdü, sonra gözle görülür bir şekilde kendini toparladı ve Lucy’nin koluna dokundu. “Her neyse, içimi rahatlattığın için çok sağ ol tatlım. Davy taşınırsa ne yapardım hiç bilemiyorum.”

34. Bölüm

Finn, “Bunu yıllar önce düşünmeliydim,” dedi. “Kadınları yavru kedilerimi görmeye davet etmek. Her gün biri gravürlerime ölüp biterdi.”

“Ancak gravürler sıkıcı olduğundan ölürlerdı,” dedi Ginny. “Kedi yavruları inanılmaz derecede sevimli. Tek sorun, kadınlar onların sevimliliğinden etkilenip sadece onlarla ilgilenir ve seni çok ihmal ederdi.”

Finn ciddi bir şekilde başını salladı. “Hayatımın hikâyesi.”

“Keşke. Eminim bütün hayatını onları savuşturmaya çalışarak geçirmişsindir.” Finn bir şişe şarap açtı ve iki bardak doldurdu. Birini Ginny’ye uzatırken oyunbaz şekilde bir kaşını kaldırdı. “Yani, karşı cinsten biri olarak orta derecede çekici olduğumu mu düşünüyorsun?”

Neyse ki, Ginny’nin kucağındaki yavru kedi dikkatleri dağıtıyordu. Yavru kedi, eteğinin kenarının bir santim kadarına çiş yapmaya başlayınca derhal elinden bıraktı. Minik su birikintisini silip faili Myrtle’ye iade edene kadar,

cevap verme gereği ortadan kalkmıştı. Bunun yerine neşeli bir şekilde kadeh kaldırdı. “Tuvalet eğitimine. Şerefe.”

“Tuvalet eğitimine.” Finn durakladı. “Açıkçası duyduğum en çekici kadeh kaldırma sözü sayılmaz.”

“Üzgünüm. Pek iyi bir ruh hali içinde değilim.” Geceyi kararlı bir şekilde cesur bir yüzle geçirmiş olan Ginny başını iki yana salladı. “Perry hakkında mı?”

“Tanrım, hayır.”

“O zaman Jem,” diye tahmin etti Finn.

Başını sallayarak onayladı. “Evet.”

“Onu özlüyorsun.”

“Özlüyorum ve endişeleniyorum. Hiç güvenmediğim bir çocukla birlikteymiş.” Ginny bu öğleden sonra Jem’den gelen telefon görüşmesini neredeyse kelimesi kelimesine hatırlayabiliyordu. Konuşmalarının özeti şöyleydi: O ve Rupert artık bir çiftti ve Lucy onların rahatı için taşınmıştı. Her şey harikaydı. Ginny endişelenerek “Lucy gitti mi? Onu özlemeyecek misin?” dediğinde Jem gülmüş ve kibarca yanıtlamıştı. “Anne, Rupert varken neden onu özleyeyim? Her şey yolunda!”

Ginny, son iki haftadır Jem’in gülüşünün daha havalı olduğunu fark etmişti ve doğrusu bu onu biraz şaşırtmıştı.

“Sadece 18 yaşında. Muhtemelen çok uzun sürmeyecek.” Finn onu teselli etmek için elinden geleni yapıyordu.

Ginny, “Evet, ama ya uzarsa? Beraber yaşıyorlar,” dediği anda ürperdi. “İyi biri değil. Çok fazla para, çok az... kalp. Tanrı’nın dünyaya bir armağanı olarak görüyor kendini.”

“Yakışıklı öyleyse?”

“Çok.”

“Ona bu yüzden mi güvenmiyorsun?”

Başını salladı. "Biraz. Ama daha önemlisi kişiliği."

"Zamanla o da bunu görecektir," dedi Finn. "Jem aptal bir kız değil, aksine parlak bir zekâsı var."

"Ben de aptal olduğumu düşünmedim," diye cevap verdi Ginny. "Ve başıma gelenlere bak."

"Bu bitti. Yenisine hazır mısınız?"

Bir saniye için başka bir adam demek istediğini düşündü. Ama hayır, sadece boş bardaklarını alıyordu. Vay be! İki şişe şarap bitmiş miydi? İçtiğini hatırlamıyordu bile.

"Çok zor, arkana yaslanıp hiçbir şey yapamamak çok zor. Kendi hatalarını yapmasına izin vermem gerektiğini biliyorum ama ben onun annesiyim." Doldurulmuş bardağı alan Ginny devam etti. "Bir cerrahın, kızını ameliyat edişini izlemek gibi, hem de onun beceriksiz olduğunu bilerek ve her şeyi yanlış yaptığını görerek."

"Hey." Finn kanepede yanındaki boşluğa vurdu "Onlar genç. Birkaç hafta ver, her şey bitecek."

Ginny kedi yavrularını sepetlerine bıraktı ve Finn'in yanına döndü. Giydiği gömlek en sevdiyi. Kobalt mavisi pamuk, şeftali kabuğu kadar yumuşak görünüyordu. Gerçi ona hiç dokunmamıştı ama... Ayrıca favori gömleği olduğunu da söyleyecek değildi.

"Umarım bu konuda haklısındır. Şu sıralar o çocuğa fena halde vurulmuş durumda. Onu bu hafta sonu İskoçya'daki bir kaleye götürüyormuş. Hem de helikopterle. Tanrı aşkına."

Finn, soğuk soğuk "Tanıdık geliyor," dedi.

"Pislik herif. Pardon." Çok geçmeden Ginny, Tamsin'in Portsilver'den nasıl kaçtığını, varlıklı İtalyan sevgilisi tarafından bir helikopterle alındığını hatırladı. Finn'in kolunu

tuttu. “Gerçekten üzgünüm, özür dilerim. Sana hatırlatmak istememiştim.”

İşte, gömleğinin kumaşı şeftali kabuğu kadar yumuşaktı.

Hafifçe gülümsedi. “Aslında hiç unutmamıştım.”

“Şarap başıma vurdu. Yemek yiyemeyecek kadar gergindim.” Ginny boş midesini açıklamak için karnına vurdu. “Şimdi eve taksile gitmek zorunda kalacağım.”

“Şişeyi açmak benim suçumdu.”

“Ya da gravürlerini görmeye geldiğim için benim. Pardon kedi yavrusu demek istemişim.”

“Hey, şimdi buradasın. Yavru kedileri gördün ve şişe de açık kaldı bari bitirelim.”

Şişe? Tekil? Alkol kan dolaşımını ele geçirmiş bir güzel yayıyordu. Ginny iki kişiye bir şişenin... olmayacağını... Aah, kelime neydi?

Ah evet. *Yeterli.*

Ginny’nin hayal kırıklığını hisseden Finn, bardağını bir kez daha doldurdu ve nezaketle ekledi. “Endişelenme, buzdolabında bir tane daha var.”

Myrtle ve yavru kediler uykuya dalmıştı. Sonraki kırk dakika boyunca şarap içtiler, cips yediler ve restoran hakkında konuştular. Evie’den de bahsettiler. Bir emlakçı onu telefon numarasını vermeye ikna etmek için elinden gelenin en iyisini yaparak tüm gün Evie’yi lafa tutmuştu.

“Neden vermediğini bilmiyorum.” Finn kaşlarını çatı. “Gayet hoş bir adama benziyordu.”

“Fazla hoş.” Ginny, Evie’nin neden uzak durmaya çalıştığını açıklamak için elinden gelenin en iyisi yaptı. “Adam hoş ama insanı kandırmaya yönelik konuşuyordu.

Mükemmel bir vaka.”

“Yakışıklıydı ama değil mi?”

“Çok fazla yakışıklı. Hayatın boyunca böyle biriyle uğraşmak istemezdin.” Ginny, üstüne dökülen cips kırıntılarına hafifçe vurdu ve parmaklarını yaladı, ağzındaki tuzu daha fazla şarapla yıkadı.

“Onunla uğraşmak istemiyorum,” dedi Finn.

Ginny onu dürttü. “Biraz beyni olan hiçbir kadın onu istemeyecek anlamında dedim. Yakışıklı erkekler beladan başka bir şey değildir.”

“İlk olarak Rupert, şimdi de masa altındaki adam. Yakışıklılar, bu yüzden otomatik olarak onlara güvenmiyorsunuz.” Finn duraksadı. “Bu biraz önyargılı değil mi?”

“Kesinlikle ama aynı zamanda sağduyulu. İyi görünen erkekler tamam ama gerçekten yakışıklı erkekler tam bir kâbus. Bir numaralı kural, onlara bir metreden fazla yaklaşma.”

“Anladım.” Finn parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Düşünceli bir şekilde “Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi.

Ginny cömert havasındaydı. “Ne istersen.”

“Yakışıklı olduğumu söyleyebilir misin?” Evet, bu bir soru değildi.

“Ne?” Ginny, sanki zor bir matematik sorusu çözmesi istenmiş gibi geriye yaslandı. Aslında zor bir matematik sorusu daha kolay olurdu.

“Merak ediyorum. Aynaya baktığımda, sadece beni görüyorum, her zamanki beni,” dedi Finn. “Koyu renk saçlı, düz, kıvrıkcık değil. Gri gözler. Okuldaki bir çocuğun diskiyle sol şakağıma vurarak yaptığı yara izi. Burun, rugby

oynarken bir kez kırıldı ama yine de tek parça halinde. Genellikle bir tıraşa ihtiyaç duyan çene. Bu kadar, tüm gördüğüm bu.” Ginny’ye baktı. “Ama bana hep yakışıklı bir adam olduğum söylendi. Dürüst olmak gerekirse, birçok kez. Bu yüzden fikrinin ne olduğunu merak ettim. Sence de öyle miyim?”

Onun sormaya cesareti varsa, Ginny’nin de cevap vermeye cesareti olmalıydı. Birkaç kadeh şarabın sağladığı destekten memnun olarak “Tamam, ilk önce, gerçekten burnuna bir şey olmasına izin vermemelisin ve rugby oynamamalıydın. İkincisi, tabii ki yakışıklısın,” dedi.

Finn hâlâ şüpheli bir şekilde başını eğdi. “Gerçekten mi?”

Gerçekten hiçbir fikri yok muydu? Ginny başını salladı ve “Gerçekten,” dedi. Sonra, desteklenmeye açıkça ihtiyaç duyduğu için, “Hem de çok,” diye ekledi.

Finn birkaç saniye şarap bardağını inceledi ancak Ginny yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştığından şüphelenmeye başladı.

“Yani, kibar bir insan olarak sana iyi davranmamın veya seni ne kadar sevebileceğimin önemi olmadığını, görünüşünden dolayı benimle ilgilenmeyeceğini mi söylüyorsun.”

Of! Lanet olsun, en başından beri bana takılıyormuş. Ayık olsaydı şu an bocalamaya başlardı. Hatta telaştan kıpkırmızı olurdu ama şans eseri bu kez olmadı, o yüzden omuz silkti ve neşeyle, “Evet,” dedi.

“Bu ayrımcılıktır.”

“Kendini bu kadar üzme. Durumun o kadar da kötü değil. Dışarda seni geri çevirmeyecek bir sürü kadın var.” Ginny ona sataşarak devam etti. “Mesela çiçekçi kız.”

“Ama ben diğerk kadınlardan bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum. Sadece dış görünüşümden dolayı benim gibi biriyle ilişki düşünmeyeceğini söylüyorsun.”

Ginny telaşlanmaya başlamıştı ama geri dönmek için çok geçti. Yine de sadece, “Onun gibi bir şey,” diyordu. Sanki kendine atıfta bulunur gibi değildi. Başını sallayıp sallamayacağını bilmiyordu. “Evet... Olmaz diyorum... Şey, hayır... Yani bu doğru.”

“Ama bu haksızlık. Bir şans vermeden beni saf dışı ettin. Bu yüzden teknik olarak seni mahkemeye verebilirim.”

Ginny artık kesinlikle kıpkırmızı olmuştu. Bir yudum şarap içti. “Öyleyse beni dava et.”

Gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. “Fikrini değiştirmen için seni ikna etmeye çalışıyorum.”

“Bu hoş ama kandırmaya yakın bir konuşmaya benziyor. Böyle devam edersen, Evie’nin emlakçısı gibi olacaksın.”

“Üzgünüm. Kader ölümden daha kötü. Yani, benim gibi adamların uzun vadeli yatırımlar söz konusu olduğunda işe yaramaz olduklarını söylüyorsun. Sadece anlamsız kaçamaklar için iyiyiz, doğru anlamış mıyım?”

“Evet, anlamışsın.” Ginny anlaştıklarını göstermek için omuz silkti. “Geçen hafta benimle sadece anlamsız bir girişim yaşamak istediğini mi söylüyorsun.”

Tamam, artık bundan kaçamazdı. Kesinlikle düşündüğü şeyi öneriyordu ve düşündüğünü söylüyordu. Ginny’nin ağzı daha da kurudu. “Öyle miydin?” dedi.

“Ah, evet. Öyleydin.” Sesinde eğlenceli bir meydan okuma tonu vardı. “Sadece şunu söylüyorum. Hâlâ aynı şekilde hissediyorsan itiraz etmem.”

Oha!

“Bu çok cömertçe.” Ginny duraksadı. “Ama gecenin bu saatinde anlamsız bir kaçamak için yakışıklı bir adamı nerede bulurum?”

Finn güldü. Sonra ona doğru eğildi. “Gözlerini kapat.” Ohaaaa. Sanki bilmiyormuş gibi, “Neden?” diye sordu. “Tartışmayı bırakıp dediğimi yapacak mısınız?” dedi.

O da istiyordu ve Finn muhteşemdi. Dahası, aylarca bunun gerçekleşmesini hayal etmişti. Şüphelerini bir yana bırakan Ginny tartışmayı bıraktı ve sadece gözlerini kapadı.

Böyle bir deneyimden nasıl pişman olabilirsin? Tanrım, nasıl? Kim pişman olur ki?

Ginny yataktan kalktığında saat sabahın biriydi. Seks, bekâretini tekrar kaybetmek kadar müthişti. Aslında aptalca bir kıyaslamaydı, bu gece ilk defadan milyon kat daha iyiydi. Aynı zamanda inkâr edilemez bir şekilde gariplikle doluydu çünkü kendisine Finn ile bir ilişkide olmadığını, bunun sadece anlamsız bir kaçamak olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Bu yüzden birbirlerinin kollarında uzanmak, birlikte fısıldayarak gülmek ve birbirlerini tekrar görmeyi planlamak yerine, çok güzel, modern, bağımsız bir kız gibi davranmak zorunda kaldı. Ama şimdi eve dönmesi, her şeyi geride bırakması ve meşgul, bekâr kız hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Carla gibi.

Finn dirseğine dayanarak kalktı. “Tuvalet mi gidiyorsun?” Karanlığın içinde sadece gözlerinin ışıltısını görebildi. Onu görebilseydi, bu Finn’in de onu görebileceği anlamına mı geliyordu? Aceleyle midelerini tutarak gömleğine uzandı. “Hayır. Eve.”

Tıpkı Carla gibi.

“Neden?”

Ginny üzgündü. “Çünkü gitme zamanı.”

“Gitmek zorunda değilsin,” dedi Finn.

Kıbarlık ediyordu, centilmence davranıyordu. En son istediği şey, onun neşe ile tekrar yatağa girmesi olmalıydı, ya da ağlayarak “Tamam o zaman, kalacağım!” demeleri. Finn gibi erkekler için evde geçirdikleri süreyi aşan kızlar baş belasıydı. En kötü kâbusları ise, kendilerini sarhoş ve fazla ilgili biriyle kapana kısılmış halde bulmaktır.

“Teşekkürler, ama eve gitmeyi tercih ederim.” Işık hızında giyinen Ginny, rahat ve ilgisiz bir şekilde güldü. “İyi zaman geçirdik değil mi? Ama artık bitti. Ayrılık vakti.” Finn yatak örtülerini bir kenara itmek için harekete geçtiğinde Ginny, “Kalkmana gerek yok,” diye ekledi. “Kendim çıkarım ve endişelenme sana çiçek yollamayacağım!”

Finn’in sesi çok şaşırmış gibi geliyordu. “Arabayı kullanabileceğinden emin misin?”

“Kesinlikle. İyiyim.” Dört bardak şarap içmişti ama bu iki saat önceydi. Hayatında hiç bu kadar ayık hissetmemişti. Ayakkabılarını giyerek ve aceleyle saçlarını topladı. Eğildi ve yanağına hızlıca dikkatsiz bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim, bu çok eğlenceliydi. Hoşça kal.”

Bir duraksamadan sonra, Finn de cevap verdi. “Hoşça kal.”

İşte bu kadardı. Kolay olmuştu.

Carla onu görseydi, gurur duyardı.

35. Bölüm

Öğlen vakti Karavan Dan, çamurlu yeşil minibüsüyle avluya girdi. Ginny, başını mutfak kapısından uzatarak seslendi. “Tamam, geldi zaten. Gidip onları alayım.”

Dan bu sabah kayıt defterini mürekkeplemişti, ondan önce de meyve ve sebzeleri getirdiğinde ahududuları unutmuştu. Ginny restorandan çıktığında minibüsten dışarı fırladı ve rahatsız olmuş görüntüsüyle özürlerini sıralıyordu. “Çok üzgünüm, nasıl olduğunu anlamadım, listedeki her şeyi işaret ettiğime yemin edebilirim, bu daha önce başıma hiç gelmedi...”

“Dan, sorun değil.” Ginny onu sakinleştirmeye çalıştı. Normalde utangaç ve sakin olan Dan, dünyanın en dürüst teslimatçısıydı. “Şimdi buradasın ve saat daha on iki. Gerçekten, hiç önemli değil.”

“Yine de kendimi kötü hissediyorum. Bana güvendin ve seni hayal kırıklığına uğrattım. Finn’den de özür dilemeli miyim?”

“Gerek yok, lütfen, o konuyu bile bilmiyor. Merhaba

güzellik.” Dan’ın köpeği minibüsün yolcu koltuğundan ona bakıyordu. Dan kadar güzel huylu ve utangaç olan Stiller, Pete Doherty gibi gözleri olan ve kıvrık kuyruklu, ince uzun yapılı hafif kirli bir melezd.

“Tamam, eminsin değil mi?” Ahududu kasasını kollarının arasında tutarak tepsiye boşalttı. Hâlâ suçluluk duygusuyla doluydu. “Ama öğrenirse, lütfen ona hayatım üzerine yemin ettiğimi söyle, bir daha olmayacak.”

“Endişelenme, bunu biliyoruz.” Ginny tepsiyi alırken restoran garajına doğru gelen bir araba sesi duydular. “İlk müşterimiz geliyor galiba. Bunları mutfağa götüreceğim.”

“Şefe üzgün olduğumu söylemeyi unutma.”

“Dan, özür dilemeyi bırak, gerçekten önemli değ..”

“Merhaba? Affedersiniz? Finn’i nerede bulabilirim?”

Ginny sesin sahibine bakmak için döndü, sesi sanki altın şurubuna batırılmış gibiydi. Finn’in kalbini çaldıklarından biri mi, yoksa iş bağlantısı mı? Kesinlikle çok hoş. Aslında çok güzel. Evet. Kız uzun boyluydu ve muhtemelen yirmili yaşların sonundaydı. Parlak, neredeyse beline kadar inen kahverengi saçları vardı ve gözleri gümüş grisiydi. Siyah bir tişört ile dar beyaz bir kot giyiyordu.

“Finn Penhaligon,” diye ayrıntı verdi. Ginny’nin İngilizceyi anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

Önce antika merkezine, ardından restorana işaret ederek yavaşça telaffuz ederek sordu. “O burada mı?”

Yavaşça telaffuz etme dürtüsüne direnen Ginny de cevap verdi. “Sanırım antika merkezinde.”

“Teşekkürler.” Kız, siyah arabasının arka kapısını açtı ve kırmızı elbiseli bir bebeği dışarı çıkarttı. Bebeğin kalçasını kolunun üzerine koydu ve hanımeli çiçeklerinin arasından

dükkânın girişine doğru yürümeye başladı. Sonra aniden durdu, bir anlığına Ginny'ye dönmeden önce düşündü. "Aslında, bana bir iyilik yapar mısın? Ben burada bekleyeceğim, onu içeri sen götürebilir misin?"

Ginny dondu, çünkü bebek ona bakmak için kafasını çevirdiğinde Finn'in ziyaretçisinin kim olduğu sorusu ortadan kalkmış oldu.

"Pardon?"

"Onu içeri götür ve Finn'e onunla görüşmek isteyen biri olduğunu söyle. Evet." Tamsin başını salladı. Kendinden memnun bir halde, "Bu çok daha iyi bir plan," dedi.

"Bunu yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin. Endişelenme, ağlamaz. Ona biraz ahududu ver yeter."

Tamsin, şaşkınlıkla izleyen Dan'a başını salladı. O kadar şaşkındı ki hemen Ginny'den ahududu aldı ve ona verdi.

"Gördün mü? Çok zor değil! Ve şimdi Mae'yi al. Finn'in beni görmeden önce onu görmesini istiyorum. İşte buradasın."

Ginny bağırarak istedi. "Bunu yapamam çünkü dün gece Finn'le yattım!" Ama çok geçti, Tamsin zaten Mae'yi kucağına vermişti.

"Ahududuları içeri alacağım." Karavan Dan korkmuştu.

"Burada kalacağım." Tamsin'in gümüş rengi gözleri beklentiyle parlıyordu, Ginny'yi dükkânın önüne doğru hafifçe itti. "Endişelenme, onu sevecek. Hadi git artık!"

Ama ben sevmeyeceğim, diye düşündü Ginny. *Dün gece Finn ile yattım.* Başını sallayarak mırıldandı. "Üzgünüm, gerçekten bunu... yapamayacağım, öyle değil..."

"Lanet olsun, bu kadar zor olan ne? Küçük bir iyilik,

tek istediğim bu!” Geri çekilirken kaşları şüpheyile kalktı. “Sizde ne gibi bir fark yaratabilir?” dedi.

Antika merkezinde bir düzine kadar müşteri etrafa göz atıyordu, eskimiş odun ve balmumu cilasası kokusuyla birlikte hava daha da ağırlaşmıştı. Müzik kutusundan *Unchained Melody* çalıyordu. Ginny, Finn’i sırtı ona dönük bir şekilde dururken gördü. Georgian yazı sandığı satın alan birkaç Japon turistle sohbet ediyordu.

Konuşmasını bitirmesini bekledi. Mae, Alaeddin’in mağarasına ilgiyle baktı ve emaye bir papağan görünce eliyle işaret etti. Parlak renklerden hoşlanmıştı, “Kuşş!” diye bağırdı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Ginny, kalbi çılgınca çarpıyordu.

“Zeki kız.”

“KUŞŞ!”

Finn gülümsedi ve bu gürültüyü kimin yaptığını görmek için döndü. Ginny’yi görünce gülüşü genişledi ama aynı zamanda burada ne yaptığını merak ettiğini de söyleyebilirdi. Sonra bakışları değişti ve yüzündeki ifade kucaktaki bebeği tanıdıkça değişti. Gülümsemesi söndü ve ardından Ginny’ye baktı. Ginny şok, acı ve neşe içindeydi.

İçindeki acıyı hayal etmek çok kırııcıydı.

“Kuş, kuş, kuş,” diye mırıldandı Mae, tavana işaret ediyordu ve yüzü sevinçten parlıyordu.

Finn, Japon çiftten izin istedi ve gergin adımlarla onların yanına geldi. “Neler oluyor?”

“Tamsin dışarıda. Bunu yapmamı istedi. Ben istemedim,” dedi Ginny. “Ama ısrar etti. Al, restorana geri

dönmem gerekiyor.” Aceleyle Mae’yi ona verdi. Sakin bir şekilde kucaktan kucağa geçen Mae, iki eliyle uzandı ve parmaklarını küçük deniz yıldızı gibi açarak Finn’in yüzüne dayadı. Belki de bilinçaltında onu tanıdı çünkü ona gülümsemesi çok göz kamaştırıcıydı, Ginny’nin boğazı düğümlenmişti.

“Bah!” diye bağırdı Mae, koyu gözleri aydınlıktı ve inci gibi minyatür dişlerini ortaya çıkarmak için ağzını kocaman açıyordu. “Kavavaaa,” diye mırıldandı, mutlu bir şekilde bacaklarını Finn’in beyaz gömleğinin önüne doğru tekmeliyordu. “Kuş.”

Finn birkaç saniye boyunca çevresinden habersiz Mae’yi kucagında tutarak öylece durdu. Doğumuna tanık olduğu, ilk görüşte âşık olduğu ve tüm dünyasını sonsuza kadar değiştiren bebek bu bebektir işte. Dört ay boyunca kızı olmuş ve hiç şüphesiz onun için ölmüştü. Geçen yıl ekim ayında hayatından kaybolduğunu -özetle Tamsin tarafından alınmıştı- ve onun kızı olmadığını öğrenmişti.

Ama sevginin bedeli ağırdı, Finn’in de öğrendiği gibi sevgi bir DNA testi kadar değişken değildi. Mae’ye duyduğu hisler dağılmamıştı. Mantıklı bir şekilde, kendi kızı olmayan bu bebeği bir daha asla görmeyeceğini bilmesine rağmen onu düşünmekten ya da şu an nasıl göründüğünü merak etmekten, hayatını tamamlayan bu bebeğin ardından yas tutmaktan asla vazgeçmedi.

Dışarı çıktı ve Tamsin’in onu beklediğini gördü.

“Neler oluyor burada?”

“Merhaba Finn.” Tamsin gülümsedi ama sesi gergindi.

“Mae’yi tekrar görmek istersin diye düşündüm.”

“Boobooboo.” Mae neşeyle kollarını salladı.

“Ve?” dedi Finn. Sesi düzdü.

“Boo Booboobooboo... Boo Boo.”

“Ve mi?” Gözyaşları, Tamsin’in gümüş gözlerinde birikmeye başladı. “Ah, Finn, ben... sanırım... beni de tekrar görmek isteyip istemediğini merak ediyordum.”

“Ortaya çıktığına inanamıyorum!” Evie çok heyecanlıydı, restoranın penceresinden içeri bakıyor, öfke ve sevinç arasında gidip geliyordu. “Bu kızın cesareti. Burada ne yaptığını düşünüyor? Kahretsin, neden hiç dudak okuma kursu almamışım ki?”

“Pencereden uzaklaş.” Ginny’nin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kendini çok kötü hissettiğini biliyordu.

“Yapamam, fiziksel olarak mümkün değil. Tanrım, Mae’ye bak, o çok muhteşem. Ne kadar büyümüş! Buna inanamıyorum.”

“Evie, seni görecekler.”

“Ha! Şaka yapıyorsun galiba, çıplak halde Makaron dansı yaparak oradan geçsek fark etmezler.” Ginny kızardı. Dün gece Finn onu çıplak görmüştü. O da Finn’i çıplak görmüştü. “Tamsin ağlıyor,” dedi Evie keyifle. “Gözlerini siliyor. Dürbünümüz var mı?”

“Hayır, ancak her an gelebilecek sekiz kişilik bir masamız var, bu yüzden gitmeliyiz.”

“Kahretsin, gidiyorlar!”

“Tamsin ve bebek mi?” Kendisini tutamayan Ginny koştu ve Evie’nin arkasına geçti, arabaya binip gittiklerini görmek istedi. O kadar şanslı değildi. Evie’nin omzundan baktığında, üçünün de kaybolduğunu gördü. Hem de Finn’in dairesine girerken...

“Bazı insanlar çok düşüncesiz.” Evie iç çekti, hayal kırıklığı yaşıyordu. “Diğerlerini hiç düşünmezler. Neler olup bittiğini bilmek istemez miydiniz? Şöyle anlatayım, bir dinleme cihazı için sağ kolumu verirdim.”

“Neler oluyor?” Finn bir zamanlar sevdiği kadına, hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığı güzel kadına baktı. Çoğu insanın aksine Tamsin ağlarken bile güzel görünmeyi başarırdı.

“Ah, Finn, bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Seni terk ederek hayatımın en büyük hatasını yaptım.” Dudağını ısırırken ürkekçe devam etti. “Ben koca bir aptalım. İnan bana, zamanı geri alabilsem alırdım. Keşke Angelo ile hiç tanışmasaydım.”

“O çocuğunun babası. Eğer Angelo ile tanışmamış olsaydın, Mae olmazdı.”

“Biliyorum, biliyorum ama Mae’nin senin kızın olmasını isterdim demeye çalışıyorum. Bir hata yaptım.” Vurgulamak için Fransız manikürlü işaret parmağını kaldırdı.

“Sen uzaktaydın ve sonra Angelo geldi. Üstüme titredi, gururumu okşadı, ayaklarımı yerden kesti. Bu bir delilik ânyıdı. Onunla yattım. Seni terk etmemi ve onun kız arkadaşı olmamı istedi ama yapamayacağımı çünkü seni sevdiğimi söyledim. Bunun son olacağını sanıyordum. Onu bir daha görmeyeceğimi söyledim ve ciddiyim dedim, gerçekten dedim çünkü evlenmek istediğim sendin. Bu yüzden onunla görüşmedim ve evet, elbette daha sonra kendimi suçlu hissettim ama Angelo ile sadece bir kez beraber olmuştum. Bundan çok ders çıkardım ama kendimi sen bil-

mediğin sürece iyi olacağımızı söyleyerek kandırdım.”

“Sonra hamile olduğunu öğrendin.” Finn duygusuz konuşuyordu.

“Evet.” Tamsin’in bronzlaşmış yanaklarından aşağı göz yaşları yuvarlanıyordu. “Ama kendimi onun babasının sen olduğuna ikna ettim. Angelo’nun çocuğu olabileceği ihtimalini düşünmeyi bile reddettim. Çünkü umutsuzca gerçeğe senin olmanı istedim.”

Finn koltukta uyuyakalmış olan Mae’ye baktı. Doğduğu gecenin her saniyesini hatırlayabiliyordu. Gözleri ilk kez buluştuğunda, o andan itibaren hayatının bir daha asla aynı olmayacağını bildiği ezici bir duygu yoğunluğu yaşamıştı. Evet, gerçek bu olmalıydı.

“Ama ben değildim.”

“Biliyorum, biliyorum ve sen onu çok sevdin.” Tamsin gözlerini elinin arkasıyla sildi. “Emin olmadan, çocuğumun babasının kim olduğunu bilmeden yaşamayı kaldırdılabileceğimi düşündüm ama doğunca yapamadım. Suçluluktan sanırım. Seni bir ömür kandırma düşüncesine dayanamadım. Sadece gerçeği öğrenmek zorundaydım.” Durdu, yutkundu. “O zaman test yaptırmaya karar verdim ve sonra sonuçlar geldi. Aman Tanrım, bu hayatımın en kötü günüydü. Mae’nin senin kızın olmasını her şeyden çok isterdim. Ama Angelo’ya söylemem gerektiğini biliyordum. Bilmeye hakkı vardı. Üzgünüm, bu çok zor...”

“Sonra ona söyledin. O gün onun için de iyi bir gün olmamıştır.” Tamsin ve Mae ortadan kaybolduğunda, ona bir mektup bırakmıştı ama açıklamasını ilk kez kendi ağzından duyuyordu.

“Evet ve birlikte olmamızı istedi. Beni doğru şeyi yaptı-

ğım konusunda ikna etti. O zaman öyle bir durumdaydım ki hayır diyemedim. Angelo çok zorladı beni, her şeyi organize etti ve ben de onunla gittim.” Tamsin başını iki yana salladı. “Neler olduğunu bile bilmiyordum. Her yer, her şey bulanıktı.”

Finn ona baktı. “Peki ya şimdi?”

“Ah, Finn, yanılmışım. Çok yanılmışım. Ben ve Angelo arasındaki her şey bitti. Onun umursadığı tek kişi kendisi.” Tamsin kafasını sallarken, bıkkınlık içinde, “Hava atmak için gösterecek bir kızı olması düşüncesini sevdi ama onu Mae’nin bezini değiştirirken göremezdin,” dedi. “Angelo’dan bir saatliğine Mae’ye bakmasını istemek ile bacağına kesmesini söylemek onun için aynı şeydi. Maddi olarak her şeyimiz vardı ama Angelo’yu sevmediğimi biliyordum. Ayrıca, Mae’yi gerçekten sevdiğini sanmıyorum.”

“Ve onu terk ettin.” Finn’in ses tonu düz ve netti. “Mae’yi buraya getirdin ama hâlâ nedenini bana söylemedin.”

“Nedenini biliyorsun.” Tamsin’in sesi titriyordu, düzgün nefes almak için eliyle göğsünü ovuyordu. “Ah, Finn, neden burada olduğumu biliyorsun. Dünyadaki en büyük hatayı yaptım ve söyleyebileceğimden çok çok daha üzgünüm ama seni sevmekten asla vazgeçmedim. Seni ne kadar incittiğimi biliyorum ama daha önce birlikte mutluyduk, değil mi? Sen, ben ve Mae. Çok güzel bir aileydik. Demek istediğim, -benim değil belki ama Mae’nin hatırına- beni affedebilme ihtimalin var mı? Tekrar mutlu olabilmemiz için herhangi bir şans var mı?”

36. Bölüm

Bu öğle yemeği Ginny için resmen işkence olmuştu. Evie'nin bitmek bilmeyen yorumları onu tüketmişti. Midesinde ise sanki yılanlar yuva yapmış, kaçmak için kıvranıyorlardı. Neyse ki sonunda son yemekler de servis edilmiş ve yemek salonu akşamki müşteri akını için hazır hale gelmişti. Ginny artık çıkabilirdi.

Arabasının kapısını açtığı anda Finn de dairesinden çıkıyordu. Finn'in ona doğru yöneldiğini gördüğünde midesindeki yılanlar çılgınca atağa geçti. Çok ironik bir şekilde, Tamsin'in şoku Perry ve Carla arasında geçenleri öğrendiği andakinden daha fazlaydı. Bu belki de Perry'nin onun için pek de önemli olmadığının bir göstergesiydi. Finn ile birlikte geçirdiği gece bambaşkaydı, Ginny bunun farkındaydı. Kendisine engel olamıyordu, aklı hâlâ dün gecede ydi. İkisnin de çıplak olup Makarena dansından çok daha samimi şeyler yaptığı geceye dair hatıralar bir gidip bir geliyordu.

Finn'in de aynı durumda olduğunu düşünmek onu hu-

zursuz etti. Adil olmak gerekirse, Finn dün gecenin bir kaçamak olmadığını düşünüyordu.

Finn yanına geldiğinde Ginny onun yüzündeki gerginliği gördü. Elleri pantolonunun cebindeydi ve omuzları gergindi. Ginny'ye sıkıntılı bir bakış atarak, direkt konuya girdi.

"Ginny üzgünüm ama konuşmamız gereken bir konu var. Tamsin bir anda ortaya çıktı. Böyle bir şey beklemiyordum ama oldu işte ve halletmemiz gereken bazı sorunlar var." Finn durakladı, açıklama yaptığı her saniyeden nefret ettiği çok belliydi. "Dün gece mükemmeldi, gerçekten, senin... dışlanmış ya da bir kenara atılmış... hissetmeni istemiyorum, Tamsin'in burada olması, bu çok garip oldu ve uygunsuz..."

"Tamam, bak sorun yok." Ginny konuşmaya başladı, onun huzursuzluğuna bir saniye daha katlanamazdı. Tekrar centilmenleşiyor, Ginny'nin olayı anlamasını istiyor ve onu yüzüstü bırakırken nazik olmak için elinden geleni yapıyordu. "Hiçbir şey söylemene gerek yok, ben tamamen anladım. Lanet olsun, özür dilenecek bir şey yok ki ortada! Biz ilişki yaşamıyoruz." Soluk almadan devam etti. "İki yetişkin olarak biraz eğlendik, o kadar. Bir gecelikti, o an ikimiz de bunu istedik ama bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Finn, Ginny'nin ses tonundaki şiddetten dolayı biraz kafası karışmış görünüyordu. Korkmuş ama aynı zamanda da rahatlamıştı. "Haklısın, evet, kesinlikle. İyi olduğundan emin olduğun sürece sıkıntı yok."

Burada kesinlikle bir inançsızlık durumu vardı. Ah Tanrım, ona karşı içten içe güçlü duygular barındırabileceğini mi düşünüyordu? Şıpsevdi olduğunu mu düşünüyor-

du? Ginny ne kadar iyi olduğunu vurgulamak istercesine kafasını salladı ve “Lütfen, dün gece büyük bir olay değildi, hatta çok küçüktü! Açsan yiyecek bir şeyler alırsın. Seks için de aynısı geçerli. Ama biriyle yatmak bir şeyler ifade etmek zorunda değil. Bu otomatik olarak, o kişiyi görmeye devam edeceğin anlamına da gelmiyor. Mesela geçen hafta süper bir Çin yemeği yedim,” dedi. “Kocaman karidesler, sıcak sıcak servis edilen mantarlar, Çin böreği. Ama bu benim evi arabayı satıp ilk uçakla Çin’e taşınmama neden olmadı.”

Finn ona baktı, muhtemelen sıcak yemek benzetmesi yüzünden donup kalmıştı ama Ginny sonunda onu ikna ettiğini düşündü. Başını salladı ve ilgisiz bir biçimde mırıldandı. “Tabii ki öyle olmadı işte. Neyse, çözdük o zaman. İyi, teşekkür ederim. O zaman bundan sonra... normal olarak, her zamanki gibi devam ediyoruz.”

“Tamamen normal. Asla olmamış gibi.” Ginny ciddiyetle başını salladı, çünkü duymak istediği şey buydu. Daha sonra, kendini daha fazla tutamayarak “Ama sen iyi misin? Neler olduğunu sorabilir miyim? Ne arıyor burada?” diye sordu.

Finn tereddüt etti, sonra başını salladı. “Açıklaması zor. Gerçekten...”

“Tanrım, geliyor.” Ginny ciyaktı. Kalbi taze bir suçlulukla çarpıyordu, arabanın kapısını hızla açtı. “Bunu sana bırakıyorum.”

Ancak Ginny, onlara doğru aceleyle koşan Tamsin’in ilgi çekmek için kolunu salladığını görünce durdu. Bahçeye doğru gelirken “Merhaba,” dedi “Hemen gitme.”

Ginny ama hemen *gitmek* istiyorum diye düşündü.

Tamsin'in, her nasılsa, dün geceyi Finn'in yatağında geçirdiğini öğrenmiş olabileceğini düşünerek panikledi. Belki yastıkta sarı bir saç teli buldu ve hemen DNA testine yolladı? Belki de M&S'ten alınmış 40 beden siyah külotu gördü ve onu giyecek demode tek kadının Ginny olduğu sonucunu çıkardı? Hayır, bu olamazdı çünkü daireden çıkarken külotunu giydiğine emindi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Tamsin, şüphesiz ki 36 beden La Perla tanga kıızıydı, araca yaklaştı ve Ginny'nin koluna dokundu.

Hayır!

"Evet." Ginny dikkatlice başını salladı, şimdi DNA sonucunu çıkarıp vermemesi için dua ediyordu.

"Öğlen Mae ile aran çok iyiydi ve Finn'le kaliteli zaman geçirmeye ihtiyacımız var." Tamsin'in gülüşü suça ortak olmuş gibiydi ve ses tonu güvenilirlikti. "Merak ettim de koruyucu meleşimiz olur ve bu akşam için birkaç saatliğine ona bakabilir misin?"

"Hımmm..." Hazırlıksız yakalanmıştı, sendeledi. Korkunç bir fikirdi.

"Sana ödeme yapacağız tabii ki. Ne kadar istersen." Tamsin ciddiyetsiz bir biçimde hareketler yaptı, ücret hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Üzgünüm masa-başı işe alıştım. Tüm bu yeni ıvır zıvırları öğreneceğim. Ama endişelenme, Finn senin işini halleder."

Aslında, dün gece onun işini çok iyi halletmişti. Ginny bunu sesli söylese ne olacağını merak ediyordu. Bunun yerine başını hayır anlamında salladı "Ne yazık ki yapamam, bu akşam meşgulüm," dedi.

"Gerçekten mi?" Tamsin, Ginny sanki George Clooney

ile Necker adasında bir hafta tatili geri çevirmiş gibi şok olmuştu. “Emin misin? İptal edebileceğin bir şey değil mi?”

“Hayır, değil.” Ginny’nin bu akşam işi yoktu ama bebeğe bakmaya giderse bok gibi hissederci.

“Önemli değil.” Finn sabırsızca araya girdi. “Bakıcıya ihtiyacımız yok. Hiçbir yere gitmiyoruz.”

Tamsin, “Ah, ama...” diye itiraz edecek oldu.

“Tamsin, bir düşün. Mae’yi sekiz aydır görmedim.” Ciddiyetle başını salladı. “Neden onu burada başka biriyle bırakmak isteyeyim?”

Özellikle de benle, diye düşündü Ginny.

37. Bölüm

Jem, çalışıyormuş izlenimi vermek için A4 kâğıdının kenarına bir dizi kutu çizdi ama tek bir not yazmadı. Pazartesi sabahıydı ve konferans salonu çok havasızdı. Milton'ın *Kayıp Cennet* kitabından bahseden öğretim üyesi, Swahili'de yaptığı şeyleri anlatıyordu. Şu anda yararlı hiçbir şey beynine nüfuz etmiyordu.

Üç sıra önünde Davy ve Lucy birlikte oturuyorlardı, örnek öğrenciler gibi dikkatle dersi dinleyip ustaca not alıyorlardı. O salona girerken Lucy küçümseyen bir bakış attı ve Davy'nin kulağına bir şey fısıldadı. Jem onları bilerek görmezden gelmişti. Bristol'de olabilirdi ama Coventry'ye gönderilmişti. Kendisine onların acınası halde olduklarını, on yaşındakiler gibi davrandıklarını söylüyordu ancak karın boşluğundaki o buz gibi his gitmiyordu. Rupert burada olabilseydi kendini bu kadar kötü hissetmezdi ama yoktu. Rupert eve dönmüş, bu sabahki derse girmemişti çünkü akşamdan kalmaydı ve İskoçya'da geçirdiği destansı hafta sonunun etkilerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Hafta sonunun masalsılığını hayal etmek, Jem'in kaleminin yazı defterini kazımasına ve kâğıdı yırtmasına neden oldu. Olly'nin amcasının helikopterinde iki yolcu için yer olmadığı anlaşıldı. Rupert, Olly MacIntyre-Brown'ın partisine tek başına gitti. Jem ise hafta boyunca bir şatoda kalmak için İskoçya'ya uçacaklarından bahsettiği herkese gıda zehirlenmesinden dolayı gidemediğini söyledi. Bu da tüm hafta sonunu evde geçirdiği anlamına geliyordu. Hayatında hiç bu kadar çok televizyon seyretmemişti.

Ders bitti ve gün sıkıcı bir şekilde devam etti. Saat dörtte Jem eve döndü. Rupert uyanmasın diye yatak odasının kapısını sessizce açtı ama yatak boştu.

Yani dairenin geri kalanı da tabii. Endişelenmeye gerek yoktu aslında ama Jem'in göğsüne bir rahatsızlık çökmüştü. Elbette yoktu. Telefonunu çıkardı ve Rupert'i aradı. Cep telefonu doğrudan telesekretere düştü.

Neredeydi? Sarılmaya ihtiyacı vardı. Toplumdan dışlandığını düşündüğü bugünün sonunda onu saran kollarının rahatlığına ve birinin onun yanında yer aldığını bilmeye ihtiyacı vardı. Rupert'e sarılmak, Davy ve Lucy'nin tüm saçmalıkları telafi edebilirdi. Rupert onlara *Güzel ve Çirkin* diyordu.

Ona sarılamazdı çünkü lanet olsun ki burada değildi. Jem içindeki huzursuzluğu görmezden geliyordu. Rupert'in nerede olduğu konusunda endişelenmekten nefret ediyordu. Ders kitaplarını çıkardı ve bir şeyler yapmak için kanepeye oturdu. Gecikmiş makaleleri vardı, gözden geçirmesi gerekenler, bir de tabii fırtına gibi görünen yıl sonu sınavları vardı. *Tamam, olumlu düşün, bu zamanı yararlı kullan.* Eğer Rupert saat altıdan önce eve gelmezse... Sadece iki

saati kaldığı anlamına geliyordu bu.

Tamam, önce bir kahve yapmalıydı ve kızarmış peynirli bir sandviç yemeliydi çünkü kimse boş mideyle makale okunmaz. Mutfaktayken Rupert'i tekrar aradı. Hâlâ ses yoktu. Buzdolabının arkasında bir KitKat buldu ve peynirler kızarana kadar onu yedi. Acaba Rupert neredeydi? Oturma odasına döndü ve ders kitaplarından biriyle işini bitirdikten sonra onu bir tarafa iterek televizyonu açtı. *Önce bilgi yarışmasını sonra Richard ve Judy'yi izler, yine biraz ders çalışırım*, diye düşündü.

Kesinlikle.

"Çok güzel bir GÜNNNN." Rupert döndü ve şarkı söylüyordu. Bono tarzı ile birlikte sevgi sözcüklerini haykırıyordu. Yatak odasına daldı ve kendini bir böcek gibi yatağa attı. Bir dizi hayali davul çalarak bağrınıyordu. "Güüü, güüüünn, güüüü, çok güzel bir günnnnn."

Tek sorun gün bitmişti. Gece yarısıydı. Uyuyamayan Jem, saatlerce kaygıyla beklemişti. Endişeden ağrıyan midesi yüzünden öfkeliydi. Neyse ki sonunda eve gelmesi onu biraz olsun rahatlatmıştı. Yatakta enkaz gibi uzanırken, Jem sol bileğine dokundu.

"Nerelerdeydin?" Oturdu ve gözünün önüne düşen saçlarını alnına itti.

"Dışarıda."

"Nerede?"

"Ooo, korkutucu sorgulama." Rupert yatakta yuvarlandı ve yaramaz çocuklar gibi sırtıttı. "Tatlım, her şey tamamen masumdu. Saat üçte kalktım ve açtım. Buzdolabında Parma jambonu yoktu. Bu yüzden biraz satın almak için Chandos Deli'ye gittim, hepsi bu. Sonra geri dönerken

Maz'a rastladım ve beni şu şarap barına sürükledi. Başka seçeneğim yoktu, yemin ederim. Bana içki ısmarladı.”

“Dokuz saattir?”

“Hayır, hayır, hayır.” Rupert saatini ciddi bir şekilde inceledi. “Sekiz saat on bir dakika, sayın yargıç. Bundan bir saniye daha fazla değil.”

Jem devam etti. “Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Telefonun kapalıydı. Arayabilirdin, bana haber verebilirdin.”

“Yapabilirdim.” Rupert bu noktayı göz önünde bulundurarak başını salladı. “Ama sonra düşündüm ki, on dokuz yaşındayım ve sen benim dadım değilsin. Tek başıma evden çıkabilir, eğer dikkatli olup önce sağa sonra sola baksam büyük yollarda karşıdan karşıya geçebilirim. Artı, çalışman gereken çok fazla makalen olduğunu söylemiş-tin, ben de sana büyük bir iyilik yaparak yolundan çekilmek istedim.”

“Senin de çok fazla makalen var,” diye belirtti Jem.

“Biliyorum, biliyorum. Ama lanet olsun çok sıkıcı. Şimdi dırdır etmen bittiyse sana söyleyecek bir şeyim var.”

Onu şaşırtarak veya eğlendirerek kazanıyordu.

Jem, “Ne tür bir şey?” dedi.

“Aslında iki şey. Yaramaz bir çocuk olduğum ve seni aramadığım için yarın gece seni Byzantium’a götüreceğim. Ne dersin?”

Byzantium sihirbazları ve oryantal dansçılarıyla muhtemelen Bristol'deki en iyi restorandı. Jem mutluluktan parlıyor ve sevildiğini hissediyordu. Rupert pişman olmuştu işte. Jem dizlerine sarıldı.

“Diğer şey nedir?”

Gözleri dans etti. “U2 bu hafta sonu Roma’da konser veriyor. Maz’ın biletleri var.”

Jem, bir zevk çılgılığı atarak “Şaka yapıyorsun!” dedi.

“Biliyorum, buna inanabiliyor musun? Kadere bak, öğleden sonra onunla da karşılaştım. Cuma akşamı uçacağız.”

Jem kendini kaybetmişti, aklı bir girdaptaydı. “Aman Tanrım, bu harika! Cumartesi günü çalışmam gerekiyor ama vardiya ları değiştirecek birini bulacağım, bu hari...”

“Voo, dur bir dakika, yanlış mı söyledim?” Rupert elle rini kaldırdı, onu engelledi. “Maz konser için ikimize bilet aldı. Roma’ya biz uçuyoruz. Ben ve Maz yani,” diye açıkladı.

Ahh. Hayal kırıklığı, Jem’in içinde bulunduğu durumu tarif etmeye yetmezdi. Daha çok ezilmiş, parçalanmış gibiydi. Ya da aptal, muhtemelen.

“Üzgünüm tatlım, umutlarını yıkmak istememiştim.” Dizini okşadı.

“Sadece, bu hafta sonu barda çalışacağını biliyordum, bu yüzden gidebileceğimi düşündüm. Maz’ın kız arkadaşıyla gitmesi gerekiyordu ama geçen hafta ayrıldılar. Fazla biletten bahsettiğinde atladım. Hayatımın fırsatı. Hey, neşelen,” diye açıkladı Rupert. Kafasında hayali davullar çalışıyordu. “Güzel bir günnnnnnnnn.”

Öyle değildi, tamamen boktan bir gündü. Jem alt dudakğının kontrolünü kaybetmeye başladığını hissetti. Bu hafta sonu da Rupert’i görmeyecekti.

“Ayyy, şuna bak. Üzülme.” Davulculuktan vazgeçti ve Jem’e sarılıp bir bebek gibi sırtını okşadı. “Böyle bir teklifi reddedemezdin değil mi?”

Jem başını salladı, sonuçta U2’dan bahsediyorlardı.

“Tabii ki hayır. Sadece seni özleyeceğim.”

“Ama sadece birkaç günlüğüne.” Rupert yorganı geri çekerek kalçasını hafifçe çimdikledi. “Bunu gördün mü?” Sonra kendi kalçasını da çimdikledi. “Ya bunu? Biz yapışık değiliz. Her günün her dakikasını birbirimizin yanında harcamak zorunda değiliz.”

“Sanırım doğru.” Jem’in sesi kısıktı. Mesele şu ki, birini sevdiğinde olabildiğince birlikte zaman geçirmeyi istemek çok normaldi. Jem elinde olmadan Rupert’in ilişkilerinde duygusal olarak yer almadığını hissetti.

Jem’in gözleri dolarken, Rupert onu uyarma gereği duydu. “Hey, bu konuda kız gibi davranmana gerek yok. Ağlama. Yarın Byzantium’a gidiyoruz, hatırladın mı? Tabii gitmek istemiyorsan, o ayrı.”

Gözyaşlarını tuttu.

“Gitmek istiyorum.”

“Akıllı kız. Şimdi bana bir öpücük ver.” Ağzı ılıktı ve alkol kokuyordu. Sarhoş ya da değil, hâlâ nasıl öpüşeceğini biliyordu. Sonunda, geriye çekilerek en yaramaz gülüşünü takındı ve üstüne atladı. “Hımmm, fikrimi değiştirmeye başlıyorum.”

“Ne hakkında?” dedi Jem. Roma’ya gitmemek gibi bir karar almasını tabii ki beklemiyordu.

Rupert kotunun düğmelerini açmaya başladı. “Bazen bir kalçaya yapışmaktan daha çok hoşlandığım bir şey olmuyor.”

38. Bölüm

Carla, Tess Whelan ile görüştüğünde onun için son derece üzölmüştü. En son dört hafta önce görüşmüşlerdi. Dokuz aylık hamile olan Tess yorgun bir fil gibi hantal hantal dolaşıyordu. Bir demlik çay yapıp bahçe/seraların renkli broşürlerine göz atarken ağrıyan sırtına masaj yapıyor, ayak tırnaklarını ojeleyememekten yakınıyor ve Carla'ya hamilelikle ilgili birçok şey anlatıyordu. Kasılmalardan, yığınlardan ve bebeğın başının mesanesine bastırması sebebiyle kabaca her yirmi dakikada bir tuvaleti ziyaret etme ihtiyacından bahsediyordu.

Dahası, Tess gülünç haldeki şişmiş karnıyla altına giydiği elastik pantolonu kapatan iğrenç bir tişört giyiyordu. Bir zamanlar güzel olmuş olabilirdi ama şimdi sadece bitkin görünüyordu. Sempati duyuyordu ancak içten içe bunu itici bulan Carla oradan daha hızlı çıkamazdı.

Onu tekrar ziyaret etmeyi dört gözle beklemiyordu. Tess Whelan daha doğum yapmadan bir enkaz olduysa, Tanrı bilir ağlayıp kusan bir bebekle ne hale gelmişti.

Ve ev kaka kokuyorsa, on dakika içinde girip çıkacaktı.

“Merhaba! Seni tekrar görmek çok güzel. Hadi gelsene.”

Tess’i görünce Carla’nın ağzı açık kaldı. Sarı saçları ışıltıyor, yüzü parlıyordu. 36 beden kot pantolon ve dantelli, pembe, kısa bir yelek giymişti.

“Aman Tanrım, karnına ne oldu?”

Tess sırtıttı ve düz karnını okşadı. “Biliyorum, harika değil mi? Bir mucize gibi. Diyetisyenime göre hepsi emzirme sayesinde. Bir at gibi yemek yiyorum ama her nasılsa her şey tekrar eski haline dönüyor. Hadi gel ve Alfie ile tanış.”

Carla şaşkına dönmüştü. Tess’in vücudu hem önden hem de arkadan harikaydı. Ev kaka kokmuyordu. “Ee, nasıl gidiyor?” diye sordu Tess’i oturma odasına kadar takip ederken.

“Harika. Beklediğimden çok daha kolay. Bebek sahibi olmakla ilgili tüm kâbus hikâyelerini duymuşsundur, değil mi? Ama Alfie çok iyi, tam bir melek. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.” Tess duraklayarak devam etti. “Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman anaç bir tip olmadım, bebekler beni ilgilendirmezdi ama kocam çok istekliydi. Bu yüzden denemek zorunda olduğumu hissettirdim ve şimdi Alfie burada. Onun için ölürüm, onsuz bir hayatı düşünemiyorum. O benim dünyam, hayatımı tamamlıyor.”

Carla, halinden memnun, *ben de Perry hakkında böyle hissediyorum*, diye düşündü. “İşte burada!” Tess’in yüzü, oğlunu gösterdiği için sevgi ve gururla aydınlandı.

Carla uyanık ama sessiz bir şekilde, okyanus mavisi ve beyaz bir puf minder üzerinde uzanan bebeğe bakıyordu. Alfie, küçük beyaz bir tişört ve bebek bezi giyiyordu. Koyu

renkli gözleri dikkatliydi, saçı kafasının tepesinde uzayan ufak bir tutamdı ve bu ona sivri bir görünüm kazandırıyordu. Minyatür parmaklarını sıkıp bırakıyordu. Carla'nın bakışına karşılık vererek gözlerini ona sabitledi.

Aman Tanrım...

Aman Tanrım...

"İyi misin?" dedi Tess endişeyle.

"İyiyim," Carla boğuk bir ses çıkardı. "Güzel." Sonra, hayatında daha önce hiç söylemediği ve kesinlikle hiçbir zaman söylemeyi düşünmediği o dört kelimeyi sıraladı. "Onu kucağıma alabilir miyim?"

Daha önce yaşamış olduğu her şeyin ötesindeydi bu. Olağanüstü bir duygu, bir aydınlanma ânıydı. Tess eğildi ve Alfie'yi aldı, vermeden önce şefkatle öptü. Carla bebeği kucağına aldı ve sanki... Aman Tanrım, hayatı sonunda tamamlanabilirmiş gibiydi.

Tamam Alfie ile değil, o Tess'e aitti ama kendi bebeğiyle tamamlanabilirdi.

Onun ve Perry'nin bebeğiyle.

Çocuk istemediğini nasıl düşünebilmişti? Tamam, daha önce doğru zaman değildi. Şimdiye kadar yani. Çünkü doğru adamla henüz tanışmamıştı.

Alfie'yi özenle kucakladı. Başını eğdi ve tarif edilemez kokuyu içine çekti. Süt, sıcaklık ve tazelğin karışımı olan enfes bir kokuydu. Teni yumuşacık ve ipekiydi. Onu kucağında saatlerce taşıyabilirdi mutlulukla. Aslında Alfie dünyadaki en güzel bebek değildi ama onu tutunca öyle olduğunu sanıyordunuz. Küçük bir denizyıldızını andıran eli parmaklarından birini içerde bırakarak kapandığında, Carla mutluluktan çıldırıyordu.

Bu! İşte istediği buydu.

“Şuna bak.” Tess onaylayarak başını salladı. “Sen doğuştan annesin.”

“Daha önce hiç bebek tutmadım. Hiç.” Carla’nın sesi büyülenmiş gibiydi. “Asla istememiştim.”

“Kaç yaşındasın?”

“Otuz altı.”

Tess gülümsedi. “Tik tak.”

“Biyolojik bir saatim olduğunu bile düşünmemiştim,” dedi Carla, mutluluk gözyaşlarına göz kırpı. “Bunun başıma geldiğine hâlâ inanamıyorum. Hayatın anlamını yeni keşfetmiş gibi hissediyorum.”

Bu gülünç derecede duygusal gelse de umurunda değildi çünkü doğruydu.

“Sen ne?” Perry gülmeye başladı.

“Bebek istiyorum.” Tanrı’yı bulmak gibi saf ve basitti. Carla, artık işine bile konsantre olamıyordu. Az önce Whelans’ın yeni iş anlaşmasına zar zor yoğunlaşabilmişti. Sonradan Perry’nin dükkânında dolaşırken, onu sahil boyunca yürüyüşe çıkmaya ikna etmişti.

“Bu bir şaka, değil mi?” durdu ve başını hafifçe yana yatırdı.

“Bu bir şaka değil.”

“Ama sen çocuklardan nefret edersin. Böyle söylemiştin. Asla çocuk doğurmayacağını söylemiştin.”

“Tamam, öyle söylediğimi biliyorum ama yanlışım.” Carla mutluluğunu dizginleyemiyordu. “Vücudum çocuk istemediğimi söyledi çünkü doğru adamla tanışmamıştım ama artık onu buldum.” Perry’nin elini tutarak devam

etti. “Senden bir çocuk doğurmayı her şeyden daha çok istiyorum. İnanılmaz değil mi? Daha da mutlu olacağız... Sonuçta hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın.”

Perry gerçekten afallamış görünüyordu. “Neyden mahrum kalmayacağım?”

“Çocuk sahibi olmaktan! Ah, daha önce harikaydın, hiçbir şey söylemiyordun.” Carla başını iki yana salladı, onun cömertliği karşısında yüreği sızladı. O ilk gecelerinde bebek istemediğini söylediğinde, Perry’nin hiç tartışmadan bunu kabul ettiğini hatırladı. Şükürler olsun ki bu, onun hakkında hissettiklerini etkilememiştir ama elbette derin bir dehşete düşmüş olmalıydı. Bu ilk görüşte aşktı, Carla şimdi fark ediyordu. Onu olduğu gibi kabul etmişti. Perry, onunla birlikte olmak istiyorsa İzlanda’ya taşınması ve onunla bir Iglo’da yaşaması gerektiğini söyleseydi, bunu da kabul ederdi. Çünkü bir arada oldukları sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktu, hiçbir şeyin...

“Alo? Dünya’dan Carla’ya! Alo? Çocuk istediğimi de nereden çıkardın? Hiç böyle bir şey söyledim mi?” Kafasını inanmıyorum manasında sallarken gözünü dikerek baktı. Sanki az önce boynuz yemiş gibiydi. “Lanet olası çocuklara tahammül edemiyorum. İstemediğini söylediğinde çok memnun olmuştum. Benim için bulunmaz nimetti.”

Carla aceleyle anlatmaya devam etti. “Ama bunlar geçmişte kaldı. Fikrimi değiştirdim. Sen de öyle yapacaksın. Perry, bu çok doğru. Birbirimizi seviyoruz. Mükemmel olacak.”

“Sana garanti ederim, olmayacak.”

Adrenalin Carla’nın vücudu boyunca yayılmaya başladı. Bir darbe aldı ama o yıldız bir satıcıydı, kazanabilirdi.

Erkekler genellikle babalık fikrine karşı panikler ama sonunda yenilirlerdi.

“Bu kadar nefret etmiş olsaydın, vasktomi yaptırırdın.” Carla’nın ses tonu çok eğlenceliydi.

“Yüce İsa. Eğer bebeklerden daha kötü bir şey varsa, birkaç yalancı doktorun neşterle üzerime gelmesi düşüncesidir.” Perry başını iki yana salladı. “Beni bu hayattan soğutacak kadar korku hikâyesi dinledim. Her neyse, çocuk istemediğinden o kadar eminsen, neden kendini yıllar önce kısırlaştırmadın?”

Carla zafer kazanmıştı. “Çünkü beynim bana bir gün fikrimi değiştirebileceğimi söylüyordu! Ve haklıydı!” Perry’nin gülümsemesi çoktan sönmüştü. Sol eliyle çenesini ovuşturarak denize bakıyordu. Carla büyük bir arzuyla Perry’nin çenesindeki boz kıllara ve saçlarının parlak kızılılığına bakıyordu. Bebeklerini hayal ediyordu. Fikrini değiştirebilirdi. Bu kesinlikle ilgileneceği ve çözmesi gereken bir sorundu. Erkeklerin bazen hafif bir iknaya ihtiyacı vardı, hepsi bu.

“Bu ne zaman oldu?” Perry aniden konuştu. Martılar üzerlerinden geçerek tepeye doğru uçuyor ve dalgalar sahile vuruyordu.

“Bugün. Bu öğleden sonra. Bir eve gittim ve... gör...”

“Yani spiralin hâlâ takılı.”

Carla hafifçe gülümseyerek başını salladı. Bir kez kararını verdikten sonra asla oyalanmaz, hemen harekete geçerd. Çoktan doktorunu aramış ve ertesi güne bir randevu almıştı. Sonuçta otuz altı yaşındaydı, kaybedecek zamanı yoktu. Bu öğleden sonra kendi kendine hamile kalabilseydi kalırdı ama düşününce kendi kendiyile evlenmek zorunda kalması pek iyi olmazdı.

“Bunu duydun mu?” dedi Perry.

Ağlayan bir bebeğin sesini dinledi, döndü ve sert ıslak kumların üzerinden bir bebek arabasını iten aşırı kilolu, yorgun bir kadın gördü.

“Şu kadının haline bak. Böyle olmak ister misin?”

“Olmayacağım.” Carla kararlıydı.

“Ve bu ses,” dedi Perry adeta acı çekerek çünkü bebek çıldırmış bir kedi gibi uluyor, tekmeler savuruyordu ve suratı mosmor olmuştu.

“Bebekler ağlar.” Carla inanılmaz bir şekilde bebeği arabasından çıkarıp denize atmayı istemedi. Aksine çabucak kucağına alıp onu rahatlatmak istedi. Aslında bunu yapmasa iyi olurdu çünkü annesi yüz kilo vardı ve her an yumruk atabilecekmiş gibi görünüyordu.

“Kahretsin, çok çirkin bir bebek,” dedi Perry.

“Bizimki asla çirkin olamaz.”

Perry uzun ve sert bir şekilde baktı. Sonra birden gülümsemeye başladı. “Bana ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Kötü bir şey yapmıyorum, söz veriyorum. Sadece seni ne kadar sevdiğimi gösteriyorum.” Carla kollarını beline doladı, sıkıca tuttu. “Yapılması gereken doğru şey bu, sana söz veriyorum pişman olmayacaksın.”

Sonra Perry onu öptü ve Carla’nın resmen içi gitti. Neredeyse ateşli bir şekilde onu arzuluyordu. Plaj boş olsaydı, onu kuma yatırıp hemen sevişebilirdi. Ancak her tarafta tatilciler vardı. Sörf yapanlar, zıplayan köpekler, futbol oynayan gençler ve deniz kabuğu toplayan çocuklar.

Perry onu kendisine bastırırken “Utanmaz sürtük,” diyerek kulağına mırıldandı.

“Elimde değil.” Carla’nın vücudu yanıyor, hızlı hızlı ne-

fes alıyordu. Potansiyel annelik afrodizyak bir etkiye sahip olmalıydı.

Perry, “Yapabilecekmişsin gibi görünmüyor. Ben seninle ne yapacağım?” dedi. Eğlenerek, sahilden çıkan taş basamaklara doğru döndüler. “Tutuklanmak istemiyorsak, eve geri dönmemiz daha iyi olacak.”

39. Bölüm

“Neler oluyor Finn?” Evie, Finn’i cuma günü öğle yemeği saatinde restoranda gördüğüne şaşırmıştı.

“Bana mı? Sabahtan beri antika satıyorum.”

“Hadi canım! Neyi sorduğumu biliyorsun.” Finn’e hayran olmayan tek kadın olarak Evie, başka kimsenin sormaya cesaret edemediği soruları sorabilirdi. Barın arkasında bardakları parlatan Ginny, Finn’in yüzündeki sıkıntılı ifadesi izliyordu.

“Neler olduğu seni ilgilendirmez.”

“Deli misin sen? Tamsin geçen yıl hayatını mahvetti ve şimdi geri döndü. Bunu tekrar yapmasına izin vereceğin anlamına mı geliyor?”

Erkendi, müşterilerin hiçbiri henüz gelmemişti. Finn iyi gününde değildi, Evie ile kavgaya tutuşmak istercesine cevap verdi. “Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Kendi kararlarımı verebilecek yeteneğim var ve ben bir yetişkinim.”

Evie, “O zaman inan bana, kötü bir karar alıyorsun,” diye cevap verdi.

“Tamam, sadece beni dinle. Philippa dört aylıkken birileri gelip onu senden alsaydı, nasıl hissederdin? Onu bir daha asla göremeyeceğini mi söyledin? Kızını teslim edip onu unuttur muydun? Onu sevmekten vazgeçer miydin? Onu aklından kolayca çıkarabilir miydin? Gidince artık hayatının bir parçası değil miydi?”

Evie'nin gözleri parladı. “Hayır, ama Mae senin çocuğun değil.”

“Öyle olduğunu düşündüm.” Finn'in sesi düzdü. “Benim olabilirdi. Pek çok erkek başkasının çocuklarını yetiştiriyor ve onları kendi çocukları kadar seviyor,” dedi.

“Yani yapacağın şey bu, öyle mi? Tamsin'in seni aldattığını ve Mae'yi seninmiş gibi gösterdiğini umursama, sonradan Bay Milyoner'le birlikte olduğunu söylemeye bile gerek duymadan kaçıp gittiğini unut o zaman. Bedel ödemeyecek mi? Kesinlikle hayır. Tamam, nasılsa sen her zaman elinin altındasın!”

Ginny çok rahatsız hissediyordu ama dinlemek istiyordu hatta Finn çıkış yolunu tıkadığı için mutfaktan kaçamamış bile. Gerçekten çok sinirlendi, bara tutunduğunda çenesi kasılıyordu. Şu an sırası değildi ama inanılmaz derecede seksi görünüyordu...

“Bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleyemezsin.”

“Neden olmasın? Biri seni sarsıp kendine getirmeli ve Tanrı biliyor ki herkes yaptığın şeyin yanlış olduğunu görebilir.” Ginny'ye işaret ederek sordu. “Yapamaz mıyız?”

Off, Tanrı aşkına! Ginny aceleyle yanıtladı. “Tartışmanıza katılmak istemiyorum.”

“Ama dahil olmalısın.” Evie kararlıydı. “Hepimiz birlikte çalışıyoruz! Biz arkadaşız değil mi? Arkadaşlar bunun

için vardır. Lanet olsun, kendisiyle evlenmemi ve kumar borçlarını ödemek için yüz bin dolar borç vermemi isteyen 17 yaşında bir çocukla ilişkim olsaydı, siz ikiniz geride durup bunu yapmama izin verir miydiniz?”

“Şu anda mı? Hiç tereddüt etmezdim,” dedi Finn.

“Anladın mı? Şimdi bana kızgınsın. Ama olmamalısın. Bunları sadece senin iyiliğin için söylüyoruz çünkü biz seni önemsiyoruz.”

Bizi daha az kullansaydı keşke. Ginny endişelenmeye başladı.

“Mae’yi sevdiğini biliyorum.” Evie devam etti. “Ama hâlâ Tamsin’i sevdiğine inanmıyorum. Böyle olmaz, bir ilişkinin temeli bu olamaz. Tamam Tamsin güzel bir kız. Seksi, bunu takdir ediyorum. Yine de bir bardak süt için inek alınmaz. Eğer seni seks ile tutuyorsa, buralarda yatağına girmekten çok mutlu olacak bir sürü kadın var. Sana yemin ediyorum Finn, tek yapman gereken parmaklarını şaklatmak, hızlı bir şekilde sıraya girecekler.”

“Oooh!” Mae kucağında restoranın girişinde görünen Tamsin, onları eğlenceli bir şekilde sorguladı. “Birdenbire garip bir sessizlik oldu. Kulaklarım çınlamalı mı?” Sonra, bakışları Ginny’ye kaydıkça gülümsemesi genişledi.

Ginny yerin dibine girmeyi dilemişti. Bunun sebebi ineği satın almak zorunda olmamakla ilgili yorumdu. Rahatsızlığını hisseden Finn -veya muhtemelen yanaklarından çıkan ısı nedeniyle bir fırının yanında duruyormuş gibi hissetmiştir- “İş hakkında konuşuyorduk. Bir şey mi istedin?” dedi.

“Sadece hoşça kal demeye geldim.”

Bu açıklama Evie’nin kaşlarının saç çizgisine değmesi-

ne neden oldu ve Ginny'ninkilerin de benzer şekilde yükselmesini umuyordu. Finn'e el sallayan Tamsin neşeyle, "Mae'ye yeni kıyafetler almak ve sahilde biraz oyun oynamak için Portsilver'a gidiyoruz. Üç kadar dönerim, tamam mı?" Öpücük için Mae'yi uzattı ve ona bakarak "Bay bay de."

Finn onu yanağından öptü ve Mae, "Ghaaaa," dedi.

Finn de onun ipeksi koyu saçlarını okşayarak "sana da Ghaaa," dedi. "İyi eğlenceler."

"Şunlara bak." Finn ve Mae'nin o anki uyumlarını gösteren Tamsin gururla söylendi. "Yüzüne bakın. Onun için deli oluyor!"

Ginny hayal kırıklığını yuttu ve *ben de* diye düşündü.

Doktora gitmek için harcayacağı zamanı telafi etmek isteyen Carla sekize kadar çalışmak zorunda kaldı. Şimdi, Hudson Caddesi'nden hızlıca geçip Perry'nin kapısının önünde durmuştu. Kapının zilini çalarken heyecanlıydı. Dün gece hatırlanacak bir geceydi ama bu akşam çok daha iyi olacaktı.

İşte merdivenlerde ayak sesleri vardı... Kapı, dükkânda çalışan Loş Gotik Ally tarafından açılınca şaşırdı. "Merhaba, Perry beni bekliyordu."

Ally siyaha boyalı bir perdeden göz kırptı. "Evet, uğrayabileceğini söyledi. Hadi gel o zaman."

Carla oturma odasına ulaşana kadar, burada yolunda olmayan bir şeyler olduğunu fark etmedi. Pencere pervazındaki tutucularda iğrenç tütsü mumları yanıyordu. Tanrı bilir içi neyle doldurulmuş çeşit çeşit taşıma çantaları küçük bir yığın şeklinde kanepenin üstündeydi.

Daha da önemlisi, Perry yoktu.

“Nerede o?”

“Ah, gitti.” Sonra gözlerini bir şeyler arar gibi odada gezdirdi. “Bekle bir dakika, buralarda bir yerlerde olacaktı.”

“Gitti mi?” Carla’nın midesine inanılmaz bir yumruk inmişti. “Nereye?”

“Hiçbir fikrim yok, söylemedi. Biraz ara vermesi gerektiğini söyledi ve dükkânı bana emanet etti. Lanet olası uzun saatler ama giderken buraya taşınabileceğimi söyledi, böylece bunu telafi etmiş oldu. Annemle birlikte yaşamaktan aklımı yitireceğim, anlıyor musun?” Ally suratını ekşitti, onu sempatiye davet etti, mavi rujlu dudaklarını bükerek. “Bu yüzden buraya taşınmakta acele ettim.” Sehpadaki karışıklıkta aradığı zarfı buldu ve Carla’ya verdi.

Perry nasıl gidebilirdi? Hangi arada... Ne? On bir saat mi? Bu sabah buradan ayrıldığında iyiydi. Carla notu okumak için zarfı açarak Ally ve merakla bakan pembe kalem çekilmiş gözlerinden uzaklaştı.

Carla,

Seni sevdim ama sen beni korkuttun. Çocuk istemiyorum ve asla istemeyeceğim. Bir şeyleri düşünmek için bir süre uzaklara gidiyorum. Beni aramaya zahmet etme, telefonu açmayacağım. İdeal kadınıym olduğumu düşünmüştüm ama yanlışmışım. Yedek kıyafetlerin yatak odasında, çıkarken alabilirsin. Üzgünüm, bu konuda pek iyi değilim. Gelecekte daha çok histerektomi yaptırmış kadınlara ilgi duyacağım!

Hoşça kal,

Perry

*

Carla mektubu yumruğunun içinde buruşturdu ve parmakları kütleyene kadar sıktı. Hoşça kal Perry. Hoşça kal Perry. Dün onu sevmiştii ama şimdi bitti, geçmişte kaldı, musluğu kapatmak gibi.

Ally, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. Çantalardan birinin içindekiler -çorap ve pantolonlar arapsaçına dönmüştü- yere düştü.

“Yolunda. Daha iyi olamazdı.” Carla elindeki notu çantasına koydu ve mutfak çekmecesinde keskin bir bıçak olup olmadığını merak etti. Bir yarısı bileklerini kesmek isterken diğer yarısı -aslında en büyük yarısı- Perry’yi doğramak istiyordu.

Özellikle de en değerli parçasını doğramayı istedi.

Keşke nerede olduğunu bilseydi.

Öfkesi en üst düzeydeydi ancak gözleri dolmaya başlamıştı. Bu Carla’yı daha da öfkeliendiriyordu. Yutkunmakta zorlanarak yatak odasına gitti ve toplaması için bıraktığı eşyaların acınası bir şekilde yığıldığını gördü. Bir tişört, yedek ayakkabılar, makyaj temizleme pamukları ve bir diş fırçası. Perry’nin gardırobunu ve çekmecesini hızlıca kontrol etmeden önce onları omuz çantasına koydu. Elbiselerinin çoğunu almıştı. Piç.

“Çıkıyor musun? Görüşürüz!” Ally, oturma odasına dönerken şarkı söylüyordu. “Tamam.” Carla başını salladı, uyarılmaksızın görevinden alınan memur gibi hissediyordu ve binayı boşaltması istenmişti. “Görüşürüz.”

Gece yarısıydı ve ağrı etkisini göstermeye başlamıştı. Her iki manada da. Spiralini çıkartmıştı. Bundan Carla’ya ka-

lanlarsa karnını ağrıtan kramplar, ekstra güçlü ağrı kesiciler, midesine bastırılmış sıcak su torbası ve sert bir viskiydi. Yüreğindeki korkunç, ağrıyan boşlukla karşılaştırıldığında bu ağrı hiçbir şey değildi. Hayatının aşkı Perry Kennedy'yi kaybetmişti ve kendisi hariç suçlayacak kimse yoktu. Bu konuda hiçbir şey yapamazdı çünkü Perry'siz bir geleceği hayal etmek dayanılmaz olsa da halen bebek istiyordu, hem de her şeyden çok. Bu bir zorunluluk gibiydi, reddedilmeyi reddeden doğanın kuvveti.

Ne olursa olsun o bebeği istiyordu. Sadece onunla yapmayı seçtiği adamla değil.

Tanrım, neden bu kadar acıtıyordu canını?

Carla kafasını kaldırarak dışardan gelen sesi dinledi. Yoldan geçen araba durdu. Kalbi karadaki bir balık gibi çırpınıyordu, sıcak su torbasını bir kenara attı ve yataktan acıyla fırladı. Belki de Perry'ydi, duygularına yenilip onu öpücüklere boğmak ve af dilemek için gelmişti.

Bu bir film olsaydı, Perry bunu yapıyor olabilirdi ama hayat öyle değildi. Perdelerin arkasında bir casus gibi gizlenen Carla, aradaki bir boşluktan bakınca araba sesinin Penhaligons'daki vardiyasından dönen Ginny'ye ait olduğunu gördü. Kuru gözlerinin içi boştu, ağlamak için bile boştu, Carla onu hüznle izledi. Hayal kırıklığı pişmanlıkla doldu çünkü onu rahatlatabilecek tek kişi vardı: Ginny. Onun en iyi arkadaşı. Eski en iyi arkadaşı. Sevgilisini çağırdığı en iyi arkadaşı.

Carla pencereden geri çekilirken, eski en iyi arkadaşı başını kaldırıp oraya baktı, sanki varlığını hissediyormuş gibiydi. Carla bir an için pencereyi açıp onu çağırmayı çok istedi, üzgün olduğunu söyler ve yukarı gelmesi için yal-

varırdı. İşin garip tarafı hiç kimse onun nasıl hissettiğini Ginny'den daha iyi anlayamazdı. Onu teselli eder, daha az perişan hissetmesi için ne söyleyeceğini bilirdi.

Carla onun bunu yapamayacağını ve her türlü çok geç olduğunu biliyordu. Ginny çoktan gözden kaybolmuştu. Carla izlemeye devam etti. Ön kapıyı arkasından kapattı, mutfak lambası yandı. Ginny ve Laurel'in mutfakta sohbet edip gülüşüklerini gördü. Laurel'in gülebileceğini kim düşünürdü?

Tek başımayım, diye düşündü Carla. Midesine bir başka ağrı girince karnını tuttu. Hepsi benim hatam. Ginny'nin artık yeni bir en iyi arkadaşı var.

40. Bölüm

“Yedili büyük boy Blackthorn, dört beyaz şarap ve beş Bacardi Breezers.” Kalabalığın içinden bara doğru ilerleyen Örümcek Adam dostça, “İyi misiniz?” diye sordu.

Jem dönüp baktı. Ah evet, her şey tıkr tıkr işliyordu. Bira sifonu bu gece sorunluydu. Hatta bira, fışkırarak beyaz gömleğine sıçramıştı. Dirseklerinden de bira damlıyordu ki bu nefret ettiği bir histi. Ancak Örümcek Adam bu gece ona uzaktan dostça bir şeyler söyleyen kostüm partisi ekibinin ilk üyesiydi, bu yüzden kendini gülümsemeye zorladı.

“Çok teşekkürler. Sek beyaz mı?”

Örümcek Adam, yani Darren sırttı ve muzaffer bir edayla cevap verdi. “Islak tercih ederim.”

Aman ne komik. Darren hazır cevaplıkta bir Jonathan Ross değildi ama o bile Alex ve Karen’ın bu geceki partisine davet edilmişti. Jem, işine devam ederek meyve sularının kapakları açtı. Bütün bir hafta boyunca Alex ve Karen’ın kostüm partisini dinlemişti. Ders aralarında herkes heye-

canla bundan bahsediyor, ne giyeceklerine karar veriyorlardı. Rupert ve Jem haricinde herkes gidiyordu. Rupert bağırsaklarını kevgire çevirmeyi o partiye gitmeye tercih ettiğini söylemişti.

Jem, biraları bardaklara doldurmaya başladı, midesindeki yavru kuşların tanıdık terk etme duygusunu hatırladı. Bu akşamın erken saatlerinde Rupert ile sevişmişti ve harika, özel, Bristol'deki en şanslı kız gibi hissetmişti. Sonra, Rupert düş alıp üstünü değiştirdi ve eski bir okul arkadaşının erkek kardeşinin geyik partisine katılmak için Cheltenham'a gittiğini haber verdi, ona bir hoşça kal öpücüğü verip yarın bir ara döneceğini söyledi.

Dejavu. Önce İskoçya, sonra Roma ve şimdi de bu.

Yine *Evde Tek Başına* filmindeki Macaulay Culkin gibi hissediyordu. İşlerin gidişatının dışında, çünkü Jem daireye giren birkaç hırsızdan kurtulmak yerine onları hoş karşıladı. En azından birbirlerine eşlik ederlerdi.

Bara yakın oturan kalabalıkta kahkaha patlaması oldu.

Jem gönülsüzce elma şarabı sifonuna bakarken, Davy ve Lucy'nin şık takım elbise ve fötr şapka ile bir çift New York gangsteri gibi giyindiğini gördü. Bir zamanlar Davy, göz ardı edilen kişi, bilgisayar kurdu, bir yabancıydı. Şimdi ise inanılmaz bir şekilde Lucy onun yanına taşınmıştı ve onu kabuğundan çekip çıkarmakla meşguldü. Davy'nin annesiyle birlikte yaşıyorlardı. Ne kadar da üzücü! Yine de garip bir şekilde iyi vakit geçiriyorlar gibi görünüyordu. Davy genel anlamda kabul görmeye başlamıştı. Bir şekilde, artık aralarındaki inek olarak görülüyordu. Lucy'nin dostluğu onu havalı biri haline getirmişti. Jem bu gece Davy'nin çok yakışıklı olduğunu itiraf etmeliydi. Gangster tarzı ona uyu-

yordu. Ayrıca ne giyerse giysin görkemli görünen Lucy'ye de yakıştığını söylemeden geçemezdi.

İkisi de ona bakmamıştı. Herhangi birinin göstereceği ufak bir ilgi için görünmez olabilirdi. Iykk. Şimdi de elma suyu kotunun üzerine damlıyordu.

Saat ondan on bire dönerken "Son siparişler," diye bağırdı patron.

Jem biraları, elma şarabını ve meyve sularını hazırlamıştı.

Faturayı çıkardı ve Örümcek Adam'ın kredi kartını alarak pos makinesine yerleştirdi.

"İşin bitiyor herhalde," dedi Darren zıplayarak, maskesini alnına doğru kaldırdı, çok neşeliydi.

"Herkes gidince."

"O zaman, partiye geliyorsun?"

Jem'in hayal gücü müydü yoksa barın sesi birdenbire azaldı mı? Ya Clint Eastwood az önce içeri girdi ya da Örümcek Adam yanlış bir şey dedi.

Başını salladı. "Hayır."

Darren havai fişek kutusundaki en parlak kıvılcım değildi ve pot kırmaya devam ediyordu. "Neden?"

"Çünkü kimse beni orada istemiyor. Herkes benden nefret ediyor, fark etmedin mi?" Jem bunu yüksek sesle söylemedi. Aceleyle pos cihazını uzattı ve ekledi. "Böyle iyi. Şifrenizi girin lütfen."

"Ama başka bir şey yapmıyorsan bu çok saçma! Hey, Alex." Darren döndü ve Alex'i omuzundan tuttu. "Şimdi Jem'e söyledim, partiye gelmeli, değil mi?"

Jem kızgındı ve kötü hissediyordu. Alex utanmış görünüyordu, diğerleri birbirlerini dürterek ve sırtarak, her dakikanın tadını çıkarıyordu.

"İıı... mesele şu ki, bu bir kostüm partisi." Alex mırıldanmıştı.

"Ve eve gitmeliyim," dedi Jem bir anda. Davy ve Lucy'nin çirkin bir şekilde güvenli bir mesafeden onların şu an sahneledikleri oyunu izlediğini fark etti. "Fakat... eee, yine de teşekkürler."

Beni partine davet etmediğin için teşekkürler Alex ve sana da teşekkür ederim Darren, bu gerçeği bardaki herkesin dikkatini çekerek açıkladığın için!

Muhtemelen yarınki Akşam Haberlerinin manşeti olacaktı.

Jem'in hiç sevmediği ve Rupert'ten hoşlandığı bilinen Ceris Morgan, Fransız bir hizmetçi gibi giyinmişti. Dayanamayıp lafa girdi ve kısa tişörtünü çekiştirirken, şarkı sesiyle devam etti. "Onun için yeterince zengin değiliz. Jem artık eski ve sıradan insanların sıkıcı partileriyle ilgilenmiyor. Onun Rupert'i var."

Cadı. Jem cevabı yapıştıracaktı aslında ve Ceris'i feci halde benzetebilirdi de. "Sen de Rupert gibi biriyle olabilirsin, tabii şişman ayak bileklerin, aptal bir yüzün ve at suratın olmasaydı!" demek isterdi.

Olay çıkmayacağını bilse, kesinlikle bunu yapardı.

"Altı büyük boy Blackthorn, dört kadeh beyaz şarap, üç BloodyMary ve iki Bacardi Breezers," dedi Alex bara döndüğünde. Yüzü kızarmıştı, tekrar gelebildiği için kendiyile övünür gibiydi.

"Ah, bir de on beş paket peynir ve soğan cipsi."

Pazar günü öğle yemeği zamanıydı ve dün geceki parti-nin dağınık kazazedeleri hâlâ kostümlerini çıkarmamıştı ve

hepsi devam etmeye hazırdı. Rupert'ten hiç haber alamayan Jem, sessizce yere eğildi ve tezgâhın altındaki kutudan cips paketlerini çekmeye başladı. En azından Davy ve Lucy burada değildi çünkü bu, olanları daha stresli hale getiriyordu.

Maalesef Ceris buradaydı.

"Alex, peynir ve soğan istemiyorum! Beni salamura mı yapacaksın!"

Sesi başkalarının sesinden yüksekti ve kulak tırmalıyordu. "Bunu duydun mu?" dedi Alex, barın üstünden bakarken.

Jem mırıldandı, "Sanırım tüm Clifton bunu duydu."

"Ve sadece beyaz şarap istemiyorum. Tanrım! beynim, ben çok susuzzzz kaldım." Dramatik bir etki için başını tutarak çılgık attı. "Benimkine biraz soda da koysun."

Jem hazırladığını tekrar düzeltti.

"Of, ne geceydi ama! Esas eğlenceyi kaçırdın." Ceris bir Silk Cut yaktı ve bar boyunca at gibi burun deliklerinden duman çıkardı. "Gerçekten de gelmeliydin... Ayy, pardon ya. Unutmuşum! Davet edilmemiştin!"

Arabulucu Alex acımasızca araya girdi. "Jem davet edilmediğinden değil, sadece o an giyecek bir şeyi yoktu."

"Bilemiyorum." Ceris sırttı. "İki yüzlü bir sürtük olarak gelebilirdi, herhangi bir kostüme ihtiyaç duymazdı."

Fooosssss. Jem'in parmağı mikserin düğmesine değdiği anda soda musluğu birden patladı. Aman Tanrım! Nasıl oldu ki bu?

"Aaaahhh!" Ceris tırnakları bara çivilenmiş gibi kulak delici bir çılgık attı. Hizmetçi kostümü anında sıırılsıklam oldu. Bunu başlatan o olduğuna göre Jem durmak

istemedi. Ceris, başkalarını küçümsemekten zevk alan, kindar bir zorbaydı. Birinin ona haddini bildirmesi gerekiyordu ve bunu yapmak için ıslatmaktan daha iyi ne olabilirdi? Kendini daha güçlü ve daha iyi hisseden Jem, Ceris'in her santiminden asitli, buz gibi soda damlayana kadar silahını indirmede. Ceris'in hak ettiğinden fazlası değildi.

Jem gülümsedi çünkü dün gece ona hakaret etme dürtüsüne kahramanca direnmişti ve şimdi ise ona sahip olduğu için mutluydu. Bu çok daha eğlenceliydi.

"Durdur şunu, DURDUR!" diye çılgılık attı Ceris. Yüzünden maskara akıyordu. Kimse görmeden kaçmak için yüzünü aşağı kaydırdı.

"Hayır." Jem eğleniyordu, bu lunaparktaki su savaşı galerilerinden daha iyiydi.

"Biri onu durduracak mı? Çıldırdı! Soğuk..."

"Şişman ayak bileklerin var." Jem neşeyle devam etti. "Ve at gibi bir suratın."

Oh, tamam! Eğer bu işini kaybetmesine sebep olacaksa, buna değmeliydi.

"İndir şunu artık." Patronu büyük elleriyle Jem'in en sevdiği oyuncakını ondan aldı.

"Sen tam bir sürtüksün!" Ceris öfkelenerek tükürüyor ve saçlarından soda akıyordu. "Babam bir avukat, seni dava edecek!"

"Hayır, etmeyecek." Patronu, Ceris'i bıkkın ve rahatsız bir bakışla düzeltti.

"Çok gürültü yapıyordun ve sarhoşsun." Sonra Jem'e döndü.

"Ve kovuldun."

En azından artık görmezden gelinmiyordu. Bütün barın ilgisi onun üzerindeydi.

“Harika,” dedi Jem, ıslak ellerini havluya silerek. “Her zaman bir sükse yaparak çıkmak istemiştım.”

Kimin umurundaydı! Bristol’de bir milyon tane bar vardı! Her ne kadar barda çalışmaya devam etmeyi isteyip istemediğini bilmesede bunun sosyal yaşamını nasıl mahvettiğini görebiliyordu. Jem eve dönerken, bir kredi daha çekip çalışmamanın keyfini çıkarabileceğini düşündü. O zaman o ve Rupert birbirlerini daha fazla görebilecekti ve çok fazla uzaklaşmayacaktı. İyi bir fikir değil miydi? Bir sürü insan bunu yapıyor ve borçlu olma endişesiyle zaman kaybetmiyor. Nasılsa daha uygun bir zamanda borçlarını öderdi. Bunu düşündüğünde yüksek miktarda kredi çekmek çok daha anlamlı hale geldi.

Pembroke Yolu’na dönerken Rupert’in arabasını görünce Jem’in kalbi küt küt attı. Oh çok şükür, geri dönmüştü. Hızlandı. Rupert olanları anlattığında kahkahalarla gülecek ve tam olarak doğru şeyi yaptığını söyleyecekti. En iyisi de ona sarılırdı ki son birkaç günden sonra tam olarak ihtiyacı olan şey buydu. Sevildiğini hissetmeyi ve şımartılmayı istiyordu. Dünyanın en kötü insanı olmadığını söylenmesini istiyordu.

Ona bu cuma öğleden sonra öğretmeninin ofisine çağrıldığını bile henüz söylememiştı, utanç vericiydi.

Ama Rupert’in önünde utanmasına gerek yoktu çünkü o bunu komik buluyordu.

Jem basamakları çıktı, anahtarı kilidin içine soktu ve ön kapıyı iterek açtı.

“Rupert!” Uyuyorsa çok kötü olurdu ama neyse bu seferlik onu uyandırırđı. Şu anda ilgiye çok ihtiyacı vardı.

Rupert uyumuyordu. Jem banyodan gelen duş sesine yöneldi. Rupert’i çıplak görmeyi, bronzlaşmış vücudunu duş jeli ile k p klemeyi hayal etmek Jem’i çok heyecanlandırmıőtı. Yüzüne de koca bir gülümseme gelmiőtı. Botlarından birini çıkardı. Kapıyı hafifçe tekmeledi ve kilitlenmiő mi diye gizlice kapı kolunu test etti. Kapı kilitli değildi, zaten Rupert’in alıőkanlıklarını deėiőtirmesini beklemiyordu. İkin-ci botunu ve çekici mor çoraplarını çıkardı. Daha önce hiç duşta seks yapmamıştı.

Fakat Rupert yapmıştı.

Aslında, görünüşe göre şu anda yapıyordu. Jem aşırı ısınmıő banyo eşiğinde dondu kaldı. Duş kabinin buğulu buzlu camında çok fazla kol ve bacak vardı. Su sesine karışmış halde, bir kızın küfürleri ettiğini duyuyordu ve daha da kötüsü, Rupert’in sesi geliyordu. “Offf... evet... Oh evet... evett...”

Oh *hayır*. Lütfen hayır. Bu gerçek olmasın, n olur...

Sesleri daha da yükseliyordu ve vücutlarını cama yaslıyorlardı.

Bronzlaşmış bir kalça. Okőayan bir el. Daha da fazlasını görmeden önce, olacıklara şahit olmak zorunda kalmadan, lavaboya doğru ilerledi ve sıcak su musluğunu tamamen patlattı.

İşte oldu, dövüően köpeklere bir kova su dökmek gibi-di. Artık *kendi heyecanını soğutmanın* gerçek anlamını biliyordu.

“Siktir!” Rupert bağırdı, duőtaki su iki saniye içinde sı-caktan taş gibi soğuğa geçti.

“Aaaayy!” Kız duş kapısını kaydırmak için çılıncı cırıpnıyordu. “Kapat, kapat şunu!”

Jem pirinç raf üzerine asılı havlularını kaptı ve kucağında topladı. Kapıya dönerek banyo tarafındaki kilidin içindeki anahtarı çıkardı ve Rupert ile arkadaşının banyodan çıkmasını bekledi.

“Ayyyy.” Tökezleyerek dışarı çıkan ve kapının önünde duran Jem’i gören kız Caro’dan başkası değildi.

Kulakları patlatan bir çığlık attı ve geriye doğru kaçmak isterken sersem bir şekilde Rupert’in üzerine düştü.

“Of! Lanet olsun!” Rupert, Jem’e baktı ve tekrar of çekti. “İşyerinde olman gerekiyordu.”

“Öğleden sonranı mahvettiğim için üzgünüm.” Sözler Jem’in ağzından otomatik olarak çıkıyordu. “Eve erken gelip seni şaşırtacağımı düşündüm ve tahmin et ne oldu? Yaptım.” Caro’ya döndü. “Rupert sana şimdi birlikte olduğumuzu söyledi mi?”

“Hayır.” Egzotik Caro hafifçe gülümsedi. “Sadece sana çaaktığını söyledi.”

Caro’nun her zaman ürkütücü ve kibirli bir havası vardı. Düşündüğünde Rupert’in de öyle olduğunu fark etti.

“Tamam,” dedi Jem.

“Bak, üzgünüm.” Rupert ona doğru hareket ederken havlu için elini uzattı.

Jem geri adım attı. Bu öğleden sonrası hiç unutmıyacağı bir anıya dönüşüyordu. “Aslında, üzgün olduğunu sanmıyorum. Ama boş ver.” Sesi normaldi. “Ama olacaksın,” diye ekledi.

Havlu koleksiyonunu elinde tutarak kapıyı kapattı ve kilitleti.

Rupert, banyonun içinden, “Jem, aptal olma!” diye bağırdı.

“Değilim.” Baş parmağı ve parmağı arasındaki anahtarı sallayan Jem, “Aptal-dım ama artık değilim,” dedi.

Bu biraz aşırıya mı kaçtı? Hayır, Tabii ki.

On dakika sonra banyo kapısına vurdu ve seslendi. “Pekâlâ, ben çıktım. Anahtar mutfak çekmecesinde. Sakın üşütmeyin. Bayyy!”

41. Bölüm

“Jem?” Ginny o gece saat 10’da ön kapıyı açtığında halüsinasyon gördüğünü sandı.

“Ah, Anne.” Jem’in yüzü bembeyazdı ve gözyaşlarıyla lekelenmişti. Ginny’ye sarılırken kederli bir fotoğraf gibiydi.

“Tatlım, neler oluyor? Ne oldu?” Kızının sarışın kafasının üstünden bakarken kapıda bir taksi gördü ve çıkık göğüslü bir taksi şoförü girişe doğru yürüyordu.

“Tamam tatlım?” Taksi şoförünün yüzü güzeldi. “İşte geldik, artık evinde güvendesin.” Özür diler gibi Ginny’ye baktı. “Onu istasyondan aldığımda ağlıyordu. Üzerinde hiç para yoktu. On dört pound elli sent tuttu,” dedi.

Ginny başını salladı, korkudan uyuşmuştu ama bir şekilde kendine gelmeyi başardı ve mutfaktan cüzdanını getirmeye gitti.

Şoföre yirmi pound verip ön kapıyı kapattı ve titreyerek ağlayan Jem’i tekrar tuttu.

Lütfen hamile kaldım deme.

Bir süre sonra nazikçe konuşmaya başladı. “Rupert mi?”

Jem en kötü aşamayı atlatmıştı. Yorgun yorgun burnunu çekerken yanıtladı. “Evet.”

Sonra sefil bir şekilde başını sallayarak devam etti. “Ya... Yani, Hayır. Kısmen.”

“Tamam tatlım, artık buradasın. Endişelenme. Her ne ise çözeceğiz.”

Jem, kazağının koluna gözlerini sildi. “Gerek yok. Ben zaten hallettim.”

Onu öldürmüş müydü? “Ne demek istiyorsun tatlım?”

“Her şey bitti. Geri dönmeyeceğim. Asla.”

Jem’in düz ses tonundaki bir şey Ginny’nin boynunun arkasında karıncalanmaya yol açtı. Rupert’i gerçekten öldürmüş olabilir miydi?

“Jem, bana ne olduğunu anlatmalısın.” Kendi kızını teslim eder miydi? Polisi arayabilir miydi? Yoksa onu korur, onun için yalan söyler, yetkililerden kaçarak bir ömür boyu Arjantin’e mi yerleşirdi?

Evet, Ginny bunu yapacağını biliyordu. Kimse Rupert’i öldürdüğü için hapse girmeyi hak etmezdi.

“Of anne, her şey çok korkunçtu. Rupert başka biriyle görüşüyor. Bugün onunla yakaladım. Caro ile, eski kız arkadaş. Bir kere geldiğinde onunla tanışmıştın.”

“Hatırlıyorum.” Ginny de Caro’yu sevmemişti. “Ne yaptın peki?”

Jem ona her şeyi anlattı. İkisini de öldürmediği ortaya çıktığında Ginny kızına hiç olmadığı kadar sıkı sarıldı. “Ah bir tanem, çok sürmeyecek, üstesinden geleceksin. Her şey yoluna girecek. Banyodan nasıl çıkabilirler peki?”

“Sanırım pencereden. İçeri girmek için yağmur borusuna çıplak olarak tırmanması başkalarının zilini çalması

gerekecek.” Durdu ve burnunu sildi. “Keşke o halini kamerasına alsaydım.”

En küçük şaka bile kesinlikle iyiye işaretti. Ginny, Jem’in saçını okşadı ve ona temiz bir mendil verdi. “Sadece bekle, geri döndüğünde herkes senin tarafında olacak. Bütün arkadaşların toplanacak ve... ah Jem, ağlama. Ne yaptığını duyduklarında bunun için bile seni sevecekler.”

Jem tekrar hıçkırarak ve üzüntüyle annesine karşı çıktı. “Sevmeyecekler, sevmeyecekler.”

“Sevecekler!”

“Sevmeyecekler çünkü geri dönmeyeceğim. Çünkü hiç arkadaşım yok anne. Herkes benden nefret ediyor... Onlar...”

“Ah, hayır bu doğru değil! Lucy var?”

“Benden nefret ediyor.” Sesi Ginny’nin leylak rengi kuzu yünü hırkasından dolayı boğuktu. “Meğer Rupert onunla da görüşüyormuş. Beni seçtiğinde o taşındı.”

Aman Tanrım! Kızının hayatına dair hiçbir şey bilmiyordu. Her şeyden o kadar habersizdi ki ama ondan uzak duran Jem’di. Ginny vazgeçmedi. “Tamam, Davy var?” dedi.

“Hah, o da benden nefret ediyor ve şimdi Lucy ile yakın arkadaşlar. Lucy evi terk ettiğinde ona gitmişti.” Kederden dağılmış yüzünü Ginny’nin omzundan çeken Jem, “Artık yaşayacak bir yerim yok. Bugün bardaki işimi kaybettim. Ayrıca, cuma günü danışman hocam beni odasına çağırdı ve derslerimde geri kaldığım için benimle ilgili hayal kırıklığı yaşadığını uzun uzun anlattı. Sınavlarımda başarısız olacağımı düşünüyor ve haklı da çünkü başarısız olacağım. Bu yüzden sınavlara girmeyeceğim. Dün çok endişelen-

dim.” Jem çok hızlı anlatıyordu: “Ne yapacağımı bilemedim ama artık her şey olup bittiği için endişelenmek zorunda değilim. Çünkü kararımı verdim, geri dönmeyeceğim. Umursamıyorum da çünkü oradan nefret ediyorum. Artık Bristol’de olmak istemiyorum.”

“Tatlım, yapamazsın...”

“Anne, yaparım.” Jem kuvvetle başını salladı ve Ginny’nin kollarını tuttu. “Üniversiteye bir şans verdim ama işe yaramadı. Demek ki buraya kadar. Kararımı verdim. Beni mutlu eden ne varsa onu yapacağım.”

Avustralya’da sırt çantasıyla seyahat etmek mi? Tayland’da kucak dansı mı? Ginny hafifçe sordu. “Mesela?”

“Bir iş bulacağım.” Jem annesinin kollarını tamamen kavradı ve devam etti. “Burada, Portsilver’da çalışacağım. Bu eve taşınıp seninle yaşayacağım!”

“Affedersiniz? Rahatsız etmek istemiyorum ama...” dedi dördüncü masadaki yaşlı kadın oradan geçen Ginny’nin koluna nazikçe dokunarak “... kredi kartımı geri alabilir miyim?”

Of, Tanrım.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Finn. Ginny menü ve kredi kartı fişlerinin arasında kaybolmuştu.

“Bayan Black’in kredi kartını. Ginny hararetli bir şekilde atık kâğıt sepetini karıştırmaya başladı. “Bana kartını verdi ve şimdi yok. Kaybettim.”

“Kredi kartını çalmanın ilk kuralı,” dedi Finn ve ekledi. “Hak sahibinin kartı kimin çaldığını görmesine izin verme.”

“Lanet şeyi ne yaptım?” Ginny çaresizlik içinde bardaki beyaz güllerin vazosuna bile baktı.

“Panik yapma, tamam.” Finn kasayı açtı ve kayıp kredi kartını çıkardı. Onlukların arasında kalmıştı.

Ginny ellerini yelpaze gibi yaparak kendini serinletti. “Üzgünüm, bugün aklım pek yerinde değil.”

“Fark ettim.”

Kahretsin, bu yüzden onu az önce masa on birin pudinglerini başlangıçlarını bekleyen masa yediye vermeye çalışırken görmüştü.

“Umursamadılar,” dedi kendini savunarak. “Hatta güldüler.”

“Güldüklerini biliyorum. Bu bir eleştiri değil zaten, sadece biraz dalgın olduğunu söylüyorum.”

“Çok dalgınım.”

“Konuşmak istediğin bir şey var mı?”

“Evet.” Ginny başını salladı, teklif için minnettardı. Beyni öyle bir karmaşanın içindeydi ki güvenebileceği birinin tarafsız görüşüne çok ihtiyacı vardı.

“Tamam, saat ikiyi on geçiyor. Üç kadar biraz takılabilir misin? Bu kadar komik olan ne?” dedi Finn.

“Ne zaman biri bana orada takılmamı söylese, daldan sarkan bir orangutan gibi hissediyorum.”

Dolu restoranı göstererek “Buradaki dalların hiçbirinden sarkmamaya çalış. Herkes gittiğinde seninle doğru düzgün bir sohbet edeceğiz, tamam mı?”

Bir saat sonra Ginny, “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. Pencereye yakın masalardan birinde Espresso içiyorlardı. Finn’e her şeyi anlattı. “Parçalandım. Jem evden ayrıldığında çok harap olmuştum... Aslında geri dönüşü bir açıdan hayalimin gerçekleşmesi. Tekrar evde olmasından daha gü-

zel bir şey düşünemiyorum. Ancak Jem için en iyisini istiyorum ve bunun en iyisi olduğundan emin değilim. Lanet olası Rupert Derris-Beck,” dedi öfkeyle. “Bu olaya kadar üniversiteyi seviyordu. Onu geri dönmesi için zorlamak istemiyorum ama başarısız hissetmesini de istemiyorum. Ya üniversiteyi bırakır ve ömrünün sonuna kadar pişman olursa?”

Bir süre duraksayan Finn, kahvesindeki şekeri karıştırmaya devam etti. “Seksen beş yaşındayken de derece alabilir. Yaş sınırı yok.”

“Biliyorum, yok evet. Her şey yanlış gitmemiş olsaydı şimdi yapmak istediği de buydu zaten. Her zaman çok mutlu ve popüler olmuştur. Arkadaşlarını kaybetmek onu yıktı ve kendini çok yalnız hissediyor. Kalbimi acıtıyor bu durum, gerçekten.” Ginny pencereden Tamsin’in belinde Mae ile birlikte daireden çıktığını gördü.

“Tamam, bu sadece benim görüşüm ama Jem neredeyse ilk yılını bitirdi. Sınavlar yaklaşıyor ve sınavlara girmemesi hiç iyi değil,” dedi Finn. “O zaman, en azından ne yapacağına karar vermesi için önünde koca bir yaz tatili olur.”

Ginny minnet duydu, Finn çok nazikti. “Ben de öyle düşünüyorum.”

“Bu sınavlardan kalırsa başka bir zaman yine girer.”

Ginny avluya bakarken Tamsin ve Mae’nin antika merkezine doğru gözden kaybolduğunu gördü. Finn devam ediyordu. “Belki sınavları tek seferde geçebilir, bilemezsin ki ve bundan sonrası ona kalmış. Yeni bir eve taşınabilir, yeni arkadaşlar edinebilir, derslerine devam edebilir. Ya da burada seninle kalır ya da tamamen farklı bir şeyler denemeye karar verebilir, ne bileyim biraz zaman ayırıp seyahat

edebilir. Karavan Dan'ın yaptığı gibi.” Pencereden çakılların üzerindeki yeşile boyanmış minibüsteki pencereyi işaret etti. “Doktorasını bitirdikten sonra iki yıl boyunca dünyayı dolaştı. Unutulmaz bir deneyim olduğunu söylüyor. Jem ile sohbet etmesini isteyebilirsin.”

“Dan doktora mı yapmış? Alanı ne?”

“Astrofizik.”

Hadi canım! Ginny, Dan'ın meyve sandıklarını minibüsün arkasından alıp sıralamasını ve mutfığa götürmesini izledi. Onu hiç böyle bilmezdi. Peki ama neden teslimat şoförü oldu, bu sana astrofizikle ilgili geliyor mu?”

“Üniversiteye gittin mi?”

Finn evet anlamında başını salladı. “Bir işveren firma için çalışmakla meşguldüm ve kendi işimi kurmadan önce antikaları öğreniyordum.” Ginny içini çekti. Kendisi için doğru olanı yapmıştı. “Jem hakkında ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum.”

“Babası ne diyor?”

Ginny bu sabah Gavin'e telefon etmişti ama o da pek yardımcı olmamıştı. “Bu Jem'e kalmış,” demişti sadece.

“Neşelen artık. Her şey yoluna girecek.” Finn'in bakışları yumuşadı, birkaç saniyelğine, aklına doluşan düşüncelerin dikkatini dağıtmasına izin verdi. “Ona birkaç gün izin ver, kendine gelince konuşursun.”

“Evet, Gavin'in söylediği diğer şey de buydu. Keşke sadece...”

“Aaaayyyyyy!” Kulakları sağır edici çığlık ikisini de sarsıtı. Finn oturduğu yerden fırladı. Ginny'nin pencereden gördüğü kadarıyla Tamsin küçük mini eteği ve sivri yüksek topuklarıyla çakılların üzerinde koşturuyordu çünkü

Dan'ın minibüsünün arkasında oturan Mae, Stiller tarafından dikkatle inceleniyordu.

Stiller, Mae'nin yüzünü merakla koklarken, "Ondan uzak dur, seni CANAVAR," diye bağırdı Tamsin. Kemikli bir kartal gibi süzülüp Mae'yi kucağına aldı. Yeni oyun arkadaşını kaybettiği için hayal kırıklığına uğrayan Stiller kuyruğunu salladı ve umutla Mae'nin sarkan ayaklarını yaladı.

"İYH! HAYIR! Pis hayvan! Aklını mı kaçırdın?" Tamsin, restoranın köşesini dönen Reg'e bağırdı. "Bu köpeği masum yavruma saldırmaması için mi serbest bıraktın!?"

Zavallı Dan korkudan bembeyaz olmuş, etrafta kan izleri arıyordu. Finn kapıdan dışarı çıkarken Ginny de birkaç adım arkasındaydı. "Tamam, sakin ol, kimse saldırıya uğramadı."

"Ama saldırabilirdi," Tamsin, Mae'yi incelerken uzun saçları sallanıyordu. "Bu canavar her şeyi yapabilirdi!"

Dehşete düşmüş zavallı Dan hızlı ve anlaşılmaz konuşuyordu. "Üzgünüm, çok üzgünüm... bilmiyordum, of Tanrım çok üzgünüm, hiçbir fikrim yoktu..."

"Dan, her şey yolunda." Finn durumu kontrol altına aldı ve avuçlarıyla Dan'ın üzülmemesini işaret etti. "Bilmek istediğim şey, Mae'nin neden burada yalnız oturduğu." Mae'yi sıkı sıkı tutan ve korumacı tavrına devam eden Tamsin'e baktı.

"Oh, şimdi bu benim suçum mu oldu? Kızımı iki saniye bıraktım çünkü kucağa gelmek istemedi. Tek isteğim Tom'a bir selam verip halini hatırlarını sormaktı. Sonra bir baktım ki Mae emekleyerek dükkândan çıkıyor. İki saniye içinde..." Vurgulamak için başparmağını ve işaret parmağı-

nı birbirinden yarım santim uzakta tutarak yukarı kaldırdı. “İsteddiği zaman ne kadar hızlı emekleyeceğini bilirsiniz.”

“Bilirim,” diye başını salladı Finn. “Ama ona doğru gelen bir arabadan kaçabilecek kadar hızlı değil.”

Tamsin’in sesi hâlâ titriyordu. “Arabaları dinliyordum! Tanrım, bebeğimin kaçmasını istediğimi mi düşünüyorsunuz? Motor sesi duymuş olsaydım hemen orada olurum. Ama bir köpeğin başıboş gezmesine izin vermek sadece... sorumsuzluk.”

Zavallı Stiller tüm bu bağışmalardan tedirgin olmuş, Dan’ın bacaklarının arkasında durarak, yüzünü kadife pantolonun paçalarına bastırıyordu. Mae sebep olduğu karışıklıktan habersiz, keyifli bir şekilde ellerini çırparak, “Agucuk,” diye mırıldanıyordu.

“Tamam, sakinleşelim.” Finn açıkça ağız dalaşından kaçınmak istiyordu. “Mae iyi ve hiçbir şey olmadı.”

“Hiçbir şey olmadı mı? Tanrım, o kokuyor! Kokla bak,” dedi Tamsin.

“Bu lanet köpek bebeğimin her yerini yaladı, salyalarını bulaştırdı. Üstelik özel bir ırk bile değil!”

Dan ve Stiller şimdi de utançtan titriyordu. Onları savunmaya geçen Ginny, “Stiller karşılaşabileceğin en tatlı ve nazik köpek,” dedi. “Yemin ederim kimseye zarar vermezdi. Mae ondan asla zarar görmez.” Ses tonu yatıştırıcıydı, Tamsin’i daha iyi hissettirmek istiyordu ancak Tamsin bunun çok ötesindeydi.

“Zarar vermez mi? Ciddi misin? Mikrop dolu, yerlerde sürünen pis bir köpek kızımın yüzünü yalıyor ve sen bunun güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?” Göz bebekleri genişledi ve histerik bir şekilde devam etti. “Tanrım, ben de

iyi bir anne olduğunu düşünmüştüm. Eğer böyle düşünüyorsan, bir daha bebeğime bakmanı istemeyeceğim.”

Mükemmel, diye düşündü Ginny çünkü zaten yapmıyacaktı. *Bu arada, Finn senden çok daha iyisini hak ediyor.*

42. Bölüm

Kalabalığın içinde belirgin bir heyecan vardı, saatin akreple yelkovanı yedi otuza doğru hareket ederken hayranlar artan bir beklentiyle coşuyordu. Gerçek bir Hollywood yıldızının otobiyografisini imzalamak için Bristol'e gelmesi sık karşılaşılan bir şey değildi ama Marcus McBride yoldaydı. Şimdi kırk yaşındaydı, neredeyse yirmi yıl boyunca gerçek bir yıldız olmuştu. Kariyerinin başlarında tam bir baş belası olsa da kendini geliştirme konusunda oldukça yetenekliydi ve kendini işine adanmış birisiydi. Cinsel cazibesinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Karanlık, sıra dışı görünüşü, şüphesiz zekâsı ve ilginç mizah anlayışıyla dünyanın her yerindeki kadınların gözü Marcus McBride'in üzerindeydi ve milyonlarca insan ona bayılıyordu. Yeni kitabını satın almak, Marcus'a imzalatmak ve belki elini sıkmak kesinlikle kaçırılacak bir fırsat değildi.

"Bakın, bu o!" Lucy, gri gökyüzünü işaret etti ve yüzlerce çift göz, onun işaretine yöneldi. Uzaktaki bir helikopterin yanıp sönen ışıkları görünüyordu.

“Yağmur yağmaya başladı.” Davy sol gözüne yağmur damlası sıçradığında yüzünü buruşturdu. “Bilirsin, her zaman imza alabiliriz, bunun yerine onunla daha önceden tanışmış gibi davranıp bir şeyler içmeye gidebiliriz.”

Ancak iyi niyetle söylese de bunun bir seçenek olmadığını bildiğini söyledi. Ayrıca, annesinin ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğini belirtti. Lucy, dört gözle Marcus McBride’ı görmeyi bekliyordu.

“Zavallı Rhona, tüm bunlardan mahrum kaldı.” Lucy helikopterin yaklaşmasını izliyordu. “Buna bayılırdı.”

Davy gülümsedi, çünkü annesi Marcus McBride’a olan tutkusunu hiçbir zaman gizli tutmamıştı. Bristol’de imza günü düzenlediğini duyduğunda heyecandan kendini kaybetmişti.

Alışveriş merkezine tek başına gelemiyor olması ne üzücüydü.

Helikopter, kompleksin arkasında bir yere alçaldı ve uzun kuyruktaki yüzlerce insan hazırlanmaya başladı. Lucy fotoğraf makinasını kontrol etti. Lucy, Rhona’ya “Bir sürü fotoğraf çekeceğim. Özellikle de Marcus kitabı imzalarken Davy ile beraber fotoğraflarını çekeceğim,” demişti.

“Çok yaşa!” Rhona gülümsemiş, onun bu düşünceli hareketinden oldukça etkilenmişti.

“Yakan kıvrılmış,” dedi Lucy ve Davy’nin yakasını düzeltti. “İşte, bu daha iyi oldu.”

“Bunun her şeyi değiştireceğine eminim. Tabii bir de bununla birlikte.” Davy hâlâ alışamadığı yeni saç kesimini dalgalandırdı. Lucy onu Cotham’daki son moda bir kuaföre sürüklemişti, kısılgından tamamen tatmin olana kadar bir hapishane gardiyanı gibi arkasında durmuştu. Stilist

daha önceki uzun, düzensiz, kesinlikle demode saçlarını kesip atana kadar da beklemişti.

“Söylenmeyi bırak, harika görünüyor.”

“Bir servete mal oldu. Tam altı tam saatlik temizlik, üstelik evde çok iyi kesen bir makas varken bu çılgınca oldu.”

“Hadi yürüyün,” arkasındaki adam sabırsızca mırıldandı. “Sıra ilerliyor.”

Öyleydi ama önlerinde yüzlerce insan vardı. Davy pek umudu yoktu. Marcus McBride bile henüz kitapçıya giriş yapmamıştı.

“Şuna bak ya, işte benim sevebileceğim tarzdaki adam bu.” Biraz daha kıpırdandılar. Lucy vitrindeki büyük Marcus posterinin üzerine atladı. “Ona sadece yakışıklı diyemezsin, diyebilir misin? Bence bundan çok daha fazlası; sinirli ve ilginç. Ve o gözler. Onu öpsem ne yapardı acaba?”

“Hiçbir şey,” dedi Davy. “Bu sadece bir poster.”

“Hey.” Lucy onu kaburgalarının arasından çimdikledi. “Gittiğimde seni özleyeceğim.” Başını bir tarafa yatırarak, “Bana kafayı taktığın zamanı hatırladın mı? Ona ne oldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Sadece uçup gitti sanırım.”

“Artık beni sevmiyor musun yani? Hiç mi?” Dudaklarını büktü. “Bu çok gurur verici değil, biliyorsun.”

“Üzgünüm.” Davy sırtıttı. “Kişisel algılama.”

“Ama sen bana abayı yakmıştın.”

Omuz silkti, kafası karışmıştı. “Eskiden Darkness CD’mi neredeyse sürekli dinlerdim. Şimdiye kadarki en iyi albüm olduğunu düşünürdüm. Birkaç ay sonra pek sık dinlememeye başladım ve şimdi ise umurumda değil. Sanırım esas nokta... bırakmak.”

“Justin Hawkins gibi ses çıkardığımı söylüyorsan sana Çin işkencesi yaparım.”

“Onun gibi değilsin,” dedi ifadesizce Davy. “Ama düşününce... Sanki andırıyor.”

Kitapçının dışında her zamanki gibi Lucy tarafından kazanılan bir tartışma içindeydiler. Davy, uygunsuz abayı yakma meselesinin kendi kendine kapanmasından memnun oldu ve bunun kolay bir dostluğa dönüşmesinden de hoşnuttu. Çünkü artık onun yanındayken umutsuzca dili tutulmuyordu, beraber oldukları zaman şakalaşabiliyorlardı. Şey gibiydiler, iyi... En iyi arkadaş gibi.

Davy, arkalarındaki adamın gürültüyle çiğnediği ve arada balon yaptığı naneli sakızın kokusunu içine çekti. Lucy öğleden sonra eve giderken bir emlakçıdan bir sürü broşür almıştı. Davy, Lucy’yi özleyecekti.

Davy, “Gitmek zorunda değilsin,” dedi.

Lucy, kolunu onun kolunun altından geçirip minnettar bir hisle sarıldı. “Mecbur olmadığımı biliyorum. Ama gitmeliyim. Annen harika ve onu gerçekten çok seviyorum ama sonsuza kadar sizde kalamam. Evden ayrılıp öğrenci olmanın tek amacı bir öğrenci gibi yaşayabilmek ve öğrencilerin yaptığı şeyleri yapabilmektir.”

“Dağınık olmak, tüm arkadaşlarını etrafına toplamak, sarhoş olmak, ebeveynlerinin onaylamadığı insanlarla yatmak.”

“Sütü kimin bitirdiğini ve boş süt kartonunu buzdolabına kimin geri koyduğunu tartışmak.”

“Üzgünüm, bunu unuttum.”

“O korkunç kokunun nereden geldiğini merak ederken, oturma odasındaki kanepenin altında açık bir ton balığı konservesi bulmak.”

“Ah! O tam bir klasik.” Davy başını sempatik bir şekilde salladı. “Neden onu bu kadar özlediğini anlayabiliyorum.”

“İyi yönleri de var ama. Ev arkadaşının kıyafetlerini ödünç almak gibi,” diye belirtti Lucy. “Ve birbirimizin makyaj malzemelerini...”

“Rugby oyuncusu olsaydı bu gerçekten işe yaramazdı.”

Her ikisi de birkaç saniye sessiz kaldı. “Acaba Jem’e ne oldu?” diye konuştu Lucy sonunda. “Bir haftadan beri kimse görmemiş.”

Davy, bütün bu Jem ve Rupert meselesinin Lucy’yi nasıl yaraladığını biliyordu. Ayrıca, Jem de en iyi arkadaşının yanında olmak yerine Rupert’le kalmayı tercih etmişti. İkisi o zamandan beri hiç konuşmamıştı.

“Belki de hastadır.” İkisi de barda olanları duymuşlardı ve Jem’in işten çıkarıldığını biliyorlardı. Davy devam etti. “Onu hemen arayabilirim. İyi miymiş öğreniriz.”

Ama Lucy çoktan kafasını sallıyordu. “Rahatsız etme. Rupert’i ona bakar.” Dudaklarını birbirine bastırarak mırıldandı. “Her neyse, onlar hakkında konuşmayalım. Bu kahrolası kuyruğun ilerleyip ilerlemeyeceğini konuşalım...”

O anda, sanki gerçekleşmesine Lucy sebep olmuş gibi Marcus McBride’ın kitapçıya giriş yaptığını belirten bir heyecan dalgası yaşandı. Flaşlar havai fişekler gibi patlıyor, insanlar daha iyi görmek için zıplıyordu. En sonunda büyük bir alkış fırtınası koptu.

“Vay,” Lucy etkilenmişti. “Daha önce hiç gerçek bir film yıldızıyla tanışmamıştım.”

“Şimdi de onunla tanışamayacaksın,” dedi Davy. “Bu bir kokteyl partisi değil. Depoda öpüşüp koklaşmayacaksın. İmzalanacak yüzlerce kitap ve bunu yapmak için bir

saati var. Bizimkileri imzalarken fotoğraf çekmek için yaklaşık iki saniyen olacak.”

“Bir kızın fantezilerini nasıl yok edeceğini gerçekten iyi biliyorsun,” dedi Lucy.

Takip eden otuz dakika boyunca kuyruk mağazanın arkasına doğru ilerlemişti. Çalışanlar gelenlere kitabın başlık sayfasını nasıl açacaklarını, kalemin dalgalanmamasını sağlamak için nasıl tutacaklarını gösteriyorlardı. Kuyruğun önüne ve oturduğu masaya yaklaştıklarında onu ancak görebildiler. Marcus yüksek teknoloji ürünü kulaklıklara sahip, iri yarı, üniformalı güvenlik personeli tarafından kuşatılmıştı. Kısa ve eğri çizgiler atıp en ünlü gülüşünü takınıyordu. Bir ya da iki dakika boyunca durup sohbet etmeyi umanlar uzaklaştırılıyordu. Hiçbir şeyin akışı kesmesine izin verilmedi.

Daha keskin bir nane kokusu dalgası, arkadaki adamın ağzına yeni bir sakız attığını gösteriyordu. Herhalde Hollywood kraliyetiyle karşı karşıya geleceği için temiz bir nefes istiyordu. Sıra biraz daha ilerlerken Davy yavaş hareket ettiğinde adam sırtına dokundu ve rahatsız edici bir şekilde söylendi. “Bak, eğer ilgilenmiyorsan kendini zorlama.”

Lucy bir kaşını kaldırdı. Davy de kızmıştı ama hiç duymamış gibi davranmaya çalışıyordu. Bu anlarda kendine güveninin olmadığını hissediyordu. Başkaları olsa yabancılardan gelen bu sözlerle karşı cesur olur ve bir kere daha düşünmeden karşılık verirdi. Davy her zaman başkalarının kabalığı karşısında utanır ve nasıl tepki vereceğini kestiremezdi. O yüzden de tepki vermezdi. Tabii acınası bir durumdu bu. Lucy, onun karşılık vermesini beklemişti. Belki bazı iğneleyici yorumlarda bulunmasını... Ama Davy bunları yapsaydı arkasındaki adamdan ne farkı kalırdı ki?

Davy, kendinden utanarak yutkundu. Gençler için hazırlanan bilim kurgu rafına dalmış gibi davrandı. Bu tam geçmişte yaptığı, şu anda yapıyor olduğu ve gelecekte yapacağı davranıştı ve bunu değiştiremezdi. Lucy onun tam bir sünepe olduğunu düşünse bile gerçek buydu.

Neredeyse yaklaştımlardı. Marcus McBride dar pembe bir tişört, siyah kot pantolon ve mavi kovboy çizmeleri giyiyordu çünkü canının istediğini giyebileceği ama yine de kimsenin gülmeyeceği film yıldızlığı seviyesine ulaşmıştı. Davy, önündeki aşırı kilolu kadının dönmek için hazırlandığını hissetti. Permalı saçlarını kabartarak ve Lucy'ye omzunun üzerinden bakarak fısıldadı. "Ooh, o muhteşem değil mi? Eğer otuz yaş daha genç olsaydım!"

"Doğru sayfayı açtın mı? Tamam, geçebilirsin." Sıranın başındaki görevli sert biriydi. Kadın masaya çarptı, nefessizce, "Sen benim en sevdiğim aktörsün!" dedi ve kitabını uzattı.

Gülümse, karalayarak imzala, gülümse. Sıradakilerin her birine.

"Sıradaki," Çavuş bir anda böğürdü, çünkü Lucy çok önemli bir fotoğrafı çekmek için kendini hazırlamıştı. "Acele et!" Davy'nin arkasındaki adam tısladı ve onu nane ile püskürttü.

Davy ilerledi kitabını uzattı ve bilinçli bir şekilde yan döndü, böylece fotoğrafta arkasındaki adam görünmeyecekti. İmzanın kitabın başlık sayfasına çizildiğini görmek yerine Lucy'nin arkasına bakarak, adamın pantolon cebinde bir şeyle uğraştığını fark etti. Yüzünde tedirginlik vardı. Tanrım, ne kadar utanç verici, adamın görünen şeyi yapmadığını umuyordu; hani bazı insanların olur olmaz yerlerde aşka gelerek yaptığı şeyden...

Lucy'nin kamerasının flaşı Davy'yi geçici olarak kör etti. Yüzünde iğrenç bir ifade olmadığını umdu. Görevli, zamanlarının dolduğunu belirten el kol hareketleri yapıyordu. Hemen ardından Davy, bu kez metalden bir parıltı daha gördü. Naneli sakız çiğneyen adamın cebinden bir bıçak çektiğini ve sağ elinde sıkıca tutarak ceketinin altına gizlediğini fark etti. Lucy, Marcus McBride'a göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle umut verirken, adam onu geçip masaya doğru ilerledi. Çavuş kolları ile giderek daha sert kovalama hareketleri yapıyordu. Sıradaki kişi Nane Adam'dı.

"Hayır!" diye bağırdı Davy, kimsenin bıçağı görmediğini fark etmişti.

Nane Adam vahşi bir öfkeyle bakıyordu. Okulda çok rağbet görmeyen Davy bir anda masadan fırladı ve Nane Adam'ın üzerine atlayarak onu yere indirdi. Tanrım, bu acıtmıştı. Ciğerlerindeki bütün havayı atan Nane Adam şimdi öfkeli bir fil gibi kükrüyordu. Rugby'den nefret etmekte ne kadar haklı olduğunu fark eden Davy, adamın şimdi bir de korumalar ve güvenlik görevlileri altında ezildiğini fark etti. Biraz sonra ayağa kalkmak istedi ama bacakları titriyor ve sendeliyordu. Çevresindeki panik çığlıklarını, güvenlikten gelen sert emirleri ve Nane Adam'ın küfürlerini duyabiliyordu.

Biri, "Ah, Tanrım! Bıçaklandı!" diye bağırdı. Davy, bıçağın yerde yatan deliyi deştiği düşüncesiyle rahatsız hissetti. Lucy'nin gözlerinde dehşeti gördü ve bağırisini duydu. "*Ah Davy, aman Tanrım, biri ambulans çağırсын...*"

43. Bölüm

“**A**dam tutuklanıp karakola götürüldü. Uzun psikiyatrik bir öyküsü olduğu ortaya çıktı.” Aslen Marcus McBride’in halkla ilişkiler yöneticisi olan görevli, dükkânın arkasındaki ofislerden birinde Davy ve Lucy’yi bilgilendiriyordu. “Görünüşe göre bunu yapmasını Prenses Margaret söylemiş.”

“O kadın beladan başka bir şey değil. Bu benim en iyi gömleğimdi.” Davy parmağını yoğun kan lekeli mavi ve yeşil çizgili pamuğun içindeki deliğe soktu. Kederli görünüyordu.

“Bir anlamaya varacağımızdan eminim.”

Lucy’nin ses tonu umutsuzdu. “Oxfam’dan mı almıştın?”

“Ne olmuş? Hâlâ benim en iyi gömleğim.”

“İşte.” Doktor son dikişi attı ve eldivenlerini çıkardı. “Yaşayacaksın.”

“Ona düello yarası diyeceğim,” dedi. Davy, Nane Adam’ın yere düşerken panikleyerek açtığı, artık temizlenmiş olan bıçak yarasını inceledi. Yirmi santimetre

uzunluğundaydı, çok kanamıştı ve muhteşem görünüyordu. Görüldüğünden çok çok daha fazla acımıştı ama bu Davy'nin umurunda değildi. Öte yandan göğsünde bıçak sıyrığı izi olması yerine... bacağına bir bıçak yarası... neyse, bunu düşünürken bile kusacakmış gibi hissetti.

Koruma bu konuyu vurgulamak istercesine, "Yaptığın çok cesur bir şeydi evlat. İnanılmaz derecede cesur ve inanılmaz derecede aptalca!" dedi.

Davy, inanılmaz derecede aptalca olanı kabul etti. Çünkü düşünmeden harekete geçmişti. Bunu ikinci kez düşünmüş olsaydı, kesinlikle bıçak tutan bir deliyle uğraşmazdı. Şu an bile dükkân zemininde olanları hayal ettiğinde kendini cesur hissetmiyordu.

Ofisin kapısı açıldı ve Marcus McBride içeri girdi. Karizması yıkılıyordu.

"Hey, evlat. İyi iş çıkardın." Davy'nin elini sıktı, bu kez gülümsemesi gerçekte. "Sen bir kahramansın."

Davy utanmıştı. "Ben pek kahramanlık yapan bir tip sayılmam aslında."

Dışarıda magazin fotoğrafçıları fotoğraflarını çektiler. Marcus McBride kolunu kanlı gömleğini giyen Davy'nin omuzlarına atmıştı. Hâlâ bir şaşkınlık içinde olan Davy garip duruyordu. Bekleyen gazetecilere adını söyledi. Göğsündeki yarayı görmek istediler. Ona nasıl hissettiğini sorduklarında ise "Üçüncü sayfa kızı gibi," diye cevap verdi ve herkes güldü.

Beş dakika sonra basın gönderildi. Marcus, "Cidden, harikaydın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Sana imzalı kitabımı teklif ediyorum ama..." dedi.

"Çoktan bir tane aldık." Lucy; Davy, Nane Adam'ı yere

sermeden önce bir kenara fırlattığı kitabı çantasına atabilmişti. Neyse ki üzerinde kan yoktu.

“Bir şekilde halledeceğiz.” Koruma saatine baktı. “Evet, arabanız burada mı, yoksa?..”

Davy, “Otobüse yetişeceğiz,” dedi.

“Sorun değil. Bir araba ayarlayacağım.” Cep telefonu çalan koruma emirleri yerine getirmeye başladı. Marcus’un helikopteri onu Manchester’daki bir TV programına götürmek için beklemedeydi. Davy ve Lucy, Henbury’e geri dönmek için bir arabaya bindi.

Davy’nin aklına bir fikir gelmişti, söylemek için cesaretini topladı. Marcus’a bakarak “Aslında, bana teşekkür etmek isterseniz, bir yolu var,” dedi.

“Nasıl?”

“Annem sizinle tanışmayı çok isterdi. Bugün burada olamadı ancak sadece on dakika uzaklıkta.”

Koruma telefonunu kapattıktan sonra açıklama yaptı. “Üzgünüm evlat. Şimdi hiçbir şey yapamayız, zaten programın gerisindeyiz.”

“Başka bir zaman, tamam mı?”

Davy kırılgan bir şekilde kabullendi. “Ah, tabii.”

Rhona bulaşıkları yıkamıştı. Oturma odasına geçerken bir bardak çay aldı. Televizyonu açtı. İflas etmek üzere olan alışveriş bağımlısı bir kadın hakkındaki programın yarısını izledi.

En azından o böyle şeylerden asla muzdarip olmayacaktı. Marks & Spencer’a giderken eli kolu elbise ve poşetlerle dolu olan kadını televizyonda izlemek bile Rhona’nın titiz ve gergin hissetmesine neden oldu.

Aman neyse, boş ver. Çok yazık oldu. Bu akşam alışveriş merkezine gidememişti ama o da böyle biriydi. Belki de zamanla bu panik durumları kendi kendine azalabilirdi. En azından Davy ve Lucy oradaydı ve onun için imzalanmış bir kitap getireceklerdi. O yüzden tamamen mahrum kalmış sayılmazdı.

Bir süre sonra kapı zili çaldı. Rhona salonda uyumuşturdu. Uyanıp ön kapıyı açtı ve Marcus McBride'ı gördü. Birkaç saniye boyunca, bulmacada bulamadığı kutucuğa bakar gibi bakmaya devam etti. Çünkü gerçekten Marcus McBride olamazdı.

"Rhona?"

"Evet." Ne kadar inanılmaz, hâlâ konuşabiliyordu. Şey, yani hemen hemen.

"Merhaba, ben Marcus." Kapıdaki ziyaretçi, Rhona'nın elini tuttu ve sertçe salladı.

"Nasıl... nasıl... nasıl... yani, nasıl?.."

"Davy benimle tanışmak istediğinden söz etti. Harika dedim çünkü ben de seninle tanışmak istedim."

Rhona televizyon karşısında uyuyakaldığını ve bir rüyada olduğunu düşündü. Sonra tekrar düşününce rüyaları hiç bu kadar iyi olmamıştı. Dilini ağzının çatısına değdirerek fısıldadı. "Davy?"

"Oğlun mu?" Marcus hafifçe gülümsedi. "Bu yüzden buradayım. Size söylemek istiyorum ki oğlunuz bu akşam çok cesurca bir şey yaptı. Ona minnettarım."

"Benim oğlum cesurca bir şey mi yaptı?" Rhona bir an gözlerini kapattı, tekrar açtığında Marcus McBride hâlâ orada, kapısının önünde bekliyordu ve inanılmaz derecede gerçek görünüyordu. Ayakkabı giymediğini unutarak dışa-

rı doğru hamle yaptı. “Eee... Davy nerede?”

“Orada, arabada. Lucy ile. Şey, çok zamanım yok, halkla ilişkiler uzmanım bana zor anlar yaşıtıyor. Fakat Davy seni ziyaret etmemi istediğini söylediğinde nasıl reddedebirdim? Bu arada, o gayet iyi.”

“Ne demek istiyorsunuz? Neden iyi olmasın ki?”

Marcus McBride imza gününde olanları anlattı. Rhona’nın içi daralmıştı. İnanamıyordu ve korkmuştu. Bekleyen arabaya doğru yalınayak yürüdü. Arka kapıyı açtı. “Davy, bunu nasıl yapabildin? Ölebilirdin! Aman Tanrım, gömleğine bak...”

Lucy, Rhona ve Marcus McBride’in birçok fotoğrafını çekti. Sonunda Marcus, Rhona’yı yanağından öptü. Sonra Lucy’nin yüzündeki ifadeye gülüp onu da öptü. “Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor. Tekrar teşekkürler.” Davy’nin elini sıktı ve vedalaştı. “Kendine iyi bak.”

“Hoşça kal,” dedi Davy. Araba gitmişti. Hâlâ yalınayak olan Rhona, elini Davy’nin göğsüne koyarak devam etti. “Bilmiyorum, seni iki dakika bile olsa gözümün önünden ayırmamalıyım galiba.”

Davy gözlerini devirdi. “Anne, telaşlanmana gerek yok. Ben iyiyim.”

44. Bölüm

Postacıyı beklerken kapıda Finn'i bulmak şok ediciydi. Muhtemelen Finn için de öyleydi. Ginny, sabahlığının kuşağının bağlı olması ve saçlarının da korkunç görünmesi için dua etti.

Aslında düşününce, postacılar iyi yetiştirilmiş olmalıydı. Sabahın köründe evlere gidilmeyeceği konusunda eğitilmişlerdi herhalde.

"Affedersiniz. Portsilver'a gidiyordum ve bugünün gazetesini görüp görmediğinizi merak ettim."

"Saat sekiz. Su ısıtıcısını bile henüz görmedim. Neden, ne yazıyor ki?" Ginny elindeki gazeteye uzandı ama Finn vermeye tereddüt etti.

"Kızının Bristol'deki arkadaşları Lucy ve Davy. Davy'nin soyadı neydi?" Ginny biraz düşündü "Eee... Stokes."

Finn rahatlamış görünüyordu. "O zaman doğru olanı, yani olması gerektiğini düşündüm." Katlanmış gazeteyi verdi ve ekledi. "Bristol'e biraz heyecan katmışlar, Jem'e arkadaşlarını araması için gereken bahaneyi verebileceğini düşündüm."

Kapı zili belli ki Jem'i de uyandırmıştı. Ginny'nin arkasındaki merdivenlerde belirerek lafa karıştı. "Bristol'de hiç arkadaşım yok."

"Hayır mı? Tamam o zaman." Finn gazeteyi bir kez daha aldı. "Bu senin ilgini çekmez."

Jem çok vahşi görünüyordu. "Annem sana ne anlattı?"

"Üniversiteden vazgeçtiğini."

Gazeteye doğru başını salladı. "Davy ne yapmış?"

"Arkadaşın değilse neden umursuyorsun?"

"Of, Tanrı aşkına, ver şunu artık!"

Meraktan çatlayan Ginny katlanmış gazeteyi kaptı. "Ben bilmek istiyorum!"

Finn eğleniyordu. "Jem'e gösterme."

Ginny'nin ağzı açık kaldı, yedinci sayfada gördüğü habere çok şaşırdı.

"Hadi canım!"

"Tamam, tamam," diye bağırdı Jem omzunun üzerinden bakarken. "Ben de bilmek istiyorum."

Jem ve Ginny tüm yazıyı okudu. "Tanrı'ya şükürler olsun ki iyiymiş," dedi

Ginny, "Ölebilirdi," dedi.

Jem dikkatle çayındaki şekeri karıştırdı. "Eee."

"Tatlım, Finn haklı. Davy'yi aramalısın."

"Yapamam." Duygusallaşan Jem titreyen alt dudağını kontrol edemedi. "Hiçbir anlamı yok."

"Nasıl yok! Tebrik edebilirsin," dedi.

Jem üzgünce devam etti. "Fırsatım olmayabilir, muhtemelen telefonunu kapatmıştır," dedi.

Ginny ona güven vermek için elinden geleni yaptı ama Jem kararlıydı. Davy ya da Lucy ile temasa geçme girişim-

lerinin sersemce karşılanacağını düşünüyordu.

“Konuyu değiştirebilir miyiz anne? Daha fazla konuşmak istemiyorum.” Mutsuz olduğu o kadar açıktı ki Ginny, *keşke benim kalbim kırılıyaydı*, diye düşündü.

Yirmi altı saat sonra yola odaklanmaktan Ginny’nin alnı gerilmişti. Zayıf yön duygusuyla bilinirdi aslında ama sınırlarını test ediyordu. M5 yolundan Bristol’e en son yedi ay önce gitmişti ve o zaman dönüş yolculuğunun ilk kısmına dikkat etmek zorunda kalmamıştı çünkü Davy yanında oturarak ne zaman sağa veya sola döneceğini söylemişti.

Şimdi yalnızdı, Henbury’den itibaren rotayı tek başına hafızada tutmaya çalışıyordu ve bu kolay bir iş değildi. Old Crow barından sağa mı dönmüşlerdi yoksa doğrudan kavşağın karşısına mı geçmişlerdi? Benzin istasyonundan sonraki kavşağa vardıklarında sola dönmüşler miydi? Tanrım, umutsuz vakaydı. Gece yarısı oluyordu ve o hâlâ daireler çiziyordu.

Biraz zaman almıştı -tamam, kırk dakika daha kaybetmişlerdi- ama sonunda Ginny az çok tanıdığı bir sokağa döndü. Burasıydı, evet, emindi. Ve hatırladığı tek şey düzenli küçük ön bahçeler ve kraliyet mavisine boyanmış ön kapıydı. İkinci bir viteste caddede arabayla tur atıp fahişe arayan adamlar gibi yavaş sürüyordu. Kahverengi kapıları, kırmızı kapıları, beyaz kapıları, yeşil kapıları... geçti.

Aah, işte oradaydı. Sonunda. Davy içerde miydi? Eğer evdeyse kapıyı suratına kapatır mıydı? Ve Jem ne yaptığını öğrendiğinde onunla tekrar konuşacak mıydı?

Finn bugün için ona izin vermişti ve Ginny, Bristol’e bu sayede gelebilmişti. Şimdi dönüp eve gitmek aptalca olurdu.

Ön kapı, zilin çalmasını kesinlikle hoş karşılamayan ve endişeli görünen bir kadın tarafından açıldı. Saatine baktıktan sonra Ginny'ye dönüp dikkatle baktı. "Evet?"

"Merhaba. Davy burada mı?"

"Hayır, üzgünüm, dışarı çıktı. Siz gazeteci misiniz?"

Ginny derin bir nefes aldı. "Hayır, ben Jem Holland'ın annesiyim."

"Oh, çok şükür! İçeri gelin, Davy radyoda konuşacak."

"Şükürler olsun," sözü Jem'in annesi olduğu için değilmiş. Ginny, bunu eve girerken anladı. "Şükürler olsun" oğlunun röportajını dinlemeyi kaçırmak zorunda olmadığı içindi.

Onu kim suçlayabilirdi ki? O da aynısını yapardı. Mutfakta oturdular ve sessizce mutfak masasındaki eski moda radyoyu dinlediler. On beş dakika sonra her şey bitmişti.

"Ah! Pardon. Ben Rhona, Davy'nin annesiyim. Davy daha önce hiç radyoya çıkmamıştı." Duygulanınca gözlerinin köşelerini bir mendille sildi. "Sunucu biraz iğneliyor muydu sence?"

Ginny onun ne demek istediğini hemen anladı. İlk olarak Davy'nin nasıl bir kahraman olduğuyla ilgili bir şeylerden bahsetmişti. En sonunda da röportaj biterken sunucu sinsice başka bir soru sormuştu. "Hâlâ annenizle yaşıyor-muşsunuz. Bana biraz tuhaf geldi. Bu seni diğer öğrencilerden ayrı tutmuyor mu?"

Davy, elbette bunu tamamen reddetti ancak sunucu ikna olmamıştı. "Kabul etmelisin ki bu alışılmadık bir durum. Üniversiteye başlayan gençlerin çoğu bağımsızlıklarını elde etmek için sabırsızlanıyor. Annen taşınmanı iste-

medi mi, kalman için baskı mı yaptı yoksa kendi kararın mıydı? Biraz ana kuzusu musun?”

Şu an radyo kapalıyken Ginny ne söylemesi gerektiğini düşündü. Omuz silkti. “Evet, sanırım biraz ama ne düşündüğü kimin umurunda? Davy evde kalmak istiyorsa bu onun seçimi.”

Rhona yavaşça başını salladı ve derin düşüncelere daldı. Sonra ona baktı. “Davy’yi bir kere Clifton’dan eve sen getirmiştin, değil mi? Bana Cornwall’da yaşadığını söylemişti. Buraya kızını ziyarete mi geldin?”

“Hayır. Jem, Cornwall’da. Evde. Korkunç erkek arkadaşından ayrıldı.”

“Rupert.” Rhona’nın dudağı kıvrıldı. “Onun hakkında her şeyi duydum.”

“Jem on sekiz yaşında ve büyük bir hata yaptı, şimdi de bedelini ödüyor,” dedi Ginny. “Üniversiteyi bırakıp eve dönmek ve benimle yaşamak istiyor.”

“Ne kadar güzel ama sen çok heyecanlı görünmüyorsunuz. Onun geri gelmesini istemiyor musun?”

Rhona belli ki anlamamıştı. Ginny içini çekti ve bilekliğiyle oynamaya başladı. “Tabii ki, her şeyden çok ama Jem için doğru olanı istiyorum, benim için doğru olanı değil.”

“Aman Tanrım,” dedi Rhona. “Çok cesursun.”

Ginny omuz silkti. “Öyle hissetmiyorum.”

Bir süre sessiz kaldılar. Sonunda Rhona, “Dört yıl önce beyin kanaması geçirdim. *English Home* Mağazası’nda,” dedi.

“Gerçekten mi?” Ginny şaşırmıştı. “Bunu bilmiyordum.”

“Gerçekten ama bilemezdin zaten. Davy, evde kalma

tercihinin diğerlerini ilgilendirmeyeceğini düşünüyor. Fakat sebebi aslında buydu işte. Şanslı olanlardan biriydim. İyi bir gelişme sağladım.” Rhona sol bacağını indirdi. “Korkudan ödüm koptu. Ya tekrar başıma gelirse ve bana yardım edecek kimse olmazsa. İşte bu beni çok korkutuyor. Dükkânlarda panik oluyorum, bu normal değil. Bu yüzden Davy ve Lucy, Marcus McBride’ı görmek için sıraya girdi çünkü ben kendimle yüzleşemedim.”

“Şaşırmadım,” dedi Ginny. “Ah, lütfen,” dedi sonra, Rhona’nın gözyaşlarıyla dolup taşan gözlerine bakarak. “Davy’e olanlar için kendini suçlamamalısın.”

“Bilmiyorum.” Rhona kolunu mendil olarak kullandı. “Evet, öyle ama öyle değil. Davy’nin benimle evde olmasını seviyorum ama onun için adil değil, öyle değil mi? Ne de olsa ben çürüğe çıktım ama o, kendi hayatını yaşayacak genç bir delikanlı.”

Ginny onaylayarak başını salladı. “Kesinlikle öyle,” dedi.

“Şu an yapamam.” Rhona yutkundu. “Ama yakında yapacağım, onun gitmesine izin vermenin zamanı geldi de geçiyor bile, biliyorum.”

Ginny, “Bu seni sevmekten vazgeçeceği anlamına gelmiyor,” diye destekledi onu.

Rhona gülümsemeyi başardı. “Vazgeçmezse iyi olur.”

Davy on beş dakika sonra eve geldi. Rhona, onu kapıda karşılayarak sıkı sıkı sarıldı ve haykırdı. “Radyoda hari-kaydın, seninle gurur duydum! Çok güzeldi, aynen senin gibiydi!”

Sonra Ginny’nin anlayamadığı bir şeyler mırıldandı ve onu beklediği mutfağa yolladı.

“Merhaba Davy.”

“Merhaba Bayan Holland.”

Bayan Holland. Ne kadar da kibardı. “Çok... şık görünüyorsun.”

Davy bilinçli bir şekilde saçlarını ovuşturdu. “Saç kesimi.”

“Sana çok yakışmış.”

“Teşekkürler.” Duraksadı. “Jem iyi mi?”

Jem, müdahaleci bir anne olduğu için onu affeder miydi?

“Hayır.” Ginny başını iki yana salladı, boğazına bir yumru takıldı.

“Hayır Davy, iyi değil.”

“Nasıl geçti?” dedi Davy.

“Felaket.” Lucy pembe ceketini ve birkaç poşeti fırlattı. “Redland’daki büyük bir daireyi paylaşmak için akşam yayınındaki bir ilana cevap verdim. Eğlenceyi seven dördüncü kişiyi arıyorlarmış. Şimdi oradan geliyorum. Kâbus gibiydi. Daire sağlık için tam bir tehlikeydi, bana verdikleri oda bir köpek kulübesi büyüklüğündeydi ve her yer çorap kokuyordu. İki kıllı fizik öğrencisi ve sakallı, sandaletli coğrafya öğretmeni.” Yüzünü ekşitti. “Ha, bir de dairede müziğe izin verilmiyor çünkü müzik onları çalışmalarından uzaklaştırıyormuş.”

Davy rahatlamıştı. “Eğlenceyi seven birini istediklerinden eminler mi?” diye sordu.

“Dalga mı geçiyorsun? Çok komik olduklarını düşünüyorlar! Hayali bir kedileri var ve yulaf ezmesi kaselerine plastik şaka kakaları koyarak birbirleriyle şakalaşıyorlar. Demedi deme, gülmekten yarıldım. Her neyse, şu gömleğini çıkar.”

Davy'nin kaşları kalktı. "Vücudumun peşinde misin?"

"Sana iki yeni gömlek aldım." Çantalara uzandı. "Hadi, gel bir dene."

"Bir dakika. Ziyaretçimiz var." Onu mutfağa götüren Davy, açık pencereden annesi ve Ginny'nin güneşli arka bahçede oturdukları yeri işaret etti.

"Kim o?" Lucy kaşlarını çattı, şaşkınlığa uğradı. "O?.."

"Jem'in annesi." Çantalarını aldı. Gömleklerden birinin limon yeşili göz kamaştırıcı bir renk olduğunu gördüğünde şızlandı. "Seninle konuşmak istiyor."

Cumartesi öğleden sonra saat beşti ve Jem evde yalnızdı, günü babasıyla geçirmişti. Zavallı babası, onu neşelendirmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve muhtemelen başardığını düşünüyordu. Onu tekrar görmek güzel olsa da eski yatak odasının sığınağına döndüğünde gülümseme baskısından kurtuldu ve iyiymiş gibi davranmayı bıraktı.

Annesi hâlâ restoranda çalışıyordu. Laurel, Newquay'de alışverişe gitmişti ve DVD'deki Moulin Rouge'yi izlemek iyi bir fikir olmamasına rağmen, tek başına kalınca rahatlatıcı olmuştu. Laurel'in ev yapımı bisküvi kutusunu alarak yatağa yayıldı. Fakir delikanlı Ewan MacGregor'u düşününce ve kalp kırıklığıyla onu bekleyen Nicole Kidman'ın onun kollarında ölümünü izleyince, Jem'in gözleri doldu. Neden en az Ewan kadar mükemmel biri tarafından sevilmedi ki? Nicole'un arkasından eski kız arkadaşıyla duşta seks yapmamış olan Ewan kadar harika biri? Rupert'in yalancı cazibesine kanacak kadar, nasıl... nasıl bu kadar aptal olabildi?

Neden Lucy ile evi terk etmedi? Aklını kaçırmış olmalıydı.

Jem'in gözyaşları yanaklarından süzülerek çenesine akıyordu. TV ekranına boş boş bakıyordu. Ewan ve Nicole ölecekleri güne kadar birlikte olacaklarına söz vererek *Come What May* şarkısını söylüyorlardı. Yakında öleceklerdi. Başka bir bisküviyi daha üzüntüyle ısırdı. Ölürse ailesi hariç kaç kişinin üzüleceğini merak etti. Bristol'deki kimseden emin değildi.

Bir süre sonra kapı zili çaldı. O esnada Nicole zarıfçe kan tükürüyordu ve bu haliyle bile nefes kesici görünüyordu. Jem isteksiz bir şekilde tişörtündeki bisküvi kırıntılarını silkeledi ve kendini zorla da olsa yataktan kaldırmayı başardı. Alt kata indi.

Kapının önünde Lucy bekliyordu.

Jem'in dili tutulmuştu, sadece şaşkınlıkla bakınıyordu. Lucy'nin arkasındaki duvarın önünde son derece yeşil bir gömlek giymiş kişi Davy'di. Jem'in kalbi çarpıyordu. Korkunç derecede şişmiş, kurbağa gibi gözlerinin farkındaydı. Sonunda konuşabildi. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Of Jem, şu haline bir bak. Neden burada olabiliriz sence?" Bir anlığına Lucy de gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü. Kollarını kaldırıp başını sallayarak devam etti. "Seni geri almaya geldik."

"Gerçekten mi?" Jem'in alt dudağı titremeye başladı.

"Gerçekten."

"Ah Luce, özür dilerim. Her şey için, her şey için çok üzgünüm."

"Biliyorum, gel buraya."

Sarıldılar, güldüler ve kapı önünde biraz ağladılar. Ardından Davy yolu açarak "Ben gerçekten kucak insanı değilim," dedi ve Jem'in omzuna garip bir şekilde vurdu.

“Cornwall’a kadar geldiğinize inanamıyorum.” Jem çok mahcup olmuştu. “Bu adresi nereden biliyorsunuz? Trenle mi geldiniz?” Lucy’nin karanlık gözleri parladı. “Annen bizi görmeye geldi.”

“Annem mi? Ne zaman?” Ginny’nin onun bilmediği bir Tardis’i falan mı vardı?

“Bugün,” dedi Davy.

“Ama restoranda çalışıyordu, düğün resepsiyonu varmış... Ah...”

Lucy yavaşça mırıldandı. “Sana yalan söylemiş.”

“Biraz yiyecek almak için markete gitti. Bu gece kalıyoruz. İstersen bizi içeri davet edebilirsin.” Davy elini hafifçe göğsüne koydu. “Bilirsin, burada ayakta durmak korkunç bıçak yarama iyi gelmiyor.”

“Ah Tanrım, tabii ki, haydi içeri girin!”

“Seni işletiyor.” Lucy gözlerini yuvarladı. “Ufak bir çizikten başka bir şey değil. Tırnaklarımla daha iyisini bile yapabilirdim.”

“Her şeyi duymak istiyorum,” dedi Jem onları içeri alırken.

“Ha, bu hiçbir şey değil. Annenin Pembroke Road’a gidip eşyalarını almak için ne yaptığını duyuncaya kadar bekle.”

45. Bölüm

Jem'deki değişim inanılmaz ve iç açıcıydı. Ginny hayatında ilk kez duygusal dürtüyle hareket ettiği bir şeyin karşılığını aldığını fark etti. Jem ona sarıldı. “Anne, bunu yaptığa inanamıyorum. Her şey yolunda artık. Çok mutluyum.”

“Senin buraya dönme fikrine tahammül edememiş,” dedi Lucy. “Çaresizdi.”

Ginny gülümsedi, çünkü anneliğinin her bir parçası sonsuza dek Jem'i yanında tutmaya can atıyor, onu evde tutarak tüm zararlardan korumak istiyordu. Onlar çok gençlerdi. Kızının tekrar evden gitmesine fırsat yaratmanın yaptığı en yetişkin şeylerden biri olduğunu anlayamazlardı.

Fakat bu sefer Jem'in mutlu olacağını biliyordu. Yarın akşam onları tekrar Bristol'e götürecekti. Dönemin son birkaç haftasında üçü de Henbury'de, Rhona ile kalacaktı. Zordu ama imkânsız değildi. Davy, Lucy'nin küçük yatak odasına taşınacaktı. Lucy ve Jem de onun eski odasını devralacaktı. Muhtemelen, tüm enerjilerini sınavlarına çalışa-

rak harcayacaklardı ve Jem sınavlarını geçecek kadar çok çalışacaktı. Yani en azından öyle umuyordu. Yaz tatilinden sonra, Lucy ve Jem daha az yakışıklı ama daha iyi bir kişiliğe sahip çocuklarla çıkacaklardı.

“Anne, bana Rupert’le ne olduğunu anlatmalısın!”

Ah evet, eğlenceliydi. Kapıyı açtığı anda sadece bir anlığına Rupert’in yüzü bir resim gibi donmuştu.

“Merhaba Rupert,” demişti Ginny canlı bir sesle. “Demek banyodan çıkmayı başardın. Jem’in eşyalarını almaya geldim. Ve depozitosunu.”

Dudağı kıvrıldı. “Çöplerini alabilirsin hatta memnun olurum ama ihbar çekmediği için depozitoyu vermiyorum.”

“Rupert, böyle yapma. Gerek yok.” Daireye girerken Ginny ona acıyan bir bakış atmıştı. “Ayrıca, bana parayı ödeyene kadar gitmiyorum. Nakit olarak!”

Pekâlâ, neden olmasın ki? Beş yüz pound beş yüz pound’dur. Rupert iç çekti ve yatak odasına gitti, birkaç dakika sonra bir tomar yirmilikle döndü.

“Saymak zorunda değilsin.”

“Ah, ama yapacağım. Dürüstlük hiçbir zaman birinci ilken olmadı, değil mi?” Ginny paranın tam olduğunu kontrol ettikten sonra Jem’in odasına gidip eşyalarını aldı. Yeniden salona indiğinde Rupert oturma odasındaki pencereden arabadaki Davy’ye bakıyordu.”

“Demek ateşe körükle gidiyorsun. Sakın bana senin bacının olmak için temizlik işinden vazgeçtiğini söyleme.”

“Rupert, o senin on katın eder,” dedi Ginny sabırla. “Bunu asla anlayabileceğini sanmıyorum ama en azından diğer herkes anladı. Davy de kendinden oldukça memnun.”

Rupert pişmiş kelle gibi sırttı ve içine çektiği dumanı üflledi. “Sence ben değil miyim?”

“Ah, şu an öylesindir eminim. Kendi hayatını yaşıyorsun, ne istersen yapıyorsun ve başkalarının incinmesini umursamıyorsun. Ama gün gelip de hesap sana dönünce alıcı taraftaki kişi olmanın nasıl bir his olduğunu öğreneceksin.”

Kısa bir an kaşını kaldırdı. “Ders bitti mi? Dizlerimin üstünde eğilip günahlarımdan dolayı affedilmek için yalvarmalı mıyım?”

“Rica ederim,” dedi Ginny. “Aslında bunların olmasına sevindim. Kızım büyük bir hata yaptı ama dersini aldı. Biraz da şansla gelecekte senin gibilerden uzak duracak.”

“Benim gibiler.” Rupert sigarasını camdan fırlattı.

“Parası olup ahlaki olmayanlar. Çoğu insan bir ilişkide bunu istemez!” Onun sigara içmesinden rahatsız olan Ginny, bahsetmek isteyip istemediğinden emin olmadığı bir konuda yorum yaptı. “Sanırım annen de aynı sonuca vardı değil mi?”

Rupert’in kibirli yarım gülümsemesi kayboldu ve yüz hatları anında sertleşti. “Pardon?”

“Annen. Bana onun öldüğünü söylemiştin, hatırladın mı?” Ginny başını salladı. “O zaman kendimi kötü hissetmiştim. Ama aslında doğruyu söylemiyordun değil mi?”

Solgunlaşmasını izledi. Tanrı interneti korusun ve Rupert’in iki soyadlı olduğunu anladığı için Finn’i de tabii. Rupert mırıldandı. “O benim için öldü.”

“Baban evliyken bir sürü ilişki yaşamış. Annen çok mutsuzmuş, çaresizmiş çünkü senin yüzünden sıkışıp kalmış. Sonra sen on üç yaşında yatılı okula giderken başka

bir adama âşık olmuş ve baban bunu öğrendiğinde onu evden kovmuş.”

“Tamam, yeter. Ne söylemek istiyorsun? Artık gidebilirsin.” Donuk gözlü Rupert başka bir sigara yaktı.

“Bir dakika sonra gideceğim,” dedi. Ginny’nin durmaya niyeti yoktu. “O zamandan beri annenle bir şey yapmayı reddettin. Ama hâlâ aynı adamla birlikte ve çok mutlular. İyi bir insana benziyor.”

“Bilmiyordum.” Rupert’in çenesi gergindi. “Dersine iyi çalışmışsın.”

“Annen seni çok özlüyor olmalı.” Şimdi ses tonu daha yumuşaktı. “Onu tekrar görmeyi düşünebilirsin.”

“Hayatta olmaz.” Yanağında bir kas titriyordu.

“Hiç tanışmadığın iki küçük kız kardeşin var.”

“Hackney’deki yüksek bir rezidans dairesinde yaşıyorlar. Annen ve dövmeli bir pencere tesisatçısı olan Darren ile. İşte söyledim. Şimdi mutlu musun?” Ginny neredeyse- *neredeyse*- onun için üzülüyordu.

“Ben iyiyim. Sen nasılsın?”

“Hayatımın en güzel günü.” Parmağı şıkladı, ikinci sigara pencereden süzüldü ve kaldırırma düştü. “Tebrikler. Sanırım Jem’e söylemişsindir.”

Hem öfkeliydi hem de utanmıştı. Ginny başını salladı. “Şimdilik söylemedim ama onu üzecek bir şey söylediğini ya da yaptığını duyarsam yapabilirim. Şu andan itibaren, kızımından ve arkadaşlarından uzak durmanı istiyorum, tamam mı?” Jem’in eşyalarının bulunduğu çantaları topladı ve Rupert’in ön kapıyı açmasını söyledi. Rupert kapıyı açtı. “Bir küllük kullanmak seni öldürmez.”

Ginny bir azize değildi, bu yüzden Rupert’in annesinin

hikâyesini kendine saklamak Ginny'yi öldürüyordu. Ancak küçük bir kısmı bile duyulursa, küçük düşen Rupert'i anesiyle temasa geçmeye teşvik etme ihtimalinin kalmayacağına biliyordu.

Ginny'nin bencil olan iç sesi ise bir başka açıdan düşünüyordu. Yufka yürekli Jem bunu duyarsa Rupert için üzülebilir ve yeni yeni ortaya çıkan kırılganlığına doğru çekilebilirdi.

En son ihtiyaç duydukları şey buydu.

Bu yüzden bilgiyi kahramanca saklamıştı. Jem, Davy ve Lucy'nin bildiği kadarıyla Rupert'a sadece güzel bir ders vermişti. Artık pişmiş kelle gibi sıırtmıyordu.

Ginny, pazartesi öğle saatinde restoranda Finn'le konuşuyordu. "Hepsini senin sayende yapabildim. Teşekkürler."

Sırıtarak yanıtladı. "Rica ederim, şansımıza alışılmadık bir adı vardı."

"Bunu hatırladığın için şanslıyız," diye cevap verdi Ginny.

Güzel bir tesadüf eseri, Finn gerçekten Elizabeth Derris-Beck ile tanışmıştı. On sekiz ay önce Londra'daki dükkânına eski nişan yüzüğünü satmak için geldiğinde konuşmuşlardı. Büyüleyici ve hoşsohbet genç kızları eşliğinde mutsuz ilk evliliğinin tüm hikâyesini anlatmıştı. Finn'e yeni hayatıyla ve eşiyle şu an ne kadar mutlu olduğunu da söylemişti. Yüzük, en kaliteli elmaslarla çevrili kare kesim bir zümrüttü. Gerekli evrak işleri tamamlandığında Elizabeth kızlarına sarıldı ve neşeyle cıvıladı. "Bunun yarısı Noel Baba'yı görmek için Lapland'a gidiyor, kalanı da yeni bir arabaya."

Finn, "Bana Noel Baba'nın evinin önündeki kızaktan

dördünün de olduğu bir fotoğraf gönderdi,” dedi. “Yüzüğü aldığım için teşekkür eden bir not eklemişti. Hayatlarının en iyi tatilini geçirdiklerini söyledi.”

“Belki gelecek sene sen ve Tamsin, Mae’yi oraya götürebilirsiniz.” Ginny bunu söylerken komik buldu çünkü gelecek yıla daha çok vardı.

“Olabilir. Demek hafta sonun başarılı geçti.”

“Harikaydı. Davy ve Lucy muhteşemler. Dün sahilde piknik yaptık ve bir kumdan kale yarışması düzenledik. Lucy ve Jem yüzmeye gitti. Davy’nin telefonu, Marcus McBride’in hayatını nasıl kurtardığı hakkında onunla konuşmaya çalışan arkadaşları yüzünden hiç durmadı. Özgüveniyle harikalar yarattı. Sanki kendi oğlummuş gibi gurur duydum. Sonra da dün gece onları Bristol’e geri götürdüm. Jem iyi olacak, biliyorum. Ona göz kulak olurlar.”

Finn, “Bu güzel haber. Rahatlamışsındır,” dedi.

Ginny gülümsedi ve başını salladı, çünkü gerçekten umursuyormuş gibi görünüyordu. Haklıydı, mutlu sondu. Ancak ona söyleyemediği şey gece yarısı Portsilver’e geri dönmenin iç karartıcı bir deneyim olduğuydu. Laurel yukarıda uyuyordu ve ev dayanılmaz derecede sessiz görünüyordu. Kendini boş, yalnız ve her şeyden mahrum hissederek yattı, düşünmeden duramamıştı. “Ya ben?”

46. Bölüm

“Patronu süzmeyi bırak.”

Evie restoranın mutfağında bir anda ortaya çıkınca Ginny sıçradı. “Süzmüyordum!”

“Evet süzdün.” Evie gözlerini devirdi. “Gerçi seni suçlamıyorum. Muhteşem omuzlar. Muhteşem popo.”

“Hşşt.” Evie bu kadar gürültülü olmak zorunda mıydı? Finn, son müşterilere yerini gösteriyordu ve sadece yirmi metre uzaktaydı. İşte, şimdi kapıyı kapatıyordu, ne olduğunu görmek için gelmek üzereydi.

“Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Evie’de hiç utanma duygusu yoktu. “Biz sadece hayranlıkla vücuduna bakıyorduk.”

“Sen hayransın,” dedi Ginny. Öfkeyle topladığı için bardakları tokuşturdu.

“Tamam, ben hayranım, sen süzüyorsun.”

“Süzmüyordum, Jem’i düşünüyordum.” Ginny konuyu değiştirmek istiyordu. “Bu sabah aradı, hocalarının son birkaç hafta boyunca yaptığı tüm çalışmalarından memnun

olduğunu söyledi. Hatta sınavlarını geçebileceğini bile düşünüyor.”

“Bu harika bir haber.” Evie, annesinin Jem için ne kadar endişeli olduğunu biliyordu. “Ama karşıdaki kişiyi süzen birini gördüğümde bunu anlarım. Bunlar için ayrı bir gözüm var.”

Ağzını kapalı tutamıyor oluşu ne büyük bir utançtı. “Daha da uzatmak istiyorsun.” Ellerinde bardaklarla onun geçişini bölen Ginny devam etti. “Bazılarımızın düşünecek daha önemli şeyleri var. Erkeklerin vücudundan çok daha önemli şeyler!” dedi.

Finn kaşlarını kaldırdı. “Benimkinden bile mi?”

Mutfak, lavaboda bulaşıkları yıkayan Tom dışında boştu.

“Seksi görünüyorsun.” Ginny’in telaşlı pembe yanaklarını inceledi.

Bardakları boşaltırken kendi kendine biraz oyalandı. “Tom oradaydı.”

Tanrım, bu sıcak basıp kızarma sorunu olmasaydı hayat çok daha kolay olabilirdi.

Tamam, hayat asıl umutsuz, anlamsız ve saçma olan bu sevgiyi aşabilseydi çok daha kolay olurdu.

Konunun iyice anlaşılması için üzerinden geçmek gibiydi, yemek odasına döndüğü an ön kapı açıldı ve kucağında Mae ile Tamsin’e rastladı.

“Âşık oldum.” Tamsin’in gözleri parıltıyordu.

Ginny’nin umutlarını yeşertebilecek türden bir duyuydu ama Tamsin elinde bir çeşit parlak broşür sallıyordu. Finn’e doğru koştu ve ona rujumu bozma tarzında bir öpücük verdi ve “Sevgilim, görmelisin. Altı yatak odası, deniz manzarası, Clive Christian mutfağı ve ölmek isteyeceğin

bir ebeveyn banyosu. Hayallerimizin evi, tam bir aile evi. Emlakçıya onunla saat beşte buluşacağımızı söyledim.”

“Altı yatak odası.” Finn panikleyerek broşüre baktı. “Yüce İsa, bu eve ne kadar istediklerini gördün mü?”

“Bu sadece teklif fiyatı, pazarlık yapabiliriz.” Hevesle fotoğrafları göstermeye devam etti. “Bilardo odasına bak. Ve o bahçe! Ve bu konuştuğumuz şey hayatımızın geri kalanını geçireceğimiz yer olduğuna göre altı yatak odası çok fazla değil.” Büyüleyici gülümsemesiyle ona döndü. “Sonuçta, Mae’nin tek çocuk olmasını istemiyoruz, biliyorsun.”

Ginny çok rahatsız oldu ama bu aile içi mutluluktan kaçınan kimse yoktu. Tamsin, kendisine ve Evie’ye broşürü göstermekte çok ısrar etti. Evin her ayrıntısını coşkuyla anlatıyordu ve diğer taraftan da şu andaki dairenin Mae için ne kadar uygunsuz olduğunu açıklamaya çalışıyordu.

“Bu evi almalıyız. Tek kelimeyle mükemmel.” Uzun saçlarını geriye atarken Ginny’ye sempatik bir bakış attı. “Seninki sadece yarısı kadar, öyle değil mi? Bahse girerim böyle bir evde yaşamak istersin?”

Ginny, “Evet,” derse Tamsin’in ne yapacağını merak ediyordu. *Evet, ama sadece içinde Finn ile yaşayabilseydim.*

Tabii ki söylemedi. Aman Tanrım, bugün neyi vardı? Yarım saat önce sessizce Finn’i kesiyordu. (Evie haklı olduğunu bilmekten çok memnun olmaz mıydı?) Şimdi de burada, rakibine zeki açıklamalar yapmayı hayal ediyordu.

Ama Tamsin bir rakip değildi, öyle değil mi? Tamsin, üzücü, hiç de uygun olmayan bir fanteziden çok, Finn ile düzgün bir yetişkin ilişkisine sahipti.

Ginny sanki bunu söylemek bir görevmiş gibi, “Harika görünüyor,” dedi.

“Babbabababaa,” diye seslendi Mae. Ellerini çırparak Finn’e ulaşmaya çalışıyordu.

“Babana mı gitmek istiyorsun? İşte, onu alsana. Of, ne-redeyse bir ton oldu artık.”

Mae’yi Finn’e verdikten sonra ikisine şöyle bir baktı, sonra evin fotoğraflarına döndü. “Böyle bir yerde büyüyen bir çocuk nasıl mutlu olmasın ki?”

Restorandan eve giderken Ginny tüm bu Finn olayını arkasında bırakıp hayatına devam etmenin önemini kavradı ve bir karar verdi. Kabul edelim ki çok çekici patronuyla bir kerelik ilişkiye mahkûm olan ilk kadın o değildi ve kesinlikle son da olmayacaktı.

Her neyse, olumlu düşünmeliydi, artık devam etme zamanı gelmişti. Kesinlikle. En iyi şeylere sahip olduğunu biliyordu. Sağlıklı, mutlu bir evlat. Sevdiği bir iş. Güzel bir ev, Tamsin muhtemelen böyle bir ayakkabı kutusu içinde yaşamak zorunda kaldığı için üzülmüş olsa bile. Ve sanat. Kitap. Kumsalda yürümek. Müzik dinlemek... Bunun gibi zevk alabileceği çok şey vardı.

Kendini şimdiden daha iyi hisseden Ginny arabanın camlarını açtı ve hayatındaki küçük şeylerden zevk almaya çalışacağına söz verdi. Yüzünü ısıtan güneşi ve gökyüzündeki minnak beyaz bulutları gözden kaçırmanın çok kolay olduğu konusunda bilinçli bir karar aldı. Bunların kıymetini bilmeliydi. Cornwall çok güzeldi. En sevdiği beyaz angora süveterini giyiyordu, bir bulut gibi küçük görünüyordu ve henüz değerlenmemişti. Radyoda David Gray söylüyordu ve David Gray’i çok seviyordu, özellikle de başını sallamasını. Sesi açarak şarkıya eşlik etmek istedi ama

bu, büyüyü bozabilirdi. David'in ihtiyaç duyduğu son şey kadife sesli vokallerini susturmak için mart kedisi gibi bağıran birini duymaktı. Bunun yerine sadece şarkıyı dinledi ve güzel şeyler düşünmeye devam etti. Çakıl taşlarının kadife yumuşaklığını, Laurel'in limon soslu kekinin lezzetini, sıcak asfaltın kokusunu, Portsilver Point denizinde yüzen yunusların eşsiz manzarasını düşündü...

Ah, evet, sıcak asfalt, tüm zamanların en iyilerinden biridir. İyi ki radyoyu açıp şarkıya eşlik etmemişti yoksa tam kavşağı dönerken bir anda karşısına çıkan orta yaşlı adamı ezebilirdi. Elinde Dur/Geç tabelası vardı ve Dur yüzünü Ginny'ye doğru tutuyordu. Adam ne kadar şanslı olduğunu kesinlikle bilmiyordu; ezilmekten kurtulduğu için değil, Ginny'in sesine maruz kalmadığı için.

Adamın önünde iki belediye işçisi vardı, yolun sol tarafındaki dikdörtgen bir yamayı düzeltmekle uğraşıyorlardı. Diğer taraftan bir otobüs ve birkaç tane araba geçti.

Ginny yüzü kırıksıklıklarla dolu ve derisi güneşten solmuş adama doğru seslendi. "Güzel bir gün."

"Çalışmak için fazla güzel," dedi adam da cevap olarak. Gözleri parladı, belli ki neşe dolu bir ruhu vardı. Peki ama neden bütün gün boyunca taze asfalt kokusunun tadını çıkaramıyordu? Bir süre sonra tabelanın Geç yazan tarafını döndürdü ve Ginny ona usul usul el salladı. Sıcak, katranlı ve leziz kokuyu kaçırmamak için derin bir nefes aldı.

Çok kısa bir süre sonra tüm o anlar geçmiş, o sevinçli hali buhar olup uçmuştu. Havayı koklamadı, güzel bir şarkı daha çalmadı, Ginny kaybetmişti. Yolun bitmesine yarım kilometre kala, Ginny bir saniye daha dayanamayarak arabayı hızla döndürdü ve ters yola girdi. İyi değildi.

Bir paket Maltesers açıp sadece bir tane yiyemezsin değil mi? Kesinlikle. Ve eğer geri dönüp tekrar asfalt koklamak istiyorsa... Bunda yanlış olan bir şey mi vardı? Lanet olsun, yasalara aykırı değil ya. Maltesers'in aksine bunun kalorisi yoktu. Hayatın zararsız zevklerinden biriydi. Dahası, ücretsizdi.

Yaşlı adam onu tekrar görünce şaşırdı. Şansına, Ginny tekrar Dur işaretine denk gelmişti.

"Yine mi sen?" diyerek göz kırptı adam. "Beni takip mi ediyorsun? Bak, seninle bir şeyler içmek için buluşmayı çok isterim ama benim ihtiyat canıma okur."

Ginny sırtıttı çünkü canına okumak her zaman aklında tuhaf bir görüntü canlandırırды. Daha sonra bu sefer daha da dayanılmaz olan asfalt kokusunu içine çeke çeke soludu. *Bu adamlardan biraz asfalt almak mümkün müdür acaba?* diye düşündü. Onlara sorsa çok mu tuhaf kaçardı? Hayır derlerse, onlar gittikten sonra gece karanlığından faydalanarak geri gelip kurumadan önce biraz çalabilirdi.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu adam, başını merakla salladı. "Benim ihtiyar kadar kötüsün, vücuduna yapışık olmasa kafasını bile bir yerlerde unuttur."

Eğlenceli sohbet bitmişti, adam tabelayı çevirdi ve ikinci kez el salladı. Ginny yolun diğer tarafında parlak, yapışkan bir reçel gibi yayılan asfaltın bağımlılık yapan kokusunu tekrar tekrar soludu.

Kısa bir süre sonra, içine belirsiz bir aşinalık duygusu çöktü ve Ginny en son ne zaman bu koku tarafından büyüldüğünü hatırlamadığını fark etti, çok uzun süre önce olmalıydı. O zamanlar çalıştığı ofisin önünde uzun yol çalışmaları vardı ve herkes sürekli yolun bozukluğundan, ko-

kudan ve gürültüden şikâyet ediyordu. Ama Ginny o kadar çok sevmişt ki öğle arasında yola bakan duvarın üstüne oturur, çalışmayı izleyip sandviçini yedi.

Aslında sandviçi resmen tıkınıyordu çünkü öyleydi.

O zamanlar, yani oburken...

Ah hayır, hayır, kesinlikle olamaz...

Ginny otomatik pilota rağmen arabayı hafif yamuk olarak kasabanın merkez otoparkına park etmeyi başarmıştı. Arabadan çıktığında bacakları tutmuyor gibiydi. Bir yığın gibi çökmek ona sadece zaman kaybettirirdi ve utanç verici olurdu. Kendini silkeledi ve çantasını tutarak mağazalara yöneldi.

Boots Mağazası'nın önünde durdu. Satış personeli onu tanıyordu: Saatlerce raflar arasında gezinir, göz farlarını eline sürerek dener ve ruj seçerdi. Burada çok mutlu zaman geçirirdi.

Şimdi onu buraya gelmiş de bu elindekini satın alırken görürlerse... Hayır, başka bir yere gitmeliydi.

St. Aldam Meydanı'nda makyaj ürünleri satmayan küçük bir eczane vardı, bu yüzden buraya daha önce hiç gitmemişti. Kararını verip içeri girdi. Çıkışta aceleyle yürüdü, sağını solunu kontrol etti. Etrafta onu tanıyacak ve çantasında ne olduğunu bilmek isteyebilecek birilerinin olmadığını emin oldu.

Halka açık tuvaletler ideal değildi ama eve gitmek gibi bir seçeneği yoktu. Bu on beş dakika sürecekti ve hemen bitmek zorundaydı. Neyse ki güzel olan bir umumi tuvalet bulmuştu. İçerisi özenle temizlenmiş, yeni boyanmıştı ve dışında da parlak çiçek sepetleri vardı.

Ginny en köşedeki tuvalete girip kapıyı kilitledi. Paketi açıp talimatları okurken titriyordu. Çubuğa işedi ve gözlerini kapattı. Kimyasalların çalışmasını bekledi. Lavabo kısmından bazı sesler geliyordu. Bir anne bir yandan bebek arabasıyla uğraşırken diğer yandan küçük kızının ellerini yıkamaya çalışıyordu.

“Hadi Megan, iyi bir kız ol, sıçratma!”

“Su!”

“Biliyorum canım ama Thomas bundan hoşlanmıyor. Sadece suyu ondan uzak tut.”

Zaman dolunca Ginny gözlerini açtı ve teste baktı.

Aman Tanrım!

Aman *Tanrım!*

Dışarıya çıktığında ufak çaplı bir boğuşma gördü. Küçük kız suyu kardeşine sıçratıyordu, bebek ise öfkeden çıldırıyordu.

Ginny boş boş tuvaletin gri kapısına baktı ve Megan’ın zaferle kıkırdadığını duydu, görevini tamamlamıştı. Belli ki artık sırlısıklam olan bebek, kulakları sağır edecek şekilde ağlamaya başladı.

Megan’ın annesi bıkkınlıkla söylendi. “Ah, seni aptal kız, ne yaptığını gördün mü? Bu hiç akıllıca değil, değil mi?”

Ginny, *bana mı söylüyor acaba*, diye düşündü.

47. Bölüm

Gavin, poposunun çimdiklenmesine aldırış etmedi. Hatta olumlu bir şekilde karşıladı bile denebilirdi. Sadece Padstow'da kalabalık bir caddede yürürken olmasını beklemiyordu.

“Merhaba yabancı!” Kollarını ona doladı ve Bev'i öptü. Onu gördüğüne çok sevinmişti. “Genç ve göz kamaştırıcı derecede muhteşem bir kız umuyordum,” dedi.

Bev'in gülümsemesi soldu. “Eh, üçte bir fena değil,” dedi.

“Öyle deme. Bence tekrar yirmi yaşında olmak istemezsin ve yaşlı bir kadın için harika görünüyorsun.” Gavin, onun parlak siyah saçlarına, bordo elbisesine ve şehvetli vücuduna hayran kaldı. “Nasıl Diplomat Olunur kursuna kayıt yaptırmamışsın daha.”

“Ben bir düzen kurdum, artık benim için hiç umut yok. Neyse, seninle burada karşılaşmak güzel oldu. Kulüpte seni özledik.”

Bev omuz silkti. “George Clooney'yi beklemekten vazgeçtim. Vizesini almakta sorun yaşamış olmalı. Her neyse,

iyi görünüyorsun.” Gavin’in takım elbisesine hayranlıkla baktı. “Kim bu kadar zarif görünebileceğini düşünürdü ki? Neredeyse seni tanıyamayacaktım. Şık gömleklerinden biri olmadan yani...”

“İş. Kısa boylu, sıkıcı bir müşteri ile uzun, sıkıcı toplantılar. Peki ya sen?”

“Çok daha eğlenceli. Oldukça heyecan verici yeni bir arkadaşla yapılan sıkıcı olmayan bir toplantı.” Bev, Gavin’i şaşırtmak için kalktığı masaya dönerken gözleri parladı.

“Mükemmel. O kızla tanışabilir miyim?”

“Çok komik. Erkek bir arkadaş.” Neredeyse bitmiş bir şarap kadehi ile masanın üzerindeki boş bira şişesini gösterdi gururla. “Ama gel ve bir merhaba de, sevinirim. Blue Moon’a yemeğe gitmeden bir şeyler içelim dedik. İçki almak için içeri girdi,” dedi.

“Sonunda istediğin birini buldun demek.” Tüm yüzünün aydınlanmış olmasından belliydi. O adam her kimse, Bev ona fena tutulmuş olmalıydı.

“Biliyorum! Buna inanabiliyor musun? Kulübe gitmeyi bıraktım ve kendime bundan böyle ne olacaksa o olsun dedim.” Bev parmaklarını şaklattı ve gülümsedi. “Ve bam! Birkaç hafta sonra olan oldu. Şunu anladım ki insanlarla konuşmak için bekârlar gecesine katılmak ya da bir spor salonuna yazılmak ya da bir köpek alıp yürüyüşe çıkarmak zorunda değiliz. Tahmin et nasıl tanıştık?”

“Striptizci olarak işe mi başladın?”

“Gavin, seni cahil ve zevksiz adam, seni niye seviyorum ki acaba? Ön bahçemi çapalıyordum! Koca kığım havada eğilmiş karahindibaları toplarken...”

Gavin akıllı davranarak düşüncelerini kendine sakla-

dı. Ama inkâr edilemez bir şekilde baştan çıkarıcı bir zihinsel imgelemdi. “Oradan geçip gitmekte olan bu adam kapımda durdu.” *Elbette durur*, diye düşündü Gavin. “Kaybolmuştu,” dedi Bev ve devam etti. “Bana Lancaster Road’a nasıl gideceğini sordu.”

Ah evet, klasik taktik.

“Tabii geldiği yön olduğu için gülüştük.”

Doğal olarak.

“Ve sonra her nasılsa sadece kilitlendik.” Göstermek için parmaklarını tıklattı. “İnanılmazdı, konuşmaya devam ettik ve hiç durmadık, bu inanılmazdı... Tanrım, kimya işte!”

Tam bir profesyonel.

“Yaklaşık bir saat sonra, beni akşam bir şeyler içmeye davet etti. Tabii ki evet dedim. Dışarı çıktık ve çok güzel zaman geçirdik. Sanki birbirimizi hep tanıyor gibiydik,” dedi Bev, rüyadaymış gibiydi. “Sonunda mükemmel erkeğimi buldum. Çok kibar bir beyefendi, benimle çok ilgileniyor. Gerçek olamayacak kadar iyi. Bu sadece üçüncü randevumuz -sadece üçüncü randevumuz olduğuna inanmıyorum!- ama Perry ile ilgili içimde bir his var, gerçekten olabileceğini düşünüyorum...”

“Vay canına!” Gavin aniden onu durdurdu. “Ne dedin?”

“Sadece üçüncü randevumuz. Geçen pazar tanıştık.”

“Onu demiyorum. Adı Perry Kennedy mi?”

“Aman Tanrım, evet!” Bev zevkle ellerini çırpı. “Onu tanıyor musun?”

O âna kadar Gavin, Bev’in yeni arkadaşını basit bir kadın avcısı olarak, kalbinin peşinde koşan bir adam olarak görmüştü ve bunun bir zararı yoktu. Ama şimdi dalış botlarıyla denize atlamak gibi, ona zarar vereceğini biliyordu.

Kendinin de Perry Kennedy kadar kötü olmadığını umuyordu. Gavin asla kasıtlı olarak bir kadını aldatmak için yola çıkmazdı. Hiçbir zaman bu kadar soğukkanlı ve hesapçı olmamıştı.

Bev'in gülüşü titriyordu. "Neden bana öyle bakıyorsunuz?" dedi.

"Onu tanıyorum ve kötü bir haber. O kötü biri. Yalancı."

Bunu kibarca söylemenin hiçbir yolu olmadığından Gavin darbeyi nasıl yumuşatacağını merak ederek zaman kaybetmedi. "Ginny ile görüştüler. Onu kandırdı ve aptal yerine koydu. Ginny, onun en iyi arkadaşıyla yattığını öğrendi. Hem de onunla birlikteyken ve defalarca."

Zavallı yaşlı Bev, gülüşü yüzünden tamamen gitti. Her yerinden şok dalgası yayılıyordu. Perry her an gelebilirdi.

"Ginny'ye yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyorum." Gavin devam etti. "Kalbini kırdı." Tamam, biraz abartmıştı. "Seninkini de kıracak."

Tanrım, gözyaşlarına boğulmayacağını umuyordu. Ama Bev, sert şeylerden yapılmıştı. Yavaşça nefes verip sandalyesine yaslandı ve "Ha siktir, Lanet olsun!" dedi.

"Üzgünüm hayatım. Sana söylemek zorundaydım."

"Hayatımın özeti. Sanırım şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa muhtemelen gerçek değildir. Ve şansımın değiştiğini düşünen bendim." Ofladı. "Karşı konulmaz olduğumu düşündüm."

"Tatlım, öylesin. En azından senin yaşında bir kadın için," dedi Gavin. "Buna benzer bir piçle uğraşmamak için daha fazla nedenin var. Güven bana, o sadece cefa, kesinlikle sefa değil. Hemen kaçıp uzaklaşman gerekiyor."

Bev ayakkabılarına baktı. "Söylemesi, bu topuklularla yapmaktan daha kolay."

Hayatındaki yeni erkeği etkilemek için giyinilen bir tarzdaydı. Kelebeklerle süslenmiş kırmızı bantlı 10 santimlik stiletto giyiyordu. Aslında oldukça seksi.

Gavin, "Onları her zaman çıkarabilirsin," dedi.

"Ah Tanrım, bu neden hep benim başıma gelmek zorunda?" Bev, Perry'nin dışarı çıkıp çıkmadığını görmek için omzunun üzerinden baktı. Gavin, "Sadece sana olmuyor. Onun gibi adamların dersini vermek lazım," dedi.

"Çaydanlık." Ses tonu kuruydu. "Su ısıtıcısı."

"Ah, burada ben devreye giriyorum." Gavin gözlerini kırıştırdı. "En iyisi gideyim ve bunu sana bırakayım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir şeyler yemeğe. Muhtemelen Blue Moon'da değil."

Durakladı. Bev'in kararını vermesini izledi. "Neden?"

Omuz silkti. "Sana eşlik edebilir miyim?"

"Kötü yöntemlerin hakkında dırdır etmeyeceğine söz verirsen olur."

Bev ayakkabılarını çıkardı, ayağa kalkıp şarabını bitirdi. "O zaman anlaşalım. Bu kadar yaşlı olmasaydım beni seveceğini söylemeyeceksin. Sadece bir kere olsun, bana iyi davranmaya çalış, tamam mı? Buhrandayım."

Gavin göz kırptı. "En sevdiğim tür."

Bardaki sıra çok aptalcaydı. Sonunda içkileri alabilen Perry dışarı çıktığında Bev ortalarda yoktu.

Bu da neyin nesi, gözlerini kırptı. Etrafına bakınırken bir anda durdu. Bev ile oturduğu masada şimdi dört kişilik

bir aile vardı. Perry, Bev'i sordu ve onlar da buraya geldiklerinde masanın boş olduğunu söylediler.

Dışarıda toplanan insanları taradı. Kimse kırmızı elbise giymiyordu. Acaba Bev tuvalete gitmiş ve bir şekilde onu fark edememiş miydi?

Biraz daha bekledi ama Bev dönmedi. Gittikçe aptallaştığını hisseden Perry, sonunda dört kişilik bir ailenin oturduğu masanın arkasındaki gençlere seslendi. "Şey, affedersiniz, orada oturan hanımefendiye ne olduğunu gördünüz mü? Siyah saçlı, kırmızı elbise..."

"Çapkınlık peşindeydi," dedi çilli, püskül saçlı oğlan ve arkadaşlarına sıırıttı.

"Warren." Yanındaki kız ona dirseğiyle vurdu. "Bunu söyleyemezsin."

"Neden ama? Bu doğru."

"Ne demek istiyorsun?" Perry'nin omuzları katılaştı.

"Orada tek başına oturuyordu. Sonra bir adam oradan geçerken bir anda ayağa fırladı ve resmen üstüne atladı. Poposunu sıktı falan. Birlikte güldüler."

"Biraz konuştular," dedi yanındaki kız. "Ve sonra da birlikte yürüyüp gittiler."

"Adam, kadının ayakkabısını taşıyordu." İkinci bir kız çocuğu söze girdi. "Aynı Külkedisi gibi, sadece biraz daha farklı."

Çilli çocuk huzursuz görünüyordu. "Yani, o zaman Külkedisi gibi değil. Daha çok ayakkabı fetişi gibi bir şey."

Perry inanamayarak gözlerini kırptırdı. "Öylece onunla gitti mi? Peki adam nasıl biriydi?"

"Kırklarında. Biraz kilolu. Saçının ön kısmı seyrek ama tam olarak bir Pierce Brosnan değildi yani."

İlk kız düşünceli bir şekilde omuz silkti ve “Yine de güzel bir gülümsemesi vardı. Ve ışıltılı gözler. Oldukça... eğlenceli görünüyordu.”

Oğlan kıs kıs güldü. “Açıkçası kadın adamı eğlenceli buldu.”

Perry kesinlikle inanamıyordu. Bev onun kadar yakışıklı olmayan başka bir adam için onu terk etmişti. Bir elveda bile demeden nasıl onunla gidebilmişti?

Nasıl yapabildi?

Hayatında hiç bu kadar küçük düşürülmemiști.

Bev kendi kendine gülümsüyordu.

“Ne?” dedi Gavin.

“Şu an bir şey fark ettim.” Gavin’in yüzüne bakmak için döndü. “İddiaya girerim yattığın en yaşlı kişi benim.”

“Ama ne var biliyor musun? Benim düşündüğüm kadar korkutucu değildi.”

“Arsız!” Bev çıplak ayaklarından birini onun dizine koydu.

“Bu bir iltifat. Ciddiyim.” Gavin onu kendine çekti. Bir sürü taktik biliyorsun.”

“Yıllar süren çalışma. Neredeyse senin kadar. Kırklı yaşlarındaki bir adam cinsel zirvesini yaşıyor. Kadınlarsa,” -tırnaklarının uçlarıyla iç uylukları boyunca dönen halkalar yapıyordu- “benim gibi en güzel çağlarını yaşıyorlar.”

“Zirveyi geçtin mi? Bu bir karalamadır! İspat etmem gerekecek.” Ona doğru boynunu eğdi, amacını ortaya koymaya niyetliydi ancak Bev ondan önce davrandı ve ona sokuldu. Şu andan başka zaman yok. Saat sekiz. Saat dokuzda işte olmalıyım.”

Sinir bozucu ama gerçektir. İkisi de dün gecenin böyle

bitmesini beklemiyordu. Padstow'daki akşam yemeğinin ardından Gavin son bir şeyler içmek için Bev'i Portsilver'deki evine davet etti. İlk başta Perry Kennedy hakkında konuştular. Sonra onun hakkında konuşmaktan vazgeçtiler çünkü bu sadece moral bozucuydu ve başka konulara geçtiler. Gavin bu noktada, beyni, entelektüel merakı ve keskin bir zekâsı olan biriyle cilveli şekilde sohbet etmenin ne kadar canlandırıcı olduğunu fark etti. Bev müthiş bir kadındı, onu güldürebiliyordu ve Nixon ve Watergate'den bahsettiği zaman boş boş bakmıyordu. Siouxie Sioux'un kim olduğunu biliyordu. Cep telefonlarından önceki dünyayı hatırlıyordu. *Shake'n* 'Vac şarkısını söylemeye geldiğinde ise tek kelimeyle mükemmeldi.

Tamam, konuştukları her şey entelektüel değildi.

Ondan sonra gerisi gelmişti işte. Gavin mutfakta kahve yapıyordu ve Bev fincanına şeker atıyordu. Eli kazara ona çarpınca Bev ürktü ve zıpladı. Tezgâhın her yerine şeker döküldü. Gavin gayet eğleniyordu. "Gerçekten seni bu kadar etkiliyor muyum?"

"Evet," dedi Bev. "Etkiliyorsun."

"O şarap barının dışındayken, benden hoşlandığını söylemişsin. Şaka mıydı?"

Bev başını salladı. "Hayır, gerçek buydu."

"Hiçbir şey demedin." Gavin onun dürüstlüğünden büyülenmişti.

"Anlamı yoktu. Kendimi yirmi iki yaşında bir çocuğa çeviremezdim." Gavin yirmi iki yaşındayken o yaz gerçekleşen V Festivali'nden bahsetti. Gururla orijinal Live Aid konserinde olduğunu söylediği zaman Bev çok heyecanlanmıştı. "Ah, çok kötü, biz bunu tarih dersinde öğrenmiştik!"

Birden Bev'i öpmeye başladı. Şeker taneleri ayaklarına yapıştıkça onlarda birbirlerine daha da sokuluyordu. Kahve kupada terk edilmişti, dökülen şekerler ise hâlâ oradaydı. Dün gece sanki bir vahiy inmişti, bu kadar beklenmedik olmasına rağmen her şey çok iyiydi. Bev ile seks bir zevkti.

Tekrardan yapabilseler güzel olurdu ama Bev yataktan kalktı, eve gidip duş almak ve işe gitmeden önce üzerini değiştirmek için aceleyle giyindi.

Artık çıkmaya hazırdı. Gavin onun gitmesini istemediğini fark etti. Veda öpücüğü verdiğinde, "Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben mi? Hiçbir şey. *Yaz Şarabının Sonu* filmi izlerim. Tekerlekli yürüyüş desteğimi parlatırım. Thora Hird kupürler albümüne bakarım." Bev omuz silkti. "Sen?"

"*Yaz Şarabının Sonu*'nu kaçırmaya dayanabilirsen, hâlen cinsel zirvemde olduğumu gösterebilirim." Gözleri onun yüzünü taradı.

"Bunu bana mı yoksa kendine mi kanıtlayacaksın?"

"Hey, seni tekrar görmek istiyorum. Bunun olmasını beklemiyordum, hatta sen de beklemiyordun. Ama oldu." Gözlerinin köşelerindeki küçük çizgileri inceledi ve bunların yüzüne bir karakter verdiğini fark etti. Çenesinin kenarına dokunmak için uzandı. En azından gerdanı kat kat değildi, gerçekten bunu kaldıramazdı. "Bunları yaşadığımız için çok mutluyum," dedi.

"Bunu sadece kibar olmak veya beni neşelendirmek için söylemiyorsun değil mi?"

"Sana yemin ederim, o kadar bencil değilim. Ee, Moneypenny, bu akşam saat yedide burada mısın, değil misin?"

“Ne için geliyorum?”

Gavin en iyi Sean Connery bakışını yaptı. “Seks ve kızarmış peynirli sandviçler için.”

“Pekâlâ, öyle diyorsan öyle olsun.” Bev’in koyu gözleri onu burnundan öperken keyifle dans etti. “Sanırım *Yaz Şarabının Sonu*’nu her zaman kaydedebilirim.”

48. Bölüm

Postacı, üç adet zarf ile birlikte Laurel'e gönderilen küçük bir paketi uzattı. Ginny teslim aldıklarını mutfağa götürdü ve ilk zarfı açtı.

Elektrik faturası, harika.

İkincisi su tüketim oranlarıyla ilgili, harika.

Üçüncüsü ise banka ekstresiydi. Ginny her zamanki hayalini kurmaya başlamıştı. Biri onun hesabına yanlışlıkla bir sürü para yatırıyor ve -en iyi tarafı- o kadar zengindi ki yatırdığının yanlış olduğunu anlamıyordu. Tıpkı yıllar önce Sting'in hesabından sahtekârlıkla çekilen birkaç milyon lirayı fark etmemesi gibi. Bunu hayal etmeyi seviyordu. Tamamen masum bir bilgisayar tuşunun onun için aynı şeyi yapamayacağını kim bilebilirdi?

Ne yazık ki bu hayaline hızlı bir göz attığında üzerinden bir ay daha geçtiğini ve yine böyle bir şeyin olmadığını fark etti. Daha da üzücü olan hesabındaki para olması gereken den de azdı. Daha dikkatli kontrol edince paranın neden eksik olduğunu anladı.

“Laurel?”

Laurel kapıda göründü. “Evet?”

“Kiran daha yatmamış. Perry ile konuşabilir misin? Neden yatırmamış?”

“Ah.” Laurel ona bakmamak için beceriksizce yer değiştirmişti. “Eee... Şey, ödeme yapacak durumu yokmuş, çok kötü haldeymiş.”

“Pardon?”

“Üzgünüm, sana söyleyecektim.” Laurel’in ses tonu savunmacıydı. Bunu uzun süredir bildiği belliydi.

“Öyleyse kim ödeyecek?”

“Bilmiyorum.”

Ginny güvensizlik içinde başını salladı. Son birkaç haftadır endişelenmesi gereken hiçbir şey yokmuş gibi bir de bu çıkmıştı. Ayrıca Laurel’in Kevin’in doğum günü tarihi yaklaştıkça eski nevroitik zamanlarına döndüğünü fark etmişti. Laurel, bir sebepten ötürü, Kevin’in dönmek için bu tarihi seçeceği konusunda kendini kandırmıştı. Tabii böyle bir şey olmadığında da üzüntüsü uç noktalara ulaşır desanlaşıyordu. Bu bir hafta önce olmuştu ve Ginny anlayış göstermek için elinden geleni yapmıştı ama artık sabrı tükeniyordu.

“Bak, ödeyecek faturalarım var.” Ses tonu kısıp ama rahatsız ediciydi. “Jem artık çalışmıyor, bu yüzden ona da yardım etmek zorundayım. Benden, *Tüh ya öyle mi? Boş versene, belki de Bingo’da şanslı bir gece geçiririz*, dememi bekleyemezsin. Perry artık kiranı ödemiorsa kendin ödeyeceksin.”

Laurel soluk yeşil gözleriyle Ophelia’ya hiç benzemiyordu. “Ama benim hiç param yok.”

Ginny sabrının zorlandığını ve sonunda kalmadığını fark etti. “O zaman sen de normal insanların yaptığı şeyi yapmak zorundasın. Kendine bir iş bul!”

Laurel tokatlanmış gibi geri çekildi. “Yapamam.”

“Yapabilirsin.” Ginny geri dönmüştü. “Sadece istemiyorsun. Üzgünüm ama kiranı ödemezsen burada kalmazsın. Çünkü sorunları olan sadece sen değilsin, tamam mı? Şu anda benim için her şey çok boktan ama bir şekilde bununla başa çıkmak zorundayım, çünkü hayat bu. Böyle işte hayat!”

Laurel’in gözleri doldu. Mutfak masasındaki küçük pakete baktı.

Ginny, “Senin. Sana geldi, az önce,” dedi. Bakışları kıskanmış gibiydi. Neden kendi elinde iğrenç faturalar varken onunkinde bir paket vardı?

“Teşekkürler.”

“Aç o zaman.”

“Sonra.”

Ah, kahretsin, bu kadar gizem de neyin nesiydi? Paket, içinde bir vibratör olacak kadar büyük değildi. Bu aşamada mantıksız olmamaya dikkat etmek için uğraştı ama sonunda bağırdı. “Lanet olası paketi aç!”

Laurel üzgün şekilde söyleneni yaptı. Paketi yırtarken çenesi titremeye başladı.

Ginny’nin gözleri genişledi. “Biri sana Gucci saat mi gönderdi!”

“Hayır.”

“Kendin için aldın o zaman?” Vay be, Gucci saatin ne kadar olduğunu biliyor muydu?

Laurel kendini savunur gibi mırıldandı. “Bilmen gerekiyorsa Kevin için almıştım. Beni tekrar sevmesini sağlایa-

cağını düşünmüştüm. Her zaman bir Gucci saat isterdi.” Beraberindeki notu açtı, birkaç satırı okudu ve buruşturdu. “Ama benden bir hediye istemiyormuş demek ki. Geri gönderdiğine inanmıyorum. Tanrım, neden hiç doğru bir şey yapamıyorum?”

Ginny’nin hormonları tavan yapmaya başlamıştı. “Bak, tüm bunları durduracağını sandım. Bu delilik Laurel. Kevin seni bir daha asla sevmeyecek. Asla sana dönmeyecek. Bitti ve bunu kabul etmek zorundasın.” Laurel, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan aceleyle ekledi. “Ve iyi tarafindan bakarsan saati geri verebilir ve paranı alabilirsin.”

Ve kiranı ödersin, umarım.

“Yapamam.” Laurel yas tutar gibi saate baktı.

“Yapabilirsin! Sahte olmadığı sürece.” Ginny daha yakından baktı. Aslında sahte olsaydı kendisine bir tane alırdı.

Laurel öfkelenildi. “Tabii ki sahte değil! Ne tür bir insan olduğumu düşünüyorsun?”

Ciddi miydi? “Açıkçası, senden hiçbir şey istemeyen birine yüzlerce pound harcayan biri olduğunu düşünüyorum. Yüksek sesle ağlamamak için onu iade et ve paranı geri al!”

“Sana söyledim, yapamam. Saati üç hafta önce aldım.” Laurel, adaçayı yeşili hırkasının pejmürde ve eskimiş koluyla burnunu sildi. “İade sadece on dört gün içinde oluyor.”

Tanrım. Bıkkınlıkla konuştu Ginny. “Bir dahaki sefere Marks & Spencer’a gidip ona bir çift çorap al,” dedi.

“Üzgünüm. Onu seviyorum.” Gözyaşları bir kez daha Laurel’in renksiz yanaklarından aşağı kayıyordu. “Sadece başka ne yapmam gerektiğini bilemiyorum.”

“Yapma!?” Yine başlıyoruz! Karnında bir embriyo ve mutlak masasına yayılan faturaları ile Ginny tüm anlayışını kay-

beti ve ırından ıktı. “Cidden, yapma, tamam mı? Yapma! Çünkü sana söyleyebilirim. Kevin’ı unutmali ve kendin için bu kadar zlmeyi bırakmalısın. Hayatını düzeltmen ve bir yetişkin gibi davranmaya başlamam gerek. Ve bu evde yaşamaya devam etmek istiyorsan, kendine bir iş bulmalısın.”

Ginny derin bir nefes aldı. Lanet olsun, gerçekten hepsini birden söylemiş miydi? Laurel dehşete uğramıştı. Bir hıkırıkla sustu, kapıya tutundu ve mutfaktan tökezleyerek çıktı, sanki daha önce aynı şeyi yaşamış gibiydi.

Ginny st katta, Jem’in yatak odasında, rahimdeki embriyoların görüntülerini kaydırarak bilgisayarın önünde oturuyordu. şimdiye kadar, içindeki embriyonun iri uzaylı gözleri ve alçak sarkık kulakları ile birlikte, el ve ayak parmaklarının ve yüzünün geliştiğini keşfetti. Ayrıca beyinde bir hipofiz bezi ve göğsünde çarpan minik bir kalbi de vardı. Koku alma duygusu gelişiyordu. (Bunu nasıl ğrenebilmişlerdi?)

Aman Tanrım, gerçekten bir bebeği vardı. Düşüncesiz bir an ve hayat değiştiren bir sonuç, nasıl bu kadar...

“şeeey... Merhaba?” Laurel yatak odasının kapısını açarak özenle tıklattı. Ginny farenin üzerine atladı ve tüfeğini nişanlamış bir avcı gibi sayfaların hepsini kapatacak olan düğmeyi çılgınca ateşledi. Laurel odaya gelmeden bir milisaniye önce tüm ekranı temizlemeyi başardı.

Adrenalin ile karıncalanırken “Ne?” dedi. Laurel çekinerek devam etti. “zgnm. Ben sadece reetemi almak için eczaneye gidiyorum. İstediğin bir şey var mı diye soracaktım.”

Pekâlâ, bir bakalım. Biraz meme başı kremi ve karın çatlağı önleyici, bir kutu göğüs pedi, bin paket bebek bezi ve Farley’nin peksimetlerine ne dersin? Aman Tanrım, aslında

Farley'in peksimetlerini canı çekmişti.

"Hayır teşekkürler."

"Ah. Tamam. Gerçekten çok üzıldüm... biliyorsun yani, kira."

Ginny duruşunu dikleştirdi. Laurel onun yumuşak biri olduğunu biliyordu. Hayır, bu sefer değil. Sertçe, "Sadece böyle söyleyip duruyorsun," diyerek onun bu girişimini engelledi.

Laurel'in yüzü düştü. "Her neyse, yarım saat sonra döneceğim." Kapı tokmağını döndürdü. "Ve her şeyi çözeceğim. Söz veriyorum."

Duygusal şantaj yapmaya çalışıyordu. Ginny teslim olmayı reddetti. Bilgisayarına dönerek "İyi," dedi.

Üç saat geçmişti ama Laurel'den bir iz yoktu. Ginny çamaşır kurutucusunu boşalttı ve sepetini yukarı taşıdı. Laurel bu kadar uzun süre dışarda kalmazdı ama sıradan bir gün değildi. Belki de iş bulma merkezine gitmişti ya da Perry'yi görmek için şehre inmişti.

Elbiseleri ayırmayı bitirdiğinde Laurel hâlâ dönmemişti. Vicdanı rahatsız olmaya başlamıştı. Ginny nereye gittiğine dair bir ipucu bulmak için Laurel'in yatak odasına girdi.

Güneş-sarı oda evin diğer odalarından inanılmaz derecede daha temizdi. Yatağın üzerindeki el çantası hariç her şey yerindeydi. Laurel'in el çantası. Ginny bunu görünce kaşlarını çattı. Evden çıkarken mağazaya giden biri çantasını mutlaka yanına almaz mıydı? Laurel, el çantasını (açıkçası, pek muhtemel değildi) değiştirmeye karar vermiş olabilirdi ve bunun için de bir başkasına boşaltmıştı belki. Çamur-kahverengi elbisesi ve yeşil hırkasıyla daha iyi giden bir çanta takmak istemiş olabilirdi.

Ama hayır, bulduğu el çantası Laurel'in eşyalarıyla doluydu. Cüzdanı ve kredi kartı dahil tüm eşyaları.

Bu biraz garip değil miydi?

Kalbi giderek daha hızlı atıyordu. Ginny yatağının yanındaki şifonyerin çekmecelerini açtı. İlk çekmecede ütülenmiş ve katlanmış iç çamaşırları vardı ve hiçbir şekilde Ginny'nin kendi koleksiyonunu oluşturan sütyenlere ve paçalı donlara benzemiyordu. İkinci çekmecede tayt ve kombinezonlar vardı, yine bir vitrinin bozulmamış parçalarıymış gibi düzenliydi.

Alt çekmecede Kevin'ın birkaç tane çerçeveli fotoğrafı vardı. (Bu kadar acı ve kedere değmezdi.) Ayrıca Gucci saatini içeren kutu, her iki dirseğinde delikler olan soluk gri, deri, eski bir donanma erkeğinin giyebileceği kuzu yünü kazak ve deri kaplı bir günlük vardı.

Ginny yutkundu. Yapmalı mıydı? Yapmamalı mıydı? Daha önce bir başkasının günlüğünü okumuştı ve hiç eğlenceli bir deneyim olmamıştı. "Annem iyi bir dansçı olduğunu düşünüyor ama gerçekten utanç verici olduğunu düşünüyorum. Tüm okul arkadaşlarım Noel dansında ona gülüyordu." Ardından da, "Keşke üniformam için annem uygun isimlik alabilseydi. İsmimi tahta kalemi ile yazan tek kişi benim. Bayan Hegarty (ondan nefret ediyorum) hep bana küçümseyerek bakıyor ve annen nasıl dikiş yapılacağını bilmiyor mu diye soruyor."

Ginny bunları hatırlayınca utançla ürperdi. O zaman otuz iki adet isimliği dikmiş ve parmakları iğneliğe dönmüştü. Bayan Hegarty'den o da nefret ediyordu.

Bu sabah Laurel'e olan öfkesini kontrol edememişti. Şu anda kendisiyle ilgili övgü dolu bir şeyler okumayı bek-

lemiyordu. Daha çok, “Ginny Holland, süpürgeliklerin tozunu almayan ya da pantolonunu ütölemeyen soğuk, bencil ve para takıntılı bir kaltak,” gibi şeyler bekliyordu.

Her iki durumda da bu Laurel’in özeliydi ve gerçekten okumamalıydı. Yatak odasının penceresine doğru geçti ve dışarıya bakınıp çıktı. Hiçbir şey onu Laurel’in caddeden aşağı inip eve döndüğünü görmekten daha mutlu edemezdi. Sonra günlüğü bulduğu yere geri koyabilir ve kendisi hakkındaki kötü yorumları okumak zorunda kalmazdı.

Ancak yol boştu. Uzun elbisesi ve pejmürde hırkasıyla Laurel’den hiçbir iz yoktu. Üç saatten fazla bir süredir dışardaydı. El çantasını da almamıştı. Gittikçe tedirgin hissederek Ginny, günlüğü açarak düzinelerce yazılmış sayfayı geçerek en son kısmı okudu.

Kâğıdın üzerinde gözyaşı damlası vardı. Laurel şöyle yazmıştı:

Kevin saati onunla bir daha ve hiçbir şekilde iletişime geçmememi söyleyen bir mektupla geri gönderdi. Ginny kiranın ödenmediğini öğrendi ve sinirlendi. Beni burada daha fazla istemediğini biliyorum. Bir iş bulamazsam taşınmam gerekeceğini söyledi ancak böyle hissederken nasıl iş bulabilirim? O anlamıyor, kimse anlamıyor beni...

Böyle yaşamak çok anlamsız. Böyle devam edemem. Olduğum kişiden nefret ediyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve artık bunu yapmanın zamanı geldi.

Hoşça kal Kevin, seni çok sevdim. Hayatın tadını çıkar. Endişelenme, seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim.

49. Bölüm

Ginny titizlikle yapılan yatağa çökmüş titriyordu. Ağzı o kadar kuruydu ki neredeyse yutkunamıyordu ve kulaklarında yüksek bir davul sesi vardı. Tanrım, bu tahmin ettiğinden çok daha kötüydü. Sayfadaki gözyaşı lekeleri nemliydi. Laurel, bu sözleri evden çıkmadan, yani üç saat önce yazmıştı.

Kalbi göğüs kafesiyle kavga ediyordu, kelimeleri tekrar okudu. Laurel'in niyetini yanlış anlamadığından emin oldu. Çoktan ölmüş olabilirdi, denizde yüzüyor ya da uçurumun dibinde hırpalanmış bir yığın şeklinde uzanıyor olabilirdi. Doktorun verdiği bütün anti-depresanları tek seferde içmiş de olabilirdi...

Tanrım, anti-depresan içmek zorunda olan birine nasıl bağıırdı? Söylediği her şey sanki beyninde fukur fukur kaynıyordu.

Kendine üzölmeyi bırak. Kendi hayatını yoluna koy. Kevin asla geri dönmeyecek. Seni istemiyor. Bir dahakine Marks & Spencer'a gidip bir çift çorap al. Perişan bir şekil-

de evden çıkmadan önce Laurel'in son sözleri neydi? "Her şeyi halledeceğim. Söz veriyorum."

Ginny ileri geri sallanıyordu, ona dolu silahı kendisinin verdiğini fark etti. Laurel sempati ve anlayış beklemekteydi ama o bunun yerine ona defalarca bağırdı. Hem de gaddarca.

Ginny ayağa kalktı, hızlı ve derinden nefes alıyor ve her zamankinden daha hasta hissediyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Patpatpatpatpat...

Haydi.

Patpatpat...

Ah lütfen, lütfen bunu şimdi yapma. Çalış hadi, lanet olsun.

Patpatpat...

Ginny üst dudağındaki teri sildi ve çılgınca bastırarak tekrar denedi.

Patpat...

Tık.

Ah kahretsin. Lanet olası şey! Nefes nefese kaldırıma çıktı ve şimdi ne yapacağını bulmaya çalıştı. Yapacak başka ne vardı? Geri döndü ve tekrar denedi, arabasının ona acıması için dua etti ve tüm enerjisini son bir kez daha toplayarak marşa bastı.

Piç kurusu! Ginny direksiyon simidine yapışıp çaresizlik içinde gözlerini kapadı. Birisi sürücü camına vurunca korkudan zıpladı. Arabanın yanında kimin durduğunu görünce kalbine bir ağırlık çöktü. "Ödünç almak istersen şarj takviye cihazım var."

"Ne?"

Karşılaşmayı beklediği en son kişiyi birden karşısında

görünce Ginny'nin beyni geçici olarak durmuştu.

"Akün bitmiş," dedi Carla. "Dün gece farları açık bırakmışsın."

"Ne?" Ginny gövdedeki düğmeyi gördü ve doğru olduğunu anladı.

"Farlarımın açık olduğunu fark ettin ve hiçbir şey yapmadın mı?"

Carla çok sabitti. "Bir daha asla benimle konuşmak istemediğini söylemiştin. Şimdi yanına gelebildim çünkü biraz tedirgin görünüyordun."

"Biraz tedirgin mi?" Aman ne iyi! Dün gece otobüsün altında kaldığını görmüş olsaydı, onu yolda can çekişirken öyle bırakacak mıydı yani? Çok teşekkürler. "Bugün akümün biteceğini biliyordun ama sen... sadece..." Ginny tekrar başını direksiyona gömdü. Carla'nın salınan bob kesimli saçlarına, pembe elbisesine ve kusursuz makyajına bakmak istemiyordu.

"Bak, sana takviye cihazımı ödünç vereceğimi söyledim."

"Olmaz, bu saatler sürer. Arabaya ihtiyacım var benim." Bir yumruk attı. "Hemen, şimdi!"

"Tamam, acilse seni bırakayım. Nereye gidiyorsun?"

"BİLMİYORUM." Ginny'nin paniği ümitsizliğini kökükledi. "Sorun şu ki beni bırakamazsın çünkü nereye gittiğimi bilmiyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum, onu daha önce hiç bulmaya çalış... Aman Tanrım, çok geç olmadan..."

"Tamam, arabadan in." Carla kontaktan anahtarı kaptı, Ginny'yi kaldırıma çekti ve hızla, "Benimkiyle gideceğiz ve ne kadar süreceği önemli değil. Bristol'de mi?" diye sordu.

"Ne?" Ginny yolun karşısına geçti ve Carla'nın araba-

sına bindi. Bir yarısı bunun olmasını istemezken diğer yarısı ise çok fazla seçeneği olmadığını söylüyordu. “Neden Bristol’de olsun ki?”

Carla ona baktı. “Seni böyle endişelendiren Jem değil mi?”

“Hayır, hayır. Laurel.” Kafasını sallarken Ginny bu sabah olanları tek tek anlattı. Sessizce dinleyen Carla, “Polisi aramamalı mıyız?” diye sordu.

“Aradım! Ama Laurel’in *kendimi öldüreceğim* yazmadığını, bu yüzden sadece beklememi ve gelip gelmediğini söylememi istediler. Bir yetişkinin kayıp olduğunu bildirmek için üzerinden yirmi dört saatin geçmesi لازمmış. Onlar için sorun yok tabii,” dedi Ginny sinirleri bozulmuş halde. “Ama ne hissettiğimi düşünüyorlar acaba? Hepsi benim suçum.”

“Kendini suçlama. Seni rahatlatacaksa...” dedi Carla, “Onu aylar önce bir uçurumdan itmiştim. Neyse hadi nereye?” Aramaya başlamak için hazırdu.

Umutsuzdu Ginny. “Her yerde. Herhangi bir yerde. Eczane, sanırım. Doktorun ofisi. İş bulma merkezi, belki de.”

Carla yola koyuldu ama onu bulacaklarına inanmıyordu. “Rüyanda görürsün.”

“Öyle deme.” Aman Tanrım, ya Laurel çoktan ölmüşse? Bir ürpertiyle devam etti. “Kayalıklara gidebiliriz. Ya da sahili deneyelim, cankurtaranlara onu görüp görmediklerini soralım. Evden çıktığında üzerinde kahverengi elbisesi vardı.”

“Uzun ince kadın, kızıl saçlı, uzun kahverengi elbise giyiyor. Sanırım Perry ile de görüşmeliyiz. Onunla birlikte olabilir.”

Ginny, Laurel orada değilse Perry’ye olanları açıklamak

zorundaydı ve bu midesini kaldırdı. Neyse ki bunu Carla yapabiliirdi.

“Artık Portsilver’da yaşamıyor ve numarasını değiştirdi.” Carla duraksadı ve “Ben ve Perry arasında her şey bitti. Onu haftalardır görmüyorum.”

“şaka yapıyorsun.”

Bir saniye boyunca Ginny, Laurel’i unutmuştu. “Neden, ne oldu?”

“Bitti işte hepsi bu. Sana daha sonra anlatırım.” Bakışlarını yola sabitlemişti. “şimdilik sadece Laurel’i bulmaya yoğunlaşalım.”

Onu bulamadılar. Kaybolalı beş altı saat olmuştu. Hiç kimse Laurel’i görmemişti. İlaçlarını almak için eczaneye gitmemişti ve uçurumun tepesinde ya da etrafında, sahilde onunla ilgili hiçbir şey yoktu.

“Pekâlâ, bu kötü sayılmaz,” dedi Carla. Ginny’yi neşelendirmeye çalışıyordu. “En azından denizden herhangi bir ceset çıkarmamışlar.”

Ancak bu teselli değildi. Laurel hâlâ kayıptı ve umutsuz, savunmasız bir durumdaydı. Ginny onu araması için Laurel’in eve dönme ihtimaline karşı masanın üstüne bir not bırakmıştı. Buna rağmen ev numarasını yüzüncü kez aradı ve açan olmadı. Çok bencil biriydi ve bunu düşünürken bile kendinden utanıyordu. Laurel ölür ve polis günlüğünü okursa kısmen de olsa, onu adam öldürmekten suçlarlar mıydı?

“Tuvalete ihtiyacın var mı?”

Ginny elini karnının üstünde tutuyordu. Aklından ha-

pishanede doğum yaptığı sahne geçiyordu. Kelepçelerle ve ağrı kesici olmadan... Hemen kendine geldi. “Hayır ben iyiyim.”

“Şimdi nereye?”

“Sadler’in Koyu, oraya gitmedik.”

“Tamam.” Carla bir saat sonra pes etmişti. “Yeter, daha uzun süre devam edebilirim ama bu ayakkabılarla değil.”

Kusursuz siyah deri topuklu ayakkabıları tozluysa ve oldukça dar, taşlı yoldan Sadler’in Koyu’na doğru yürümeye çalışıyordu. Bulutlar güneşi yok etmişti ve yavaş yavaş herkes sahilden ayrılıyordu. Ginny korkudan çökmüştü. Eve döndüklerinde kapının önünde olası en kötü haberi vermek için bekleyen bir polis memuru görebilirdi.

Ama sonunda eve vardıklarında etrafta polis falan yoktu. Bunun yerine, Ginny kendi arabasının arkasına park etmiş olan yeşil minibüse baktı ve “Bu, Dan,” dedi.

Carla bir kaşını kaldırdı. “Yeni erkek arkadaşın mı?”

“Hayır. O Karavan Dan, restorana malzeme getirir. Burada ne işi var acaba?” Ginny arabadan çıkarken minibüsün boş olduğunu görebildi. İyi ama bu çok garipti. Dan’ın burada ne işi vardı ki? Komşuya falan mı gelmişti?

“Ayyy, beni korkuttun!” Laurel mutfak kapısı açıldığında kemikli göğsünü tuttu. “Ne oldu böyle sana? Hayalet görmüş gibisin!”

Gözleri genişlemişti ve nefes nefese kalmıştı. Ginny gördüğü sahneyi inceledi. Laurel ve Karavan Dan mutfak masasında oturmuş çay içip portakallı çörek yiyorlardı. Küçük bir oğlan gibi görünen Dan, suçlu bir şekilde tuhaf sakalındaki kırıntıları temizlerken ayağa kalkmaya çalıştı.

“Otur!” Ginny bağırıyordu. Dan oturduğu sandalyeye

aceleyle tekrar çöktü. “Burada ne işin var?” Laurel’e dönerek “Tanrı aşkına, nerelerdeydin?” dedi.

Laurel şaşkıındı. “Dışardaydım. Ne oldu ki?” Sonra kapıdaki Carla’yı görünce ifadesi değışti. “O burada ne yapıyor?”

“Üzgünüm.” Karavan Dan korkmaya başlamıştı, dehşet içinde ayaklandı. “Belki de ben gitsem...”

Ginny ve Laurel aynı anda, “Hayır, gidemezsin!” diye bağırıldı.

“Sana burada ne yaptığımı söyleyeyim.” Carla gözlerini açıp kapatırken mutfağa doğru ilerledi. “Ginny’nin seni aramasına yardım ediyordum. Ya da daha doğrusu, cesedini aramasına. Ah evet!” Laurel bembeyaz olmuştu. “Sabahtan beri uçurumların ve plajların arasında dolaşıp cesedini ararken ayakkabılarımı mahvettim. Polisi aradık ve cankurtaranlarla konuştuk ve üç önemli müşterilerimle olan randevumu iptal etmek zorunda kaldım. Of! Tanrı bilir bana ne kadar paraya mal oldun. Okumayı asla öğrenemediğin için kendinden utanmalısın.” Masanın karşısına uzanarak Ginny’nin bıraktığı notu kaptı ve Laurel’in dehşete düşmüş suratına doğru salladı. “Ginny çılgına dönmüştü ve neredeyse aklını kaybediyordu ve senin yapmak zorunda olduğun tek şey lanet telefonu açıp ona ÖLMEDİĞİNİ söylemekti.”

Ginny parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Tamam, biraz sakinleşelim.”

“Neden öldüğümü düşünüyordunuz?” Laurel şaşırmıştı.

Carla ona baktı. “Çünkü günlüğünde her şeyi nasıl biteceğini yazmışsın.”

“Ne? Odama gidip gerçekten günlüğümü mü okudun?”

Laurel'in sesi yükseldi. "Benim özelimdi o! Çok teşekkürler!"

"Seni bencil nankör ahmak!" Carla devam etti. "Ginny'ye minnet duymalısın çünkü sana bir şey söyleyeyim mi, eğer evimde yaşasaydın..."

"Tamam yeter, durun artık!" Ginny bir futbol hakemi gibi ellerini kaldırdı. Bir kerede halledilemeyecek kadar çok mesele birikmişti ve tüm bu bağırımlar onları hiçbir yere götürmüyordu. Laurel'e bakarak "Üzgünüm günlüğüne baktım ama sadece yarım saatliğine dışarı çıkacağını söylemiştin ve üç saat olmuştu. Üzgündün. Çantanı bile yanına almamıştın. Yazdığın şeyi gördüm ve çok endişelendim. Bu yüzden eve gelir gelmez beni aramanı istedim." Ginny notu işaret etti.

"Yirmi dakika önce döndük zaten. Seni aramaya çalıştım ama telefonun meşguldü. Tekrar arayacaktım ama biz şey... konuşuyorduk... Bir şeyler oldu işte. Sonra da bir kavgaya gibi kapıdan içeri girdiniz."

Carla başını salladı. "Demek bütün gün dışarıdaydın," dedi.

Utangaç Dan atıldı. "Hepsi benim suçum."

"Hayır değil. Sadece çok yanlış anlamışım."

Ginny bir bardak çay için ölüyordu hemen su ısıtıcısını doldurdu ve Carla'ya oturmasını işaret etti. "Neyse, her şey geçti. Bize ne yaptığını anlatabilirsin. Dan ile nasıl tanıştın?"

Laurel boş boş baktı. "Dan de kim?"

Bu inanılmazdı. Elbette Dan'ın tek yumurta ikiz kardeşi yoktu. Ginny dönüp yardım istedi. "Dan, bana yardımcı olur musun? Sinirlenecek miyim?" Laurel oldukça şaşırmış bir halde Dan'e bakmak için döndü ve "Neler oluyor? Bu da ne böyle?" diye sordu.

Omuz silkip olduğu yerde kıvranarak açıklamaya çalıştı. “Herkes bana Karavan Dan der, işim yüzünden ama bu sadece bir lakap. Benim gerçek adım Hamish,” dedi. Utanmıştı.

50. Bölüm

Carla ve Ginny, fincanlarca çay ve portakallı kek eşliğinde tüm hikâyeyi dinledi. Ginny'nin öfke patlaması sayesinde Laurel artık harekete geçmenin tam zamanı olduğunu fark etmişti. Laurel sürekli kullandığı ilaçları almak için eczaneye giderken geleceğini düşünüyordu. Eczanedeki sıra o kadar uzundu ki dükkânın dışına kadar taşmıştı. O yüzden sıra biraz rahatlayana kadar yolun aşağısında öylece dolandı. İki yaşlının arasında kalıp birbirleriyle bağırsakları ve basurları üzerinden yarışmasını izlemekten başka her şeyi tercih edebilirdi.

Fırında da biraz sıra vardı ama Laurel bu kez bekledi. Sıra ona geldiğinde cesaretini toplayarak yarı zamanlı bir çalışana ihtiyaçları olup olmadığını sordu.

Fırıncının bu kadar açık sözlü olmasına gerek yoktu ama küçümseyerek Laurel'e ekmek yapmanın sabah üçte başlayıp akşam altıda bittiğini anlattı. Bu fiziksel güç isteyen, zorlu bir işmiş ve onların özel olarak ürettiği domuz yağından yapılan bir kekleri varmış. Her neyse işte, ihtiyaçları yokmuş.

Laurel, fırıncının kabalığından çok rahatsız olunca aceleyle dükkândan çıkmıştı. Arkasından birinin nazıkçe fırıncıya karşı çıktığını duymuştu. “Bu çok münasebetsizdi.”

Tekrar eczaneye yönelmişti. Tahrip olmuş bağırsaklar ve siyah üzüme benzeyen basurlar, küçümsenmeye tercih edilebilirdi. Bu sırada birisi omzuna dokunmuştu. Dönünce sırada arkasında bekleyen adamı görmüştü.

“Bert’in seni üzmesine takılma. Karısı bir hafta önce onu terk etti de.”

“Şaşırmadım.” Ona sempati gösteren delikanlı, özensiz giyimli, uzun boylu ve ince yapılydı ama güzel gözleri ve kıbar bir yüzü vardı.

“Bak... eee, ilgilenir misin bilmiyorum ama St. Austell’de bir köylü pazarında kek satan bir kadın var, yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum.”

St. Austell kilometrelerce uzakta, Cornwall’ın güney yakasındaydı. Laurel hemen hayır demek istemiş ama yine de kendini tereddüt ederken bulmuştu. Sanki konuşmayı bitirmek istemiyordu. Aksine, bu adam neredeyse Laurel’den bile daha utangaç görünüyordu.

“Kafamı koparıp atar mı?”

Güldü ve bu gülüş tüm yüzüne yayıldı. “İsmi Emily Sparrow. Emily Sparrow adında birinin, başka birinin kafasını koparıp atabileceğini hayal edebiliyor musun?”

“Sıranı kaptırdın.” Laurel, onun fırından eli boş döndüğünü fark etmişti.

“Pasta ve börekleri güzel değil. Yolun az aşağısında başka bir dükkân var. Yanında kalem var mı?”

Laurel çantası olmadığını gösterdi, yanında sadece örgü çantasında bulunan ev anahtarı ve doktor reçetesi vardı.

“Benim de yok. Sorun değil. Karavanda bir tane var.”

Güzel de bir sesi vardı. Rahatlatıcı derecede kibardı ve düzgün konuşuyordu. Laurel kendini, adamın üç tane börek aldığı dükkâna doğru onunla birlikte yürürken buldu. Daha sonra park halindeki karavana yöneldiler ve adam, saat yediden beri teslimatta olduğunu anlattı. Adam karavanın yolcu kapısını açtığı anda tüylü büyük bir köpek fırladı ve Laurel korkudan sıçradı.

“Stiller’den çekinme, çok hassastır. Hep birlikte takılırız. Aç mısın?”

“Aslında evet.” Laurel şimdiye dek böreklerin ne kadar lezzetli koktuğunu fark etmemişti. “Benim için de bir tane aldın mı?”

“Evet. Eğer istemesen bile israf olmayacağından eminim. Bu arada, ben Hamish.”

Hamish? Hamish mi! Hadi canım, aylar önce bekârlar kulübüne gelmeyen ve şiir yazan Hamish olabilir mi? Ginny’nin eski kocasının, Laurel için mükemmel olacağını iddia ettiği adam.

Üçü birlikte banklarla dolu bir parka gittiler ve Hamish börekleri paylaştı.

“Evli misin?” Kelimeler ağzından kendiliğinden dökülüyordu. Öğrenmeliydi.

Hamish gülümsedi ve başını salladı “Hayır, neden?”

“Sadece... merak ettim.” Laurel aceleyle şair olup olmadığını sormamak için böreğinden ısırıldı. Gavin’in, Hamish’e Laurel hakkında iyi şeyler söyleme ihtimali pek yüksek olmadığından, bu Hamish o Hamish olmasa çok daha iyi olurdu.

Ama aklında başka fikirler vardı. Alelacele böreği yut-

tuğunda kendini ağzından şu kelimeler dökülürken buldu. “Gavin Holland diye birini tanıyor musun?”

Hamish hayrete düşmüştü. Daha sonra kızardı ve başını salladı. “Evet. Neden sordun?”

Laurel birdenbire fazlasıyla cesur hissetti. Doğruca ona baktı ve “Beni etkin,” dedi.

Hamish de ona bakıyordu. “Ben mi? Ah Tanrım, kulüp-teki o geceyi diyorsun. Son dakika cesaretimi kaybettim, korktum. Yani diyorsun ki?..”

Laurel gülümsedi ve başını salladı, artık korkmuyordu. “Benim adım Laurel.”

Ondan sonra her şey tamamen alışılmadık bir biçimde gelişti. Sanki birkaç koruyucu dış katman düşmüş ve onları her şeyi ama her şeyi utanmadan konuşmak için yalnız bırakmış gibiydi. Aralarında bir bağ vardı, bunu daha önce hiç yaşamamıştı, onunla bile... Hayır, artık Kevin’i düşünmeyecekti. Laurel ne olduğunu anlamadan bir de bakmıştı ki karavanın arkasında oturuyorlardı. Hamish köylü pazarında kek standı kurup kek satan, St. Austell’deki kadının adresini ve ismini bir kâğıda yazıyordu. Daha sonra Laurel’e baktı ve utangaç bir şekilde, “Bunun çok küstahça olduğunu biliyorum ama eğer, yani müsaitsen, oraya doğru gidiyorum,” dedi.

Ve sonra olan oldu. Birlikte St. Austell’e gittiler ve Hamish onu Emily Sparrow’la tanıştırdı, tıpkı söylediği gibi kafa kopartacak birisi değildi. Hamish, Laurel’e kek için gerekli malzemeleri almayı teklif etti. Böylece her salı Hamish seferlerini yaparken, o da kekini yapar ve çarşamba pazarında satılabilirdi. Bu kadar basit ve kolaydı işte. Laurel’in gözlerinde rahatlama gözyaşları vardı. Tamam, tam zamanlı bir

iş değildi ama en azından güzel bir başlangıçtı.

Bunu kutlamak için Stiller'ı sahilde uzun bir yürüyüşe çıkardılar. Sohbetleri bir kez bile kesintiye uğramadı. Laurel, Hamish'e Gavin'in ona kendisini sıkıcı biri olarak anlatıp anlatmadığını sorduğunda, Hamish mükemmel derecede dürüsttü. "Evet öyle dedi ama sen onun kız arkadaşlarını gördün mü? Mini-etek giyen fingirdek salaklar." Ürperti ile ekledi. "Gavin yeterince hoş bir adam, herkesin kendi zevki, o kadar. Ama kadın konusundaki zevkleri benim için işkencenin tanımı olabilir."

Üç saat sonra Hamish'in evine döndüler ve yorgunluktan bitkin Stiller'ı kulübesine bıraktılar. Laurel kulaklarını okşayıp görüşürüz dediğinde Stiller berrak kahverengi gözlerinin ardından öyle bir bakış attı ki, Laurel kendini şu sözleri söylerken buldu. "Dert etme oğlum. Yakında tekrar görüşeceğiz." Daha sonra bunun ne kadar cüretkâr görüldüğünü fark ettiği an sustu ve Hamish'in de bunu anlayıp anlamadığını görmek için onu hafifçe süzdü.

Hamish, "Umarım," dedi.

"Affedersin." Ginny laf arasına girdi, ardından da Carla atladı. "Sen köpeklerden nefret edersin."

Laurel bu karalamadan gerçekten yaralanmış gibi görünüyordu. "Etmiyorum."

"Ediyorsun. Bana tüm köpeklerin pis ve korkunç olduğunu söylemiştin." Kekin son dilimini suçlu hissederek yerken devam etti. "Tüm köpeklerin koktuğunu söyledin."

Laurel ona sanki bir deliymişçesine baktı. "Bazı köpeklerin koktuğunu söyledim. Stiller kokmuyor."

Bu o kadar yanlıştı ki Hamish bile özür dilercesine, "Biraz kokuyor," demişti.

“Neyse. Ben hiç de koktuğunu düşünmüyorum. Stiller mükemmel.”

Ginny artık bundan emindi. Aşk sadece kör etmiyor aynı zamanda koku alma yeteneğini de köreltiyordu.

51. Bölüm

“Gavin bunu duyana kadar bekle.” Hamish yolcu koltuğuna Laurel’i oturturken pencereden onları izlediler. Ginny mutfak masasında Carla’nın yanına oturdu. “Çekilmez bir adam olacak.”

“Bir değişiklik olmayacak o zaman.” Carla belli belirsiz gülümsedi. “Şaka yapıyorum. O nasıl?”

“Her zamanki gibi. Gavin asla değişmez.” Durdu. Ginny masanın üstündeki kek kırıntılarını parmağıyla topladı ve ağzına attı. “Senden ne haber?”

Bu ikisinin de beklediği şeydi. Carla gözle görülür bir biçimde kendini topladı.

“Bu hayatımın en büyük hatasıydı, yaptığım en kötü şeydi. Ve çok üzgünüm.” Gözleri birden doldu. “Ah Gin, üzgünüm. Seni çok özledim. Beni affedebilir misin?”

Asla ağladığı görülmeyen Carla’nın gözyaşları akıyordu. Yirmi dört saat önce imkânsız olan şey ansızın doğal olarak yapılması gereken şeye dönüşmüştü. Ayrıca, Ginny fark etti ki Lucy, Jem’i affedebildiyse, o da Carla için aynısını yapabilirdi.

Bazı adamlar en iyi arkadaşları kaybetmeye değmezdi.
Ve Perry Kennedy, ikisi için de bir kayıp değildi.

“Unuttum bile,” dedi Ginny ve birbirlerine sarıldılar.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim... Ah Tanrım. Sensizlik korkunç bir şeydi. Ölmüş birini aramak için telefonu eline alıp artık bunu yapamayacağını fark etmek gibiydi. Bunu kaç kez yaptığımı tahmin bile edemezsin.”

“Ben de.” Ginny’nin boğazına bir yumru oturmuştu. Son birkaç hafta çok da sakın değildi. “Şimdi anlat bakalım Perry ile aranda ne geçti? Onu terk mi ettin yoksa seni de mi aldattı?” Carla’yı bağışlamasına rağmen ikinci seçeneğin olmasını umuyordu. Azize gibi davranmak iyi hoştu da, bundan çok daha rahatlatıcı bir şey vardı: Kısasa kısas.

“İkisi de değil. Ona bebek istediğimi söyledim ve çekti gitti.”

Bebek kelimesi Ginny’ye bir darbe vurdu. Kendini toplayarak, inanamayarak sordu. “Bunu söylemene neden olan neydi?”

“Çünkü gerçekten istiyorum.”

“Ne?”

“Bebek istiyorum.”

Ginny başını salladı “Bu bir şaka mı?”

“Hayır! Hormonlarım bir anda patlama yaşadı. Bu şekilde oldu işte,” Carla parmaklarını şaklattı. “Ve bu fikir resmen beni ele geçirdi. Uzaylılar tarafından kaçırılmak gibiydi. Başka hiçbir şey düşünemedim. Uyuyamadım bile, hep bunu düşünmekle meşguldüm.” Masaya yaslandı ve güvenle anlatmaya devam etti. “Mükemmel bir ayakkabı görürsün hani, sabahın dördünde yola çıkıp Londra’ya gitmen ve mağazanın açılışına denk gelmen gerekse bile onu

alman gerektiğini bilirsin ya, bunun gibi bir şey işte.”

Ginny, bir keresinde televizyonda Magnum’un yeni bir çeşit dondurma çıkardığını görmüş, canı isteyince en yakın markete sürmüştü, hatta hepsi satılmıştı. Buna rağmen asla Carla’nın dediği gibi bir şeyi yapmaya girişmezdi.

“Ayakkabılar seni gece uykundan uyandırılmaz. Omzuna kusmaz. Ayakkabılardan sıkıldığında gider bir hayır kurumuna verirsin, buna sevinirler. Ama bir bebeği deneyip verdiğinde bundan nefret ederler.”

“Biliyorum, biliyorum.” Carla iç çekti ve yüzünü ellerine gömdü.

“Eee, sen Perry’ye çocuk istediğini söyledin ve?..”

“Panikledi. Artık güvende değildim. Ertesi gün dairesine gittiğimde gitmişti.” Zoraki gülümsedi. “Memnun olmalısın.”

“Hepimiz için memnunum. Sen nasıl hissediyorsun?” Çocuk düşkünlüğü ile savaşıyor ama anne olmayan Carla’nın fikirleri, çamurda bir timsah ile gürleşen Ann Widdecombe gibiydi. “Hâlâ bebek istiyor musun?”

“Birazcık. Bilmiyorum. Bazen istiyorum bazen de deli olup olmadığımı merak ediyorum. Dalgalar halinde gelip gidiyor.” Carla durumunu kabullenmişti. “Mantıklı düşündüğüm zaman bunun korkunç bir fikir olduğunu anlayabiliyorum.”

“Kararını verene kadar hiçbir şeye atlama.” Kek çoktan bitmişti ama Ginny hâlâ kutuda kalan birkaç kırıntıdan portakal kokusunu alabiliyordu. Kırıntıları da bitirirse Carla, Ginny’yi garipser miydi?

“Bebek bezleri büyük problem olabilir.” Carla kolay beğenmez tarzıyla burnun kıvırdı.

“Bebek bezleri lağım gibidir.”

“Ve bir de tatil olayı var. Yani, diyelim ki bir gece dışarı çıkıp eğlenmek istiyorsun? Bebeklerden çok iyi ayak bağı olur.”

“Olurlar.” Bir bardak portakal suyu iyi olabilirdi. “Ne yazık ki onları evde bırakamazsın, beşiklerine tıkamazsın.”

“Kesinlikle! Ben de öyle düşündüm! Ah, sen.” Carla onu eğlendirdiğini görünce zıpladı ve Ginny’ye bir kez daha sarıldı. “Tekrar eskisi gibi olduğumuza çok memnunum. Kutlama yapmalıyız. Dolapta şarap var mı?”

“Üzgünüm. Portakal suyu var.” Sevgi dolu meyveli portakal suyu, portakallı meyve suyu...

“Şarap yok mu? Bu korkunç! Derdin ne senin?” Carla o sırada ona inanmayarak dolabın kapağını açtı ve Ginny portakal suyu kutusunu görünce daha çok canı çekti. Ağzının suyu aktı desek yeridir.

“Boş ver, tamam. Benim evde var.” Dolabın kapağını kapatarak -bu Johnny Depp’in suratına kapıyı çarpmak gibiydi- “Eve gidip birkaç şişe kapıp geleceğim ve geçen zamanı güzelce telafi edeceğiz. İşte o zaman neyin olduğunu söylersin,” dedi.

“Dalga geçiyorsun.”

Ginny, “Hayır!” dedi.

“Aman Tanrım!”

“Biliyorum.”

Carla o kadar şok olmuştu ki, az kalsın şarabı pembe eteğine dökenecekti. “Ne yapacaksın peki?”

“Ah, bilmiyorum.” Ginny neredeyse boş olan büyük boy portakal suyu bardağını kavradı. “Her şey çok karışık.

Jem'in hamile olabileceği fikri beni deli etmişti. Onun yerine benim başıma geldi."

"Belki de bunu bilinçaltındaki bir amaç için yaptın." Carla yorumunu açıklamaya başladı. "Biliyorsun, Jem'i çok özledin. Belki de onun yerine yeni bir bebek koymak istedin."

"Bilinçli olarak yapmadım. Ayrıca o kadar sorumsuz değilim." Ginny karşı çıkarak başını salladı. O geceyi bin kez aklından geçirmişti. "Bir şeyler kullandık tamam mı? Ama lanet olası şey işe yaramamış."

"Peki, doğuracak mısınız?" Carla'nın bu konuda hiç pratiği yoktu.

Ginny'nin ise bu konuda pratiği vardı. "Ondan öylece kurtulamam."

"Finn'e söylemelisin."

"Bunu kesinlikle yapamam."

"Bak, biliyorum erkekler çok aptal," Carla devam etti. "Ama er ya da geç bunu fark edecektir."

Büyük boy portakal suyu mu yoksa Finn'in hamile olduğunu fark edecek olması mı onu rahatsız etti bilemedi. Derin derin nefes aldı. "Eğer restorandan ayrılmazsam."

"Ama bilmesi gerekiyor!"

"Finn'in bildiği kadarıyla bu hiçbir şey ifade etmeyen tek gecelik bir ilişkiydi. Tanrım." Ginny'nin yüzü kızardı, o geceyi hatırlamıştı. "Bana bir iyilik yapıyordu bile diyebiliriz. Şimdi Mae ve Tamsin var. Bu durum, ihtiyacı olan son şey, eminim." Carla'nın garip bir bakışla gözlerini diktiğini fark etti, kendini savunan bir tavırla "Sen ne düşünüyorsun?" dedi.

"İçinde bir bebek var!" Carla hayal âlemine yol alırken Ginny'nin karnını işaret etti. "Gerçek bir bebek! O doğdu-

ğunda onu istediğim kadar tutabilirim. Onunla oynayabilirim, konuşabilir... ve her şeyi yapabilirim.”

“Evet...”

“Bunun ne kadar mükemmel olduğunu görmüyor musun?” Carla bir zafer kazanmışçasına mırıldandı. “Artık, kendim için bir tane yapmakla uğraşmama gerek yok!”

Belki iyi olabilirdi. Carla’nın şarabın dördüncü bardağını içişini izlerken kuru kuru, “Yardımcı olduğum için çok mutlu oldum,” dedi.

52. Bölüm

Uydurma bir bahane olduğu çok belliydi ama kısa sürede yapabildiğinin en iyisi buydu. Finn, Ginny'nin evine doğru giderken kendini bir ergen gibi hissetti ama bu his pek de rahatlatıcı değildi.

Daha önce böyle bir şey gelmemişti başına. Restoranda onun yanında çalışmak yeterli gelmiyordu. Ginny'ye olan hisleri, kesinlikle onu bırakıp gitmeyi reddediyordu. Daha da kötüsü onun da kendisine karşı bir şey hissedip hissetmediğini bilememek onu kahrediyordu. Ancak sonunda kararını vermişti. Bir gelecekleri olması için en ufak bir şansı olup olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Ginny'nin evinin dışına park etti ki bunun riskli bir iş olduğunun farkındaydı. Tamsin'le içinde bulunduğu durum imkânsızdı, onu sevmediğini biliyordu. Burada hesaba katılacak tek kişi vardı: Mae. Onu seviyordu ve o bunların çok dışındaydı.

Kahretsin, kâbus gibi! Ama artık buradaydı ve Ginny'ye gerçeği söyleyecekti. Bir açık artırmada nadir bulunan bir

antikayı gözüne kestirirsin, ifadesiz bir surat ve apaçık bir ilgisizlik takınırın ama artırma başladığında er ya da geç bir ilgi göstermek durumunda kalırsın, bu durum tıpkı onun gibiydi. Sıra ona geldiğinde suratına karşı gülüp de fol diyebilirdi. Ya da evet diyebilirdi.

Her iki şekilde de en azından bilememe durumu ortadan kalkacaktı.

Tamam, işte başlıyoruz. Finn arabanın motorunu durdurdu ve yolcu koltuğundaki hırkaya uzandı. Midesi iki büklümdü, ağzı kuruydu ve hayatının en riskli teklifini yapmak üzereydi.

Zili çaldı ve buzlu camdan bir pembeliğin kapıya yaklaşmasını izledi. Ginny'nin sabahlığını tanıırken onu çıplak hayal etti ama sonra hemen vazgeçti.

Baştan çıkaran kader!

Sonra kapı açıldı. Aman Tanrım!

"Hey Finn. Seni gördüğüme sevindim!"

Tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Finn kendini Gavin Holland'ın neşe dolu tokalaşmasına eşlik ederken buldu. Ginny'yi Gavin ile karıştırmak yeterince korkunç değilmiş gibi, pembe, dantelli bir sabahlık giymiş, kıllı göğsü görünen bir adamla konuşmak zorundaydı.

"Elbise için pardon. Az önce duş aldım da." Gavin tamamen ilgisizdi, neşeyle sordu. "Eee, seni buraya getiren nedir?"

Tanrı'ya şükür, sahte özrünü de diledi. Finn soluk yeşil angora yünü hırkayı uzattı ve Gavin'in çıplak ayaklarına bakmamaya çalışarak "Eee... Ginny bunu öğlen unutmuş. Geçiyordum ve belki ihtiyacı olabilir diye getireyim dedim. Buralarda mı?"

“Yukarıda. Banyo yapıyor. Bu akşam yemeğe gidiyoruz.”

Gidiyoruz? Yanlış anlamış olmayı umdu. Finn doğal görünmeye çalışarak “Geçen sefer restorana birlikte geldiğin kızla mı gidiyorsun? Neydi adı? Cleo?” diye sordu.

“Hayır, hayır, o çoktan tarih oldu. Sürtük günlerim bitti artık, geçtiğim yollardaki hataları görebiliyorum.”

“Ah.” Ginny yukarıda banyodaydı ve onunla daima arkadaş kalmayı başarmış eski kocası onun pembe sabahlığını giyiyordu ve yolundaki hatalarını gördüğünü söylüyordu. Akşam yemeğine birlikte gidiyorlardı. Kahretsin, bunun neresini yanlış anlayabilirdi ki? Bu beklenmedik haberi sindirdi ve sesinin nasıl bu kadar normal çıktığına kendi de şaşırarak “Ginny bundan hiç bahsetmedi,” dedi.

“Tipik kadın, bunun devam edeceğinden emin değil. Önceden onun beğenisi için çoğu zaman saygınlığımı hiçe sayardım ama onun hatalı olduğunu kanıtlamak için çalışıyorum. Hatamı anlamam zaman aldı ama bu sefer her şey çok daha güzel olacak, biliyorum.” Gavin durdu, gözleri parlıyordu. “Bu nihayet düzgün bir şey yapmam için bana verilen son şans ve ben bunu boşa harcamayacağım. O ufak tatlı yaratıklar çok tatlılar ama bazen yaşlılar... Bilirsin... Daha üstün oluyor.” Sırıtarak ekledi. “Ve ona yaşlı dediğimi duysa kafamı koparır.”

“Haklısın.” Finn’in aklı başka yerdeydi. “Bu mükemmel.” Yalan söyledi. “İkiniz adına da çok sevindim.”

Ve sonra, Gavin’in o kıymet bilmez başını koparmamak için orayı terk etti.

Ginny bir havluya sarılı olarak, banyodan titreye titreye çıktı.

“Banyomu kullanabilirsin derken tüm sıcak suyum kullanabilirsin dememiştim. Banyo buz gibi.”

“Üzgünüm.” Şofbeni bozulan Gavin merdivenin başında göründü “Her neyse, nasıl görünüyorsun?”

Yumuşadı çünkü son birkaç haftadır Gavin’deki değişiklik akıl almazdı. Bunun devam edip etmeyeceği kesin değildi -Ginny’nin şahsi fikri, en fazla iki ay sürerdi- ama Bev için kesinlikle çaba harcıyordu.

“Çok yakışıklı. Aşırı büyümüş bir çeşit kabak gibi.”

“Eğlencelisin. Bazen seni neden boşadığımı düşünüyorum. Sonra hatırlıyorum.”

“Ben seni boşadım,” dedi Ginny sertçe. “Sıcak su emici-si. Ama gömleğini sevdim.”

Gavin memnun bir şekilde bu gece için özel olarak aldığı gösterişli, koyu mavi gömleğinin kollarını düzeltti. Sahip olduğu en sade ve şık şey buydu.

“Bev, mavi benim rengim dedi.”

“Bev onu dedi, Bev bunu dedi.” Ginny takılıyordu çünkü Gavin öylesine âşıktı ki her diyaloga onun adını iliş-tirmek istiyordu. “Kapıdaki kimdi?”

Gavin koridor aynasında gösterişli haline hayranlıkla bakmakla meşguldü. “Ne? Ah, Finn’di. Restoranda unuttuğun hırkayı bıraktı. Daha hazır değil misin? Bev birazdan burada olur.”

Exeter’deki bir iş görüşmesinin ardından, üçü birden yemeğe çıkmadan önce Bev doğruca ona gelecekti. Ginny, “Yancı gibi hissetmeyeceğime eminsin değil mi?” dedi.

“Tabii ki. Mükemmel zaman geçireceğiz.”

“Çifte kumrular gibi takılmayacaksınız o zaman. Söz vermen gerek.”

“Ellerim hep masanın üzerinde kalacak.” Bu esnada göstermek amacıyla ellerini sağa sola oynattı. “Ama şunu hatırlatayım, diğer uzuvlar için söz veremem.”

Ginny, Gavin’e canlı bir kahkaha atıp eliyle zafer işareti yaptıktan sonra ıslak saçını açarak yatak odasına doğru ilerledi. Eski kocası âşık olmuştu -tekrar- ama bu onun suçu değildi, kıskançtı. Aklına ayarını bozan Finn konusu gele- ne kadar gecenin tadını çıkarabilirdi. Üç kişilik bir masada oturmak kendi çapında güzeldi ama hayatını daha farklı yapabilse, kendine ait başka birine sahip olmayı ve onu bu masanın dördüncü üyesi yapmayı isterdi. Ne kadar da güzel olurdu.

53. Bölüm

GINNYY ne kaçırdığını bilmiyordu. Carla buz gibi Moët'ini içerken, Lawrance'ın sanatını onun saçları üzerinde nasıl ustaca icra ettiğini izledi. Yaptıklarından dolayı aralarının tekrar düzelmesi Carla'ya hâlâ umutsuz gibi görünüyordu. Ginny'yi, Lawrance'a getirip hayatının en iyi saç kesimini yaptırmasını ve en iyi muamelesini görmesini istiyordu. Onu ikna etmek için elinden geleni yaptı.

Ama Ginny, gözlerini kâküllerinin arkasından kırptıyordu. Yeni bir randevu ayarlamak için -her zamanki gibisabırsızlanıyordu. Mutfak makasını aldı, banyoya gitti ve her zaman kullandığı kırp ve kes taktığını uyguladı. Sinir bozucu bir şekilde, saçları eskisinden güzel görünüyordu.

"Gördün mü?" Ginny, tarz olmayan tarzını göstermek için kendi etrafında mutlulukla döndü. "Bak seni bir sürü masraftan kurtardım."

Hüsrana uğramıştı, nasıl hissettiğini anlatmaya başlamadı. "Ama bunu Lawrance'ın yaptığını düşünsene, ne kadar harika olur."

Ginny pişman değildi ve Carla pes etmişti. Ginny'nin bilmediği, Lawrence'a gitmek, mükemmel bir saçtan çok daha fazlasıydı. Onun tek kişilik ufak salonu, muhtemelen dünyadaki favori mekânıydı, gül pembesi ve ana rahmi benzeri bir salon. Lawrence aynı zamanda bir psikiyatrist, terapist ve danışmandı. Ona her şeyi söyleyebilirdin, asla şaşırmazdı. Konuşmayı sever ama asla dedikodu yapmazdı. Bir zamanlar çocuklarıyla evliydi. Şimdi ise ellili yaşların başında bir geydi ve Bob isminde bir polis ile yaşıyordu. Lawrence, eğlenceli ve bilgeydi, herkes tarafından tapılan bir stilistti. Bir adamdan daha ne istenilebilir ki?

En güzeli de şampanya ikram etmesiydi. Ah, evet, Ginny kesinlikle ne kaçırdığının farkında değildi.

"Onsuz daha iyi olacaksın hayatım," dedi. "Böyle adamlar... Bunlar mükemmel kalp kırarlar, bana inan. Çocuğun olsaydı ondan nasıl bir baba olurdu ki?"

"Bunu biliyorum. Sadece bebek fikriyle dolup taşmıştım." Carla şampanyadan bir yudum daha aldı. "Sadece çocuk istedim, benimle aynı fikirde olmayacağı aklıma gelmedi."

"Çoğu erkeğin fikri bu değildir. Bizim ikinciden sonra Linda üçüncüyü istemişti ama ben pek hevesli değildim." Aynadan, makasını Carla'ya doğru sallarken başını salladı ve kederli bir biçimde "Sana söylüyorum, hormonları kaynayan bir kadınla tartışma, asla kazanamazsın," dedi.

Carla üç çocukları olduğunu biliyordu, hepsi büyümüş-tü ve Lawrence hepsine çok yakındı. "Peki Linda senin fikrini nasıl değiştirdi?"

"Oldu bitti. Bana söylemeden hapları kullanmayı bıraktı. Ah, hayatım, sen çok yaşa emi, çok şaşırmış görünüyor-

sun.” Lawrence kıkırdadı. “Bu oyunda yenisin. Kadınlar böyle yapar.”

“Peki onu terk etmeyeceğini nereden biliyordu?” Perry’nin kayboluşundan önce Carla, daima dürüstlüğüyle övünürdü. Planlarından ona bahsetmemek aklına gelmemiştii bile.

“Çocuklarımı çok severim. Linda bunu biliyordu, bu fikre alışkındım yani ve tabii ki o haklıydı. Kimse yeni şeylere hemen hazır olmazdı ki!” Lawrence, Carla’nın bardağına iki parmak daha şampanya doldurdu ve kalanının hepsini saçlarını boyatan kızın önündeki bardağı boşalttı.

Kız eğlenerek “Peki bunlar en sonunda işe yaradı mı?” diye sordu.

“Bu gece ne yapıyorum diye bir sor bakalım?”

Carla neşeyle ona baktı ve “Bu gece ne yapıyorsun?” diye sordu.

“İki torunuma bakıcılık yapacağım. En küçük kızımın çocukları.” Yüzünde gurur vardı. “Dünyadaki en iyi aileye sahibim. Onlarsız bir hayat düşünemiyorum.”

“Ah Tanrım,” dedi Carla. “Tekrar bebek istememe neden oluyorsun.”

“Ama bu sefer daha iyi bir herif seç.” Lawrence ona doğru parmağını salladı. “İlk başta, çocuklardan nefret etmeyen bir adam olsun.”

“Sonra? Oluruna bırak?”

“Hayatım, kesinlikle. Ama düzgün bir şekilde.”

Şampanyadan çakırkeyif olan Carla, Lawrence’ın diğer müşterisine doğru sırtıttı. “O zaman spiralimi çıkartmak için randevu aldığımı duyurmak, muhtemelen akıllıca bir hareket değildi.”

Diğer kadın ile Lawrence korkuya birbirlerine baktı, şok olmuşlardı ama daha sonra birden kahkahayı patlattılar.

Carla, “Memnun olacağını düşünmüştüm!” dedi.

“Ne acemi ama.” Lawrence, şefkatle Carla’nın omzunu okşadı. “Bir dahaki sefer hile yapma aşaması. Unutma, sen kadınsın. İpler senin elinde.”

“Kondom hariç.” Carla surat astı. “Bu konuda pek bir şey yapamıyorsun.”

“Evet yapabilirsin.” Diğer kadın göz kırptı. “Basit. Sadece dikkat çekmeyecek bir şey yapman gerek.”

Carla bardağına doğru pofurdadı. İşte bu yüzden buraya gelmeyi seviyordu. “Hadi ama! Yani diyorsun ki, yarıya kadar çıkar sonra ondan bundan fark etmemesini bekle!”

“Nişanlıma bir bebek daha istediğimi söylediğimde bunun için çok erken olduğunu söyledi.” Kadın, Lawrence’ı işaret etti. “Ama hormonlarım dağılmıştı, biliyordum, bir çocuk daha istiyordum. Sonra bir iğne aldım ve kutudaki tüm kondomları deldim.” Gülümsedi. “Yirmi dördünü de.”

Carla neşeyle ellerini çırpı. Bunu hiç düşünmemişti. “Ve bunu anlamadı mı?”

“Örgü şişi kullanmadım. Şu otellerin dikiş takımında olan ufak iğnelerden kullandım. Sonra paketteki deliği elimle düzleştirdim ve görülmesi imkânsızdı.” Daha da detaya inerek devam etti. “Güven bana. O an kondoma uzanan bir adam, onu mikroskop altında inceleyemez.”

“İşe yarıyor mu?” Carla büyülenmişti.

Kadın boştaki elini salladı ve alaycı bir şekilde “İşler değişti artık. Nasıl olduğunu bilirsin ama kesinlikle işe yarayabilirdi.”

Yarayabilir. Carla böylesine bir hile karşısında hayrete

düşmüştü ama bu karşı konulamaz annelik ve doğurma dürtüsü konusunda yalnız olmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Ayrıca bu kadının çocuğu vardı ama kendini salmamış ve kesinlikle beğeni toplamıştı. Mükemmel bir görünümü vardı. Şık ve pahalı kıyafetler giymişti.

“Aynen. İşte bitti.” Lawrence kesmeyi bıraktı ve makasını havalı bir edayla indirdi. “Şimdi bana on dakika ver, şu boyama işleriyle ilgilenip geleceğim ve fön çekeceğim. Burada senin seveceğin bir şey var.” Carla’nın eline parlak bir dergi tutuşturup devam etti. “İrlandalı bir kadın bebeğini evlatlık vermiş, yirmi yıl sonra kızı onu bulmuş. Ama annesinin sayılı günleri kalmış. Kalbini acıtacak.”

Carla dergiyi aldı. Üzerine bir yığın dergi yıkan kuaförlerden farklı olarak Lawrence onları önce bizzat kendisi inceler ve müşterileri için özel olarak seçerdi. O eski, duygusal konuları sever ve herkesin sevdiğini bilirdi.

Lawrence, Carla kendini dergiye kaptırırken diğer müşterisini musluğun altına götürüp düzinelerce balyajı saçlarından çıkarmaya başladı. Çok acıklıydı, o kadar acıklıydı ki yanındaki kızın telefonunun çaldığını güç bela duydu. Tanrım, düşünsene, kanserden ölüyorsun ve ölmeden önce son bir kez de olsa yıllardır kayıp olan kızını tekrar görmek istiyorsun ama buna şansın olduğunu bilmiyorsun. Sonra bir gün kapı çalıyor ve hasta yatağından kimin geldiğine bakmak için doğruluyorsun...

“Ah, merhaba. Mesajımı almışsın! Nasılsın, neler yaptın bu kadar zamandır?” Kızın sesi işleviydi, evde kalmış teyzesi ile konuşmuyordu. Carla dergiye odaklanmak için kızı susturmayı denerdi. Hikâye çok sarmıştı.

“Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki? Her şey mükem-

mel. Düşündüm ki, buluşabiliriz, hafta sonu Londra'da olacağım nihayet.”

Kesinlikle çok hevesli biriydi. Carla okumaya devam etti.

“Kesinlikle. Bu bir çıkma teklifi.” Kadın zafer kazanmış bir havayla devam etti. “Senin de isteyeceğini biliyordum. Mae’yi getireyim mi? Ha, ben de öyle düşünmüştüm! Hayır, hayır sıkıntı yok. Onu burada bırakacağım. Tanrı biliyor ya, birkaç gün izni hak ettim. Ne giymemi istiyorsun?” Durdu ve onun cevabına karşılık büyük bir kahkaha attı. “Neden bunu duyduğuma şaşırmadım?”

Carla kaşlarını çatı. Dergiye odaklanmak için elinden geleni yapıyordu ama beyninin bir kısmı, duyduğu tek taraflı telefon konuşmasını dinlemeden duramıyordu.

Kadın Mae mi dedi? Dediye de neden tanıdık gelmişti?
Mae, Mae. . .

Carla dondu ve en sonunda hatırladı.

Kahretsin. Mae.

54. Bölüm

Çok hareketli bir sabah geçiriyordu. Laurel'den ayrılmıştı ve şimdi de bu. Ginny direksiyonun üzerinde parmaklarıyla ritim tutup yeni kesilmiş çimenleri koklarken, iki araç sürücüsü aracın kazalı bölgelerini göstererek birbirlerine bağıyordu. Kimse yaralanmamıştı, ufak bir kazaydı ama yolu kapatmışlardı ve Ginny işe geç kalacaktı.

Kimin aklına gelirdi? Laurel gerçekten taşınmıştı, hem de Dan'ın yanına. Hayır, hayır Karavan Dan değil; ona Hamish demeye alışmıştı. Bu bir ispat değil mi? Gavin'in büyükannesinin hep dediği gibi, her kör satıcının total bir alıcısı vardı. Ve Hamish de Laurel'in total alıcısıydı. Birlikte mükemmellerdi. Birbirlerine âşıklardı ve birbirlerine o kadar yaklaşıyorlardı ki bu kadar kısa zaman sonra Dan'ın ufak çiftlik evinde birlikte yaşamaları hiç garip görünmüyordu. Ayrıca, gürültülü ve kötü kokulu Stiller ile Laurel'in arasından su sızmiyordu.

Hamish bu sabah durmadan konuşarak sevgi dolu tavırlarla Laurel'in ona verdiği eşyaları karavanına yükledi.

Ginny yarı suçlu, yarı rahatlamış biçimde Laurel'e sarıldı ve onlara el salladı. Laurel'in mutlu olması ve onların birbirlerine kavuşmaları, hafif bir kıskançlıkla birlikte Ginny'yi çok mutlu etmişti. Laurel'i çok özlemeyebilirdi ama yaptığı pastaları özleyeceği kesindi.

Bir diğer sürücü daha sabırsızlanınca, Ginny arkasında bir korna çaldığını duydu. Bir kapı kapandı ve bir kadın bağırdı "Hey! Şu arabaları yoldan çekin!"

İki adam da kadını görmezden gelerek tartışmaya devam etti. Ginny, rahatsız edici yüksek topukların sesini duydu. Hemen ardından kadın, Ginny'nin aracının camında belirdi. "Burada bu heriflerin kavgasını izleyerek bir saat daha geçiremem. Bana yardım edersen şu Renault'yu yoldan çekebiliriz."

Ginny daha önce araçların bu şekilde hareket ettirildiğini görmüştü; bu yorucu bir işti. Bunu yaparsa çocuğunu düşürebilirdi ve bu dünyadaki en kötü şey olmazdı. Birkaç saniyeliğine bunu aklından geçirdi. Bu, tüm sorunlarından kurtulmasını sağlayabilecek bir imkândı.

Ama böyle bir seçenek olamazdı. Kadına baktı ve "Üzgünüm. Hamileyim," dedi.

Tanrım, bu kelimeleri bir yabancıya söylemek eğlenceliydi. Sanki gerçekten öyleymiş gibiydi.

Lanet olsun, gerçekten öyleydi. Bebeği olacaktı.

"Ah." Kadın hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bir saniye." Ginny kapıyı açtı, dışarı çıktı ve tartışan adamlara doğru ilerledi. "Merhaba, buradan geçmemiz gerekiyor. Eğer araçlarınızı hareket ettirmezseniz biz yapmak zorunda kalacağız. Ama ben birazcık hamileyim, o yüzden siz yaparsanız daha iyi olur."

İki adamdan dövmeli, saçları sıfıra vurulmuş ve genç olanı döndü ve onu baştan ayağa süzdü. En sonunda kabullenir bir şekilde iç çekerek “Tıpkı karımın bulaşıktan kaçmaya çalıştığı zamanki gibi konuştun,” dedi.

Ginny, Penhaligons’un garajına doğru yavaşlarken telefonu çaldı. Bir Range Rover ve Datsun’nun arasına park etmişti. Telefonu cevapladı. Carla.

“Selam. Çabuk söyle.”

“Başın belada olduğunda hep böyle yaparsın.”

“İşe geç kaldım.”

“Boş ver.” Carla neşeliydi. “Duymaktan hoşlanacağın birkaç şey öğrendim.”

“Ne tarz şeyler?” Ginny aceleyle aracından indi, restoran bugün öğle yemeği için tamamen dolu olacaktı.

“Tamam. Bir, sanırım nasıl hamile kaldığını biliyorum.”

“Carla, ben de okulda biyoloji öğrendim. Nasıl olduğunu biliyorum.”

“Beni dinleyecek misin? Tamsin, Mae olduktan sonra başka bir çocuk daha istemiş. Sanırım Mae’nin Finn’den olduğuna emin değildi ve bu kez kesinlikle Finn’den olan bir çocuk istiyordu.”

“Ne? Ne?” Kafası karışmıştı, Ginny, çakılların üstünde yürümeyi kesti.

“Ama Finn bir tane daha istemiyordu, bu biraz sancılı olurdu.” Carla jet hızında devam etti. “Bu yüzden Tamsin, onun kondomlarını sabote etmiş, her birine delik açmış. Daha sonra şu İtalyan-milyonerle ilişkileri başlayınca Londra’ya kaçtı bildiğin gibi ama kondom olayını Finn’e söylemeyi unutmuş.”

Ginny restoranın kapısı açılınca kaşlarını çatı. “Carla, bunlar hep rüyada mı oldu?”

“Hayır! Gerçek! Ve o bu öğleden sonrası için alışverişte olacak, ortalık temiz, istersen kontrol etmeye gidebilirsin. Artık spiral taktırmış, yani kondomları her nerde saklıyorsa halen orada olabilir.”

Finn bir elinde Mae, öteki tarafta ise kucak dolusu dosya ile kapı girişinde dikiliyordu. “Ginny, geç kaldın.”

Onları nerede sakladığını biliyorum.

“Üzgünüm, üzgünüm. Önümde iki araç kaza yaptı ve yol kapandı.”

“Ama Gin, hepsi bu değil. Daha neler olduğunu tahmin edemezsin. Hadi ama, mağazada müşteriler bekliyor ve ben Sotheby ile telefon konuşması yapmalıyım.”

“Braaa braaaa!” Mae elini emir verir gibi havada çılgınca salladı.

“Gitmem gerek.” Ginny telefona doğru fısıldadı.

“Hayır! Yapamazsın. Biraz daha bekle...”

“İşten atılana kadar mı bekleyeyim?” Finn’in dikkatli bakışlarını fark ederek aceleyle, “Seni sonra ararım,” dedi ve Carla’nın ciyaklamasını yarıda kesti.

Finn, Ginny yanından geçerken ona dokundu ve “İyi misin?” dedi.

Ah Tanrım, ona dokunmak zorunda mıydı? “Tabii ki! Neden olmayayım?”

“Biraz solgun görünüyorsun.”

“İyiyim.” En azından trafik ışığı gibi kızarmaktan daha iyiydi.

Kahretsin, böyle mi olmuştu? Gerçekten mi?

Mae çıplak ayağı ile Finn’in pantolonla örtülü kalçasını

tekmeledi ve neşeli neşeli çılgılık attı. “Braaaabraaaaa.”

Bu iyi değildi, onları nerede sakladığını biliyordu ve Carla’nın haklı olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Restorandaki öğle yemeği servisi haftalar gibi gelmişti. Ginny antika merkezinin girişine doğru pusuda bekledi ve kendini göstermeye çalışarak kapıdaki delikten bakıp Finn’in birkaç müşteri ile meşgul olduğunu görene kadar bekledi.

Ginny içeri girdiğinde Finn durakladı ve sorgularcasına baktı.

“Üzgünüm Myrtle ve yavruları için birkaç şey getirmiştim, meşgul olduğunuzu görmedim... Önemli değil... ben...”

“Ön kapıya bırakabilirsin,” dedi. “Daha sonra alırım.”

Hayıııııııııı, Ginny, mutfaktan aşırıldığı streç filme sarılmış tütsülenmiş somon dilimlerini kucakladı. Müzik kutusunda Eurythmics çalışıyordu. Şarkıda, “Sana yalan mı söyleyeyim?” diyordu.

“Ya da,” Finn birkaç saniye düşünüp devam etti. “Eğer onları görmek istiyorsan malzemeleri kendin de götürebilirsin.”

Eveeeeeeeet. Ginny rahatladı ve “Teşekkürler, öyle yapacağım. Sadece beş dakikalığına.”

Ama her şeyin bir sırası vardı. Önce merdivenlerden çıktı sola döndü ve yatak odasına ilerledi.

Ah Tanrım, bu çılgıncaydı. Tamsin kondomları sabote etmiş olsa da olmasa da sonuç ortadaydı. Ama gerçeği öğrenme sorumluluğu onun elindeydi. Nefes nefese, yatakta Finn’in yattığı taraftaki dolabın en üst çekmecesini açtı. Arkada, içinden paketler taşan bir kutu vardı, eski kemerlerin arasında kibrit kutuları, kalemler, kalemtırışlar, yüzme gözlükleri ve güneş gözlükleri vardı. Avuç dolusu

paketleri incelerken fark etti ki, yatak odası doğru düzgün görebilmek için çok karanlıktı ve ışığı açmak çok riskliydi. Kedilerin heyecanlı ciyaklamalarını duymazdan gelerek çekmeceyi kapattı ve aceleyle oturma odasına ilerledi. Tamam, büyük bir cam iş görürdü. Ginny ilk paketi ışığa doğru tuttu, elleri plastik kaplı pakette gezinirken titriyordu. Tanrım, kalbi çok hızlı atıyordu.

“Ov!” omzuna bir şey çarptığında elinde olmadan bir çığlık attı. Kondom paketi elinden uçtu ve Ginny telaşla etrafında döndü. Kahrolası Myrtle, ne ürkütücü bir hayvandı! Likralı bluzuna takılan Myrtle’in tırnaklarından kurtulduktan sonra kondom paketini almak için etrafına bakındı.

Lanet olsun, neredeydi bu? Ginny paketi çaresizce aradı. sonunda onu buldu ama asla ulaşamayacak bir yerdeydi, cilalı meşe kaplamasının arasındaki derin boşluğa düşmüştü. Havaya beş yüz kondom atsan bir tanesi o boşluğa düşmezdi. Ve onu orada bırakamazdı, bu çok saçma olurdu.

Tamam, düşün, düşün! Geride kalan kondomları sütyenine doldurarak mutfığa koştu, çekmeceyi açtı. Bıçak? Çatal? İkisini de kaparak oturma odasına döndü ve camın önünde dizlerinin üstüne çöktü. Yer kaplamaları mükemmel bir şekilde cila ve balmumu kokuyordu ama şimdi bununla zaman kaybedemezdi. Bıçak işe yaramamıştı, çatal da çok farklı değildi. Kahretsin, neden bu paketler bu kadar kaygandı ki? Bu fazla pişmiş spagettiye almaya çalışmak gibiydi. Ve boşluğa tekrar düştükçe, elleri daha çok titriyor ve avuç içleri terliyordu.

Tamam, derin nefes al ve tekrar dene, bu sefer...

“Ginny, ne yapıyorsun?”

55. Bölüm

Ginny elinde çatal bıçakla donup kalmıştı. Yavaşça, çok yavaşça, omzunun üstünden baktı, Finn haklıydı, ne yapıyordu?

“Ögle yemeği için tahta mı yiyorsun?” dedi

“Eee... şeyy...” Bu iyi değildi. Odaya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Finn eli kalçasında durdu, aşağı baktı. Uzandı, Ginny’nin elindeki çatalı kaptı, eğildi ve kondom paketini tek bir hamlede ustaca çekip aldı.

Standart.

“Tamam. Teşekkürler.” Ginny paketi aldı ve “Bunun için üzgünüm! Myrtle üzerime atladı ve ben... sıçradım... cebimden fırladı gitti ve tabii ki bunu burada bırakamazdım,” dedi.

Finn kaşlarını çatı. “Bu senin cebinden mi düştü?”

“Evet!”

“Pantolonunun cebinden mi?”

Kahretsin, üzerinde cebi olan başka bir şey yoktu ki.

Ginny sıkıntı ile düşünürken, Finn hemen döneceğine dair bir işaret yaptı. Huzursuz bir otuz saniye bekleyişin sonunda yatak odasından döndü ve “Ne kadar garip, sana yemin edebilirim ki benim de yatağımın yanındaki çekmecede bir kutu dolusu kondom vardı ve şimdi hiçbirisi yok. Hepsi gitmiş.”

Ginny’nin ağzı kum gibi kuruydu. Tamam, şimdi burada, aklanma şansı vardı, her şeyi açıklayabilirdi, Finn’e hamile olduğunu söyleyebilirdi...

“O ses de ne?” Finn dikkatle dinliyordu.

Ginny göğüs kafesinin hızlıca kalkıp indiğinin farkında olarak “Benim nefesim,” dedi.

“Şu çıtırtıyı diyorum.”

“Duyamıyorum.” Nefes almayı tamamen bırakmayı denedi.

“Bir çeşit plastiğimsi ses bir de bazen hışırtı geliyor...” Finn’in bakışları, onun göğsüne sabitlenmişti. “Bir tarafın komik duruyor.”

Ginny aşağı baktı. Sağ göğsü normaldi. Sol göğsü ise Noel çuvalını andırıyordu. Tıpkı şey gibi duruyordu... Bir avuç dolusu kondomu sütyenine tıkmış gibi. Yavaşça likralı bluzunun v yakasına uzandı ve paketleri dışarı çıkardı “Üzgünüm.”

Finn saçma bir bakış attı. Doğrusu onu suçlayamazdı.

“Anlamadım. Markete gidip kendine alamadın mı? Ya da Gavin’den bunu yapmasını isteyemedin mi?”

Kesinlikle, kesinlikle ona söyleme zamanı gelmişti. Heyecanlandı ve başlamak için bir yol aradı. “Bak, açıklayabilirim bunu yapmamın sebebi...” dedi.

Finn, Ginny’nin sesi kısılınca, “Devam et,” dedi.

Ama bu iyi değildi. Camın önünde durduğu yerden bir aracın otoparka girdiğini gördü. Başını salladı. “Tamsin döndü.”

Finn içini çekerek elindeki kondomlara baktı ve “Bunları çekmeceye tekrar koysam iyi olacak,” dedi.

Ginny cesaretini topladı. Küçümsenmeye bu kadar dayanabilmişti. Birazcık daha olsa ne olurdu ki? Finn arkasını döndüğünde boğazını temizleyerek “Bir tane alabilir miyim?” dedi.

Finn durdu. “Pardon?”

Duydun işte. “Bir tane... ödünç verir misin? Tamam ödünç verme.” Ginny, Finn kaşlarını aniden çatınca sözlerini düzeltti. “Ama sana yenisini alacağım.”

“Bir tane yetecek mi?” Sesinde kesinlikle kinayeli bir ton vardı.

Bu neydi şimdi? “Tamam iki olsun.” Ah Tanrım, bu doğmamış çocuğunun babası ile yapılabilecek çok entere-san bir konuşmaydı.

Finn tek bir kelime daha etmeden, Ginny’nin uzanmış eline iki tane kondom bırakıp yatak odasına yöneldi. Finn, Tamsin merdivenlerden yukarı koşarken dışarı fırladı. Ginny, pantolonunun cebine iki tane kondom sıkıştırılmış şekilde -onları nükleer bir patlama haricinde bir şeyin hareket ettiremeyeceğini bilmek rahatlatıcıydı- aceleyle konuştu “Selam! Saçını yaptırmışsın. Harika görünüyor.”

“Biliyorum.” Tamsin kendini beğenmişçesine, bir ayna kadar parlak kestane kahverengisi saçlarını geriye attı “Burada ne yapıyorsun?”

Ben de tam Finn’e ondan hamile olduğumu söyleyecektim.

Bu muhtemelen Tamsin'in de dikkatini çekmişti ama Ginny kendisini bunu söylemeye ikna edemedi. "Myrtle için biraz yiyecek getirmiştım."

Ölümcül pençeleri olan, huysuz Myrtle bunu hak etmemiştir.

"Ne, onları mı getirdin?" Tamsin, camın önündeki açılmamış, streç filmli parçaya göz attı.

"Ve önümüzdeki haftanın vardiya planını Finn ile konuşmam gerekiyor."

"Heyecan verici." Tamsin ilgisini kaybederek kucak dolusu parlak poşeti Finn'e doğru salladı. "Hayatım, neler aldım neler. Çok güzel zaman geçirdim. Mae nerede?"

"Martha onu bebek arabası ile birkaç saatliğine dışarı çıkardı. Biz biraz yoğunduk da."

Finn onu suçlu hissettirmek istedi ama Tamsin'e bunlar vızılı geliyordu.

"Mükemmel. Belki bu hafta sonu için de bakıcılık yapmak ister. Arkadaşım Zoe birkaç gün birlikte takılmaya davet etti." Saçları biraz daha sallandı. Tamsin elindeki çantaları yere bıraktı ve onları kurcalamaya başladı. "Sana harika bir gömlek aldım... Bekle, burada bir yerlerde olacak."

Ginny, Tamsin gömleği bulup Finn'e denemesi için vermeden, özürlerini ileterek odadan ayrıldı.

"Gelmen sanki yıllarca sürdü." Carla, Ginny eve geldikten milisaniyeler sonra evden dışarı fırladı.

Güneş gören mutfakta, ikisi de kondomu cama doğru tutuyordu.

Carla "Üç delik var," diye heceledi.

"Bunda dört tane var." İğne izleri çıplak gözle kesinlik-

le görülemiyordu ama parmaklarını plastik kabın üzerinde yeterince gezdirirsen onları hissedebiliyordun. Ama çok odaklanman gerekiyordu. Finn'in delikleri fark etmediğine şüphe yoktu.

"İşte budur. Artık biliyorsun."

"Tamsin beni hamile bıraktı." Ginny surat astı. "Dünya Haberler'inin manşetleri gibi; hepsi lezbiyenlerle ve onların damlalıklarıyla ilgili."

"Her neyse." Carla, hesabı alan bir tezgâhtar gibi aceleyle devam etti. "Daha diğer şeyleri duymadın. Bu hafta sonu Londra'ya gidiyor."

"Biliyorum, arkadaşı Zoe'yi görmeye gidiyor. Finn'e söylediğinde oradaydım."

"Hımmm. Buluşmayı ayarlarken oradaydım." Bilmiş bir gülüş, Carla'nın mükemmel derecede güzel rujlu dudaklarının etrafında gezindi. "Sana şöyle anlatayım: Eğer telefonda konuştuğu kişi kadınsa, ben de bir muzum."

Restoranda yoğun bir gece daha. Ginny olanları bu akşam söylemek istemiyordu ama Finn sanki bunu yapması için onu feci şekilde ayartıyordu. Son iki saattir ona saygısız davranıyor ve uzaktan pis bakışlar atıyordu. Dikkat dağıtıcı ve kırıcıydı. Kalem bittiğinde yenisini almak için ofise gitti ve dönerken Finn onu koridorda durdurdu.

"Üzgünüm, ofiste ekstra kondom bulundurmuyoruz." Modu daha iyi olsa bu şakası kulağa neşeli ve hatta eğlenceli bile gelebilirdi. Ama tavrı ve ruh hali hiç iyi değildi dolayısıyla bu durum da eğlenceli olmaktan çok uzaktı.

"Kalemim bitti." Ginny yeni kalem uzattı. "Kontrol etmek istiyorsan biten kalem çöpte. Ayrıca, bunun için

üzgün olduğumu daha önce söyledim.” Derin nefes aldı “Bak, seninle hâlâ... kondomlar hakkında konuşmam gerekiyor.”

Finn’in çenesi kasılmıştı “Gerek yok. Bana kalırsa çok büyük bir hata yapıyorsun.”

“Ben mi?” Ne demeye çalışıyor olursa olsun, sözlerinde kesinlikle övgü yoktu. Siniri tepesine çıktı ve bir anda patladı. “Pekâlâ, belki de hata yapan kişi yalnızca ben değilimdir. Senin yerinde olsam, Tamsin’in bu hafta sonu kiminle buluşacağını tekrar gözden geçirirdim.”

Evet, söylemişti. Tamam, Finn bilmeliydi.

Olduğu yerde hareketsiz kaldı. “Ne?”

“Duydun işte.” Ginny aniden, ağzını hiç açmamış olmayı dilemişti. Açıklaması neydi, elçiye zeval olur muydu? Çünkü Finn o anda tam olarak elçiyi öldürecekmiş gibi görünüyordu.

“Neden böyle dedin?”

“Bana sorma. Tamsin’e sor.”

Finn tek bir kelime daha etmeden arkasını döndü ve gitti. Tanrım ne karmaşaydı ama! Bu nasıl bir cesaret! Ginny titreyerek fark etti ki, Finn, Tamsin’i başka biriyle görüşmekle suçlayabilirdi. Tamsin karşılık olarak bu durumu inkâr edecek ve öfkeyle bu yalanları kimin yaydığını soracaktı. Ve sonra? Hiçbir somut delil olmadan, Tamsin’in düşmanlığı üstüne yağacaktı...

Düşünmesi bile yeterince korkunçtu. Yapacak tek bir şey vardı. Ginny cesaretini topladı ve yeni kalemını kavrayarak işine döndü.

Garsonluk bir eğlence sektörüydü aslında, gülümsemek gerek, gülümsemek, gülümsemek...

56. Bölüm

Tamsin duştan az önce çıkmıştı, turkuaz bornozunun içinde ayak tırnaklarını istiridye pembesine boyuyordu. Finn odaya girdiğinde ona baktı ve gülümsedi. “Merhaba canım. Mae uyuyor. Neden bu kadar erken geldin?”

Tamsin güzeldi. Herhangi bir adam Tamsin’i arzulayabilirdi. Ginny’nin söyledikleri doğruysa, bu son aylarda duyduğu en güzel haber olurdu.

“Çok fazla çalıştım. Mola verdim,” dedi. “Bu hafta sonu Londra’ya birlikte gidiyoruz, bizim için Soho’da çok güzel bir oda ayırttım.”

Bir saniyeliğine bir sessizlik oldu.

“Ah Finn. Bu çok güzel olurdu...” Tamsin pişmanlıkla dolmuştu. “... ama yapamam. Zoe’ye onunla birlikte kalacağıma söz verdim. Sorun şu ki -bu bir devlet sırrı sayılabilir- daha yeni yüz ameliyatı oldu ve çok korkunç görünüyor. Onu neşelendirmek ve Frankenstein’in çirkin kız kardeşi gibi görüldüğü gerçeğinden uzaklaştırmak için oraya gidiyorum.”

“Tamam.” Finn onun bakışlarını yakaladı. Bu bakışlar kendinden emin, sarsılmaz ve çocuğunun başı belaya girmesin diye babasının kim olduğu hakkında yalan söyleyebilecek bir kadının bakışıydı.

“Belki başka zaman.” Tamsin gülümsedi. “Kesinlikle hatta önümüzdeki hafta sonu nasıl? Sonra biz... Ne yapıyorsun?”

“Telefonunu ödünç alıyorum. Sorun yok değil mi?” Finn, Tamsin’in asla gözünün önünden ayırmadığı ufak telefonunu aldı ve isim listesini aşağı doğru kaydırmaya başladı.

“Ah, işte başlıyoruz...”

“O benim telefonum!” Tamsin, Finn telefonu kulağına götürünce panikle fırladı. “Bak bunu yapamazs...”

“Zoe? Ben Finn Penhaligon. Nasılsın? Şey, sadece haber vermek için arıyorum. Cumartesi akşamı Connaught’ta Tamsin için yapacağımız sürpriz partiye kimlerin katılabileceğini öğrenmek için arkadaşlarını arıyorum.” Durdu, dinledikten sonra devam etti. “Pekâlâ, bu çok güzel bir haber.” Telefonu Tamsin’e vermeden hemen önce “Al, şimdi onunla konuşabilirsin. Zoe çok mutlu oldu. Gelmeyi çok istediğini söyledi.”

Ginny, Tamsin restorana daldığında neredeyse bir kilometre sıçrayarak mutfaktan beri taşıdığı pudingleri düşürecekti. Tamsin’in üzerinde bir kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı. Gürültülü ve kalabalık salonun ortasında tüm masalara sırayla göz gezdirirken, yüzü bir fırtına gibi şiddetliydi. Evie, Ginny’ye kaş göz ederek Tamsin’e yaklaştı ve “Birini mi arıyorsun?” dedi.

“Kimlerin burada olduğunu görüyorum.” Sözler ağzından bilye gibi dökülüyordu “Finn bana söylemedi ama bu restorandan birisi olmalı.” Tamsin devam etmeden hemen önce yemek yiyenleri gözden geçirdi “Bana ne yaptıklarına inanamazsın, birkaç ufak kindar... kıskanç...” Ginny’ye yaklaşıırken sesi kısılmıştı. Yavaşça ve inanılmaz bir biçimde, ağır ağır konuşuyordu. “Belki sen inanabilirsin. Yüzüne baksana! Lanet olsun, burada ne oluyor? Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun değil mi? Finn’e kim söyledi?”

Ginny gözünü tekrar ona dikti. Tamam, bu resmen bir kâbustu. Kuru dudaklarını yalayarak “Ben söyledim,” dedi.

“Sen! Nasıl? Tanrım. Tahmin etmiştim. Her şey burnunu sokan bir orospudan başka bir şey değilsin!” Tamsin’in sesi sinirliydi ve yüzü genişlemişti. “Dur tahmin edeyim, kıskanıyorsun çünkü Finn benim! Kendine ait bir eşin yok. Mutlu insanları görmeye dayanamıyorsun, bu yüzden de onların akıllarını karıştırarak sorun çıkarıyorsun.”

Ginny, *neredeyse doğru*, diye düşündü. Kıskanıyorum çünkü Finn senin ve onu hak etmiyorsun. Benim asla yapmayacağım bir şeyi yapıyorsun, onu aldatıyorsun. Tanrım, baksana herkes bizi izliyor.

Dürüstçe, “Yalan söylemeyeceğim,” dedi.

“Muhtemelen ona âşıksın.” Tamsin’in üst dudağı bükülerek, kediye benzer ön dişlerini ortaya çıkardı. “Bununla mı ilgiliydi? Bundan dolayı mı bu öğleden sonra üst katta, dairededindin. Onun seni fark etmesini mi istiyordun?”

“Tamam. Bu kadar yeter.” Evie, Tamsin’i kapıya doğru sürüklüyordu. “Üzgünsün, bırak da seni geri...”

“Hayır!” Tamsin feryat etti, kulak tırmalayıcıydı. En yakınındaki masadan beyaz şarap sürahisini aldı, arkasını

döndü ve içindeki her şeyi, Ginny'nin üzerine boca etti. "Seni orospu. Hayatımı mahvettin!"

Restorandaki herkesin nefesi kesilmişti. Son üç dakika da Ginny ikinci kez pudingleri düşürme tehlikesi atlattı. Daha sonra, gözlerinden şarabı silerken kavga sırasında onların da ıslandığını gördü. Bu, pudinglerin para ödeyen müşterilere servis edilemeyeceği anlamına geliyordu. Ah, neyse, boşa gitmesin o zaman...

"Aaaaah!" Tamsin, saf bir garsondan intikam almasını beklemiyordu. Bir çığlık attı ve geriye sıçradı. Beyaz tişörtünün ve pantolonunun önünden akan vıcık vıcık kahverengi şeye inanmak istemeyerek baktı.

"Gününde değilsin," dedi. "Önce hayatın mahvoldu, şimdi de kıyafetlerin."

Şiddetli bir şekilde direniyordu ama Evie'nin demir gibi ellerinden kaçamadı, Tamsin ayaklarını yere vuruyor ve kulaqları tırmalayan çığlıklar atıyordu.

İnsanlar masalarında fısıldaşmaya ve kıkırdamaya başlamıştı.

Puding sipariş eden çiftin oturduğu masadaki erkek, Ginny'ye baktı ve tereddüt ederek sordu. "Bunlar bizimkiler miydi?"

Ginny'nin dizleri titriyordu ama ses tonunu korumayı başardı. "Üzgünüm. Artık değil. Ama çikolatalı tartı şiddetle tavsiye ederim."

Mucize eseri bir çukura düşmeden eve ulaşabildi. Saat daha dokuzdu, Carla yoldan geçerken bağırdı. "Ah Tanrım, ne oldu?"

Ginny oturmayı başaramadı. Hızını artırdı, derin ama

hızlı nefes alırken mutfakta geziniyordu. Sonunda restorandaki olayı anlatmayı bitirdi ve başını salladı. “İşte bu. İşimi kaybettim ve Scarborough’a taşınacağım.”

“Otur. Bir sakınleş. O zaman hamile olduğunu hâlâ bilmiyor.” Carla mutfak dolabının kapağını açıp kapatırken söylendi. “Kahretsin, sana içecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama gördüğüm tek şey sıcak çikolata.” Kutuyu aldı ve salladı. “Daha önce hiç Scarborough’da bulundun mu?”

“Jem bebekken oraya tatile gitmiştik bir kez. Güzel spa-ları vardı. En iyisi de buradan çok uzakta.” Telefon çaldığında Ginny’nin midesi kasıldı. Ah Tanrım, bu bebek için iyi olmayabilirdi.

Carla, “İstemiyorsan cevaplama,” dedi.

Ama ekranda Jem yazıyordu.

“Heey Anne, oradasın! Ne olduğunu tahmin edemezsin!”

Kriz geçirirken bile Jem’in sesini duymak onu neşelen-diriyordu. Ginny, dikkatinin dağılmasından hoşnut bir şekilde, “Neyi tahmin edemezmişim?” diye sordu.

“Marcus McBride’in Miami sahilde bir evi var. Az önce Davy’ye mail attı ve eğer hazırda tatil yapmak istiyorsak gönül rahatlığıyla orayı kullanabileceğimizi söyledi. Orası, dünyadaki en harika yer!”

“Tanrım.” Ginny uçak biletlerinin ne kadar tutacağını düşünüyordu.

“Ve uçuş masraflarını da o karşılıyor,” Jem heyecanla devam etti. “Muhteşem değil mi? Onu görmeyeceğiz. Biz oradayken o Avusturalya’da film çekimlerinde olacak ama Davy ona orada üç kişi olacağımızı söylediğinde sorun olmayacağını söyledi. Hatta ne kadar çok, o kadar iyi dedi ve Davy’ye neden annesini de getirmediğini sordu.”

“Annesi geliyor mu peki?”

“Hayır!” Rhona bunun bizim gezimiz olacağını söyledi. O evde kalacak ki bu ciddi bir gelişme, çünkü o ve Davy daha önce hiç ayrı kalmamış. Peki senin için de bir sıkıntı yok değil mi? Haziranda Miami’ye gidebilir miyim?”

“Tabii ki gidebilirsin tatlım.” Ginny’nin boğazı tıkanı. Jem ve o maalesef ki uygunsuz adamlarla kaçamak yaşama konusunda aynıydı. Ve Ginny, onun da sonunun kendisi gibi hamile kalmak olacağından endişelendi.

“Şimdi kapatsam iyi olacak. Bunu duyan herkes çok kıskanacak. Orda her şey yolunda değil mi anne?”

“Evet, evet. Carla burada, içecek bir şeyler hazırlıyor.”

“Tahmin edeyim, koca bir bardakta buz gibi Frascati!”

Ginny, Carla’ya baktı, kederle sıcak sütün içindeki çikolata topraklarını karıştırmaya çalışıyordu. “Nasıl bildin?”

“Bebek dışarı fırlamadan önce söylemen gereken kişilerden biri de o.” Carla tamamen işe yarar önerileri haricinde bir hiçti.

“Biliyorum. Dırdır etme.” Ginny, topak topak kalmış iğrenç çikolata bardağını bıraktı.

“Kıyameti bekliyormuşuz gibi hissediyorum. İşten kovulduğunu söylemek için olsa bile biri arasın istiyorum.”

“Tamsin ararsa öleceğimi söylemek için arar.” Ginny bir çeşit histeri içindeydi. “Polisi arayıp beni öldürücü puding darbeleriyle saldırmaktan yakalatabilir. Ah Tanrım, ya Finn’i aldatmıyorsa, ya ben...”

Ding dong! Kapı zili ikisinin de oturduğu yerden sıçramasına neden oldu.

“Bu gerçekten benim için iyi değil.” Ginny elini göğüs kemiğine bastırdı.

“Gidip kim olduğuna bakayım.”

“Hayır,” dedi Ginny elini sallayarak. “Bu boku ben yedim, ceremesini de ben çekeceğim.”

Finn’i gördüğünde kalbi saldırıya geçti, görünüşe bakılırsa zaman kaybedecek havada değildi.

“İçeri girebilir miyim?” Ginny daha cevap veremeden, eşiğı geçmişti bile. Carla’yı görünce aniden durdu. Kabaca, “Bizi rahat bırakır mısın?” dedi.

“Hayır, bırakamam.”

“Carla.” Ginny nazikçe başıyla kapıyı işaret etti. “Lütfen.”

“Lütfen ne?”

“Evine git.”

“Ama seni parçalara ayırıp o şeytan kedisine yem edebilir.”

Finn, “Dışarı,” dedi.

Carla dışarı çıkarken homurdandı. “Oyun bozanlar!”

57. Bölüm

“Yapışkan pudingler için üzgün değilim, bu yüzden özür dilememi bekleme ve restorandan ayrılıyorum. Bu da beni kovulmaktan kurtarıyor.” Kelimeler birer birer yuvarlandı ağzından. O âna kadar Ginny onları söyleceğini bile bilmiyordu.

“Seni kovmayı planlamıyordum,” dedi Finn. “Gitmek zorunda değilsin.”

Ha, olanların yarısını bile bilmiyordu.

“Yine de gidiyorum.” Tırnakları sıktığı avuçlarına battı.

Evet buydu, tek yol buydu. Finn’in gerçeği öğrenmemiş olması çok daha iyiydi.

“Her şey bitti, bu arada. Onlar da gitti.” Finn’in ifadesi hissettiklerine ihanet ediyordu. “Tamsin ve Mae.”

Aman Tanrım, ne kadar da korkunç.

“Üzgünüm.” Bu sefer Ginny bunu içten söyledi. Finn mahvolacaktı.

“Olması gerekiyordu.” Finn omuz silkti. “Tamsin’le tekrar bir araya gelmek asla işe yaramayacaktı. Mae uğruna

istemıştim ama bu şekilde gitmeyeceği belliydi. Bu arada, geri gelmeden önce Angelo'yu terk eden Tamsin değilmiş. Hepsi bu gece ortaya çıktı. Haftalardır ona geri dönmek için can atıyordu, yani yolunu buldu artık." Ginny'ye sorular gibi bakarak, "Hâlâ senin bunu nasıl anladığını bilmiyor," diye ekledi.

Ona şimdi söylememesi için hiçbir sebep yoktu. "Carla kuafördeydi. Tamsin bu sabah telefonda organizasyon yaparken onu duymuş."

"Yine Carla ha. Tahmin etmeliydim. Her neyse, artık bitti. Gittiler. Onları tekrar göreceğimi sanmıyorum."

Sakin dış görünüşünün altında içi kan ağlıyordu. Kendini bundan sorumlu hisseden Ginny devam etti. "İstersen görebilirsin."

Finn başını salladı. "Bitti, öldü ve gömüldü. Anladığım kadarıyla Tamsin ile aramızdaki her şey uzun zaman önce bitmiş. Durdu. Ve Mae benden değil. Bunu artık biliyorum. Hoşça kal demek çok canımı yakıyor ama geçen yılki gibi değil. Bu seferki kaçınılmazdı."

"Gerçekten mi?" Oh, kesinlikle rahatlamıştı.

"Gerçekten. Sana dürüst olacağım, bir çıkış yolu arıyordum. Er ya da geç ayrılacaktık ve Mae'nin iyiliği için bunun erken gerçekleşmesi daha iyi oldu. Demek ki buraya kadarmış." Finn ellerini cebine soktu. "Hayat her zaman beklediğin gibi gitmiyor değil mi? Kontrolün sende olduğunı düşünüyorsun ama sende değil. Venedik'e gitmek için uçağa binip Helsinki'ye inmek gibi."

Ginny'nin midesi düğümlendi.

Ona hamile olduğunu söyle.

Yapamam, yapamam.

Hadi söyle ona.

Gerçekten yapamam. Tanrım, böyle bir haber, bu gece olanlar, onu gerçekten bitirir.

Yüksek sesle, “Gavin ve ben balayımız için Venedik’e gitmiştik, belki de onun yerine Helsinki’ye gitmeliydim,” dedi.

Onu gülümsetmek için söylemişti ama Finn havasında değildi. Neredeyse öfkeyle, “O zaman bunu düşündün mü?” diye sordu.

Ginny şaşkınlıkla geri çekildi. “Hayır tabii düşünmedim. Gavin’in nasıl biri olduğunu biliyordum ama genç ve aptaldım. Onu değiştirebileceğimi düşündüm.”

“Peki şimdi?”

Omuz silkti. “Şimdi yaşlı ve aptalım. Ama bu sefer bana değiştiğini kendi söyledi.”

“Ona inanıyor musun?”

Bir leopar beneklerini değiştirir mi? Kim bilebilir? Ama Gavin ve Bev birlikte kesinlikle mutlu görünüyorlardı. “Ben romantik biriyim,” dedi Ginny. “Buna inanmak istiyorum.”

Finn ona söylemek istediği daha çok şey varmış gibi baktı.

Ginny ona gerçeği söylediğinde yüzünün alacağı ifadeyi gözünde canlandırdı.

Ona söyle.

Hayır.

“Tamam,” dedi aniden Finn ve ekledi: “Sana iyi şanslar”

“Teşekkürler.” Buraya kadardı işte. İstifa kabul edilmişti. Bir daha geri dönemezdi.

“Hoşça kal.” Döndü ve evden çıktı. İsteksiz bakışlarla ön kapıyı kapattı.

Tanrım, ne geceydi ama! Ginny yüzünü ovuşturdu, sonra da saçını. Gözyaşları için fazla sarsılmıştı bunun yerine Carla'yı aradı ki o zaten şu an o da büyük ihtimalle Finn'in arabasına binmesini izliyordu.

Hemen sonra kapı zili tekrar çaldı. İti an çomağı hazırla! Ginny koridordan yalınayak koşarak kapıyı açtı ve...

"Sen çıldırmış olmalısın. Bu kadar saf olduğuna inanmıyorum."

"Ne?"

"Gavin." Finn oldukça şiddetliydi. "Kalbini kıracak."

Ginny merakla, aynı zamanda onu gülünç görmekten memnun, "Benim kalbimi değil. Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

Finn gözle görülür şekilde şaşırdı. "Yani Gavin ile görüşmüyor musun?"

"Ah! Lanet olsun, tabii ki hayır! Dokuz yıl oldu boşanmalı, dün gece o ve yeni kız arkadaşıyla akşam yemeğine çıktım. Adı Bev ve çok sevimli biri." Ginny gevezelik yaptığını fark etti. "Ve asla tahmin edemeyeceğin bir şey, benim yaşlarımda!"

"Sen ve Gavin'in tekrar birleştiğinizi sanıyordum." Finn kaşlarını çatarak, "Hırkanı getirdiğimde Gavin senin sabahlığını giyiyordu," dedi.

"Su kazanı bozulmuş." Ginny, *Gavin muhtemelen bunu komik bulduğu için kapıyı üzerinde kadın sabahlığıyla açmıştır*, diye düşündü. "Banyomu kullanabileceğini söyledim, hepsi bu. Tanrım, Gavin'e dönmeyi düşünürsem, kendime deli raporu alırım."

"Çok üzgünüm, bunu yanlış anladığıma inanamıyorum." Finn başını salladı, ifadesi okunamıyordu. "Yani..."

Bu Bev'le... yürür mü... sence... nasıl olacağını düşünüyorsun?"

"Gerçekten evet. Bunu bir dakika bile düşünmeye gerek yok. Bev dediğim gibi harika biri ama Gavin asla değişmeyecek. Bu onun için bir yenilik. Şahsen ben birkaç hafta daha veriyorum." Konuyla ilgisiz bir konuşmaydı ama Ginny yine de devam etti. "Bence derinlerde bir yerde Bev de öyle düşünüyor. Dün gece ilişkileri yürümezse en azından Gavin'i aklımdan çıkarmış olurum gibi bir şeyler söyledi."

Uzun bir duraklama oldu. Sonunda Finn, "Belli olmaz," dedi.

"Neden?"

Omuz silkti. "Her zaman öyle olmuyor."

"Aman, ikisi de yetişkin." Ginny, Finn'in bakışının yoğunluğuyla kızardığını ve ateşinin çıktığını hissetti. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Çünkü bilseydi, ölürdü.

"Çünkü seninle yattım ve seni aklımdan çıkaramadım."

Ginny'nin dizlerinin bağı çözüldü. "Ne- Ne?"

"Üzgünüm. Dürüst oluyorum. Sen sordun." Finn parmaklarını saçlarından geçirdi. "Sadece bir gecelik bir şey istediğini biliyorum ama unutamadım. Hiç. Açıkçası daha önce hiçbir şey söyleyemedim ve belki şimdi de söylememeliydim." Finn yutkundu ve Ginny bu sesi duydu. "Ama çok zor bir gündü ve senin hakkında nasıl hissettiğimi bilmeni istedim. Tamsin geri döndüğünden beridir de hep böyle hissettim."

Saniyeler geçi. Ginny'nin nutku tutulmuştu. Sonunda o da "Be-ben de," diye kekeledi.

Sersemleşme sırası Finn'deydi. "Gerçekten mi?"

"Ah evet. Tanrım, evet. Gerçekten."

Onu öptü ve hiç bu kadar canlı ve tedirgin hissetmemişti. Ginny onu kendine doğru çekerek göz kırptı ve "Sana söylemem gereken başka bir şey daha var," dedi.

Finn onu ciddiye alma havasında değildi. "Bana erkek olarak doğduğunu söyleme."

Zor da olsa Ginny kendini hazırladı. "Bunun olmasını istemedim."

"Neyi istemedin?"

Cesareti başarısız oldu. "Sana söyleyemem."

Evet yapabilirsin.

Hayır, yapamam, yapamam.

Ama yapmalısın.

"Tamam," dedi Finn. "İyi mi kötü mü?"

"Bilmiyorum."

"Seni seviyorum. Bu hiç yardımcı oluyor mu?"

Gözyaşları Ginny'nin gözlerine de sıçradı. "Hamileyim."

Finn hareketsizdi. "Sen? Hamile misin?"

"Evet." Yüzündeki ifadeyi görünce ne düşündüğünü anladı ve çabucak, "Bu bebek senden, yemin ederim. Kimseyle yatmadım, yıllarca kimse olmadı hayatımda. Üzgünüm!"

Finn onu rahatlatmak için yarı gülümseyerek, "Özre gerek yok. Kimseyle yatmadığına sevindim." Karnına bakarak "Peki her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Bebek mi? Ah evet. Tarama yaptırdım."

"Bana söyleyecek miydin?"

"Hayır. Scarborough'a taşınmayı düşünmüştüm." Ginny hâlâ aşırı mutluluğun şaşkınlığı içindeydi. "Bu öğleden sonraya kadar bir ailen vardı."

Finn onu kollarına çekti. “Benden olmayan bir çocuğum ve sevmediğim bir kız arkadaşım vardı.” Bakışları yumuşadı. “Daha da kötüsü, bir çalışanıma âşıktım ancak eski kocasına döndüğü için ona söyleyemedim... Bir dakika! Peki, ya prezervatiflerin hepsi ne alakaydı?”

Sonunda cevaplayabileceği bir soru. Onun ve Carla’nın daha önceden incelediği iki kondom mutfak masasının üzerindeki meyve kâsesinde duruyordu. Ginny uzanarak onları aldı ve “Tamsin geçen yıl bir bebek daha istemiş ama sen çok istekli değilmişsin. Bu yüzden kutundaki her paketi iğneyle delmiş.”

“Ama işe yaramamış.” Finn, meyve kâsesine bakarak bir kaşını kaldırdı, sonra elindeki paketi parmaklarıyla inceledi. “İyi ki de yaramamış,” dedi.

Ginny, “Aslında yaradı. Doğru sonuç ama yanlış rahim,” dedi.

“Dalga mı geçiyorsun? Tamsin sonunda iyi bir şey yaptı.” Finn, Ginny’in saçını yüzünden geriye doğru iterek devam etti. “Bu, hayatımın en mutlu günü olabilir. Aslında kutlamamız gerektiğini düşünüyorum.”

Ginny onu tekrar öptüğü için zevkle titredi, sonra istemeyerek de olsa geri çekildi. “Carla’yı aramalıyım. Meraktan çatlamıştır kesin!”

“Carla bir yetişkin.” Finn eğlenerek onu inceliyordu. “Bir tahminde bulunabileceğinden eminim.”

“Her şeyi bilmemekten nefret ediyor. Bu onu delirtiyor. Ayrıca gelip ön kapıyı tokmakla dövmeye başlayabilir,” dedi.

Cep telefonu hâlâ mutfak masasının üstünde duruyordu. Finn telefonu aldı ve Carla’yı aradı.

Carla diken üstündeydi. Daha ilk çalışta açtı. "Onun evden çıkıp tekrar içeri girdiğini gördüm. Bu beni öldürüyor! Ya şu an onunla düzüşüyorsun ya da çok şiddetli kavga ediyorsun."

"Aferin," dedi Finn. "İlk tahminin doğrudu."

"Vaaaay!" Carla bağırdı.

"Teşekkürler. Biz de öyle düşünüyoruz. Bu arada acele edip buraya gelmediğin için minnettarız çünkü Ginny ve ben şimdi yukarı çıkıyoruz." Ginny, telefonu ele geçirdi ve mutlu bir şekilde ekledi: "Bir süre yokuz."

Ertesi sabah başka bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu, artık Jem'i aramalıydı.

"Merhaba tatlım nasılsın?"

"Harika anne. Sana e-postayla gönderdiğim fotoğrafları aldın mı?"

"Aldım." Ginny gülümsedi çünkü Jem'in mutluluğu bulaşıcıydı. Davy ve Lucy ile paten yapmaya çalıştığı fotoğraflar çok komikti. "Şey, sana söylemem gereken bir şey var. Biraz şok edici olabilir."

Jem'in sesi bir anda değişti. "Aman Tanrım, hasta mısın?" Korkuyla, "Ciddi bir şey mi?" dedi.

"Tanrım! Hayır, hasta değilim!" Finn'e bakıp destek için elini sıktı ve karşılığında onun da sıktığını hissetti. Ginny, "Tatlım, ben hamileyim," dedi.

Sessizlik. Sonunda Jem aklı başında biri olarak "Ah anne. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Perry Kennedy'den mi?"

"Hayır, hayır. Şükürler olsun ki ondan değil!"

"Anne!" Jem öfkeli bir çığlık attı. "Affedersin ama üniversiteye başlamadan önce hatta bir kez de evden ayrılma-

dan önce bana verdiğin o büyük uyarı dersini hatırlıyor musun? Şimdi de bana gidip hamile kaldığını mı söylüyorsun? Kaç erkekle yattın? Babasının kim olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı?”

Jem tıpkı bir papağan gibi çılgılık atıyordu. Finn’in her şeyi duyabildiğini ve kızının tepkilerini oldukça eğlenceli bulduğunu fark ederek Ginny telefonu ona verdi.

“Ah, hayır.” Finn sırtıarak ellerini kaldırdı. “Bu sefer sana bırakıyorum.”

58. Bölüm

Yaz sona ermiş, sonbahar gelmişti. İstasyon platformu kızıl sarı yapraklarla kaplıydı. Tren hattına geçerken endişelendi çünkü açıklanamayan bir nedenden ötürü saat tarifesinde bir karışıklık olmuştu. Ginny geçen yıl yine burada olduğunu hatırladı. O zamanlar onu görebilmek için her şeyini verirdi. Sonra sert bir şekilde göz kırpı çünkü zihinsel olarak bu gidişlere alışabilmişti ama hormonal olarak Jem'in gitmesi için herhangi bir bahaneyi kabullenemiyordu.

Neyse ki dikkati hemen dağıldı.

"Yapma," dedi Jem.

"Neyi yapmayayım?" Gavin masum görünüyordu, bu hiç iyiye işaret değildi.

"Oradaki kızı süzüyorsun!"

"Ben... süzmüyordum."

"Baba, süzüyordun ve sadece onu değil, bilet gişesinde çalışan kızı da süzdün."

Jem, Ginny'ye baktı. "Onunla sohbet ediyordun. İkimiz de seni gördük."

“Buna arkadaşça davranmak denir,” diye belirtti Gavin. “Neden benden şüphelendiğinizi benimle de paylaşır mısınız?”

“Yirmi yıldan sonra mı? Kesinlikle hayır.” Ginny gözlemini devirdi ve Bev için üzüldü. İlişkileri dört ay sürmüştü ki bu en akıllı insanların öngördüğünden bile daha uzundu. Fakat şimdi bir Big Brother yarışmacısı gibi her hafta elenmekten kurtulmak için tırnaklarıyla tutunuyordu. Bev’in zamanı oldukça fazlaydı. Bunu biliyordu ancak ara vermeye veya uzaklaşmaya cesareti yoktu.

Gavin asla değişmeyecekti.

“Tren beş dakika içinde kalkacak.” Jem telefonda laklak ediyordu, Bristol’a geri döndüğü için heyecanlıydı. “Bende üç şişe şarap ve Laurel’in pastası var. Bu akşam makarna mı yiyoruz?”

Ginny onu izledi, sevgi ve gururla doldu. Miami’deki üç haftalık tatilden sonra iyice bronzlaşmış olan Jem, üniversitenin ikinci yılını dört gözle bekleyen, kendinden emin, canlı, on dokuz yaşında bir çocuktü. Bu kez daha da heyecanlıydı çünkü en iyi iki arkadaşı ile birlikte Kingsdown’da üç yatak odalı bir eve çıkmışlardı. Zavallı Rhona, kolay olmamıştı ama sonunda Davy’nin evden ayrılma zamanının geldiğini kabul etmişti.

“Ginny, bu sen misin?”

Etrafında dönen Ginny, çok dar bir tüvit palto giymiş, süslü ve cılız bir kadınla yüz yüze geldi. Onu bir yerlerden tanıyor olmalıydı.

“Aman Tanrım!” Kadın bir zevk çılgılığı attı. “Ne harika! Nasılsın?”

Böyle şeyler her zaman bir kâbus olurdu ve Ginny bun-

dan nefret ediyordu. Onları tanıyıp blöf yapmaya mı çalışsaydı yoksa yenilgiyi kabul edip duygularını mı incitseydi?

“İyiym! Tanrım, seninle burda karşılaşmamız ne güzel!” Ginny tanıyamadığını söylemek için çok geç kalmıştı. Cızırtılı tüvit paltoya sarıldı ve her iki yanağından öptü.

“Aslında dönüyorum. Tintagel’deki halamı ziyarete geldim. Seni tekrar görmek çok güzel... hiç değişmemişsin!”

Ginny içinden “Sen değişmişsin ama,” dedi. Yıllar önceye giderek kadını tanıdığı zamanlar nasıl olabileceğini gözünde canlandırmaya çalıştı. Her şeyi daha da karmaşık hale getirmek için Jem telefon görüşmesini bitirdi ve yanlarına geldi.

“Kızım da dönüyor.”

“Senin kızın mı? Hadi ya!” Jem’e gülümseyen kadın “Adın ne?” dedi.

“Ben Jem.” Jem umutla Ginny’ye döndü. “Anne? Bu kim?”

Yaramaz kız. Ginny durumu kaynatmaya çalışıyordu. “Tatlım, bu... ah, afedersiniz...” Elini ağzına bastırarak öksürüğünü bastırdı. Sonra tekrar öksürdü ve tekrar...

“Tanıştığımıza sevindim Jem. Ben Theresa Trott. Annen ve ben aynı okuldaydık, ah, yıllar yıllar önce!”

Jem neşeyle şakıdı. “Ah! Tekrar birleşen arkadaşlar.”

“Yani.” Şaşkın görünüyordu. “Sanırım öyleyiz.”

Ginny endişelendi, kızının isimler konusunda fil hafızasına sahip olmamasını diledi.

“Hayır, web sitesini kastediyorum. Geçen yıl annemle iletişime geçen kişi sizdiniz.” Jem bağlantıyı kurduğuna sevinmişti.

“Sizinle buluşmak için Bath’a gitmişti.”

“O başka biriydi,” dedi Ginny aceleyle.

“Hayır değildi! Theresa Trott olduğuna eminim!”

Bu sefer tamamen şaşkına dönen Theresa, “Ama ben Bath’da yaşamıyorum ki Ealing’de yaşıyorum,” dedi.

“Neler oluyor?” Gavin de sohbete katıldı.

“Baba, anneme bir şey yap. Keçileri kaçırdı.”

“Tamam, özür dilerim.” Ginny ellerini kaldırdı. “Yalan söyledim.”

Şaşırmıştı ama hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye kararlıydı. Theresa, Gavin’in de elini sıktı ve “Sen Ginny’nin kocasının galiba, tanıştığıma memnun oldum,” dedi. Gözleri iyice açarak Ginny’nin hacimli beyaz ceketi altındaki çıkıntıyı fark etti.

“Lanet olsun!” Gavin de ona baktı. Öfkeyle “Bu da nereden geldi? Kesinlikle benden değil, eminim,” dedi.

Çok komik biri olduğunu düşünüyordu. O anda Ginny’nin sol bileğine ılık ve ıslak bir şey değdi. Rahatladı, arkasına döndü ve küçük köpeği kucağına alarak “Kurtar beni,” dedi.

Finn bir profesyonel gibi duruma hâkim oldu. Rocky’yi istasyonun dışındaki çimlere çişe götürmek için gitmişti ve döndüğünde, Theresa Trott’u kazanan bir gülümsemeyle anlatmaya başladı. “Açıklayabilir miyim? Gavin, Ginny’nin eski kocası. Ben onun gelecekteki kocasıyım ve bebeğin babası benim. Köpek de bizim. Onun adı da Rocky. Bebek ocak ayında doğacak ve Ginny kısa süre sonra benimle evlenecek,” dedi.

“Üvey babam olacak.” Jem sırtarak Finn’in koluna girdi.

“Ne kadar sevimli.” Theresa şaşkına dönmüştü ama Finn’den etkilendiği çok belliydi. Neşeyle, “Tebrikler,”

dedi. “İşte ben de hiç evlenmedim!”

Ginny, Gavin’e uyarıcı bir bakış attı. Çünkü Theresa’nın evlenmemesinin sebeplerinin onun şişman, yün gibi saçlı ve yetmiş yaşında görünmesini sağlayan bir palto giymesi olabileceğini söyleyebilirdi.

“Ah,” dedi Finn, “doğru insanın karşına ne zaman çıkacağını asla bilemezsin. Her an olabilir.”

Bak işte, Ginny sevgi ve gururla ısıldıyordu. Gavin ve Finn arasındaki fark buydu. Bu sefer kesinlikle doğru seçim yapmıştı.

Theresa’nın çenesi minnettarlıkla titriyordu. Finn’e bakarak “Annem ve babam da bana sürekli bunu söyler,” dedi. Hevesle göz kırptı. “Peki, sen ve Ginny nasıl tanıştınız?”

Bebek, Ginny’yi tekmelerken ve yaklaşan trenin sesleri duyulurken Finn hızlıca cevapladı. “Aslında onu hırsızlık yaparken yakaladım...”

JILL MANSELL, ailesiyle birlikte
Bristol'de yaşıyor ve sürekli yazıyor.

Yok, aslında tam olarak öyle değil,
arada bir televizyon izlediği ve meyveli
sakız çiğnediği de oluyor.

Bir de evinin karşısındaki sahada ragbi
oynayanları hayran hayran izliyor ve
internette saatler geçirip blog sahibi
diğer yazarlara hayret ediyor.

Ancak yapacak başka bir şeyi
kalmadığında yazıyor.

Tüm dünyada milyonlarca okura ulaşan
yazanın Artemis'ten çıkan kitapları.

*Satılık Aşk, Öpücüğü Uslanmaz Çapkın
ve Seni Düşünürken*